karl may

DERVIȘUL

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

KARL MAY
DER DERWISCH
„Karl May's Gesammelte Werke”, Band 61
Radabeul bei Dresden, „Karl-May-Verlag”

Volumul de faţă a folosit ca text de bază traducerea semnată de JOSEFINA SCHIEFER la Editura Remus Cioflec, Bucureşti, 1944, confruntarea cu originalul german aparţinând lui GHEORGHE DORU. Versiunea finală, rod al operaţiilor redacţionale de modernizare a ortografiei şi de stilizare a formulărilor inadecvate actualelor exigenţe editoriale, poartă girul Editurii Pallas, care îşi rezervă dreptul de folosinţă asupra ei.

KARL MAY

Opere – 19

Dervişul

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-6-5

CUPRINS

1. ***Lordul David Lindsay***...2
2. ***Un pictor german***...26
3. ***Sclava cercheză***...34
4. ***În cimitirul turcesc***..45
5. ***Coincidenţe ciudate***..66
6. ***Prizoniera beyului***...76
7. ***Prima urmă***...93
8. ***Dezamăgiri***..124
9. ***În ruinele Cartaginei***.......................................154
10. ***„Răpirea din Serai”***..168
11. ***Lordul Lindsay câştigă un bacşiş***...........................189
12. ***În cursă***..209
13. ***Beyul Tunisului***...223
14. ***Sub „bâta mărturisirii”***.....................................233
15. ***În ultimul minut***..246
16. ***„Trifoiul”***..256
17. ***La plantaţie***..283
18. ***În coliba negrului***..315
19. ***O judecată în savană***..338

Avertisment...365

1. Lordul David Lindsay

O zi caldă şi frumoasă de vară scălda turlele Constantinopolului în bătaia razelor de soare. Mii de adepţi ai tuturor religiilor şi reprezentanţi ai tuturor raselor se plimbau pe cele două poduri, desfătaţi de priveliştea fermecătoare pe care oraşul o dăruieşte din afară. La marginea cheiurilor se aflau vapoarele şi corăbiile tuturor popoarelor maritime, iar pe valurile sclipitoare se legănau gondole şi luntrii turceşti de o construcţie ciudată, printre care pescăruşii ţâşneau din când în când cu aripile întinse deasupra apei, de parcă voiau să-şi măsoare şi să-şi dovedească printr-o zburdălnicie jucăuşă dibăcia cu care ştiau să zboare.

Dinspre Marea Neagră venea cu repeziciune un iaht mic şi drăgălaş, aplecat uşor şi graţios într-o parte, ca o dansatoare care se lasă în voia ameţitoarelor tonuri ale unui vals de Strauss.

Vaporaşul elegant ocoli capul Galata, trecu pe sub poduri şi ancoră în faţa cheiului de la Pera. Acesta este numele unui cartier din Constantinopol, locuit mai ales de europeni, de miniştri şi de consulii lor.

Iahtul avea o particularitate, care şi în porturile europene ar fi atras asupra sa privirile, dar care, aici, printre orientali, era şi mai izbitoare: în partea din faţă, unde se află de obicei numele vasului, se putea vedea o ramă din lemn sculptat, înaltă de vreo doi metri, care încadra un tablou ciudat.

Tabloul înfăţişa portretul în mărime naturală al unui bărbat. Toată îmbrăcămintea pe care o purta — pantalonii, vesta, haina, chiar şi jobenul — era de culoare cenuşie cu pătrăţele; până şi umbrela pe care o ţinea în mână. Obrazul era din cale afară de prelung şi smead. Un nas ascuţit se încovoia deasupra unei guri largi şi cu buze subţiri şi părea că nutreşte intenţia de a se prelungi până la bărbie, dând obrazului o

expresie peste măsură de caraghioasă.

Deasupra acestui portret se afla scris cu litere mari şi aurite numele iahtului: „Lindsay”.

La intrarea vaporaşului în port, oamenii de pe chei se uitară uimiţi la tabloul ciudat. În preajma debarcaderului se afla un derviş[1], ai cărui ochi întunecaţi şi cu o privire fanatică erau de asemenea aţintiţi spre tablou şi vădeau aceeaşi uimire. În timp ce descifra numele iahtului, dervişul tresări.

— Lindsay! murmură. Aşa se numea soţia acelui german afurisit, înainte de a se căsători! Încă n-a fost exterminată familia aceasta? Voi rămâne aici, ca să supraveghez vaporaşul. Femeia m-a insultat atunci. Trebuia să mă răzbun şi credeam că mi-am satisfăcut pe deplin şi de mult această dorinţă. Oare lucrurile stau altfel? Au mai rămas oare în viaţă membri ai acestei familii? Voi sta la pândă!

Motorul iahtului se oprise, iar căpitanul coborâse de pe puntea de comandă. Uşa cabinei se deschise şi în pragul ei apăru făptura pe care o înfăţişa tabloul despre care am vorbit: un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum din stofă cenuşie cu pătrăţele. Jobenul, peste măsură de înalt, ca şi umbrela sa uriaşă erau tot de culoare cenuşie şi cu pătrăţele. De o curea trecută peste umeri atârna un telescop lung.

Şi obrazul semăna perfect cu cel din tablou, numai că nasul avea în plus o cicatrice, care se datora unui supărător „buboi de Alepp”.

Căpitanul se înclină.

— Domnul lord vrea să coboare pe uscat?

— *Yes*. Unde credeţi că voi coborî, dacă nu pe uscat? Sau vă închipuiţi că vreau să plutesc în jurul iahtului?

— Un asemenea gând ar fi într-adevăr greu de realizat, râse căpitanul. Dar de ce vă grăbiţi să coborâţi? Constantinopolul trebuie să fie privit de pe apă. De aici, oraşul produce o impresie măreaţă; înăuntru, însă, este strâmt, murdar şi întortocheat. Turcul îşi numeşte capitala „Obrazul strălucitor al lumii” şi are dreptate, dar numai dacă o privim din locul unde ne aflăm acum.

---

[1] „Derviş” – este un cuvânt persan şi înseamnă „sărac”; în limba arabă, cuvântul corespunzător este „fachir” (n. trad.)

— Obraz strălucitor? Obrazul lumii? *Nonsense!* Turcii ăştia sunt suciţi. În afară de femeile şi fetele lor, n-ai ce admira la ei. *Well!*

Pe chipul căpitanului flutură un rânjet, pe care el şi-l ascunse totuşi printr-o plecăciune.

— Domnul lord a văzut vreodată o turcoaică?

— *Of course!*[1] Foarte multe şi aici şi la Berlin. Faimoasa operă *Răpirea din serai* de Mozart este bucata mea preferată. Tare aş vrea să trăiesc şi eu aşa ceva, căpitane! *Indeed*[2]. Să ştiţi că nu plec de aici, până când nu voi trăi şi eu o asemenea aventură. *Well!*[3]. Ia uitaţi-vă!

Şi scoase la iveală din adâncul buzunarului hainei sale o carte, care purta pe copertă titlul, scris în limba germană: „Libret. *Răpirea din serai*. Mare operă de Wolfgang Amadeus Mozart”.

— Când trebuie să aştept înapoierea domnului lord? Căpitanul aruncă o privire fugară spre carte. Pe chipul său se ivi un zâmbet politicos, care mărturisea că el cunoaşte toanele lordului, aşa că a renunţat demult să se mai mire de ele.

— Să nu mă aşteptaţi, mormăi Lindsay. Mă înapoiez când îmi place. *Well!*

Începu să străbată cu paşi mari puntea îngustă de debarcare şi se folosi de umbrela sa mare şi închisă, aşa cum se foloseşte un dansator pe sârmă de prăjina cu ajutorul căreia îşi menţine echilibrul.

Când trecu pe lângă derviş şi văzu ochii sfredelitori ai acestuia îndreptaţi asupră-i, scuipă dispreţuitor.

— Neplăcută mutră! Suspectă pocitură! Ar fi trebuit să-i dau o lovitură de picior! *Yes!*

Căpitanul se uitase după el. Cârmaciul veni râzând lângă căpitan şi-şi săltă umerii săi largi.

— Tare-i nebun! exclamă şi scuipă peste stinghie o bucată din tutunul pe care-l mesteca. O să-şi ardă într-o zi degetele într-o aventură dintr-astea. La urma urmelor, n-are decât! Numai să nu ne vâre şi pe noi într-o încurcătură drăcească!

---

[1] Bineînţeles! (englezăn. ed.)

[2] Într-adevăr (engleză n. ed.)

[3] Bine! (engleză n. ed.)

— Ferească Dumnezeu! Entuziasmul acesta pentru răpiri durează numai până când găseşte altceva. Mai înainte au fost taurii înaripaţi şi acum sunt turcoaicele. Aşa e el, trebuie să aibă întotdeauna câte o toană aventuroasă!

— Din partea mea, n-are decât! N-are ce să ne strice; dimpotrivă!

— Ai dreptate, cârmaciule! spuse căpitanul pe un ton din care reieşea că ar vrea să pună capăt acestei convorbiri. Şi fiindcă lordul este un stăpân cu suflet bun, aş fi oricând dispus să fac de zece ori ocolul pământului. Un stăpân ca el merită să se bucure de devotament, nu de bârfeală neroadă!

Cel despre care se vorbea pe puntea iahtului se plimba între timp prin Pera, cu paşi mari şi preocupat de tot ce se întâmpla în jurul lui. De aceea, el se uită de câteva ori în urmă şi îl observă pe derviş, al cărui turban verde strălucea în depărtare.

— Ce o fi având omul acela cu mine? se întrebă. Termin eu îndată cu el! *Yes!*

Coti după colţul unei ulicioare întortocheate şi se opri. Dervişul se apropie; crezuse că englezul este mult înaintea lui şi nu îşi putu ascunde uimirea care-l năpădi când se trezi în faţa lui.

— De ce te ţii după mine, nătărăule? se răsti sir David la el în limba engleză.

Dervişul nu cunoştea înţelesul acestor cuvinte sau se prefăcea că nu le cunoaşte.

— *Agnamaţ-im* — nu înţeleg! răspunse el, uimit.

— Lasă fleacurile şi ia-o înainte, dacă vrei să te ajut să fugi! *Well!*

Dervişul înţelese din gesturile englezului că i se cere să pornească înaintea lui. Dar el voia să se ţină după sir David. De aceea rămase pe loc. Atunci, Lindsay luă o hotărâre salvatoare. Îşi ridică umbrela uriaşă şi o deschise cu atâta putere şi repeziciune, încât balenele ei tari îl loviră pe derviş drept în obraz. Aceasta era o insultă şi încă din partea unui necredincios şi european; însă dervişul cunoştea puterea şi influenţa ministrului englez, aşa că socoti că e mai bine să plece.

— *Köpek, intikamyny alarim* — câine, mă voi răzbuna! îi

strigă peste umeri.

— Ce-a trăncănit? mormăi lordul, încântat că-l vede plecând. Turceasca asta este o limbă neghioabă. Trebuie s-o înveţi ca s-o poţi înţelege. Eu am înţeles engleza imediat, încă din copilărie.

Apoi porni, la o depărtare destul de mare, în urma dervişului. Coti după un colţ şi după încă unul, aproape sigur că nu-l va mai întâlni pe turcul suspect.

Din pricina strădaniei sale de a scăpa de urmăritorul supărător, lordul se îndepărtase de străzile însufleţite şi nimerise într-un labirint de străzi şi ulicioare, din care nu mai ştia să iasă. Aceasta era o mare imprudenţă de care avea să se convingă în curând. E drept că lordul, dornic de aventuri, era un hoinar autentic, deprins să se descurce în orice împrejurare. Totodată, era şiret şi inventiv, vădind un curaj vecin cu îndrăzneala, dar îi plăcea uneori să dea impresia că e prost. De data aceasta, însă, simţul său de orientare îl părăsise de-a binelea şi, întrucât nu stăpânea limba turcă, el nu avea putinţa de a cere cuiva lămuririle necesare.

Frământându-şi mintea spre a găsi o soluţie, admira priveliştea străzii şi se uita la toţi cei pe lângă care trecea. Un conducător de măgari ţopăia în urma animalului său cenuşiu, îl mâna cu strigăte asurzitoare, şi-şi flutura mereu bâta, ameninţându-l. Cu ajutorul unor cuvinte aspre sau chiar al unui ghiont zdravăn, hamalii asudaţi îşi făceau loc pe uliţa strâmtă. Un curăţitor de pipe intra din casă în casă, exercitându-şi îndeletnicirea sa folositoare. Un vânzător de pepeni îşi lăuda fructele cu glas puternic. Un sacagiu încerca să-l întreacă, scoţând strigăte şi mai puternice. Negustori de toate felurile şedeau în faţa uşilor deschise ale bazarurilor lor boltite, păzindu-şi mărfurile împrăştiate în jurul lor şi străduindu-se să atragă clienţi. Numeroşi câini fără stăpân se strecurau printre trecători, scormonind lăturile de la marginea trotuarelor, lătrând asurzitor sau fugind şi chelălăind jalnic, atunci când erau alungaţi ici şi colo cu câte o lovitură de picior.

Sir David nu se simţea bine prin locurile acestea. Din când în când trântea câte o înjurătură, ca să-şi potolească necazul. Mai multe încercări, în diferite direcţii, cu scopul de a ieşi din

acest cartier nenorocit, se dovediră zadarnice. Nu izbutea decât să se încurce şi mai rău.

— *Damned!*[1] începu el să înjure. Dacă aş şti cel puţin în ce punct cardinal ar trebui să caut locul de ancorare al iahtului meu! Atunci aş putea să mă orientez după poziţia soarelui. Am învăţat asta de la prietenul meu Kara ben Nemsi.

Se opri lângă un colţ, cu privirea îndreptată spre cer şi se uită după câţiva norişori, care se fugăreau cu repeziciune. Apoi îşi continuă cu jumătate de glas monologul, fără să se sinchisească de cei care treceau pe lângă el şi care priveau neîncrezători şi înveseliţi pe omul acela ciudat, a cărui îmbrăcăminte le atrăsese atenţia de departe.

— Mare netrebnic e acest Kara ben Nemsi! De data asta m-a părăsit fără milă. Altminteri a apărut totdeauna la timpul potrivit ca să mă scoată din bucluc, atunci când nu reuşeam să ies singur. Cine ştie pe unde o fi hoinărind acuma: la apaşii de lângă Rio Pecos, la haddedihni în Dşezireh sau chiar printre kurzi? Trebuie să fie pe undeva, desigur, dar numai aici nu este, prin uliţele acestea jalnice unde s-ar cuveni să fie de fapt, ca să mă ducă iar printre oameni cu care se poate schimba o vorbă.

Poate că lordul ar fi continuat să vorbească multă vreme singur, dacă o lovitură zdravănă nu l-ar fi smuls din meditaţiile în care se adâncise.

Un hamal voise să-şi facă loc şi nu se sfiise să înlăture în modul acesta, nu tocmai delicat, piedica vie care stingherea circulaţia. După ce strigă lordului uluit câteva cuvinte mânioase, pe care lordul nu le înţelese însă, hamalul îşi văzu de drum, gâfâind.

— ”Măgarule! Nătărăule! Mojicule!”, tună lordul în urma agresorului. Apoi îşi continuă şi el drumul, mormăind necăjit.

Mai rătăci o vreme prin diferite străzi întortocheate, până când îşi pierdu răbdarea. Oprind primul trecător pe care-l întâlni, i se adresă în englezeşte şi-l întrebă pe unde să meargă ca să ajungă în port.

Dar i se răspunse cu aceleaşi cuvinte pe care i le adresase şi dervişul, căruia-i ceruse socoteală de ce-l urmăreşte:

— *Agnamaţ-im!* — Nu înţeleg!

---

[1] Drace! (engleză n. ed.)

Trecătorul săltă din umeri, în timp ce chipul său vădea o sinceră părere de rău şi lăsă nelămurit pe străinul cel ciudat.

Scena se repetă de câteva ori. Toţi cei pe care îi oprea lordul, tineri, bătrâni, oameni mai bine îmbrăcaţi sau oameni de rând, îi răspundeau în acelaşi fel:

— *Agnamaţ-im!*

Lordul îşi pierdu cumpătul de-a binelea.

— Maţ, maţ şi iarăşi maţ! Asta-i tot ce ştiu. M-aţi înnebunit! se înfurie el. Să se ducă dracului Consitantinopolul şi toate localităţile din jurul lui! Nu mai întreb pe nimeni şi o ţin drept înainte, până... până...

Tăcu deodată şi căscă gura până la urechi, de parcă ar fi aşteptat să înghită în clipa următoare un porumbel fript. Apoi îşi închise gura, plescăind zgomotos. Pe chipul său alunecă un zâmbet voios şi luminos, ca soarele care surâde vara câmpurilor nesfârşite.

— Straşnic! Minunat! *Indeed!* zâmbi el, în timp ce privirile sale mângâiau încântate firma unei cafenele, care era scrisă în limba franceză. Aici locuiesc oameni, oameni adevăraţi, cu care se poate vorbi desigur omeneşte. Aici o să intru! Aici o să mi se dea orice lămurire.

Şi se îndreptă cu paşi mari spre cafenea. Intră cu siguranţa unui om obişnuit să poruncească în localul nu tocmai spaţios şi se uită iscoditor în jur întâlnind priveliştea obişnuită a unei cafenele orientale. Podeaua murdară era acoperită ici şi colo de covoraşe. De-a lungul pereţilor erau înşirate numeroase perne, de toate culorile şi mărimile. Puţinele mese aflate în cafenea erau joase, cum sunt scăunelele din locuinţele orientale. Pereţii erau goi — singura lor podoabă fiind o scândură de care atârnau câteva ciubuce unsuroase, aşezate unele lângă altele.

În tot localul nu erau decât trei clienţi. După îmbrăcăminte se vedea că sunt localnici, oameni din pătura de jos. Ei şedeau ghemuiţi unul lângă altul şi fumau fără să-şi vorbească, iar în dreptul fiecăruia se afla câte o ceaşcă mică de cafea; se părea că nici unul din ei nu observase intrarea străinului. Din pricina semiîntunericului care domnea în încăpere, lordul nu putu să vadă că unul din cei trei clienţi a aruncat pe sub pleoapele coborâte o privire străpungătoare

spre apariţia neobişnuită şi îmbrăcată în haine din stofă cenuşie cu pătrăţele.

Deodată, se deschise o uşă în partea din fund a localului şi în pragul ei se ivi un bărbat, despre care orice cunoscător al ţărilor mediteraneene şi-ar fi dat numaidecât seama că e grec. Era patronul acestui local „prietenos” şi avea şi chipul şiret al unei vulpi. Dar nu trăsăturile, ci ochii acestui om îi caracterizau firea.

Patronului îi fu de ajuns o privire, ca să-şi dea seama cu cine are de-a face. Făcând trei plecăciuni, care ar fi măgulit desigur şi pe un prinţ, el se apropie de noul client.

— *Bienvenu, monsieur!* Vă urez bun-venit în casa mea! îl salută el în limba franceză, pe care o vorbea curent. Îmi îngăduiţi să întreb pe excelenţa voastră cu ce-i pot fi de folos?

Desigur că lordul cunoştea bine franceza. De aceea, el se folosi de aceeaşi limbă ca şi cafegiul, numai că în gura lui cuvintele erau lipsite de accentul plăcut care-l aveau pe buzele grecului.

— Mai întâi, te poftesc să-mi vorbeşti altfel! spuse lordul pe obişnuitul său ton poruncitor. Nu sunt excelenţa dumitale. Ai înţeles?

— Pardon! Nu puteam să bănuiesc...

— Am terminat. Nu-mi place pălăvrăgeala. Numeşte-mă *monsieur!* E de ajuns.

— Am înţeles.

— Şi apoi, aş vrea... hm!... aş vrea să beau ceva.

Sir David nu se simţea bine în localul acesta de mâna a cincea sau a şasea. E drept că i se făcuse sete, fiindcă rătăcise atâta vreme prin arşiţă, prin atâtea străzi şi ulicioare. Dar gândul că va putea să bea ceva aici nu-l ispitea câtuşi de puţin. Şi dacă ceruse totuşi patronului să-i aducă o băutură oarecare, explicaţia trebuia căutată numai în felul ciudat de a gândi al lordului.

El nu uita niciodată, oriunde s-ar fi aflat, că este englez, fiu al mândrului popor insular care stăpâneşte mările lumii. De aceea, socotea că nu trebuie să stâr- nească o impresie jalnică, nici în colţul cel mai îndepărtat al pământului. Apoi, el era lordul David Lindsay, membru al celei mai vechi nobilimi engleze. Şi, în calitatea aceasta, respecta întotdeauna

principiul împrumutat de la francezi: *Noblesse oblige*[1].

Datorită acestor două motive, el credea că şi acum se cuvine să aibă o atitudine impunătoare şi să dovedească patronului că nu este un om de rând. Ar fi putut să întrebe pur şi simplu pe unde să meargă ca să ajungă în port şi să-şi vadă de drum. Dar nu era în stare să procedeze în felul acesta. El nu voia să i se dăruiască nimic, nici măcar o lămurire.

— Doriţi cafea, şerbet sau...?

Grecul îşi prelungise ultimul cuvânt şi trezise astfel curiozitatea lui Sir David.

— Mai ai şi altceva?

— Pentru clienţii mei care nu aparţin religiei Profetului am un vin grecesc excelent, un „Samos” autentic, vechi, bine păstrat, un adevărat nectar.

— Hm!, „Samos”! Asta-i aproape tot atât de bun ca „Sherry”-ul sau vinul de Porto! Aş vrea să-l gust.

— Atunci mi-aş îngădui să vă rog, *monsieur*, să aveţi bunăvoinţa de a lua loc în cârciumă.

Lordul îşi închise ochiul stâng şi-l privi cu cel drept:

— Cârciumă?

— Trebuie să vă gândiţi, îl lămuri patronul, că mai toţi clienţii mei sunt adepţi ai Profetului, care-i opreşte să bea vin. Ar însemna să le jignesc simţămintele religioase dacă aş servi în prezenţa lor sticle şi pahare cu vin celor care sunt de altă credinţă. Şi apoi, poate s-ar isca intre clienţi discuţii neplăcute, care ar fi foarte

Primejdioase pentru liniştea localului meu. De aceea, am şi o cârciumă! Acolo vă puteţi desfăta în voie cu nobila băutură.

— Bine! hotărî lordul. Arată-mi cârciuma!

El îl urmă pe grec prin uşa din fund şi pătrunse într-un gang întunecos, la capătul căruia birtaşul deschise uşa unei odăiţe situată pe partea dreaptă. O privire aruncată înăuntrul ei îi fu de ajuns lui sir David ca să-şi vadă confirmată bănuiala ce-l năpădise pe parcursul îndelungatei explicaţii a birtaşului, cu privire la îndreptăţita existenţă a acestui local separat. „Cârciuma” era orânduită tot după obiceiul oriental, ca şi încăperea din faţă şi era plină de covoare, perne şi mese

---

[1]Nobleţea obligă (franceză, n. ed.)

joase. Ea nu dădea impresia că ar fi destinată clienţilor greci, armeni şi unor nemahomedani, fiindcă într-un asemenea caz ar fi fost mobilată cu scaune, bănci şi mese înalte. Dimpotrivă, aşa cum bănuise de la început David Lindsay, felul cum era orânduită cârciuma dovedea că în ascunzătoarea aceasta tainică veneau din când în când unii fii necredincioşi ai Profetului, care voiau să se delecteze cu neîngăduitul suc al strugurilor. Aici erau siguri că nu vor avea de întâmpinat nici o stânjenire neplăcută. Singura fereastră a încăperii era situată la o înălţime de vreo doi metri, aproape lângă tavan şi era atât de mică, încât nimeni nu i-ar fi putut vedea din afară. Iar pentru oficierea tainică a slujbelor la altarul lui Bachus, pernele moi erau foarte nimerite, ca şi lumina palidă a candelei care atârna din tavan în mijlocul odăii.

Lordul îşi strâmbă buzele subţiri într-un zâmbet mulţumit:

— Îmi place! Aici voi gusta „Samos"-ul dumitale.

Era încântat că dorinţa de a ieşi din labirintul supărător îl îndemnase să intre în cafenea. Astfel putea să împace utilul cu plăcutul. O înghiţitură de vin autentic grecesc nu era de dispreţuit în ţara aceasta a cafelei eterne. Îşi descheie cureaua de care atârna telescopul cel lung şi îl aşeză pe o pernă împreună cu umbrela. După aceea se trânti şi el pe perna alăturată.

Birtaşul stătea tăcut lângă uşă şi-i urmărea mişcările. În cele din urmă, se hotărî să răspundă cuvintelor clientului său.

— Ah, *monsieur*, vă asigur că nu vă veţi mulţumi să-l gustaţi. Dacă sunteţi un adevărat cunoscător, veţi bea o cană întreagă din„Samos"-ul meu.

— Să vedem! Adu-mi vinul!

Grecul se grăbi să-i îndeplinească dorinţa şi ieşi din odaie, zâmbind. Faptul că străinul nu-l întrebase despre preţul vinului se părea că-l îndeamnă să tragă concluzii favorabile cu privire la situaţia lui materială. Şi cârciumarul se hotărî să nu lase nefolosit un prilej de câştig atât de ademenitor şi rar.

Nu trecu mult şi se înapoie la sir David, aşezând pe măsuţa din faţa lui o cană şi un pahar.

— Îmi îngăduiţi să torn vinul?

Sir David îi dădu în lături mâna serviabilă.

— Stai! Eşti mahomedan?

— Nu! Eu sunt creştin. Patria mea este Grecia.

— Atunci o să bei cu mine!

— Ah, sunteţi foarte amabil! Bunătatea dumneavoastră...

— Bine, bine. Cine bea singur e tâmpit.

În timp ce birtaşul fugi să-şi aducă un pahar, lordul îşi aprinse una din ţigările pe care avusese grijă să şi le ia la coborârea de pe vapor. Şi, începând să fumeze, mormăi mulţumit:

— Se bucură că o să bea pe socoteala mea, vulpoiul! E încântat că are cinstea să ciocnească paharul cu sir David! Se pare că nici nu bănuieşte că l-am poftit să bea cu mine, tocmai ca să fiu mai sigur. Nu trebuie să am încredere într-un om viclean ca el. Poate că mi-a turnat ceva în vin, ca să mă adoarmă şi să-mi golească buzunarele. Dar nu-i în stare să-l păcălească pe David Lindsay. Nu degeaba am urmat şcoala lui Kara ben Nemsi. Am învăţat să fiu prevăzător când umblu pe meleaguri străine.

Dar îşi întrerupse monologul, fiindcă birtaşul intrase în odaie ţinând în mână cel de-al doilea pahar. Cu aerul unui binefăcător care împrăştie aurul cu ambele mâini, el turnă vin întâi în paharul lordului şi după aceea într-al său.

— *A votre santé, monsieur!*[1]...

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi într-un timp destul de scurt. Sir David însă îşi sorbi vinul pe îndelete.

— Da, e bun! Declară el pe un ton solemn. E cel mai bun lucru pe care l-am găsit până acum în oraşul acesta mult lăudat.

— Nu vă place Constantinopolul?

— *Pas du tout!*[2]

— Şi cu toate acestea i se spune „Obrazul strălucitor al lumii”.

— Hm! Am mai auzit azi porecla aceasta. Dar sunt de părere că acestui „obraz” şi acestei „străluciri” nu i-ar strica deloc dacă ar face într-o zi cunoştinţă cu un burete, o bucată de săpun, o cârpă aspră şi o perie de frecat!

— Să nu spuneţi asta vreunui turc!

---

[1]În sănătatea dumneavoastră, domnule! (franceză, n. trad.)

[2]Deloc! (franceză, n. trad.)

— De ce? Eu spun oricui adevărul, fiindcă aşa îmi place. Aşa cum i l-am spus acelui derviş afurisit, care s-a ţinut după mine ca o umbră, de când am coborât de pe punte. Când m-am plictisit să-l tot văd că mă urmăreşte, i-am deschis umbrela drept în obraz. Era un limbaj pe care sunt sigur că l-a înţeles.

Grecul îşi înălţă sprâncenele, gânditor.

— V-aţi certat cu un derviş? Şi l-aţi insultat într-adevăr în felul acesta? Vă rog să-mi iertaţi cuvintele, dar aţi săvârşit o imprudenţă. Aţi stârnit setea de răzbunare a acestui om sfânt.

Englezul făcu un gest nepăsător, sorbi iar puţin vin din pahar şi trase un fum de ţigară.

— Ce-mi pasă mie de nătărăul acela? N-are decât să se ţină după alţii, nu după lordul David Lindsay. Ceea ce m-a supărat este că, pentru a scăpa de el, am străbătut tot felul de străzi, mari şi mici şi am nimerit în cartierul acesta, unde nu ştiu să mă orientez şi unde nu mă înţelege nimeni când întreb în ce direcţie să merg.

Grecul tăcu şi arătă un aer indiferent. Nimeni n-ar fi putut să cunoască gândurile care îi frământau mintea. Ceea ce-i atrase în mod deosebit atenţia era faptul că străinul declarase că este lordul David Lindsay. El ştia să preţuiască însemnătatea acestor cuvinte. Un lord englez, care călătoreşte de plăcere prin Orient, obişnuieşte să aibă bani la el şi chiar bani mulţi! Aşa se gândi şiretul birtaş. Era o pasăre rară şi prilejul de a o prinde în laţ nu trebuia lăsat să treacă nefolosit. Conform ideilor care îi călăuzeau viaţa, grecul socotea că banul este cea mai mare zeitate. Şi se hotărî să-l jertfească pe lord acestei zeităţi supreme, printr-o acţiune cât mai chibzuită. Aliatul său urma să fie vinul.

În timp ce umplu iar paharul clientului, având grijă să-l umple şi pe al său, întrebă:

— Nu vorbiţi turceşte?

— Nici douăzeci de cuvinte!

— Ar fi bine să luaţi cu dumneavoastră un dragoman, un interpret când vreţi să vă plimbaţi prin oraş.

— Îmi place să mă plimb singur.

— De ce? Aţi avut neplăceri?

— Nu! Dimpotrivă, am călătorit odată vreme îndelungată prin ţările balcanice, în tovărăşia unui asemenea om. Am intrat într-o încurcătură urâtă de tot şi am scăpat teafăr în cele din urmă datorită devotamentului şi iscusinţei tălmaciului. Am auzit, însă, că alţii nu inspiră aceeaşi încredere, fiindcă nu sunt oameni cumsecade. Şi apoi, nu-mi place să am mereu un străin lângă mine.

— Hm! mormăi grecul. Vă înţeleg. Tălmacii ăştia caută totdeauna să-i jupoaie pe străini, mai ales pe un om ca dumneavoastră, care desigur că nu umblă cu portofelul gol, sunt în stare să-l lase fără un ban.

— Aşa e! Eu sunt lordul David Lindsay şi am mereu la mine destui bani, ca să nu mă fac de ruşine în nici o împrejurare. Plătesc bucuros şi bine, dar nu las pe nimeni să mă prostească.

Birtaşul era mulţumit de ceea ce aflase până acum cu ajutorul întrebărilor sale iscoditoare. De aceea, socoti că poate să-şi continue acţiunea „de recunoaştere”.

— Ar trebui, cel puţin, să purtaţi totdeauna la dumneavoastră planul oraşului Constantinopol.

— Cine a spus că nu-l am?

— Şi cu toate acestea v-aţi rătăcit?

— Da! Ce-mi foloseşte că am planul şi-l cercetez, dacă nu ştiu unde mă aflu?

Şi ca să-şi întărească spusele, lordul îşi scoase portofelul şi începu să-l scotocească, în timp ce grecul îi urmărea cu atenţie toate mişcările. Acum, lordul deschise o nouă despărţitură, fiindcă se părea că nu poate să găsească planul şi un teanc gros de bancnote ieşi pentru o clipă la iveală.

Ochii birtaşului aruncară scântei. Privirea lui deveni fixă şi lacomă, ca a unei fiare răpitoare care-şi pândeşte prada. Uită să se stăpânească şi să fie prevăzător. Acum era încredinţat că străinul nu trebuia să părăsească localul, decât fără teancul acela de bancnote. Cu orice preţ şi orice s-ar întâmpla! În portofelul acela era ascunsă o avere uriaşă, cel puţin aşa o aprecia sărăcăciosul birtaş. Şi ea nu trebuia să-i scape, chiar dacă ar fi fost nevoit să-şi împovăreze conştiinţa cu o faptă nelegiuită, ca să şi-o însuşească!

Sir David continuă să-şi frunzărească nepăsător hârtiile.

Birtaşul nu avea de unde să ştie că mişcările încete ale clientului său erau intenţionate, că sir David voia să-l pună la încercare şi că observase pe furiş schimbările vădite ale trăsăturilor chipului său.

Acum, lordul înţelese manevra. Întrezărise primejdia. Dar nu se gândi să fugă. Dimpotrivă! Gravitatea situaţiei în care se afla îl îndemna să rămână în cârciumă şi să aştepte curajos desfăşurarea lucrurilor. El călătorea doar prin lumea întreagă tocmai cu scopul de a cunoaşte pericolele aventurilor de tot felul. De data aceasta se părea că va trăi într-adevăr o aventură, care să merite numele acesta şi care să-i biciuiască nervii. Şi ţinea să-şi dăruiască neapărat o asemenea desfătare.

Îşi închise portofelul şi-l puse iar în buzunar. Apoi îşi vârî mâna dreaptă în buzunarul adânc al hainei sale cenuşii cu pătrăţele şi scoase planul pe care-l căutase atâta vreme.

— L-am găsit — iată-l! Uitasem unde l-am pus.

După ce aşeză paharele şi sticla pe podea, desfăcu încet harta şi o întinse cu aceeaşi încetineală pe masa cea joasă.

— Vă rog! Unde se află casa dumneavoastră? Dacă ştiu lucrul acesta găsesc numaidecât drumul spre iahtul meu.

Grecul puse mâna pe hartă, voind să-l lămurească, dar ultimele cuvinte ale lordului îl făcură să tresară.

— Spre iahtul dumneavoastră?

— Da.

— Aveţi iahtul dumneavoastră propriu? O barcă dintr-acelea mari cu pânze...?

— Nu! Un vapor!

— *Sacré bleu!* — La naiba! Trebuie să fiţi un om foarte bogat!

— Sunt lordul David Lindsay. Dar v-am rugat să-mi arătaţi pe hartă unde se află casa dumneavoastră.

Birtaşul trebui să-şi înfrâneze uluiala. Se aplecă deasupra planului, în timp ce o roşeaţă aprinsă îi acoperi obrajii şi fruntea. Era oare efectul vinului pe care-l băuse, ori tulburarea pricinuită în urma celor auzite? Englezul acesta trebuie să aibă multe milioane. Cine era oare în stare să-i ia un milion din ele? Un milion întreg! Aproape de neînchipuit!

Sângele năvăli în urechile cârciumarului. Abia izbuti să-şi

adune gândurile, ca să poată da lămurirea ce i se ceruse. În timp ce grecul cerceta pe rând diferitele linii cuprinse în planul oraşului, sir David îl urmărea pe furiş şi zâmbea. În cele din urmă, birtaşul îşi fixă degetul arătător al mâinii drepte într-un punct al planului.

— Aici e! Asta este strada noastră şi pe aici trebuie să fie casa mea.

Lordul îşi apropie de hartă nasul nesfârşit de lung, ca să-şi întipărească bine în minte situaţia locului unde ajunsese. Şi dându-şi seama că din pricina uliţelor întortocheate se rătăcise din ce în ce mai mult, el căpătă deodată siguranţa că-i va fi uşor să se înapoieze la iahtul său. În ciuda îndreptăţitei sale neîncrederi, lordul îşi spuse că grecul nu i-a dat indicaţii greşite. Ce ar fi avut de folosit birtaşul dacă l-ar fi lăsat să rătăcească iar prin cartierul acesta sucit? Dacă birtaşul era într-adevăr ispitit de portofelul plin cu bancnote al clientului său — şi lucrul acesta constituia pentru Lindsay un fapt neîndoielnic —, el avea să întreprindă un atac, în propria sa casă şi anume chiar în odăiţa dosnică a cârciumii. În afara casei n-ar fi găsit un prilej atât de nimerit pentru înfăptuirea planului său.

În timp ce prin mintea lui sir David treceau gândurile acestea, se auzi o fluierătură ciudată. Lindsay ciuli urechea, dar rămase nepăsător. Celălalt, cu toată şiretenia lui, nu izbuti să se stăpânească. O mişcare involuntară, trădându-i parcă dorinţa de a sări de pe pernă, mărturisi lordului că fluierătura fusese destinată birtaşului.

Într-adevăr, birtaşul puse mâna pe cana cu vin, umplu repede cele două pahare goale şi se ridică.

— Cana e goală. Da, da, ştiam că o să se golească şi se sili să zâmbească. „Samos”-ul meu e foarte gustos, îmi îngăduiţi s-o umplu...?

— Desigur! Te rog să aduci încă o cană! Doar n-o să ne prăbuşim numai după câteva păhărele de vin!

— Nici o grijă! Nu e viclean. Mă înapoiez numaidecât.

Şi se îndreptă grăbit spre uşă.

Curios, Lindsay se apropie încet de uşă şi trase cu urechea. Se auzeau câţiva inşi care vorbeau. Erau desigur în curte, cam în dreptul ferestrei înguste din odaia cârciumii. Lordul îşi

înălţă iscoditor privirea spre fereastră.

Apoi, cu o repeziciune de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare pe englezul acesta cu mişcări încete, se ridică şi sări spre uşă. Aplecându-se, găsi un zăvor care se închidea pe dinăuntru — o raritate într-o casă orientală, cel puţin la uşa unei odăi. Desigur că zăvorul acesta era menit să asigure discreţia odăiţei dosnice.

Lindsay se grăbi să pună zăvorul, ca să nu fie surprins în timpul operaţiei ce-şi propunea să săvârşească. După aceea adună toate pernele din încăpere şi le aşeză una peste alta, în formă de turn, pe banca joasă care se afla în dreptul ferestrei. Se căţără sprinten pe ele, se ridică în vârful picioarelor şi zâmbi mulţumit. Înălţimea sa neobişnuită îi îngădui să ajungă cu capul tocmai la fereastră, care nu avea geam, ca atâtea alte ferestre orientale. De aceea, Lindsay auzi foarte bine glasurile celor care vorbeau în curte. El nu se putu uita în jos, dar înţelese fiecare cuvânt, deşi convorbirea era purtată aproape în şoaptă.

În curte erau doi inşi: cârciumarul şi un prieten de-al lui. Faptul că se foloseau de limba franceză constituia un noroc neaşteptat pentru sir David.

— Nu mă ţine mult de vorbă! spunea birtaşul. Străinul poate să-şi piardă răbdarea. Nu vreau să zăbovesc.

— Născoceşte-i o poveste când te înapoiezi. Te asigur eu că o să te creadă. Trebuie să asculţi întâi ceea ce vreau să-ţi spun. Osman, dervişul, este furios. Vrea să se răzbune neapărat pe câinele acesta necredincios, care i-a deschis umbrela în obraz şi l-a lovit.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Mi-a povestit englezul.

— Şi nu se teme de ura dervişului?

— Nici nu se sinchiseşte de el. Nu uita că e un lord englez. Domnii aceştia au o încredere uluitoare în ei înşişi, aşa că nu se sperie de nimic.

— Dumnezeule, un lord!

— Sst! Nu striga! Ai uitat de fereastra de sus?

— Nu cred că ar putea să ne audă. Dar o să vorbesc mai încet. Osman a băgat de seamă la timp că englezul voia să scape de el. S-a ţinut după el, fără să fie observat, aşa că nu i-a pierdut urma. Acum este în cafenea şi m-a trimis la tine,

ca să te vestesc.

— Ce vrea de la mine?

— Să-l ajuţi să se răzbune!

Lordul observă că, în convorbirea celor doi inşi a intervenit o pauză. Până acum, discuţia fusese purtată pe un ton însufleţit. Grecul părea că reflectează asupra cererii ce-i fusese comunicată din partea dervişului. După cum presupunea Lindsay, vicleanul birtaş căuta să pună de acord propriul său plan, cu ajutorul căruia voia să intre în stăpânirea teancului de bancnote din portofelul străinului, cu dorinţa de răzbunare a dervişului.

Apoi convorbirea reîncepu.

— Spune-i că o să se poată răzbuna. Străinul este în odăiţa din fund.

— Ştiam. Am auzit doar ce-ai vorbit cu el, când a intrat în cafenea.

„Aha! se gândi sir David. Omul acela, care-şi trădează fără să ştie gândurile sale prieteneşti, este unul din cei trei inşi pe care i-am văzut în cafenea. Aşteaptă, băiete! Te fac eu îndată să cunoşti un lord din Old England, pe tine, împreună cu dervişul tău şi cu prietenul tău, cârciumarul”.

— Îi duc acum a doua cană cu „Samos”. Îl voi convinge să bea cât mai mult şi sunt sigur că vinul o să-l ameţească. Are portofelul plin cu bancnote. Când voi vedea că s-a îmbătat, îi iau frumuşel bancnotele. După aceea, Osman poate să-şi înfăptuiască planul. Nu-l opresc. Cel mai bun lucru ar fi ca străinul să dispară pentru totdeauna! În felul acesta nu trebuie să ne temem de urmări neplăcute.

— Şi eu?

— Ce e cu tine?

— Neghioabă întrebare! Spuneai că străinul are portofelul plin cu bancnote. Şi vrei să-i iei banii. Dervişul vrea să se răzbune. Dar eu cu ce m-aleg?

— O să-ţi dau şi ţie o parte, ca să taci. Cred că nu-mi poţi cere mai mult. Doar n-ai nimic de făcut.

— Asta-i părerea ta. Dar eu sunt de altă părere.Eu chiar cred că o să ai nevoie de mine.

— Nu văd de ce aş avea nevoie.

— Ca să-l operezi pe englez. Tu crezi că vinul o să-l

ameţească. Dar dacă te înşeli? Ştii că sunt născut la Paris şi că am trăit acolo până la vârsta de treizeci de ani. („De aceea vorbesc în franţuzeşte! se gândi lordul, care-i asculta. Omul acesta nici nu este localnic, dar se îmbracă la fel cu cei printre care trăieşte acum.” Continuă să tragă cu urechea, fiindcă şi prietenul birtaşului îşi continua destăinuirile.) Între timp, am trecut de câteva ori Canalul Mânecii. I-am cunoscut bine pe englezi. Insularii aceştia sunt oameni ciudaţi şi robuşti. Beau „Porter”, „Ale”, „Sherry”, punci şi orice tării, aşa cum alţii beau apă. Am văzut-o eu însumi de multe ori, dar niciodată nu-şi pierd cumpătul. Când li se pare că au băut prea mult, ştiu să se stăpânească.

— *Mille de tonnerres!*[1] În cazul acesta, s-ar putea să ne vedem întregul plan năruindu-se.

— S-ar putea, dacă n-aş fi eu pe aici! Caută să-l ţii de vorbă încă un sfert de oră! Îţi voi aduce între timp un praf şi-l vei turna în vin. Îşi produce efectul mai curând decât...

— Nu se prinde! Nu se lasă înşelat. Paharul este în faţa lui şi...

— Toarnă praful în cană!

— Nici asta nu merge! Mi-a cerut să beau cu el şi nu-l pot refuza. Vrei să înghit eu însumi praful şi să adorm înaintea lui?

— Ah! E atât de prevăzător?

— Desigur. Vezi că nu poţi să-mi fii de nici un folos?

— Dacă lucrurile stau aşa, sigur că ai nevoie de mine! Nu ne rămâne decât o singură soluţie: să-l îmbătăm, până când îl facem să se prăbuşească sub masă. Ia spune-mi: te încumeţi să iei parte la o beţie adevărată?

— Hm! Ca să fiu sincer, nu pot să beau prea mult.

— Ştiu, ştiu. În schimb, beau eu şi pentru tine, după cum ştii. Lasă-l pe seama mea! Spune-i o minciună, că m-ai întâlnit pe gang şi că mi-ai povestit despre el. Eu sunt născut în Franţa, îi cunosc foarte bine pe englezi şi-i admir mult. Întreabă-l dacă n-ar vrea să-i ţin tovărăşie. În sfârşit, scorneşte orice minciună îţi trece prin minte, ca să-mi primească tovărăşia! Doar nu eşti prost şi te pricepi să îndrugi ce trebuie. Mă duc să-l înştiinţez pe derviş şi să-l

[1] Mii de draci! (franceză, n. trad.)

conving că trebuie să aştepte până când îl îmbătăm pe englez. După aceea, vii să mă iei. Şi acum, şterge-o, ca să nu-i bată la ochi că zăboveşti atât de mult!

Lordul sări de pe perne, cu aceeaşi sprinteală pe care o vădise la urcare. Auzise tot ce-l interesa. Chipul său strălucea de bucurie. Era într-adevăr aventura pe care şi-o dorise.

— *Excellent! Indeed!*[1], aşa cum îmi place! mormăi el, în timp ce aşeza pernele la locurile lor, de-a lungul pereţilor. Când va auzi prietenul meu Kara ben Nemsi despre peripeţiile prin care am trecut, sunt sigur că o să recunoască numaidecât că sunt tot atât de iscusit ca şi el. Mi-am pândit vrăjmaşii şi le-am ascultat planurile. Spre norocul meu, omul acela a fost francez şi nu chinez, african sau eschimos. Altminteri, n-aş fi înţeles nici un cuvânt din toată convorbirea. Acum, însă, ştiu ce mă aşteaptă. Să poftească! Vor să-l îmbete pe lordul David Lindsay şi să-l facă să cadă sub masă. Caraghioşii! O să le arăt că sunt mai şiret ca ei.

Odăiţa îşi recăpătase înfăţişarea obişnuită. Sir David se repezi la uşă şi trase zăvorul. Apoi se trânti pe perne şi aşteptă liniştit desfăşurarea planului făurit în curte de birtaş şi prietenul lui. Avu chiar vreme să-şi aprindă iar ţigara, care se stinsese.

Cârciumarul apăru după câteva clipe, aducând cea de-a doua cană cu vin. Din pricina nerăbdării de a-şi vedea planul înfăptuit, grecul părea bănuitor şi neliniştit. Lordul observă că vicleanul birtaş îşi îndrepta mereu privirea spre fereastră şi se înveseli, dar fără să se trădeze. Dimpotrivă, vădi obişnuitul său aer nepăsător şi puţin prostesc.

— V-am lăsat să aşteptaţi şi vă rog să mă iertaţi, începu birtaşul.

— Da? se miră englezul. Nici n-am băgat de seamă.

— M-am întâlnit cu un prieten şi am stat puţin de vorbă. Nu l-am văzut de mult, ştiţi. Se ocupă cu tot felul de afaceri şi călătoreşte prin diferite părţi ale ţării. E luat drept băştinaş, însă de fapt este francez, născut chiar în Franţa. E un bărbat instruit şi în afară de aceasta un bun cunoscător şi un mare admirator al englezilor.

Şi cârmaciul începu să-şi ridice prietenul în slava cerului,

[1] Straşnic, într-adevăr! (engleză, n. ed.)

născocindu-i o sumedenie de însuşiri.

Se strădui din răsputeri să stârnească prin nenumărate amănunte curiozitatea lordului şi să-i trezească dorinţa de a cunoaşte această persoană atât de înzestrată şi atrăgătoare. Iar sir David, lăsându-se în voia unei cruzimi îndreptăţite, îi ascultă cu neobosită atenţie pălăvrăgeala, mulţumindu-se să dea mereu din cap.

În cele din urmă, grecul începu să gâfâie şi constată că i-a secat izvorul născocirilor. Mai mult, el observă că a început să se contrazică în ceea ce povestea şi să repete unele amănunte cu privire la viaţa ciudată a prietenului său. Şi se opri. Acum, lordul se hotărî în sfârşit să deschidă gura, ca să răsplătească printr-un cuvânt de admiraţie, după câte se părea, strădania zelosului birtaş, dar în realitate ca să pună capăt acestor palavre plictisitoare şi ca să grăbească înfăptuirea planului ce se urzise.

— Ai fi putut să-ţi inviţi prietenul să bea un pahar de vin cu noi, spuse sir David. Dar dacă n-ai făcut-o, trebuie să te jertfeşti şi să-mi ţii mai departe tovărăşie.

Cuvintele acestea îl înmărmuriră pe birtaş, care nu se aşteptase ca pălăvrăgeala lui să dea un rezultat atât de neplăcut şi care nădăjduise că, după ce-şi va isprăvi minciunile, va alerga să-şi cheme complicele. Ca să nu dea de bănuit, el încercă să se arate tot atât de respectuos ca înainte.

— Nu mi-aş fi îngăduit niciodată să săvârşesc un asemenea lucru. Eu ştiu cum trebuie să mă port cu un oaspete distins ca dumneavoastră.

— Îţi mărturisesc sincer că m-aş fi bucurat să cunosc un om despre care se pot povesti atâtea amănunte interesante. Păcat că a plecat!

— A plecat? Aş! E în odaia din faţă şi bea cafea.

— N-am avut de unde să ştiu.

— N-aţi auzit convorbirea noastră?

— Convorbirea? N-am auzit nimic.

— Adevărat? Am stat în curte de vorbă cu el.

— Habar n-am! Nu obişnuiesc să mă sinchisesc de treburile altora, ci numai de cele care mă privesc pe mine. Acum grăbeşte-te! Cheamă-ţi prietenul! Fiindcă-i francez, trebuie să

ştie ce înseamnă un vin bun şi o să-l preţuiască.

După ce bolborosi câteva cuvinte despre amabilitatea clientului, despre onoare, recunoştinţă şi altele de acelaşi fel, birtaşul ieşi din odaie cu paşi mari şi iuţi. Iar după câteva minute se înapoie, însoţit de complicele său.

Şi începu să se desfăşoare un chef mic şi voios, care ar fi dat unui observator nebănuitor impresia, că cei trei inşi se simt bine şi-şi nutresc cele mai sincere simţăminte. Francezul bea mult şi repede, căutând în felul acesta să-l îmboldească şi pe lord să-şi golească mereu paharul. Nu trecu mult şi vinul se termină, astfel că birtaşul socoti nimerit să se „jertfească” pentru reuşita planului, declarând că oferă şi el o cană cu vin. Sir David, care nu îngăduia nimănui asemenea gesturi, nu se împotrivi de data aceasta, ci acceptă „cinstea” birtaşului. El ştia doar care este rostul acestei generozităţi. Îşi dădea seama că, după planul celor doi, bancnotele sale erau menite să-i despăgubească de orice cheltuieli făcute în interesul „afacerii”.

Francezul se străduia din răsputeri să-l distreze pe lord, vorbindu-i despre tot ce-i trecea prin minte. În cele din urmă, se interesă despre proiectele de călătorie ale lui sir David.

„*Well!* gândi lordul. Acum poate să înceapă dansul. N-am deloc poftă să-mi pierd vremea cu fleacuri şi să mă îmbăt. Şi apoi, prezenţa acestor doi netrebnici mă plictiseşte.”

— De aici, răspunse, pornesc spre sud, străbat Canalul de Suez ca să intru în Marea Roşie, mă îndrept apoi spre Golful Aden şi în cele din urmă ancorez într-un port indian.

— V-aţi săturat atât de repede de ţara-minune? se miră francezul. Păcat! De fapt, vă înţeleg. Sau călătoriţi cumva în interes de afaceri?

— Un lord din Old England nu se ocupă de afaceri.

— Pardon!

— Vreau să-mi desăvârşesc în India aptitudinile mele psihice înnăscute. Când văzu privirile întrebătoare şi nedumerite ale ascultătorilor săi adăugă pe un ton serios şi important: presupun că vă este cunoscut şi dumneavoastră faptul că preoţii indieni stăpânesc numeroase elemente tainice în legătură cu lucrurile şi forţele metafizice. De fapt, preoţii nu îngăduie nici unui străin să pătrundă în cercul lor.

De aceea, se va face o excepţie cu mine şi mi se va acorda dreptul de a-i vizita, mai ales fiindcă, după cum v-am spus adineauri, eu am neobişnuite şi înnăscute aptitudini psihice.

Cafegiul rămase cu gura căscată în faţa acestei mărturisiri, despre care nu ştia ce să creadă. Lordul avea oare mintea scrântită? Sau vinul începuse să-şi producă efectul, ameţindu-l? Se uită cu luare-aminte la chipul liniştit al englezului, despre care nu s-ar fi putut spune că este nici al unui nebun, nici al unui om beat şi i se păru că se află în faţa unei enigme.

Francezul însă zâmbi: Sunteţi spiritist sau ocultist, *monsieur?*

— Nu, nici una, nici alta. Am numai darul... de a prevedea viitorul...

— Nu se poate!

— Apoi, mai am ceea ce se numeşte „al doilea obraz”. Ochiul meu spiritual străpunge orice zid, străbate orice piedici şi vede până la depărtări nebănuite.

— Dar ceea ce spuneţi dumneavoastră... este... este nemaipomenit, nu vă supăraţi că vă spun!

— În al treilea rând, pot să citesc gândurile oricui, cu foarte mare uşurinţă.

Sir David minţea cu atâta măiestrie, încât cei doi netrebnici nu mai ştiau ce să creadă despre el. Grecul tăcu, uluit. Francezul însă ajunse în cele din urmă la convingerea că lordul suferă de *spleen* şi, ca să întreţină buna dispoziţie a viitoarei sale victime, se hotărî să ia în serios „sminteala” englezului.

— Ne vedeţi uluiţi, *monsieur*, spuse el pe un ton de prefăcută seriozitate. Trebuie să vă mărturisesc cinstit că mi-aţi trezit curiozitatea. Aş vrea să vă admir şi eu aptitudinile despre care ne-aţi vorbit.

— Hm! Nu învrednicesc, de fapt, cu asemenea demonstraţii decât pe prietenii mei cei mai apropiaţi.

— De data aceasta vă rog să faceţi o excepţie!

— Dacă ţineţi... Dar să ştiţi că o fac numai fiindcă nu vreau să credeţi că sunt un fanfaron. Lordul David Lindsay nu poate să îndure o bănuială atât de jignitoare. De aceea, vă voi înfăţişa dovada dorită.

Birtaşul şi „prietenul” său nu bănuiau că au căzut frumos în

cursa şiretului lord. Sir David îi invită să se aşeze pe pernele de lângă peretele opus uşii, iar el făcu întâi o serie de gesturi pregătitoare. Apoi îşi trecu în jurul gâtului cureaua cu telescopul, îşi puse umbrela sub braţul stâng şi se îndreptă spre uşă, întorcându-se cu faţa la cei doi spectatori.

— În primul rând, o privire în viitor! începu lordul. Vă văd pe amândoi... urcaţi un munte... lângă dumneavoastră este o prăpastie întunecată... alunecaţi... vă rostogoliţi în adânc! Până acum vorbise pe un ton din ce în ce mai tulburat. Fiind sigur de atenţia încordată a ascultătorilor săi, începu să-şi înăbuşe cu grijă glasul, dându-i o intonaţie misterioasă: deodată apare salvatorul... e un necunoscut, care vă vrea binele... Vă prinde pe amândoi cu câte o mână, tocmai când credeaţi că sunteţi pierduţi şi vă salvează. Să nu-l uitaţi niciodată, domnilor! V-a scăpat de la moarte.

Sir David tăcu. În odaie domnea o linişte apăsătoare. Cei doi netrebnici nu ştiau ce să spună. Desigur că ei nu înţeleseseră aluzia lordului la planul pe care şi-l făuriseră şi aşteptau celelalte demonstraţii.

Dar ei aveau să-l înţeleagă curând, fiindcă lordul era hotărât să continue jocul.

— Acum o privire în depărtare, străbătând pereţii acestei încăperi! Văd. Ha! Aceasta este odaia din faţă, cafeneaua prin care am intrat ca să ajung aici. Într-un colţ... aproape că e de necrezut... într-un colţ şade omul cu turbanul verde, dervişul care a fugit după mine ca un câine. E adâncit în gânduri. La ce se gândeşte oare? Aveţi răbdare! Îi voi citi îndată gândurile... Aceasta va fi a treia experienţă a aptitudinilor mele psihice.

Ascultătorii ciudatului ghicitor şi prezicător se simţiră năpădiţi de nelinişte, din pricina neaşteptatelor cuvinte ale străinului şi schimbară între ei pe furiş o privire semnificativă. Sir David îşi dădu seama că trebuia să se grăbească, dacă vrea să asigure izbânda jocului său, pe care o urmărea. El ştia că nu se poate bizui pe teama sau pe superstiţia grecului ori francezului.

— Dervişul, continuă el, fără să îngăduie celor doi inşi putinţa de a rosti vreun cuvânt, dervişul se gândeşte... la mine! Vrea să-mi plătească pe ascuns bobârnacul pe care i l-

am tras cu ajutorul umbrelei. Vrea să se răzbune, iar ceilalţi vor să-mi ia banii. Da, da, *messieurs!*[1] Ştiu totul! Planul vostru s-a năruit. Nu mă las îmbătat, trântit sub masă şi jefuit!...

Dar trebui să se oprească. Cei doi ticăloşi demascaţi săriseră în picioare.

— Câine, ai tras cu urechea!

— Ai să ne-o plăteşti!

Şi voiră să se năpustească asupra lui sir David, dar se retraseră speriaţi când văzură ţeava unui revolver îndreptată ameninţător spre ei.

— Staţi!

Cei doi rămaseră ţintuiţi locului.

— Dacă faceţi o singură mişcare, vă împuşc!

Ei se supuseră poruncii. Dar se mângâiară înjurând, blestemând şi ameninţând. Între timp, lordul se retrase cu doi paşi. Lăsă umbrela să-i alunece de sub braţ, duse mâna stângă la spate şi deschise uşa.

— Am onoarea să vă salut, domnilor! Vă rog să salutaţi din parte-mi pe Osman, dervişul! Banii pentru vinul băut îi veţi găsi afară pe prag. Rămâneţi cu bine şi păstraţi-mi o amintire frumoasă!

Dintr-o săritură ajunse în gang, întoarse cheia (când intrase în cârciumă o văzuse în broască), aruncă o bancnotă în faţa uşii şi se strecură în curte. Se ferise să treacă prin odaia din faţă, ca să nu-l întâlnească pe derviş şi să nu-şi pericliteze retragerea.

În urma lui se stârni un tărăboi îngrozitor. Cei închişi în odaie voiau să spargă uşa şi în cele din urmă o făcură să sară din ţâţâni. Sir David ştia că dervişul şi ceilalţi clienţi se vor alătura cârciumarului şi complicelui său, aşa că trebuia să dispară cât mai curând.

Găsi o ieşire care dădea în stradă şi, întrucât nu urmărise în zadar indicaţiile cârciumarului cu privire la cartierul în care se rătăcise, descoperi uşor drumul spre iahtul său. Şi, cu un aer nepăsător, de parcă s-ar fi înapoiat după cea mai plictisitoare plimbare din câte se pot închipui, începu să urce puntea.

[1] Domnilor! (franceză, n. trad.)

2.Un pictor german

A doua zi, lordul David Lindsay porni iar în căutarea unei aventuri. Cu toate că-i plăcuse întâmplarea trăită în ziua precedentă în cârciuma grecului, socoti că de data aceasta e bine să fie prudent şi se îndreptă într-altă direcţie. I se părea că nu trebuie să iasă din nou în calea celor doi tovarăşi de chef.

În timp ce se afla pe o stradă pe care mişunau numeroşi trecători, crezu că zăreşte în mulţime un turban verde. Dar nu-l luă în seamă, cu toate că se gândi o clipă la Osman, dervişul. Oraşul era doar plin de dervişi. La urma urmelor, de ce trebuia să fie tocmai acela, al cărui turban bătător la ochi îl zărise în treacăt?

Deodată auzi un cântec şi se opri să asculte. Lordul află, din inscripţia în limba franceză a firmei atârnată deasupra intrării, că în casa aceea era o cafenea europeană şi se hotărî să intre.

În intrarea nu tocmai prietenoasă era întuneric. În stânga era o uşă, pe care David o nimeri din întâmplare.

— Straşnică magherniţă! mormăi. Dar poate că se iveşte iar o aventură. *Well!*

Deschise uşa şi, spre plăcuta sa uimire, intră într-o odaie spaţioasă, pe care numeroasele lămpi atârnate de tavan sau fixate în pereţii laterali o scăldau într-o lumină orbitoare. Odaia nu avea ferestre, ci numai câteva deschizături în tavan, prin care ieşea fumul de tutun.

În cafenea se afla un mare număr de clienţi, în veşminte turceşti şi europene. Orientalii şedeau adânc ghemuiţi în pernele moi, răspândite de-a lungul pereţilor, fumându-şi tăcuţi ciubucurile sau narghilelele, iar pe măsuţele joase din faţa lor erau puse ceşcuţe orientale de cafea. Europenii şedeau însă pe scaune în jurul unor mese înalte, îşi sorbeau

cafeaua din ceşti mari şi fumau ţigări sau ţigarete.

Apariţia englezului îmbrăcat atât de ciudat stârni o vâlvă îndreptăţită.

— *Müdschüzatly*, *tschok müdschüzatly!* — straşnic, minunat! murmură un turc, uimit.

Şi la mesele europenilor încetară convorbirile. Ochii tuturor se îndreptară spre lord şi pe chipurile unora flutură câte un zâmbet batjocoritor, în timp ce alţii şopteau cuvinte ca „englez... nebun... *spleen*... paiaţă”, care făceau ocolul meselor.

Lordul nu se sinchisi de vâlva pe care o stârnise. Se îndreptă liniştit spre singura masă la care se mai afla un scaun liber şi se aşeză comod, după ce obţinu cuvenita îngăduinţă din partea clientului care şedea pe celălalt scaun.

Câţiva băieţi tuciurii treceau uşor printre mese şi pe lângă pernele întinse de-a lungul pereţilor şi serveau pipe, tutun, cărbuni aprinşi şi cafea. Lordul ceru în limba franceză cafea. Comanda îi fu înţeleasă şi executată într-un timp scurt. El îşi scoase cureaua cu telescopul şi o puse la perete alături de umbrelă, îşi întinse picioarele pe sub masă şi scoase din buzunar o tabacheră plină cu ţigări. Apoi aruncă o privire cercetătoare clientului din faţa sa.

Acesta era un tânăr de vreo douăzeci şi patru de ani, cu o statură înaltă şi vânjoasă şi cu un cap de Adonis, cu trăsături serioase. Chipul său plăcut vădea un aer melancolic, datorită căruia era şi mai atrăgător. Tânărul fumase o ţigară şi voia acum să-şi aprindă alta. Îndatoritor, englezul îi întinse tabachera sa.

— Serviţi-vă, vă rog!

Tânărul îl privi surprins şi se codi să-i urmeze îndemnul. Lordul îşi duse mâna la buzunarul din dreapta al vestei, scoase o carte de vizită şi i-o întinse, zâmbindu-i prietenos.

— Puteţi s-o luaţi.

Pe cartea de vizită scria: „Lordul Lindsay”. Tânărul tresări, uimit şi păru că vrea să spună ceva, dar se stăpâni la timp, luă o ţigară din tabachera vecinului său de masă şi scoase şi el o carte de vizită din buzunar.

— Ah! Aveţi şi cărţi de vizită pe aici? se miră lordul. Credeam că obiceiurile occidentale n-au făcut progrese atât

de mari în Orient!

— Eu nu sunt turc, după cum vede şi domnul lord, de altfel.

Pe cartea sa de vizită erau scrise în limba germană cuvintele „Paul Normann, pictor”.

— Cum? Sunteţi german? se miră lordul şi gura sa cea largă se căscă atât de mult, încât buzele-i subţiri formară un pătrat perfect. Mi-e dragă Germania. Am rude acolo care se numesc Adlerhorst. Le-am căutat vreme îndelungată, dar n-am izbutit să le găsesc.

— Foarte ciudat, spuse celălalt, pe un ton oarecum rezervat. Rudele unui lord englez nu pot dispărea fără urme!

Şi îi aruncă lui Sir David o privire uimită.

— Nici eu n-aş fi crezut că este cu putinţă un asemenea lucru; din păcate, însă, acesta este adevărul. Moşiile lor încăpuseră pe alte mâini şi toţi membrii familiei dispăruseră. Destine ciudate, hm! Aprindeţi-vă ţigara — este din Peru. Am vreo opt sau nouă mii de ţigări la mine.

— În buzunar? glumi pictorul Normann.

— *Nonsense!* Pe iahtul meu. Trebuia să mă aprovizionez cu un număr atât de mare de ţigări, fiindcă-mi plac foarte mult şi fiindcă nu ştiu când mă voi înapoia acasă.

— Nu aveţi un ţel precis?

— *No*. Vreau să trăiesc aventuri.

— Ce fel de aventuri?

— Întrebarea dumneavoastră e fără rost. N-am venit în Turcia ca să trăiesc o aventură chinezească.

— Aşa? se miră Paul Normann, pe care, convorbirea începuse să-l amuze.

— Fireşte, mormăi lordul, indignat.

— Şi-mi puteţi împărtăşi genul de aventură care vă atrage în mod deosebit?

— Sunteţi un german greoi, sir! India are tigri. Africa are lei. Vestul Sălbatic are pieile roşii…

— Şi Turcia?

— … are haremuri, sir.

— Haremuri?

— *Yes*. Caut o aventură într-un harem. Gândiţi-vă la Wolfgang Amadeus Mozart! Răpire, …pericole. Eliberarea unei turcoaice răpite sau cam ceva în genul ăsta. *Yes*.

Şi vorbind, dădea din cap. Iar nasul său, care părea că are o neobişnuită mobilitate, se încovoia de trei ori la fiecare cuvânt.

— Ah! exclamă Normann, surprins într-o măsură oarecare. Glumiţi!

— De ce credeţi asta? Eu nu glumesc niciodată. Sunt lordul David Lindsay. *Yes*.

Normann zâmbi uşor, aproape compătimitor.

— Râdeţi, se miră englezul, fără să se arate totuşi jignit. De trei săptămâni cutreier Dardanelele şi Bosforul în sus şi în jos, în căutarea unei asemenea aventuri. Dar până acum n-am găsit nimic. *Nothing*[1]. Tare-i plictisitoare Turcia asta! Am un prieten — tot un german, ca dumneavoastră — căruia îi place foarte mult aventura. Se numeşte Kara ben Nemsi. Dar el se află acum la apaşi sau la haddedihni. Nu ştiu sigur. *Yes*.

Se părea că pictorul vrea să răspundă, dar se abţinu. Pe chipul său se ivi o expresie ciudată şi, sub îndemnul unei hotărâri subite, spuse lordului pe un ton serios:

— Dacă nutriţi într-adevăr asemenea intenţii, mylord, cred că e bine să vă previn că ele nu se pot realiza atât de uşor cum credeţi dumneavoastră.

— V-aş ruga să mă lămuriţi. Îmi plăceţi mult şi m-aş bucura să vă aud părerea. *Yes*!

— Cred că în primul rând trebuie să intraţi în legătură cu un om iscusit, care cunoaşte bine situaţia locală.

— Aveţi dreptate! Dar unde să caut un asemenea om? Dacă l-aş găsi, l-aş plăti bine, foarte bine. Spuneţi-mi, dumneavoastră cunoaşteţi bine oraşul şi obiceiurile locale?

Şi sprâncenele sale subţiri se înălţară, în aşteptarea răspunsului.

— Călătoresc de trei ani prin Turcia şi mă aflu de nouă luni în Constantinopol.

— Straşnic! Şi aţi vrea să colaborăm?

— Cu anumite condiţii, da.

— Ca să le putem discuta, ar trebui să vă cunosc mai bine. Într-o asemenea aventură, oricine îşi poate pierde capul, cu o uşurinţă de neînchipuit. Pe de altă parte, îndrăgesc primejdiile de orice fel şi le-am căutat de multe ori, numai din

---

[1] Nimic (engleză, n. ed.)

dorinţa de a-mi pune forţa la încercare şi ca să-mi întăresc muşchii, dar...

Voi să continue, dar lordul îl întrerupse:

— Întărirea muşchilor? Straşnică idee! *All right!*[1] Şi eu vreau să mi-i întăresc. Sunteţi omul care-mi trebuie, da! Spuneţi-mi: sunteţi bogat?

— Din păcate, nu.

— Nu-i nimic. O să trăiţi o aventură, o aventură cu adevărat turcească şi atâta tot! De toate celelalte, mă îngrijesc eu. Plătesc bine, foarte bine. *Well!*

Paul Normann tăcu şi reflectă. După un timp, un zâmbet de mulţumire îi flutură pe buze.

— Sunteţi un gentleman, răspunse şi am încredere în dumneavoastră. Mă voi gândi la propunerea dumneavoastră şi voi căuta mijloacele cu ajutorul cărora să ne putem alcătui planul de acţiune. Cât timp rămâneţi în Constantinopol?

— Cât timp? Eu pot să rămân oricât îmi place. Fireşte! *Well!*

— Şi unde vă pot găsi?

— Pe iahtul meu. E jos, în port. Îl veţi găsi numaidecât. Poartă numele meu şi portretul meu în mărime naturală.

— Adevărat?

— *Yes*. De ce să nu fie adevărat? Şi să ştiţi că e un portret foarte reuşit. Îmi seamănă perfect. Dumneavoastră ce sunteţi, *monsieur* Normann? Peisagist sau portretist?

— Portretist.

— Minunat! O să vă rog să-mi faceţi portretul. Vreţi?

— Dacă doriţi...

— Bine. Putem să începem chiar de mâine. Şi-mi voi îngădui să vă dau un aconto asupra lucrării. Aveţi cheltuieli, ştiu!

Şi rostind aceste cuvinte, scoase din buzunar portofelul, luă din el un plic şi, după ce puse în el o bancnotă, îl lipi cu grijă. Apoi, îl întinse pictorului. Paul Normann se codi câteva clipe să primească plicul, dar în cele din urmă îl luă, fiindcă nasul lui Lindsay începuse să se clatine, ameninţător.

— Aşadar, mâine începem, spuse lordul. Înainte de amiază. Şi acum ce faceţi, aveţi timp liber?

— Foarte puţin. Am o şedinţă.

---

[1] Prea bine! (engleză, n. ed.)

— Ah... un portret?

— Da. Şi fiindcă sunteţi atât de sincer cu mine, vreau să fiu şi eu sincer faţă de dumneavoastră. Pictez o femeie.

— Cum? Ce? O turcoaică?

— O cercheză.

— *By Jove!*[1] E frumoasă?

— De neasemuit!

— *Well!* Dar cum se face că dumneavoastră, un străin, aveţi dreptul şi prilejul de a o vedea şi picta pe femeia aceasta?

— Lucrul este foarte simplu şi cu toate acestea peste măsură de ciudat. Ştiţi că negoţul cu sclave este interzis. Totuşi, el este practicat pe o scară largă. Cele mai frumoase fete cercheze sunt deseori trimise la Istanbul şi vândute apoi fruntaşilor împărăţiei. Cunosc în cartierul cerchez un negustor de sclave, care se ocupă numai de cumpărarea şi vinderea frumuseţilor de prim rang. De curând a primit o cercheză pe care a destinat-o sultanului. S-a dus la colonelul care comandă garda palatului şi i-a propus vânzarea cerchezei, dar acesta i-a răspuns că pătrunderea ei în harem nu e chiar atât de uşoară. L-a sfătuit totuşi să se adreseze sultanei Validé, mama sultanului şi să-i prezinte un portret al fetei, adăugând că bătrâna este binevoitoare şi-l va ajuta să-şi înfăptuiască dorinţa. Dar fiindcă nu există nici un pictor mahomedan, negustorul s-a văzut silit să caute un european şi m-a ales pe mine.

Lordul îl ascultase cu atenţie încordată.

— Câte şedinţe aţi avut până acum cu ea?

— Cinci.

— Şi e într-adevăr atât de frumoasă?

— De o frumuseţe răpitoare.

— *Well!* spuse lordul gânditor. Apoi înălţă capul, stăpânit parcă de o idee care-l încânta. Ascultaţi-mă, mister Normann: fata aceasta ar fi foarte nimerită pentru mine. *Yes*.

Pictorul tresări.

— Pentru dumneavoastră? întrebă el, tărăgănându-şi cuvintele.

— *Yes*. Vreau să spun că ea corespunde întocmai scopului

---

[1] Pe Jupiter! (engleză, n. ed.)

pe care îl urmărim. Sărmana fată a fost furată din patria ei şi silită să devină sclavă. *Well*, o voi răpi de la negustor.

— Nu se răpeşte o fată care poate fi cumpărată.

— Pacat!

Nasul lordului coborî trist spre bărbie.

— Cred că... aţi putea cumpăra fata.

— Nu. Asta nu e aventură. Pentru atâta lucru nu aveam nevoie să vin la Istanbul!

Pictorul îşi coborî privirea, puţin dezamăgit, după câte se părea şi tăcu.

— *Well!* Voi fi nevoit să am răbdare până ce se va ivi alt prilej şi mă bizui pe dumneavoastră. Cereţi să vi se umple ceaşca!

— Mulţumesc! Aş vrea să plec. Vreau să fiu punctual, ca de obicei.

— Să mergem! Îmi plăceţi şi vreau să vă însoţesc.

Plătiră şi se ridicară de la masă. Când ieşiră din cafenea, lordul îl văzu pe derviş, care nu renunţase la dorinţa de a se răzbuna şi aştepta în preajma casei.

— Tot m-a descoperit! mormăi lordul.

— Cine?

— Dervişul acela. Şi ieri s-a ţinut după mine.

— Face parte din „casta scâncitorilor”. Vrea să-i daţi de pomană. Nu-l luaţi în seamă!

Se îndreptară spre port şi angajară un caic cu două vâsle.

Între Tofane şi Fyndykly coborâră. Englezul, care stârni şi acolo uimirea trecătorilor, îl însoţi pe pictor prin câteva străzi.

— În sfârşit, Normann se opri în faţa unei case.

— Am ajuns la ţintă şi trebuie să mă despart de dumneavoastră, mylord. Aici locuieşte Barişa, negustorul de sclave.

— *Well!* Voi găsi singur drumul spre Pera. Aşadar, veniţi mâine să mă vedeţi pe iaht!

— Da.

— *Good bye!*[1]

Lordul Lindsay se întoarse şi porni încet pe drumul pe care venise. Normann se uită după el, până când îl văzu dispărând după colţul străzii. Dar nu intră în casa lui Barişa, ci într-o

[1] La revedere! (engleză, n.t.).

cafenea situată pe partea cealaltă a străzii şi comandă o cafea „Mokka”. În timp ce aştepta cafeaua, deschise plicul pe care i-l dăduse lordul şi găsi în el cincizeci de pfunzi, adică o mie de mărci.

— O adevărată mană cerească, murmură, încântat. Casa noastră s-a golit. N-aş mai fi avut ce să dau paznicului, aşa că n-aş mai fi putut să vorbesc cu Tşita. Tare sunt curios să aud ce o să spună Hermann, când am să-i povestesc întâlnirea mea ciudată de adineauri!

Schimbă bancnotele englezului în monedă turcească, bău cafeaua şi ieşi iar în stradă.

3. Sclava cercheză

Ca mai toate clădirile din Istanbul, casa negustorului de sclave Barişa era construită din lemn. Ea nu avea nici o fereastră la stradă şi odăile primeau din curte lumina şi aerul. Intrarea nu avea poartă, iar gangul era strâmt şi scund.

Normann bătu la o uşă situată pe partea stângă. Se auzi zgomotul unui zăvor tras pe dinăuntru şi un nas mare ieşi la iveală printr-o gaură. Abia după aceea se deschise uşa.

Nasul aparţinea proprietarului acestei case. El răspunse salutului pictorului cu o politeţe care arăta că artistul era tolerat şi plătit, numai fiindcă era în stare să facă portretul de care negustorul avea neapărată trebuinţă.

— Am privit iar portretul, spuse bătrânul. Sunt mulţumit de el, dar aş vrea să ştiu cât mai ai de lucru, ca să-l isprăveşti.

— Nu ştiu sigur. Culorile se usucă greu, fiindcă ai o casă foarte umedă.

Desigur că nu putea şi nu trebuia să spună lui Barişa că lucra atât de încet, numai fiindcă voia să fie mai multă vreme împreună cu frumoasa cercheză Tşita.

— Cu cât isprăveşti mai curând, cu atât va fi mai mare bacşişul pe care ţi-l dau, în afară de suma cu care ne-am învoit. Du-te, negrul te aşteaptă de mult! Azi ai venit mai târziu ca de obicei.

Normann se îndreptă spre o uşă şi ajunse într-un gang la capătul căruia şedea un negru bătrân, ghemuit pe un covor. Era Ali cel gras, care avea misiunea să ia parte la şedinţă, ca să-l împiedice pe Normann să schimbe vreun cuvânt cu frumoasa cercheză.

Cu toate acestea, pictorul izbutise să îmbuneze inima negrului, cu ajutorul banilor, bineînţeles. El îl lăsase să înţeleagă şi în cele din urmă îl convinsese că trebuie să vorbească din când în când cu Tşita, ca să-i poată studia în

voie diferitele mişcări ale obrazului. La început, paznicul se codise să-şi dea consimţământul, dar după un timp se învoise să îndeplinească dorinţa pictorului, punând mai multe condiţii. El ceru pentru fiecare şedinţă un bacşiş de cincizeci de piaştri, adică zece mărci, apoi stăpânul său nu trebuia să afle nimic despre învoiala lor şi, în sfârşit, convorbirile nu puteau să depăşească niciodată „cadrul artistic”, adică pictorul nu avea voie să vorbească decât ceea ce era în legătură cu portretul la care lucra. Normann primise condiţiile acestea, fiindcă nădăjduia că încetul cu încetul negrul va renunţa la severitatea cu care-şi îndeplinea însărcinarea.

Când îl văzu pe pictor, paznicul se ridică de pe covor şi răspunse salutului cu un zâmbet discret. Apoi deschise o uşă şi păşi în urma lui Normann într-o odaie luminoasă şi prietenoasă, ai cărei pereţi de culoare albastră erau împodobiţi cu versete din *Coran*, scrise cu litere aurite. De-a lungul unui perete era o canapea roşie, iar in faţa ei şevaletul cu portretul cerchezei, acoperit cu un şal fin.

Negrul îşi puse o mână pe umărul pictorului.

— Mi-ai dat mereu câte cincizeci de piaştri, ca să poţi vorbi cu Tşita. Şi ţi-am îngăduit să vorbeşti numai cuvinte care nu sunt primejdioase. Dacă-mi dai o sută de piaştri în loc de cincizeci, îţi dau voie să vorbeşti tot ce vrei. Îţi convine?

Inima lui Paul Normann săltă de bucurie. Până acum, el nu avusese putinţa să schimbe cu Tşita nici un cuvânt care să nu aibă vreo legătură cu portretul ei. Normann nu ştia nimic despre făptura aceasta încântătoare, de o neasemuită frumuseţe, dar îşi dădea seama că o iubeşte şi că şi-ar fi dat şi viaţa ca să o poată face fericită.

— Propunerea ta e serioasă? se grăbi să-l întrebe pe paznic. Dar dacă ne prinde stăpânul tău?

— Nu poate să vă prindă. Eu rămân de pază la uşă. Ei, primeşti?

— Da.

— Atunci dă-mi cei o sută de piaştri!

Adică douăzeci de mărci. Normann i-ar fi dat şi mai mult pentru îngăduinţa pe care o obţinea acum în schimbul acestei sume neînsemnate. Negrul se uită lung la moneda de aur şi o vârî încântat în buzunar.

— Îţi mulţumesc. Mă duc să o aduc pe Tşita.

Plecă iar Normann se apropie de şevalet. În timp ce descoperea portretul, mâna îi tremura.

De pe pânză îl privea o capodoperă, o capodoperă a naturii şi în acelaşi timp o capodoperă a artistului. O lucrase cu inima, cu o inimă afectuoasă şi cum era atât de adâncit în admirarea capului fermecător pe care-l înfăţişase penelul său, uită cu desăvârşire tot ce-l înconjura. Un glas cunoscut şi melodios îl făcu să tresară:

— Allah să te binecuvânteze!

Obrajii i se acoperiră de o roşeaţă aprinsă. În faţa negrului, în mijlocul odăii, se afla Tşita, a cărei făptură şi al cărei cap erau înveşmântate într-un văl larg şi alb, care lăsa să i se vadă numai ochii.

Covorul moale întins pe podea îi înăbuşise paşii, astfel că el n-o auzise intrând. Totuşi, îşi reveni curând şi răspunse salutului ei cu un aer serios. Tşita se îndreptă spre canapea şi-şi scoase vălul. Apoi îşi desfăcu părul şi se întoarse.

— E bine aşa?

El dădu din cap, în semn afirmativ şi începu să-şi amestece culorile, ca să-şi poată redobândi stăpânirea de sine. Când îşi ridică privirea, văzu că Tşita s-a tolănit pe canapea.

Cercheza era îmbrăcată cu grijă: purta pantaloni din cea mai fină mătase de culoare galbenă şi o jachetă din aceeaşi mătase, dar de culoare trandafirie. Jacheta întredeschisă lăsa să iasă o cămaşă albă ca zăpada, ţesută din cea mai fină muselină. Mânecile erau largi şi îngăduiau să i se vadă braţele de o albeaţă încântătoare. Picioarele ei mici, ce purtau pantofiori din mătase albastră, păreau că aparţin unui copil.

Dar capul ei era cu adevărat fermecător. Tşita era blondă şi anume de un blond cenuşiu, rareori întâlnit şi peste al cărui ton închis flutura o strălucire argintie. Chipul ei vădea o delicioasă şi desăvârşită nevinovăţie. În acelaşi timp, vădea şi un aer trist, care împrumuta un farmec ciudat trăsăturilor copilăreşti ale cerchezei. Obrajii ei erau înconjuraţi de un păr bogat şi cu ondulaţii naturale, pe care Tşita abia putea să-l îmblânzească.

Ochii negrului alunecau nepăsători deasupra acestei comori de frumuseţe, în timp ce Normann se simţea stăpânit

de o nemărginită şi ameţitoare admiraţie.

El îşi luase de pe şevalet pensula şi paleta.

— N-ai vrea să-ţi pleci puţin capul? o întrebă, ca să spună ceva.

Ea se supuse rugăminţii lui.

— Prea mult. Stai să-ţi arăt!

Îşi puse pensula deoparte, ca să dea capului poziţia dorită. Ea tresări şi se feri de mâna lui. Ochii mărturiseau spaima care o năpădise.

— Ce faci? exclamă Tşita cu glas tremurat. Vrei să mori? De ce mă atingi?

— Ai vrea să mor?

— Nu, nu! Dar dacă află stăpânul?

— Nu poate să afle.

— N-o să-i spună Ali?

— Nici un cuvânt.

Ochii ei străluciră.

— Ai vorbit cu el?

— Da. N-o să audă şi n-o să vadă nimic.

— Allah să-l binecuvânteze, fiindcă e bun şi milostiv!

— Te bucuri când îţi vorbesc?

— Ah, de ce mă mai întrebi? Mă gândesc la tine toată ziua şi te visez în fiecare noapte. În vise mi se pare că eşti un paşă bogat şi că vii să mă cumperi.

Tulburat, el îngenunche în faţa ei, îi prinse mâinile într-ale sale şi o întrebă pe tonul acela de nesfârşită duioşie, pe care glasul omenesc se pare că nu e în stare să-l rostească decât o singură dată în viaţă:

— Ai merge bucuroasă cu mine, dacă te-aş cumpăra?

— Peste măsură de bucuroasă! Barişa, stăpânul meu, îmi spune mereu că o să mă cumpere sultanul şi că eu o să port acolo veşminte şi giuvaieruri costisitoare şi o să domnesc în haremul lui. Dar eu nu vreau să mă duc la sultan. Tu, numai tu trebuie să mă cumperi. Zâmbetul tău este giuvaierul meu şi dragostea ta este îmbrăcămintea mea scumpă. Nu vreau să domnesc, vreau să te iubesc pe tine şi să te slujesc toată viaţa. Dar poţi tu să mă cumperi? Stăpânul cere un preţ foarte mare. Eşti bogat?

— Nu, mărturisi el, trist. Sunt sărac.

— Cu toate acestea, m-aş bucura să merg cu tine. N-am nevoie de altul. Mai bine aş muri!

Şi aplecându-se spre urechea lui, îi şopti încet de tot, astfel că Ali n-o putea auzi:

— Scoate-mă de aici! Te urmez oriunde!

— Da, o voi face, îi răspunse el, tot în şoaptă.

— Dar ştii că amândoi ne putem pierde viaţa!

— Mi-o dau bucuros pentru tine. Îţi sunt într-adevăr mai drag decât padişahul şi comorile lui?

— De o mie de ori mai drag!

— Atunci Allah o să ne ajute, crede-mă. Sunt sigur că o să te scot de aici.

În clipa aceea, paznicul îi preveni:

— Îndepărtaţi-vă! Vine stăpânul!

Normann îl ascultă şi, cu un aer nepăsător, se aşeză în faţa şevaletului şi începu să-şi amestece culorile.

După câteva clipe, stăpânul intră în odaie.

— Poţi să pleci! spuse artistului pe obişnuitul său ton aspru. Vino mâine!

Normann se întoarse încet spre el.

— N-am terminat încă lucrul de azi, îi răspunse.

— Nu mă priveşte. A venit cineva care vrea s-o vadă pe Tşita şi să-i vorbească.Poate că o s-o cumpere un bey, care plăteşte tot atât de mult ca sultanul.

Apoi, Barişa se apropie de cercheză şi o măsură cu privirea unui cunoscător.

— Trebuie să te vadă aşa cum eşti acum. Îl voi aduce îndată. Aşadar germanule, vino mâine! O să te conducă Ali.

Normann se supuse, amărât şi furios. Ca să nu trezească nici o bănuială, se grăbi să-şi strângă culorile şi să acopere portretul. Când ajunse în odaia din faţă, îl văzu pe cel care aştepta. Spre uimirea pictorului, era tocmai dervişul asupra căruia îi atrăsese lordul atenţia când ieşiseră împreună din cafenea.

Ce intenţii nutrea omul acesta? Se ocupa oare şi cu alte îndeletniciri în afară de cerşit? Deodată, Normann se simţi stăpânit de o nelinişte, căreia nu era în stare să-i găsească o explicaţie satisfăcătoare.

Se îndreptă cu paşi iuţi spre port, se urcă într-un caic şi

ceru barcagiului să-l ducă spre Pera, unde locuia împreună cu un prieten în Piaţa Ingen Postan.

— Te-ai şi înapoiat? se miră prietenul său, care şezuse până atunci la fereastră.

Bărbatul acesta nu era atât de înalt şi vânjos ca pictorul. Părul său blond şi culoarea deschisă a obrazului său arătau că trebuie să fie originar dintr-o ţară nordică.

— Şedinţa a fost întreruptă, din păcate, tocmai când era mai frumoasă.

Prietenul său îl privi iscoditor.

— Când era mai frumoasă? îl întrebă, curios. Ai vorbit cu ea, prin urmare?

— Da.

— Şi?

— Mă iubeşte, Hermann! Mi-a mărturisit-o ea însăşi! Cred că dacă izbutesc s-o cuceresc, voi fi cel mai fericit om din lume!

Hermann îi strânse mâna, bucuros.

— Îţi urez din toată inima să ţi se îndeplinească dorinţa!

— Cum? Ştiam că eşti împotriva acestor „sminteli” romantice, cum le numeşti tu.

— Hm! mormăi Hermann, încurcat, e adevărat că dintr-un anumit punct de vedere, sau mai exact din mai multe puncte de vedere ar trebui să fiu împotriva unor asemenea lucruri. O fată ca modelul tău nu are nici o cultură, nici un fel de cunoştinţă în vreun domeniu oarecare, nimic. Nu poate fi cerută în căsătorie, nu poate fi cumpărată şi aşa mai departe. Prin urmare, este o prostie în toate privinţele să înjghebi o asemenea legătură. Şi cu toate acestea... hm!... am devenit mai îngăduitor.

— De când?

— De alaltăieri.

— Pot să ştiu cum s-a produs schimbarea aceasta?

— Dacă-mi făgăduieşti că n-ai să râzi de mine.

— Îţi făgăduiesc. Ştiu că nu ai obiceiul să te ţii de caraghioslâcuri.

— De data aceasta poate că-ţi vei schimba părerea, spuse Hermann, zâmbind. Ce-ai zice dacă ai afla că şi eu... Şi se opri.

— Tu? râse Paul. Nu se poate! Ţie nu ţi se poate întâmpla o „sminteală”...!

În loc să-i răspundă, Hermann îi arătă sofaua.

Şi pictorul privi surprins veşmintele pe care nu le văzuse până atunci.

— Ce-i cu astea? Un rând de veşminte din cele pe care le poartă turcoaicele pe stradă!

— După cum vezi! Le voi îmbrăca mai târziu, ca să pot ieşi pe stradă.

— Ai înnebunit?

— Puţin de tot! Mă duc la o întâlnire.

— Să ştii că se prăbuşeşte cerul! Nu te-ai sinchisit niciodată de vreo femeie... şi acum, în Istanbul, începi să te ţii de aventuri! Foarte ciudat!

— Poate că nu este decât o aventură, dar poate că o vorba şi de o chestiune mai serioasă.

— Îmi dai voie să aflu despre ce e vorba? Desigur, despre o fată?

— Nu ştiu. Poate că este o femeie.

— Te întreb încă o dată: ai înnebunit?

— Tot atât de puţin cât ai înnebunit şi tu, dragul meu prieten! Hai să-ţi povestesc! Aprinde-ţi... ah, ţi-ai aprins ţigara! Şi trase fără să vrea pe nări fumul răspândit de ţigara pictorului. Paul, ai devenit cheltuitor. Ţigara asta costă cel puţin...

— Nimic!

— Nu cumva ai...?

— Nu, am primit-o în dar.

— De la cine?

— De la unchiul tău.

— Unchiul... meu? Eşti nebun!

— Bine. Aşadar, fără introducere: l-am întâlnit azi pe lordul Lindsay.

— Ce? Pe David cel suferind de *spleen*[1]? Vrei să mă prosteşti?

— Nu. Taci şi ascultă-mă, băiete!

Şi Normann îi povesti în detaliu întâlnirea sa cu ciudatul englez.

[1] Plictiseală, lehamite (engleză, n. ed.).

— I-ai spus că eu sunt membru al familiei Adlerhorst? îl întrebă Hermann.

— N-am pomenit nici un cuvânt despre tine.

— Mai bine. Se pare că unchiul acesta englez e tare ciudat şi tare caraghios. Şi ţine neapărat să aibă o aventură în Istanbul?

— Da.

— Nu mă miră. Dorinţa aceasta se îmbină perfect cu firea lui. A colindat toate ţările lumii şi a intrat adeseori în încurcături neplăcute. Şi-ţi spun drept că m-aş mira, dacă voi auzi cândva că a murit liniştit în patul lui. Dacă-mi îngădui să-ţi dau un sfat, nu te împrieteni prea mult cu el!

— Dimpotrivă, Hermann. Cred că o să-i încredinţez un rol însemnat chiar în chestiunea legăturii mele cu Tşita! Dar să lăsăm asta pentru mai târziu şi să ne ocupăm acum mai bine de povestea ta de dragoste.

— În care tu ai să joci un rol important, chiar astăzi dacă nu te superi.

— Ce rol?

— Să ne păzeşti de apropierea cuiva, în timpul întâlnirii.

— S-a făcut, Hermann! Dar povesteşte-mi mai întâi cum te-a sedus turcoaica aceasta.

Hermann se aşeză pe un scaun, îşi aprinse o ţigară şi începu să povestească:

— Ştii că„Valea apelor dulci” este un loc de excursie şi distracţii, preferat de populaţia locală. Locul acesta este vizitat mai ales de femei, care pornesc într-acolo în carele cu boi atât de cunoscute, dornice să trăiască cel puţin câteva ore într-o libertate deplină şi binefăcătoare. De curând, am fost şi eu în valea aceea. După ce am cutreierat valea în diferite direcţii, am intrat într-o pădurice de platani, unde am fost întâmpinat de zgomotul plăcut al unor glasuri de femei şi al unor râsete voioase. S-ar fi cuvenit să mă retrag, dar vreau să fiu sincer şi-ţi mărturisesc adevărul: m-a biruit curiozitatea. Voiam să văd şi eu o dată de aproape femeile mahomedane, aşa că m-am furişat cu băgare de seamă printre pomi. În cele din urmă, am zărit un loc pe care se jucau mai multe femei tinere.

— Femei tinere? Hm!... De unde ştii că erau tinere? În

vălurile lor groaznice, în formă de saci, n-ai putea să deosebeşti nici pe Venus de bunica!

— Nu, femeile acelea erau îmbrăcate în veşminte de casă. După un timp, privirea mi s-a oprit asupra uneia dintre ele. Era o făptură de o drăgălăşenie fermecătoare, crede-mă. Şi în timp ce se apropia de locul unde stăteam eu la pândă, am văzut că pe un deget purta un giuvaier orbitor. Am părăsit ascunzătoarea abia după ce le-am văzut plecând şi îndreptându-se spre carele cu boi care aşteptau la marginea păduricii. Dar le-am ajuns tocmai în clipa când o pereche de boi se speriase şi se poticnise. Conducătorul carului se răsturnase, vitele începuseră să fugă, trăgând carul în urma lor şi eu alergam după ele. Femeile din car strigau din răsputeri după ajutor. În cele din urmă, izbutii să opresc boii. Din pricina iuţelii cu care fusese târât carul, perdelele se dăduseră în lături şi una din femeile acoperite de văl îmi întinse o mână fină şi albă. „Eşti francez, îmi spuse cu glas dulce, îţi mulţumesc după obiceiul patriei tale!” Pe mâna ei zării giuvaierul care mă orbise în pădurice. Îi sărutai mâna o dată... de două ori... de trei ori... şi abia atunci şi-o retrase, în timp ce tovarăşele ei râdeau. Când ajunseră în oraş, carele se despărţiră. Nu voiam să atrag atenţia asupra mea, aşa că, urmărindu-le de la depărtare prea mare, n-am putut să văd unde locuieşte frumoasa care-mi plăcuse.

— Păcat!

— Alaltăieri am fost în bazarul negustorilor de muselinuri. Deodată a intrat o femeie acoperită de văl şi a cerut să i se arate diferite bucăţi de marfă. Era acelaşi glas şi aceeaşi mânuţă cu giuvaierul orbitor. Desigur că nu i-am putut vorbi. Dar fiindcă am pierdut-o în mulţime, m-am gândit ieri să mă duc iar la bazar şi după câteva clipe a apărut şi ea.

— Ah! Şi de data aceasta ai vorbit cu ea?

— Da. Însă am fost nevoit, bineînţeles, să dau negustorului o sumă mărişoară, ca să-l conving să-şi facă de lucru în fundul prăvăliei. Şi cum micile noastre averi sunt comune, mi-a fost aproape teamă, din pricină că ne-au rămas foarte puţini bani, că te vei supăra de cheltuiala aceasta mare şi neprevăzută.

— Lasă prostiile, Hermann! Ţi-am spus doar ce sumă am

primit din partea lordului. Continuă!

— Eşti trandafirul din „Valea apelor dulci”? I-am şoptit. Ea se codi să-mi răspundă.

— Lasă-mă să-ţi văd obrazul o clipă, o rugai.

— Eşti îndrăzneţ, străine!

— De dragul tău am venit aici. Aveam presimţirea că o să vii şi tu. Te voi urma azi, ca să văd unde locuieşti.

— Să n-o faci, pentru numele lui Allah!

— Renunţ, dacă-mi făgăduieşti că ai să mai vii.

— Voi veni.

— Lasă-mă să-ţi vorbesc o dată nestânjenit de nimeni! Fii îndurătoare!

În clipa aceea se înapoie negustorul. Vorbisem repede, dar timpul se scursese cu atâta iuţeală, încât nu avusesem când să obţin un răspuns hotărât. Nu puteam să mai rămân; trebuia să plătesc şi să plec. Mă oprii în faţa prăvăliei vecine şi mă prefăcui că privesc mărfurile expuse pe lăzi. Frumoasa ieşi după câteva clipe, mă zări şi trecu pe lângă mine.

— Nu veni după mine! îmi şopti.

— Te ascult dacă mâine îmi vei spune unde te pot întâlni! Îi şoptii la rândul meu.

Ea dădu din cap şi eu n-o urmai. Eram nerăbdător să văd dacă-şi va ţine făgăduiala şi va veni. Negustorul nu ne dădu nici un prilej să stăm de vorba, dar ea avu grijă să-mi arunce pe furiş un bilet. Scăpai desigur batista, mă aplecai repede şi-o ridicai împreună cu biletul.

— Ce scria în bilet?

— Iată-l! Poţi să-l citeşti.

Şi Hermann dădu prietenului său biletul frumoasei. Pe el erau scrise cu litere latine următoarele cuvinte în limba turcă:

„Hermann Wallert effendi! Vino azi la ora zece în marele cimitir dintre Mewlewi Hane şi Topdisler Köj. Eu voi fi în colţul de nord-vest, sub iederă.”

— Ce, ştie cum te numeşti?

— Aşa-i că te miri şi tu?

— Fireşte! E doar o adevărată enigmă! Dar lasă că până la urmă o voi dezlega. Ora zece înseamnă aici vreo două ore

înainte de apusul soarelui. Vrei să te duci îmbrăcat în haine femeieşti?

— Nu. Aş atrage atenţia asupra mea dacă aş trece golful îmbrăcat femeieşte şi dacă m-aş îndrepta aşa spre cimitir. Vom vizita cimitirul ca orice curioşi, având costumul la noi. Dacă nu se întrevede nici o primejdie, rămân în hainele mele — dacă situaţia devine delicată, îmi îmbrac repede costumul femeiesc. Cimitirul seamănă cu o pădure. Sunt destule locuri ascunse ca să mă pot deghiza fără să fiu observat.

— Dacă plecăm acum, ajungem acolo puţin înainte de ora stabilită, nu-i aşa?

— Da. Hai să împachetăm frumos costumul şi să-l atârnăm de cureaua mea; nimeni n-o să-l bage în seamă.

După câteva minute, cei doi prieteni şedeau într-un caic şi treceau Cornul de Aur. Caicurile acestea sunt nişte bărci lungi şi înguste care pot fi vâslite uşor şi cu mare repeziciune, dar în care se poate sta numai cu picioarele încrucişate, după obiceiul oriental.

4.În cimitirul turcesc

Cei doi europeni coborâră pe malul celălalt şi Paul Normann plăti luntraşului. După câteva clipe, un bărbat îmbrăcat în haine simple de muncitor se apropie de Wallert.

— Tu eşti Wallert efendi? îl întrebă.

— Da, răspunse cel întrebat, mirându-se că străinul acela îi cunoaşte numele.

— Sunt trimis să-ţi spun că trebuie să fii atent, să te păzeşti.

Şi rostind aceste cuvinte, voi să se îndepărteze, dar Wallert îl prinse de braţ.

— Unde trebuie să mă păzesc?

— Nu ştiu. Poate în cimitir.

— Cine te-a trimis să-mi spui?

— Ea.

Apoi, necunoscutul se smulse din strânsoarea lui Wallert şi fugi. Faptul era din cale afară de ciudat.

Occidentul e deprins să vadă Orientul într-o lumină romantică. Din păcate, însă, romantismul acesta dispare când e privit de aproape şi în urma lui nu rămâne decât primejdia care se prăvăleşte asupra străinului, fie din pricină că el nu-i bănuieşte existenţa, fie din pricină că o nesocoteşte.

Cei doi prieteni trăiseră însă suficientă vreme în Orient, ca să-i poată preţui părţile luminoase fără a le uita totuşi pe cele umbrite. De aceea, Paul Normann se grăbi să întrebe:

— Eşti înarmat?

— Pe aici nu merge nimeni neînarmat. Şi presupun că ai cel puţin un cuţit la tine.

— Desigur.

— Un cuţit este uneori mai folositor decât un pistol, care face prea mult zgomot. Cuţitul lucrează în facere şi-ţi îngăduie să dispari, înainte ca alţii să observe că ai fost nevoit

să te aperi.

Ei porniră de-a lungul zidului care se întinde de la Palatul lui Constantin în jos, spre Jeni Bagtşe. Acolo se afla cimitirul care constituia ţinta plimbării lor.

Deodată, Hermann îşi prinse prietenul de braţ.

— Ia uită-te puţin la făptura aceea, lângă apeduct! Dacă nu e un englez şi încă unul smintit, să-mi faci ce vrei!

Acolo unde apeductul vine dinspre Edrene Kapusi, ca să se îndrepte pe drumul ce duce la Rodosto, păşea un om înalt şi slab. Deşi putea fi văzut numai din spate, se recunoştea limpede că făptura aceea avea jobenul, haina, pantalonii şi chiar încălţămintea dintr-o stofă cenuşie cu pătrăţele.

— Ah, cum a ajuns ăsta aici? râse Paul Normann. Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe unchiul tău, lordul Lindsay!

— Ăsta e?

— În carne şi oase.

— Atunci e adevărat ceea ce am auzit despre el. E smintit!

— Nu smintit, dar foarte ciudat. Ai să te convingi când vei sta de vorbă cu el. Iată-l că dispare printre pomi. Noi vom face un ocol, ca să ajungem la poartă.

Cimitirul se întinde pe o suprafaţă foarte mare şi are mai multe intrări şi ieşiri. Cei doi prieteni se îndreptară spre intrarea principală şi văzură un turc, de vârstă mijlocie, care se uita la ei cu ochi iscoditori. Când trecură pe lângă el, turcul ridică mâna şi le făcu semn să se oprească.

— Staţi! Sunt paznicul cimitirului. Sunteţi francezi?

— Da, răspunse Paul Normann. Vezi doar cum suntem îmbrăcaţi.

— Da, văd. Şi tocmai de aceea am datoria să vă previn.

— Nu te înţeleg.

— Legea Profetului nu îngăduie intrarea necredincioşilor în locurile unde adepţii Islamului îşi dorm somnul vieţii veşnice. Şi chiar dacă în nesfârşita sa bunătate sultanul a îngăduit francezilor să pătrundă în asemenea locuri, ca să vadă cum cei evlavioşi îşi respectă morţii, lucrul acesta impune anumite condiţii.

— Foarte frumos, prietene! Să-ţi auzim condiţiile!

— Timpul meu este preţios şi dacă îmi voi folosi glasul ca să vorbesc, aveţi datoria să-mi răsplătiţi bunătatea, arătându-

vă recunoscători.

— Adică vrei un bacşiş?

— Da.

Bacşiş este cuvântul cel mai des întrebuinţat şi auzit în Orient. Paul Normann scoase o monedă şi i-o întinse. Încântat, paznicul dădu din cap.

— Sunteţi un om înţelept şi aveţi o inimă miloasă, spuse. De aceea, nu vreau să vă impun cunoaşterea tuturor condiţiilor ce se aplică în cimitir şi mă voi mulţumi să vă vorbesc numai despre două din ele: dacă vedeţi un credincios care se roagă în timpul zilei, respectaţi-i cucernicia şi nu-i tulburaţi liniştea. Dacă ajungeţi în despărţitura destinată femeilor, anume acolo unde creşte iedera, închideţi-vă ochii şi îndepărtaţi-vă în grabă, fiindcă frumuseţea nevestelor şi fiicelor noastre nu vă priveşte pe voi. Cel care păcătuieşte împotriva acestor rânduieli suferă o pedeapsă aspră.

Şi le întoarse spatele, îndepărtându-se.

— Ştiam astea şi fără să le auzim de la el, râse Paul Normann. Tot ce-l preocupa era bacşişul. El nu ştie, sărmanul, că noi am venit aici tocmai pentru una din frumuseţile acestea „interzise”. Aşadar, să ne îndepărtăm spre nord-vest şi să căutăm iedera!

Porniră pe o cărare, care se strecura printre morminte şi grupurile de chiparoşi şi ducea în partea de nord-vest a cimitirului. Pe la jumătatea drumului se afla o bancă — o raritate într-un cimitir oriental — şi pe ea şedea un turc bogat îmbrăcat, care îi măsură cu priviri iscoditoare pe cei doi tineri.

— Uită-te la ăsta! spuse Hermann Wallert. Ţine-i minte chipul! Poate că o să faci odată portretul vreunui căpitan de bandiţi.

— Da, într-adevăr, are chipul unui ins vrednic de spânzurătoare. De ce s-o fi uitând la noi cu atâta atenţie? S-ar părea că stă aici ca să ne supravegheze.

În timp ce ei îşi continuară drumul, „căpitanul de bandiţi” dădu din cap, mulţumit:

„Unul este... blond, Da, se potriveşte foarte bine cu indicaţia ce mi s-a dat. Dar nu e singur. De ce l-a adus pe celălalt european? O fi poate pictorul, care locuieşte împreună cu el? Bine, în loc să prindem un răufăcător, vom

prinde doi.”

Se ridică de pe bancă şi porni încet pe urma celor doi inşi până la un grup de pomi; în preajma pomilor se aflau câţiva bărbaţi a căror înfăţişare era dintre cele mai respingătoare.

— I-aţi văzut pe cei doi francezi care au trecut adineauri pe aici?

— Da, domnule!

— Cel mai mic este omul nostru. Să-l prindeţi! Dacă prietenul lui îi sare în ajutor, puneţi mâna şi pe el! Doi dintre voi pornesc înainte la intrarea în chioşcul cu iederă, aşteaptă acolo semnul stabilit, intră şi-l înşfacă. Toţi ceilalţi ocupă ieşirile, pentru cazul când omul nostru va izbuti totuşi să iasă din chioşc. Eu mă înapoiez la bancă şi aştept.

Între timp, cei doi prieteni ajunseseră la grupul de pomi. Ei observaseră pe oamenii turcului de pe bancă.

— Aceştia sunt soldaţi în slujba poliţiei, spuse Paul Normann. Prezenţa lor mi se pare foarte ciudată!

— Şi mie. Care le-o fi rostul?

— În orice caz, n-au venit din întâmplare. Fără îndoială că urmăresc pe cineva.

— Nu cumva pe mine?

— N-aş crede, dar nu ştiu de ce-mi bate inima. Să fie oare o presimţire, sau este neliniştea pricinuită de faptul că nu avem conştiinţa curată? Poate că ar fi mai bine să renunţăm la aventură.

— Nici nu mă gândesc. Trebuie neapărat să-i vorbesc!

— Asta e bună! Mai întâi ai fost tu neliniştit din cauza mea, acum e rândul meu să fiu îngrijorat din cauza ta. Prezenţa acestor poliţişti ne îndeamnă să fim şi mai prevăzători. Nu uita de omul care ne-a întâmpinat când am coborât pe mal. Toate acestea îmi dau de gândit, îţi spun drept.

— Frumoasa o fi fost oprită să vină, fiindcă i s-a descoperit intenţia?

— Aş! Cum ar fi fost cu putinţă un astfel de lucru?

— Poate că s-a destăinuit unei prietene din harem. Aceasta o fi trădat-o şi acum s-a pus la cale arestarea mea în locul stabilit pentru întâlnire.

— Ceea ce spui tu ar putea să fie adevărat. Dacă presupunerea ta este întemeiată, înseamnă că adorata ta a

găsit prilejul şi mijlocul de a te preveni.

— Aşa se pare!

— Să ne gândim că lucrurile ar putea să iasă prost, ca să ne bucurăm cu atât mai mult în cazul când se sfârşesc cu bine. Prin urmare, presupunând că poliţiştii aceia au venit în cimitir pentru tine, ei ştiu ce cauţi aici şi te vor urmări până în locul unde ai stabilit întâlnirea, ca să te prindă.

— Ar fi o încurcătură drăcească. Mahomedanul nu ştie de glumă când e vorba de o femeie frumoasă. E drept că ministrul nostru ar putea să intervină, dar... dar... hm!

— Ah, mi se pare că nu mai eşti atât de îndrăgostit.

— Dimpotrivă! Nu mă sperie primejdia! Dar tot trebuie să fii prevăzător. Ştii, Paul, poliţiştii nu mă pot aresta, înainte de a-mi supraveghea mişcările...

— Ai dreptate.

— Şi atunci, ne folosim de aceleaşi arme. Dacă mă supraveghează ei pe mine, îi supraveghezi şi tu pe ei! Tu o să-ţi dai numaidecât seama dacă mă pândesc şi mă înştiinţezi printr-un semn oarecare, ca să ştiu că trebuie să mă păzesc şi să fug.

— Bine!

— Printr-o fluierătură.

— Nu-i un semn bun. Poate că şi ei fluieră. Şi apoi, nu ştiu dacă voi fi atât de aproape de tine, ca să te pot preveni printr-o fluierătură. Să facem întâi o recunoaştere. În felul acesta ne vom păzi mai bine pielea.

— În nici un caz n-o să-i las să mă aresteze. Ştii că nu mă tem de câţiva inşi şi apoi am la mine şi cuţitul şi revolverul. Dar am ajuns la colţul cimitirului.

Ajunseseră într-adevăr în faţa locului de care vorbise frumoasa în bilet. Zidul din colţul cimitirului era acoperit cu iederă. Lujerii ei fuseseră întinşi cu ajutorul unor proptele şi alcătuiau numeroase chioşcuri, înăuntrul cărora în zilele călduroase era o umbră binefăcătoare. Dar care dintre chioşcuri era cel unde trebuia să vină frumoasa?

— În tot cazul, nu ne este interzis să privim înăuntrul chioşcurilor, spuse Normann. Ia uită-te dacă ţi-a venit îngerul şi după aceea...

Se opri, fiindcă în faţa lor apăru deodată o femeie zveltă şi

acoperită cu un văl des; după ce-şi duse mâna la piept, femeia se retrase.

— Ea este, ea este! exclamă Hermann Wallert, încântat.

— Ai recunoscut-o? Din pricina vălurilor, care le acoperă ca nişte saci, femeile acestea seamănă între ele ca ouăle.

— Ea este. Îţi jur.

— Bine. Du-te, dar nu-i spune deocamdată nimic despre mine. Ascultă: pe aici există atât de mulţi vulturi negri, încât ţipătul lor nu stârneşte mirarea nimănui. Dacă observ că te pândesc poliţiştii, imit ţipătul ascuţit al unei păsări dintre acestea de două ori în şir. Când auzi ţipătul, înseamnă că eşti în primejdie şi trebuie să fugi.

— Încotro?

— Înăuntrul chioşcului, spre zid. Poate că acolo ai timp să îmbraci hainele femeieşti. Într-un minut poţi să-ţi tragi pantalonii şi bluza peste haine şi poţi să-ţi legi turbanul femeiesc. Îţi pui repede vălul şi nimeni nu te mai recunoaşte.

— Şi ea? O las pe mâna lor?

— Doar nu poţi s-o răpeşti ziua, în văzul atâtor inşi! Şi dacă nu eşti găsit în tovărăşia ei, nu ţi se poate face nimic. Aşadar, înainte! sări în apă şi să sperăm că n-o să fie prea adâncă. Te aştept în preajma intrării principale. Şi acum, voi începe să joc pentru tine rolul providenţei.

Paul Normann se îndreptă spre un mormânt care-i atrăsese mai înainte atenţia. În faţa lui se afla o salcie pletoasă, ale cărei ramuri coborâseră până deasupra mormântului. Frunzele erau atât de numeroase şi de dese, încât alcătuiau o ascunzătoare minunată, pe care Normann o preţui într-un mod deosebit şi se hotărî s-o folosească. Îşi roti privirea în jur şi, încredinţându-se că nu este observat, se strecură uşor şi repede printre frunze şi se aşeză la pândă.

Locul acela părea creat anume pentru misiunea pe care trebuia s-o îndeplineas-că. Dacă îndepărta puţin frunzele, se putea uita în voie în toate direcţiile.

După câtva timp de aşteptare încordată şi nerăbdătoare, se auziră paşi. Prietenul credincios îşi croi o mică deschizătură printre frunze şi se uită. La o depărtare oarecare el văzu doi cavasi, care stăteau în spatele unui chiparos înalt. Cei din chioşcul acoperit de iederă nu puteau să-i vadă, însă

Normann îşi dădu seama din gesturile şi privirile lor că pândeau pe Wallert şi pe frumoasa cu care stătea el de vorbă. Unul dintre ei îşi scoase câteva curele din buzunar, agăţându-şi-le de cingătoare.

„Aha! se gândi Paul Normann. Prin urmare, e adevărat! Vor să îl aresteze. Aici sunt doi, însă ceilalţi au ocupat desigur numeroasele ieşiri ale cimitirului. Trebuie să-l înştiinţez pe Hermann, ca să ştie că e urmărit.”

Şi ţipă de două ori, imitând vulturul negru, cum se înţelesese cu prietenul său. Izbuti să imite atât de bine ţipătul păsării, încât cei doi poliţişti îşi întoarseră capul în toate direcţiile, ca s-o vadă.

Nu trecuseră nici cinci minute de la intrarea lui Hermann Wallert în chioşc. Mai trecură cinci minute şi din chioşc răsună o fluierătură care îi îndemnă pe cei doi poliţişti să se repeadă într-acolo.

„Cerule! îşi zise în gând Paul Normann. Tare sunt curios să văd ce-o să se întâmple! L-au prins, ori m-a auzit la timp şi a izbutit să-mi urmeze sfaturile?”

După câteva clipe făptura cu înfăţişare femeiască se ivi în faţa chioşcului. Vălul era dat în lături, aşa că Paul Normann putu să-i vadă chipul.

„Drace! tresări pictorul. Sub veşmintele acestea se ascunde un băiat! Da, poliţiştii au venit în cimitir ca să-l pândească pe Hermann. Sper c-a reuşit să scape! Acum trebuie să am grijă de mine.”

Dacă mă găsesc aici, n-o să-mi meargă prea bine. Mă voi strecura uşor, cum se furişează o căpetenie indiană prin pădurea seculară. Unde sunt oare cei doi poliţişti? În tot cazul a reuşit să fugă. Ah, iată că se apropie frumoasa! Dacă aş putea să-i dau o lovitură de picior sau cel puţin să-i trag o palmă zdravănă, zău că m-aş bucura!

Băiatul deghizat îşi acoperise între timp obrazul cu vălul pe care-l purta şi se îndrepta spre ieşire.

Paul Normann se încredinţă că nu-l vede nimeni şi ieşi din ascunzătoare. Uitându-se iscoditor în toate direcţiile, el se furişă cu băgare de seamă printre platani, salcâmi, chiparoşi şi printre numeroşii copăcei care umpleau cimitirul, ca să se îndepărteze cât mai curând de locul „fatal”. Şi ajungând într-

un loc deschis, pe care nu-l putea ocoli, se gândi că e bine să se oprească şi să se convingă că nu-l ameninţă nici o primejdie. Deodată văzu în dreapta pe unul dintre poliţişti, în timp ce în stânga stătea celălalt, care părea că-şi aşteaptă tovarăşul.

— Să mă înapoiez, ca să nu mă observe? se întrebă Normann. Nu. Tot trebuie să mă vadă, aşa că e bine să ies cât mai curând la iveală. Nu mi se poate aduce nici o învinuire, aşa că nu am de ce să mă tem. Să începem jocul!

Rostindu-şi acest îndemn, se descoperi şi îngenunche, în faţa mormântului lângă care ajunsese. Mormântul se afla chiar la marginea unei alei, aşa că Paul putea să audă paşii poliţistului care se apropia. Totuşi, împrumută un aer liniştit şi nevinovat, prefăcându-se că se roagă.

Poliţistul se opri. Îl recunoscuse pe cel pe care avea ordin să-l caute şi era uimit că vede un creştin rugându-se la mormântul unui mahomedan.

— Ce faci aici? îl întrebă după câtva timp de gândire.

Paul Normann îşi întoarse repede capul, de parcă glasul poliţistului l-ar fi speriat.

— Mă rog, răspunse.

— Dar nu ai voie!

— De ce?

— Evlavia unui necredincios pângăreşte locul de odihnă al credincioşilor. Şi apoi, ce cauţi în cimitirul mahomedan?

— Nu te priveşte! Urmează-ţi drumul pe care ai pornit şi eu mi-l urmez pe al meu!

— O să-l urmezi, dacă o să poţi. Mai întâi însă am să te duc la efendi.

— La care efendi?

— O să vezi îndată. Ridică-te şi porneşte! N-am timp de pierdut.

— Ştii ce înseamnă să te porţi urât cu un francez? Ce-am făcut, de te încumeţi să-mi vorbeşti ca unui criminal sau hoţ?

— O să-ţi spună efendi. Hai, porneşte odată!

Paul Normann nu se mai codi şi fu dus până la banca pe care şedea turcul cu chip de tâlhar, efendi de care îi pomenise poliţistul. La oarecare depărtare de el se afla băiatul, care-şi scosese între timp veşmintele femeieşti. Ochii

experimentaţi ai pictorului îl recunoscură imediat.

Când îl zări pe cel arestat, efendi îşi încruntă sprâncenele.

— De ce numai pe acesta? se răsti la poliţist. Unde e celălalt?

Poliţistul îşi încrucişă braţele pe piept şi se aplecă aproape până la pământ.

— Nevrednica ta slugă l-a văzut numai pe acesta şi l-a arestat. Camarazii mei îl vor prinde şi pe celălalt.

— Supraveghează-l, să nu ne scape!

Dar Paul Normann nu era dispus să îndure aceste măsuri poliţieneşti, fără să se împotrivească; de aceea, se îndreptă spre efendi.

— Am fost silit să vin aici. Cine-ţi dă dreptul să faci uz de forţă împotriva mea?

— Taci! Eu sunt Ibrahim bey şi ai dreptul să deschizi gura numai când te întreb!

— Nu voi tăcea decât după ce voi afla de ce s-a încumetat omul acesta să pună mâna pe mine.

— Ştii tu de ce, câine şi seducător ce eşti!

— Ce? Mă insulţi? Bine, mă supun, ca să nu fii pedepsit pentru insultarea unui german.

Şi rostind aceste cuvinte, Paul Normann se întoarse, voind să plece. Dar poliţistul îl apucă de braţ, iar efendi strigă:

— Să nu îndrăzneşti să fugi! Dacă mai faci un pas, îi poruncesc să te lege!

Pictorul voi să răspundă, dar tăcu, fiindcă zărise un bărbat pe care nu s-ar fi aşteptat câtuşi de puţin să-l vadă aici. Bunul lord David a intrat tocmai în clipa aceea pe poartă. La rându-i şi englezul îl văzuse pe pictor şi se îndrepta acum spre el cu paşi mari şi iuţi.

— Master Normann! Ce căutaţi aici?

Şi spunând aceste cuvinte, îi întinse mâna; dar poliţistul îl împiedică să se apropie de tânărul pictor.

— *Geri-tşek!* spuse poliţistul.

Lindsay se uită mirat la Normann.

— Ce vrea ăsta?

— A spus *geri-tşek*, ceea ce înseamnă: dă-te înapoi, pleacă de aici! Este un poliţist.

— Ei şi?! Ce-i pasă lordului Lindsay de poliţie!

— Da, dumneavoastră nu vă pasă, dar eu sunt arestat.

Buzele lordului se îndepărtară iarăşi atât de mult, încât alcătuiră un pătrat, ca de obicei, în timp ce nasul său lung deveni mobil, ca în toate împrejurările neobişnuite.

— Ah! Oh! De ce?

Ei vorbiseră în limba engleză. Turcul îi ascultase, fără să intervină. Acum se adresă lordului, tot în englezeşte, chiar dacă pronunţa cuvintele într-un mod îngrozitor.

— Ce treabă aveţi cu arestatul?

Prefăcându-se că nu i-a auzit întrebarea, lordul se adresă pictorului:

— *Go on!*[1] Povestiţi-mi!

Paul Normann îi istorisi cum fusese arestat de poliţist şi-i vorbi despre bănuiala sub care se aflau, el şi prietenul său, având însă grijă să nu pomenească nici un cuvânt în legătură cu rostul prezenţei lor în cimitir.

În timpul acesta trecu pe lângă ei o femeie. Îndemnat de o presimţire care se dovedi îndreptăţită, Normann îşi aruncă privirea spre încălţămintea femeii acoperită de văl şi dădu uşor din cap, mulţumit. El recunoscuse ghetele lui Hermann Wallert — aşadar prietenul său izbutise să scape de cei care îl pândiseră. Fără să fie suspectat şi stânjenit de paşă şi poliţiştii lui, buclucaşul îndrăgostit ajunse la ieşirea din cimitir.

După ce ascultă povestirea pictorului, lordul întrebă:

— *Well!* N-aţi vorbit cu poliţistul?

— Ba da, însă nu vrea să ţină seama de ceea ce-i spun.

— Vă cred! spuse Lindsay. N-aţi ştiut să vă alegeţi cuvintele nimerite.

— Ce-aş fi putut să-i mai spun?

— Asta!

Şi lordul scoase din buzunar un bacşiş pe care-l apăsă în mâna poliţistului. Cine îl cunoştea pe sir David ştia că în asemenea împrejurări el nu era zgârcit. Într-adevăr, bacşişul lordului se dovedi atât de convingător, încât poliţistul făcu o nouă plecăciune, care depăşea cu mult pe aceea pe care o făcuse mai înainte şefului său.

— Înălţimea voastră, preaplecata dumneavoastră slugă vă aşteaptă poruncile.

---

[1] Dă-i drumul! (engleză, n. ed.).

— *Well!* Înainte! *Away!*[2]

Era o scenă încântătoare. Nici Lindsay, nici poliţistul nu înţelegeau cuvintele pe care şi le spuneau unul altuia, dar gesturile pe care le făceau necontenit vorbeau o limbă care nu lăsa nimic de dorit în privinţa limpezimii. Şi ceea ce nu obţinuse Paul Normann cu ajutorul atitudinii sale dârze, izbutise englezul să obţină cu uşurinţă, datorită bacşişului său. Poliţistul făcu încă o plecăciune şi mai adâncă, se îndepărtă de prizonierul lui Ibrahim bey şi nu se mai sinchisi de el.

Fireşte, pe Ibrahim îl înfuriase intervenţia lordului.

— Cine vă dă dreptul să vă amestecaţi în treburile mele? întrebă el într-o engleză stricată.

— Cine? Eu! David Lindsay. *Well!*

— Mă voi plânge consulului Angliei.

— *Well!*

— Voi cere satisfacţie.

— *Well!*

— Voi stărui să fiţi pedepsit cu severitate.

— *Well!*

— Îmi veţi cere scuze.

— *No*.

— Mă veţi cunoaşte. Ocara ce urma să fie pricinuită casei mele trebuie să fie ispăşită.

— Ocară?... Ce fel de ocară?

— S-a plănuit răpirea favoritei mele.

— Cine a vrut s-o răpească? Omul acesta?

— Nu, prietenul lui.

— Unde e prietenul?

— Îl căutăm.

— Şi unde este soţia dumneavoastră?

— Acasă, în harem.

— Ah! Oh! Ciudat! Domnul acesta a vrut s-o răpească de aici, dar ea nu este aici. Dar dacă ea nu este aici, nu poate să fie răpită şi atunci nu trebuie să fie arestat nimeni sub învinuire de răpire.

Ibrahim bey nu se aşteptase la o asemenea concluzie. El îşi încruntă sprâncenele, necăjit.

---

[2] Pleacă! (engleză, n. ed.)

— Prietenul acestui om se numeşte Wallert. A vorbit cu soţia mea. Am aflat de convorbirea lor şi i-am scris în locul ei un bilet, ca să-l fac să vină aici. Am pus pe sclavul acesta să îmbrace veşminte femeieşti, ca să se creadă că este soţia mea şi câinele s-a întâlnit într-adevăr cu el în chioşc. Aceasta nu este o dovadă suficientă? De aceea îl caut şi voi pune să fie pedepsit.

— *Yes*. Trebuie să i se aplice o pedeapsă. Dar vinovatul nu este mister Wallert, ci dumneavoastră.

— Eu? Nu vă înţeleg.

— Mă veţi înţelege îndată, yes. Spuneţi că mister Wallert a vrut să vă răpească soţia. Este un lucru imposibil, fiindcă ea nici n-a fost aici. Dimpotrivă, dumneavoastră l-aţi ademenit să vină aici, ca să-l distrugeţi. Cine este vinovat? Să mergem, mister Normann! Nu mai avem ce să facem aici. Am terminat.

Şi întorcând spatele efendi-ului, se îndreptă spre poartă, urmat de Paul Normann.

Ibrahim bey îşi încleştă pumnii şi mormăi după ei câteva cuvinte, care desigur nu erau binecuvântări. Apoi îşi îndreptă privirea spre partea din fund a cimitirului, unde poliţiştii erau încă în căutarea lui Wallert. După părerea turcului, el se mai afla în cimitir, fiindcă nu fusese văzut ducându-se spre poartă.

Când cei doi oameni ajunseră în faţa porţii, lordul Lindsay se opri.

— Straşnică aventură! Nepreţuită plăcere! Merită oricât, o avere întreagă! *Yes!*

— Vă mulţumesc din toată inima pentru ajutorul dumneavoastră, mylord.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi. Dar vă rog să nu-mi mai spuneţi „*mylord*”! Să nu vă mai aud; spuneţi simplu, sir David! Suntem prieteni doar.

— Mă voi supune cu plăcere acestei indicaţii.

— *Well!* Şi acum, ştiţi cum se vorbeşte cu un poliţist în ţara aceasta?

— Da, lecţia pe care mi-aţi dat-o astăzi a fost foarte bună, râse pictorul. Desigur însă că ea poate fi aplicată numai de cei care dispun de mijloacele necesare.

— *Yes*. Ce facem acum? Îl aşteptăm pe master Wallert?

— Nu e nevoie. El se află de mult în siguranţă.

— Nu mai este în cimitir?

— Nu. L-a părăsit înaintea noastră. Dar vă rog să-mi spuneţi: cum aţi ajuns aici?

— *Well!* Foarte simplu. Ştiţi că sunt mereu în căutarea unei aventuri. Am auzit de curând că turcoaicele vizitează cu plăcere cimitirele, unde trăncănesc şi se distrează în voie. De aceea, m-am gândit să vin aici „în recunoaştere”. *Yes*.

— Aşa stau lucrurile? Acum vă înţeleg. Să ne continuăm drumul; ne aşteaptă prietenul Wallert.

— Unde?

— Jos, la malul unde am coborât când am venit încoace.

Într-adevăr, Wallert îi aştepta într-un caic. Paul Normann făcu prezentările şi lordul se uită cu multă luare-aminte la prietenul pictorului.

— *Wonderfull!*[1]Ciudată asemănare! În albumul meu de portrete am şi portretul unei rude, cu care semănaţi foarte mult. Capriciile naturii!

Hermann Wallert l-ar fi putut lămuri în câteva cuvinte asupra motivului simplu care determina acest „capriciu al naturii”, dar se hotărâse să amâne explicaţia pentru o clipă mai prielnică. În timp ce caicul străbătea apa Cornului de Aur, prietenii îşi povestiră peripeţiile prin care trecuseră, în limba engleză, bineînţeles, ca să dea şi lordului David Linsday putinţa de a lua parte la convorbire.

Când Hermann Wallert intrase în chioşc, adorata şi frumoasa turcoaică îl aştepta într-un colţ. Ramurile iederei erau acolo atât de dese şi atârnau în ghirlande atât de lungi, încât ofereau o ascunzătoare minunată.

— Apropie-te! îi şopti ea. Aici nu ne poate descoperi nimeni.

El îi urmă îndemnul şi se ascunse îndărătul ramurilor, în timp ce inima îi bătea cu furie. Apoi, el o luă de mână, îi mângâie degetele şi atinse inelul cu briliante, pe care-l văzuse de atâtea ori. Ea era făptura pe care o iubea!

Totuşi, el se simţi năpădit curând de o ciudată nelinişte. Întâlnirea aceasta îl dezamăgea; cu totul altfel îşi închipuise el că va fi prima întâlnire cu iubirea. Ea era lipsită de gingăşie

[1]Minunat (engleză, n. ed.)

sfioasă şi atrăgătoare, firească unei îndrăgostite.

— Îţi mulţumesc din toată inima că ai venit, îi şopti ea, dar cuvintele păreau silite.

— Ai venit de mult? o întrebă el pe un ton destul de rece.

— De mai bine de o oră. Mi-a fost teamă că n-o să vii. Dar inima îmi spunea că te vei ţine de cuvânt.

— După cum vezi, nu te-am lăsat să aştepţi în zadar.

— Nu eram sigură că ai să vii, fiindcă nu toţi francezii au curajul să se expună unei asemenea primejdii. Cred că n-ai arătat nimănui biletul meu.

— Cine l-a scris? o întrebă el, străduindu-se să-i adreseze un cuvânt afectuos.

— Eu.

— Ştii să scrii în limba franceză?

— Desigur. Acum se învaţă pretutindeni scrierea voastră. Dar de ce n-ai venit singur?

— M-a însoţit un prieten, dar el n-a ştiut pentru ce-am venit în cimitir şi...

Dar se opri, fiindcă auzise semnalul lui Paul Normann: ţipătul vulturului negru.

— De ce ai tăcut? întrebă ea. A ţipat un vultur. Ce voiai să spui adineauri?

— Că suntem în primejdie.

— Ţi-e frică?

— Nu mă tem pentru mine, ci pentru tine. Dacă te găseşte cineva cu mine eşti pierdută.

— Cine să ne găsească?

— Poliţiştii aceia care stăteau sub pomi.

— I-ai văzut? Ah, nu trebuie să ne temem de ei!

— Ba da! Trebuie să te părăsesc. Ne vedem iar în bazarul negustorilor de muselină?

— Da, însă numai dacă mai rămâi acum.

— Nu pot. Viaţa ta este în primejdie, odată cu a mea. Rămâi cu bine!

Până în clipa aceea, Hermann Wallert nu rostise nici un cuvânt drăgăstos şi nu făcuse nici un gest afectuos. Voi să plece, dar ea îl opri, strângându-i mâna.

— Dacă mă iubeşti cu adevărat, rămâi! spuse ea pe un ton stăruitor.

Ea îl strânse şi mai puternic de încheietura mâinii, scoţându-şi şi cealaltă mână de sub vălul cu care era acoperită. O rază de soare străpunse iedera şi căzu pe un fluier mic, pe care turcoaica îl ţinea în mână. Abia acum, adică în clipa când zări fluierul, Hermann Wallert se încredinţă pe deplin că se află în primejdie şi îşi spuse că ea îl ademenise să vină în cimitir; de aceea, nu trebuia să mai ţină seama că femeile constituie „sexul slab”, ci să se gândească la situaţia neplăcută în care se afla el însuşi din pricina vicleniei acestei turcoaice.

Apucând-o cu putere de mâna în care ţinea fluierul, îi strigă, indignat:

— Trădătoareo! Ţi-am înţeles planul!

Îşi vârî cealaltă mână pe sub vălul de pe faţa femeii şi-i căută gâtul; îl strânse cu putere — femeia se sufocă şi se prăbuşi la pământ.

— O făptură fermecătoare şi totuşi o trădătoare josnică! se gândi el; dar în clipa când se aplecă şi-i înlătură vălul, ca să-i mai vadă o dată obrazul, tresări, uimit.

— Drace... un bărbat!

Peste măsură de furios, trânti bărbatului deghizat un pumn în tâmplă şi-l făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Wallert se ridică şi se uită în jurul său: chioşcurile vecine erau goale. Străbătu în goană patru chioşcuri, iar într-al cincilea găsi o ascunzătoare prielnică, pe lângă care poliţiştii ar fi putut să treacă fără să-l descopere şi se hotărî să rămână aici, ca să se deghizeze.

Îşi desfăcu repede cureaua de pe umeri şi desfăşură veşmintele femeieşti pe care le adusese. Îşi trase şi-şi lega pantalonii, îmbrăcă apoi mantia, îşi puse turbanul şi la urmă vălul. Încredinţat că deghizarea este perfectă, ieşi din ascunzătoare şi porni cu paşi siguri pe alee, cu nădejdea că va ajunge cu bine la poarta cimitirului.

La o depărtare oarecare, zări un poliţist, care stătea pe alee, cu spatele la el. Socotind că e bine să-l evite, Wallert se strecură într-un tufiş şi, după ce străbătu o alee lăturalnică, se îndreptă spre poarta cimitirului, cu o atitudine demnă şi firească şi cu paşi rari şi hotărâţi. Deodată îşi zări prietenul, pe care un poliţist îl ţinea de braţ, stând de vorbă cu turcul

care le atrăsese mai înainte atenţia, iar în preajma lor îl văzu pe unchiul David, omul acela ciudat care călătorea ca să-şi alunge *spleen*-ul. Ce să facă? se gândi o clipă că ar trebui să sară în ajutorul prietenului său, care se afla poate în primejdie, dar îşi spuse că o asemenea încercare e lipsită de sorţi de izbândă. Dimpotrivă, deghizarea lui ar fi putut să înrăutăţească situaţia. Totodată, el era încredinţat că lordul Lindsay va găsi o soluţie, ca să-l scoată pe pictor din încurcătură.

Continuându-şi liniştit drumul, ieşi nestingherit din cimitir şi se îndreptă în grabă spre grădina de măslini din apropiere, ca să-şi scoată veşmintele femeieşti sub ocrotirea pomilor. După aceea, se înapoie tot atât de prudent la poarta cimitirului, ca să urmărească desfăşurarea lucrurilor. Când văzu că prietenul său şi lordul se îndreaptă spre ieşire, înţelese că aventura s-a sfârşit cu bine, dar nu se apropie de ei, ci porni spre locul unde debarcaseră din caic, gândindu-se că în felul acesta va evita orice nou neajuns. Ajuns pe mal, închirie o luntre şi aşteptă. Presupunerea lui că pictorul şi sir David vor veni în locul acela se dovedi întemeiată; după câteva minute îşi făcu apariţia Paul Normann, teafăr şi nevătămat şi lordul Lindsay, mai bine dispus ca oricând.

În timpul povestirii lui Hermann Wallert şi al însufleţitei convorbiri dintre cei trei europeni, caicul ajunsese la celălalt mal. Debarcară şi se îndreptară spre locuinţa lor. Deodată le ieşi în cale tânărul acela cu înfăţişare de muncitor, care îl sfătuise mai înainte pe Wallert să fie prudent. Paul Normann îl recunoscu şi puse mâna pe el.

— Stai! Data trecută ne-ai scăpat, dar acum nu te mai las să fugi.

Personajul acesta misterios era un tânăr de vreo nouăsprezece ani şi, în ciuda înfăţişării lui simple, se părea că hainele pe care le poartă constituie numai o deghizare. El zâmbi prietenos pictorului, vădind însă şi oarecare mândrie.

— Vrei să mă reţii?

— Da.

— Dacă n-aş vrea să rămân, nu m-aţi putea reţine.

— Recunoşti că ai vorbit astăzi cu prietenul meu, pe malul celălalt?

— Da.
— Cine te-a trimis?
— N-am voie să spun.
— Ia asta!
Paul Normann scoase din buzunar o monedă de aur şi i-o dădu; spre uimirea pictorului, însă, tânărul nu voi să o primească.
— Domnule, nu mă înjosiţi! Eu sunt Said, arabadşiul. Eu nu primesc bacşiş. Îndeplinesc poruncile stăpânei, dar nu pentru bani.
Wallert, tot atât de uimit ca şi prietenul său, se grăbi să strângă mâna acestui sol ciudat.
— Foarte frumos! Acum te recunosc: ai fost în „Valea apelor dulci”, când s-a speriat perechea aceea de boi, nu-i aşa?
— Da. Tu ai oprit vitele furioase şi ai salvat-o pe stăpâna mea de la moarte.
— Poţi să-mi vorbeşti despre ea?
— Nu.
— Nu ţi-a dat voie?
— Nu. Însă mi-a poruncit să-ţi spun numele ei şi unde locuieşte.
Wallert abia îşi stăpâni un strigăt de bucurie.
— Şi cum se numeşte?
— Zykyma.
— Unde locuieşte?
— Cunoşti cimitirul evreiesc care este dincolo de cartierul Khalidşe Oglu?
— Da.
— Acolo sunt două ape care se unesc şi se îndreaptă spre pod. Tocmai în colţul format de împreunarea lor este o casă, în mijlocul unei grădini. În casa aceea Ibrahim bey le ascunde pe cele mai frumoase dintre femeile sale.
— Şi pe Zykyma?
— Da. Nu te miră că am voie să-ţi spun numele stăpânei şi unde locuieşte, cu toate că până acum ea n-a vrut sa le ştii?
— Ba da, însă îmi închipui că doreşte s-o vizitez.
— Ah, la ce te gândeşti? Nu, nu poţi s-o vizitezi. Dar ea are încredere în tine şi se teme că o ameninţă o mare primejdie.

Nădăjduieşte că-i vei sări în ajutor, îndată ce vei afla că suferă vreun neajuns. Dar să nu uiţi că numai în cazul acesta ai voie să intri în casa ei! De aceea mi-a poruncit să-ţi destăinuiesc numele şi casa unde locuieşte.

— Dar cum o să aflu că este în primejdie? Mă voi duce chiar astăzi în cimitirul evreiesc.

— Să n-o faci! S-ar putea să-ţi pierzi viaţa şi odată cu tine să şi-o piardă şi alţii.

— Vrei să ne trădezi?

— Ar însemna să-mi trădez stăpâna şi asta n-am s-o fac niciodată.

— Atunci, n-avem de ce să ne temem. Ascultă ce-ţi spun: am fost ademeniţi într-o cursă şi trebuie să aflu cum s-au întâmplat lucrurile. Aşadar, astă-seară vom fi la locul unde se împreună apele.

— Nu-l cunoşti pe Ibrahim bey. E crud şi nu v-ar cruţa dacă ar observa că daţi târcoale în jurul casei lui.

— Nici noi nu-l vom cruţa când vom pune mâna pe el. Aşadar, poate că tot voi izbuti să vorbesc cu stăpâna ta.

— Nu se poate. Apa e adâncă şi largă, zidurile sunt înalte, uşile sunt groase, iar paznicii nu vă vor deschide.

— Nici măcar cu cheia aurului?

— Nu. Ei se tem prea mult de asprimea stăpânului lor, care ar fi în stare să-i ucidă.

— Tu poţi vorbi cu stăpâna ta?

— Numai dacă nu ştie stăpânul pot să văd pe furiş soarele obrazului ei şi să-i aud glasul. Ea mi-a salvat viaţa şi eu îi aştept poruncile ca să i le duc la îndeplinire.

— Eşti un băiat bun şi credincios. Du-te acasă şi Allah să te binecuvânteze! O să ne mai întâlnim.

— Numai când îmi va porunci stăpâna!

— Spune-i că-mi voi pune viaţa în primejdie, ca s-o văd şi ca să-i vorbesc. Ea poate să facă tot ce crede că e nimerit; eu însă nu voi asculta decât de glasul inimii mele.

Solul se îndreptă spre o ulicioară lăturalnică şi dispăru. Lordul Lindsay, căruia Normann îi traduse convorbirea dintre cei doi, se uită mulţumit după trimisul frumoasei.

— *Well*, spuse şi-şi duse umbrela la umăr ca pe o armă. Iată aventura pe care o căutam. *Yes*. Trebuie să ne întrunim

în consiliu de război!

Şi porni împreună cu cei doi prieteni spre locuinţa lor.

— Aş vrea să ştiu, spuse Paul Normann când intrară în casă, cu cine ai vorbit tu în bazarul negustorului de muselină.

— Acum îmi dau seama că n-am vorbit cu ea.

— Crezi că a fost tot băiatul acela care s-a îmbrăcat azi în veşminte femeieşti şi te-a aşteptat în chioşc?

— Sunt sigur că el a fost. Cine poate să deosebească un corp bărbătesc de unul femeiesc sub vălul acela des?

— Dar inelul? spuneai că l-a avut în deget. Cum îţi explici prezenţa lui?

— Asta e într-adevăr o enigmă. Dar o voi dezlega. Îţi repet în primul rând că sunt hotărât să mă ţin de cuvânt; astă-seară pornesc spre locul unde se află casa ei, chiar dacă n-aş izbuti decât să-mi dau seama cum ne putem făuri planul de acţiune.

— Vreţi să staţi la pândă? interveni lordul Lindsay. Ar fi o prostie! Gândiţi-vă şi-mi veţi da dreptate.

— De ce?

— Nu ne putem mulţumi cu atât. Trebuie s-o scoatem de acolo, înţelegeţi? *Well!*

— Nu vă pripiţi! Îl sfătui pictorul. Asemenea lucruri trebuie chibzuite bine, ca să nu ducă la rezultate neplăcute. Ca să se poată săvârşi o răpire, e nevoie şi de consimţământul celei care urmează să fie răpită.

— Consimţământul? Prostie! Fata nu trebuie întrebată. În asemenea împrejurări femeile sunt prea fricoase şi prea mofturoase. Cunoaşteţi locul unde se află casa?

— Nu atât de bine cât s-ar cuveni. Am fost în cimitirul evreiesc şi am văzut casa. Dar nu e de ajuns.

— Dar apa? Ce ştiţi despre cele două pâraie care se întâlnesc în faţa zidului? Sunt largi?

— N-aş putea să vă spun. Ceea ce ştiu sigur este că apa ambelor pâraie se varsă în mare în faţa vechii turnătorii de tunuri.

— *By Jove!* Dacă apa ar fi destul de largă...

— Ce-ar fi?

— Am o idee straşnică. Să punem iahtul meu în funcţiune... Să navigam până la locul unde se întâlnesc apele... ne apropiem de zid... luăm fata... pornim iarăşi iahtul... şi plecăm

cât mai departe, ca să nu ne mai găsească nimeni.

— Vă închipuiţi că o răpire este chiar atât de uşoară? râse Hermann Wallert.

— Dumneavoastră credeţi că nu? Vă spun eu că este foarte uşoară, numai să ştim cum să procedăm. *Yes!*

— Să luăm lucrurile pe îndelete. În primul rând socotesc nimerit să facem o recunoaştere; de aceea, eu mă duc astă-seară în cimitirul evreiesc.

— *Well!* Sunt de acord cu dumneavoastră. Vă însoţesc.

— Unul e de ajuns. Dacă suntem doi sau trei, trezim bănuieli.

— *No*. Unul nu e de ajuns. Am venit la Constantinopol tocmai cu dorinţa de a trăi o asemenea aventură. Şi acum să renunţ la plăcerea aceasta lăsând-o altora? Nu, în nici un caz. Merg şi eu.

— Gândiţi-vă la îmbrăcămintea dumneavoastră! Trebuie să recunoaşteţi că veţi atrage atenţia celor care vă vor vedea.

— *Well*, o să mă îmbrac altfel. Am purtat veşminte de kurd, de ce n-aş purta o dată şi veşminte turceşti?

— Aţi fost şi în Kurdistan?

— *Yes*. Cu prietenul meu Kara ben Nemsi, care ar fi fost în stare să răpească întreg haremul sultanului, dacă ar fi vrut! Frumoasă ţară, dar îngrozitori oameni! Iată amintirea cu care am plecat de acolo. Şi le arătă mâna stângă, căreia îi lipseau două degete.

— Prin urmare aţi trăit aventuri primejdioase acolo.

— *Yes!* Minunate aventuri! O să vi le povestesc într-o zi. Acum să ne cumpărăm haine.

— Haine? Adică un singur rând.

— *No*. Avem nevoie de trei rânduri; pentru fiecare din noi câte unul. Dacă ne observă cineva, nu trebuie să afle că răpirea a fost săvârşită de francezi.

— Sir, uitaţi că noi nu suntem milionari.

— *Nevermind!* Eu plătesc. Să nu mai pierdem vremea! Mergem la bazarul de haine, apoi la cimitirul evreiesc, apoi recunoaştere; apoi, răpire. *Yes!*

Şi în timp ce lordul vorbea, nasul îşi reluă mobilitatea, de parcă ar fi împărtăşit încântarea lui sir David pricinuită de caracterul aventuros al ultimelor ore.

— Nu ştiu dacă lucrurile se vor desfăşura cu repeziciunea pe care o dorim noi, spuse Hermann Wallert. În ce mă priveşte, aş fi mulţumit dacă am culege deocamdată informaţii satisfăcătoare de pe urma acţiunii noastre de recunoaştere. Să mergem!

Cei trei prieteni porniră.

Când voiră să iasă în stradă, englezul păşi înaintea lor. Dar el se opri deodată şi se retrase în pragul uşii.

— Să-l ia dracu'! mormăi sir David.

— Pe cine? îl întrebă Paul Normann.

— Pe dervişul acela. E peste drum şi stă iar la pândă, ca de obicei.

— Tare aş vrea să ştiu de ce ne urmăreşte şi ce vrea!

— O să-l fac eu îndată să înţeleagă că trebuie să-şi deschidă ochii numai acolo unde nu se află sir David Lindsay. *Yes!*

Şi după ce rosti aceste cuvinte, lordul se îndreptă spre derviş.

— *What do you want here* — ce cauţi aici?

— *Agnamaţ-im*; nu te înţeleg.

— *Away* — şterge-o!

— *Allah inhal el Kelb!* înjură turcul.

— Ce-a spus? îl întrebă lordul Lindsay pe pictor.

— A vorbit în limba arabă; a spus: Dumnezeu să-l blesteme pe câine!

— M-a făcut câine, pe mine, un englez autentic? Staţi că-i răspund imediat!

Şi-i trânti dervişului câteva perechi de palme răsunătoare.

Dervişul era parcă împietrit; nu răspunse nici un cuvânt şi nu schiţă nici un gest de apărare. Dar se vedea că fierbe de mânie. Un necredincios se încumetase să lovească pe un fiu credincios al Profetului!

— Să nu avem de îndurat urmări neplăcute, sir, spuse Paul Normann, după ce se îndepărtară. În Constantinopol, lovirea unui musulman este extraordinar de primejdioasă pentru un creştin.

— *Why?*[1] Trebuia să aştept, până când l-aş fi întâlnit pe ticălosul acesta la Londra sau la Liverpool?

[1] De ce? (engleză, n. ed).

5.Coincidenţe ciudate

Bineînţeles, dervişul nu stătea fără rost în faţa locuinţei celor doi tineri. Ţinându-se tot timpul după lordul David, din clipa când îl văzuse coborând de pe iaht, îl urmărise şi în ziua când lordul îl însoţise pe Paul Normann până la casa lui Barişa, negustorul de sclavi. Şi socotind că ar fi bine să afle oarecare amănunte despre pictor, se hotărî să-l iscodească pe Barişa.

Îndată ce-l zări la uşă, negustorul îi îngădui să intre. Dervişii au reputaţia de „oameni sfinţi”, şi, cel puţin în rândurile păturii de jos a poporului, se bucură de un respect deosebit.

— Fii binevenit! îl salută Barişa. Îmi aduci vreo poruncă a lui Allah?

— Nu. Am venit să te rog ceva, adică să-ţi cer o informaţie. Acum ai multe sclave frumoase?

— Am totdeauna cele mai frumoase sclave pe care le poţi găsi în Istanbul. Vrei să-ţi înjghebi un harem?

— Nu. Ştii doar că ordinul meu îmi interzice un asemenea lucru. Dar am primit din partea unui personaj de frunte însărcinarea de a-i căuta o sclavă, care să-i încânte cu adevărat privirile.

— Domnul acela este bogat?

— Foarte bogat. Nici nu ştie că există în ţara noastră şi monezi de argint, fiindcă are numai din cele de aur.

— Ordinul tău nu te opreşte să priveşti chipul unei femei?

— Ochii mei nu-mi aparţin, ci sunt ai aceluia pentru care voi privi sclava; aşadar, n-o văd eu, ci el este cel care se uită la ea.

— Bine. Îţi voi arăta toate sclavele pe care le am.

Îl conduse pe derviş într-o odaie în care erau adunate de obicei fetele. Dervişul crezuse că-l va găsi aici pe Normann şi, fiindcă nu-l vedea, se întreba unde poate să fie. El

presupunea că în casă mai sunt şi alte fete, că tânărul stă de vorbă cu una din ele. De aceea, uitându-se la cele pe care i le arăta Barişa, clătină din cap, nemulţumit.

— Astea sunt toate?

— Da.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Beyul care mă trimite mi-a descris în amănunţime înfăţişarea aceleia pe care ar vrea s-o cumpere. Între cele pe care le-am văzut însă, n-am găsit nici una care să se potrivească descrierii lui.

— Dar cum trebuie să fie?

— Nu am voie să vorbesc despre fetele care sunt pe placul înălţimii sale. Dacă nu mai ai altele, trebuie să plec.

— Beyul acela este foarte bogat?

— Foarte. Ţi-am spus-o doar. Se bucură de favoarea deosebită a sultanului.

— Atunci îţi voi mărturisi că mai am într-adevăr o sclavă, una singură. Este cea mai frumoasă din câte am avut vreodată şi voiam s-o ofer sultanului.

— Allah să-l binecuvânteze pe padişah! Dar de ce trebuie să o aibă el pe sclava aceasta? Nu are cele mai frumoase sclave din toate ţările? Altul nu are dreptul să se bucure de o femeie frumoasă?

— Uiţi că sultanul plăteşte mai bine decât oricare. El nu se tocmeşte niciodată şi nu scade nici o para din preţul cerut.

— Ai dreptate. Nu se tocmeşte niciodată. Sau plăteşte cât i se cere sau nuplăteşte nimic. Dacă-i place sclava şi dacă nu-ţi dă banii ce ţi se cuvin, nu te poţi plânge kadiului. Încă nu ţi s-a întâmplat asta?

— Din păcate, de câteva ori.

— Vezi? Prin urmare, fii deştept! Arată-mi sclava, ca să mă conving dacă trebuie să vorbesc despre ea stăpânului meu!

— O să te conduc la ea. Dar aşteaptă afară până când mă înapoiez; vreau s-o înştiinţez că vii s-o vezi.

Barişa plecă şi dervişul se înapoie în odaia din faţă. Acolo se afla în clipa când Paul Normann fusese nevoit să-şi părăsească iubita. Ei îşi aruncară în treacăt o privire nu tocmai prietenoasă. Când se înapoie negustorul, dervişul îl

întrebă:

— Şi francezii cumpără sclave?

— Nu. Numai adepţii Profetului au îngăduinţa de a se bucura chiar pe pământ de bucurii sufleteşti.

— Vin şi necredincioşi pe la tine?!

— Uneori. Şi numai din anumite motive. Dar de ce întrebi?

— L-am văzut pe francezul care a plecat adineauri.

— Da, a fost la sclava pe care vreau să ţi-o arăt.

— Sultanul, căruia i-am destinat-o, nu poate veni s-o privească şi vreau să-i trimit portretul ei. Francezul acesta este pictor şi-i face portretul.

Barişa îl conduse în odaia pe care abia o părăsise Paul Normam. Tşita şedea încă pe divan, dar îşi acoperise iarăşi obrazul cu vălul pe care-l purta de obicei; şi portretul de pe şevalet era acoperit.

— Ridică-te în faţa acestui om evlavios şi îndepărtează-ţi vălul! porunci negustorul sclavei sale.

Tşita se ridică şi-i îndeplini porunca. Dervişul scoase un strigăt, iar chipul său vădi o expresie de nemărginită uimire. Se părea că s-a speriat. Abia după câteva clipe şi în urma unor mari sforţări, izbuti să-şi recapete aerul nepăsător de mai înainte.

Tânăra cercheză roşi de ruşine. Obrazul acestui om îi stârnea silă. Ea îşi lăsă vălul să-i acopere iar faţa, dar dervişul se apropie de ea şi-l trase în lături.

— Ce spui de frumuseţea ei? întrebă Barişa, mândru.

— Este aşa cum doreşte beyul să fie.

Ochii întunecaţi ai dervişului se înseninară şi străluceau, fapt care nu scăpă privirii de cunoscător a negustorului.

— Văd că-ţi place! spuse Barişa.

— Da. Îl voi sfătui pe bey s-o cumpere. De unde este?

— De dincolo de Caucaz.

— Ai adus-o tu însuţi?

— Nu. A venit cu vaporul la Isbanbul. A cumpărat-o unul din oamenii mei.

— Cum o cheamă?

— Tşita.

— Cine este tatăl ei şi cum se numeşte locul unde s-a născut?

— Nu ştiu.

— Ciudat. Prin urmare, ghiaurul acela, necredinciosul acela a văzut-o şi i-a pictat portretul? Unde e?

— Aici. Încă nu e gata, dar seamănă foarte mult.

Şi Barişa îndepărtă vălul. Dervişul privi portretul cu atenţie.

— Da, spuse după câteva clipe. Seamănă. Spune-mi: cât ceri pe ea?

— Sultanului i-aş cere cinci pungi cu aur.

— Ori ţi-ar fi dat preţul întreg, ori nu ţi-ar fi dat nimic. Îţi ofer patru pungi, pe care le vei primi imediat, fără să ţi se scadă nici măcar un piastru.

— Eşti împuternicit să-mi oferi suma aceasta?

— Nu. Dar ştiu că stăpânul care m-a trimis va plăti atâta cât ofer eu. Şi se va hotărî s-o cumpere, dacă-mi vei îngădui să-i arăt tabloul.

— Vrei să-l iei cu tine? Dar nu te cunosc.

— Vrei să păcătuieşti împotriva lui Allah? Crezi că un fiu al ordinului meu sfânt este în stare să-ţi fure un tablou?

— Nu, nu cred. Dar pot să ştiu cel puţin cine este domnul căruia vrei să i-l duci?

— Ibrahim bey, fiul kurdului Melek Paşa.

— Îl cunosc. Este favoritul sultanului. Îţi voi da tabloul. Ţi-l va duce unul dintre servitorii mei acolo unde-i vei spune şi după aceea mi-l va aduce înapoi.

Vizita se sfârşise de fapt; dervişul aflase mai mult decât voise. Dar el nu se declară mulţumit, fiindcă altul era scopul pentru care intrase în casa negustorului de sclave.

— Profetul a interzis oricărui credincios să-şi facă o imagine a corpului şi obrazului său, spuse pe un ton nevinovat. Aşadar, portretul acesta va trebui să fie distrus.

— Atunci, Ibrahim bey trebuie să-mi plătească. Francezul nu-l pictează degeaba.

— Voi vorbi cu pictorul acesta. Poţi să-mi spui unde locuieşte?

— În Pera, lângă Piaţa Inger Postan. Proprietarul lui este un grec şi se numeşte, Miledas.

— Îl voi vizita. Poate că incheiem repede târgul.

Dervişul era tulburat, dar nu voia să se trădeze. Renunţă chiar să străbată drumul pe jos, ca de obicei — ar fi durat

prea mult — şi închirie în piaţa cea mai apropiată un măgăruş, îndreptându-se, cu iuţeala pe care i-o îngăduia animalul, peste podul Pera spre Vechiul Istanbul, unde-şi avea Ibrahim bey locuinţa.

De fapt, Ibrahim bey nu deţinea o funcţie publică, dar tatăl său fusese un înalt demnitar. Lucrul acesta nu fusese uitat şi, pe temeiul trecutului glorios al părintelui, fiul se bucura de o influenţă dintre cele mai mari. Se ştia că el, un om dintre cei mai bogaţi, avea un mare număr de femei frumoase.

Totuşi, el nu se simţea atât de fericit cum s-ar fi crezut. Şi în timp ce şedea singur în odaia sa, trăgând tacticos din narghilea şi având pe măsuţă tava aurită pe care se afla o ceşcuţă cu cafea, se gândea tocmai la unul din motivele din pricina cărora nu putea să fie fericit.

Linişţea îi fu tulburată de un servitor negru care, plecându-se până aproape de pământ, intră şi aşteptă să fie întrebat de stăpânul său pentru ce a venit.

— Câine! mârâi beyul. Nu ţi-am spus că vreau să fiu singur? Vrei să poruncesc să fii biciuit?

Sclavul făcu o plecăciune şi mai adâncă.

— Osman, dervişul, spuse el pe un ton umil.

Obrazul întunecat al stăpânului se însenină deodată.

— Ce-i cu el?

— Te roagă să-l învredniceşti cu îngăduinţa de a te vedea.

— Lasă-l să intre! Dar să nu asculţi la uşă, şacalule, că pun să ţi se taie urechile!

Negrul ieşi, iar după o clipă intră dervişul.

El nu vădea umilinţa servitorului. E drept că îşi scosese pantofii şi-i lăsase la uşă, dar nu-şi schimbase atitudinea mândră şi demnă care nu-l părăsea niciodată.

— Ce ai acolo? Ai devenit ghiaur?

— Nu. Dar l-a pictat un creştin. Îmi dai voie să ţi-l arăt, stăpâne?

— Uitâ-te în jurul tău! Pot să privesc aici un tablou şi încă unul ieşit din mâna unui necredincios?

Beyul îi arătă pereţii, al căror fond de culoare albastră era împodobit cu versete aurite din *Coran*. Islamismul îngăduie numai ornamente şi versete, dar interzice orice imagine.

— Crezi că eu sunt un adept necredincios al Profetului?

întrebă dervişul. Poţi să priveşti fără mustrări de conştiinţă ceea ce îţi aduc eu. E o surpriză, care o să te bucure. Uită-te!

Şi după ce rosti aceste cuvinte, dădu în lături vălul care acoperea portretul. Abia îşi îndreptă privirea spre tablou şi turcul scoase un strigăt de uimire. El sări cu atâta repeziciune de pe perna pe care şedea, încât zvârli în fundul odăii tava pe care se afla ceşcuţa cu cafea şi scăpă din mână preţioasa narghilea, care se sparse, ca şi ceşcuţa.

— Cerule! Iadule! exclamă el ameţit. E adevărat oare ceea ce-mi văd ochii?

— O cunoşti? întrebă Osman.

— Anna von Adlerhorst!

— Te înşeli!

— Ea este! Taci! E obrazul ei, gura ei, părul ei auriu! Ochii ei, stelele acelea minunate, pentru a căror privire mi-aş fi dat şi viaţa!

— Şi cu toate acestea, nu este ea. Portretul o înfăţişează pe fiica ei.

— Fiica ei? Nu se poate.

— Femeia aceea ar mai fi putut să arate astfel? Ar mai fi acum atât de tânără?

— Nu. Ai dreptate. Dar cum a ajuns în Istanbul portretul fiicei ei?

— Nici eu nu-mi pot explica faptul acesta. Dar este sigur că aceea al cărei portret îl priveşti acum este fiica femeii care ţi-a dispreţuit iubirea.

— Nici n-ar putea să fie altfel. Este portretul unei afurisite Adlerhorst. Dar ea unde este?

Dervişul Osman era încântat de impresia pe care o produsese portretul.

— Mai ai vreo surpriză, stăpâne? întrebă după un timp.

— Da, da şi încă una mare de tot!

— Vrei să cumperi tabloul?

— Îl cumpăr. Plătesc oricât mi se cere — bani peşin şi imediat!

— Costă cinci pungi cu aur.

— Cinci pungi? Eşti nebun?

— Poate că-l capeţi şi pentru patru pungi, dacă plăteşti imediat. Un tablou nu poate să coste atât de mult.

— Ai spus că ai fi în stare să plăteşti imediat oricât ţi s-ar cere!

— Nu m-am gândit la un preţ atât de mare.

— Ai dreptate. Dar vreau să-ţi adaug o explicaţie. Acesta nu este preţul tabloului, ci al sclavei.

— Ah! O sclavă!

— Da, o sclavă cercheză. Am găsit-o la negustorul Barişa, pe care-l cunoşti şi tu.

— Cum a ajuns fiica acelei... femei... ca sclavă în oraşul sultanului?

— Este o taină pe care trebuie s-o descoperim.

— Dar cum ţi-a dat prin gând să te duci la negustorul de sclave?

— Am urmărit un englez, care se numeşte aşa cum o chema pe Anna von Adlerhorst înainte de a se mărita, adică Lindsay.

— Ce? Lindsay?

— Da. Lucrul acesta mi-a atras atenţia şi m-am luat după el.

Şi beyul ascultă cu atenţia încordată povestirea dervişului, cu privire la cele întâmplate până atunci.

— O cumpăr, o cumpăr! exclamă stăpânul. Pornesc imediat călare la negustor, cu toate că nu am vreme, fiindcă trebuie să mă duc la cimitir — ah, dar tu nu ştii nimic despre asta. O să-ţi arăt şi eu un tablou.

— Ce? Şi tu ai tablouri?

— Unul singur.

Şi scoase din buzunar o fotografie, pe care o arătă lui Osman. Dervişul tresări.

— Bruno von Adlerhorst! Diavolul l-a trimis aici!

— Nu este cel pe care-l crezi! Omul acela ar mai putea fi azi atât de tânăr?

— Nu. Ai dreptate. Şi apoi, a murit de mult.

— Da, s-a dus în Gheena, la duhurile pierzaniei. Toate blestemele să cadă asupra lui, acolo unde este!

— Atunci, cel din fotografie nu poate să fie decât fiul lui.

— Aceasta este şi părerea mea. Dar poartă alt nume.

— Se poate. Şi unde este acum?

— Aici, în Istanbul.

— Să ne păzească Allah de el!

— Eşti un copil. El nu ştie nimic despre noi.

— Şi de unde ai fotografia?

— Am pus pe cineva să mi-o caute. Câinele acesta va nimeri chiar azi în închisoare şi voi avea grijă să nu se mai bucure niciodată de libertate.

— De ce?

— A aruncat ochii asupra uneia dintre femeile mele.

— Glumeşti!

— Să-ţi povestesc cum s-au întâmplat lucrurile.

Şi Osman află acum de la Ibrahim bey despre accidentul din „Valea apelor dulci”, despre întâlnirea cu tânărul european.

— Dar cum ai obţinut fotografia francezului? Îl iscodi Osman.

— După ce am pus un om de încredere să-l spioneze, l-am mituit pe proprietar, care i-a luat fotografia din odaie. Proprietarul lui este grec şi se numeşte Miledas.

— Cum? Miledas? Nu locuieşte aproape de Piaţa Inger Postan?

— Da, acolo e casa lui.

— Ce coincidenţă! Acolo locuieşte şi pictorul care a făcut portretul acesta!

— Allah! Am aflat într-adevăr că un pictor stă în aceeaşi odaie cu el. Străinul îşi spune Wallert, iar pictorul se numeşte Normann; sunt nume germane. Fratele şi sora or fi ştiind unul de altul?

— Nu cred.

— De ce?

— Fratele ar fi scos-o imediat din mâna negustorului! Dar ştii cel puţin dacă el însuşi îşi cunoaşte numele adevărat?

— Desigur că şi-l cunoaşte. Era destul de mare atunci, aşa că a păstrat amintirea numelui său. Dar să nu ne pierdem vremea; vom vorbi mai târziu despre

Toate acestea. Acum vreau să plec la Barişa, ca să cumpăr sclava. Voi porunci să mi se înşeueze calul. Du-te înaintea mea şi vesteşte-l pe negustor că vin curând!

— Să te aştept acolo?

— Da. Ai grijă să se petreacă totul în ordine. Negustorul

trebuie să-mi aducă cercheza la casa mea de lângă ape. Tu îl vei urma fără să fii observat, ca să te convingi că-şi îndeplineşte obligaţia. Apoi îl însoţeşti aici, ca să fii martor că-şi primeşte banii. Şi acum, pleacă!

— Şi tabloul?

— Rămâne aici.

Dervişul plecă.

Ibrahim bey se aşeză în faţa portretului şi-l privi, muşcându-şi buzele şi încruntându-şi sprâncenele. Sufletul său era năpădit de amintiri supărătoare.

— Anna von Adlerhorst! murmură. Purtam în inimă un cer şi tu l-ai prefăcut în iad. Dar m-am răzbunat! Şi sfârşitul răzbunării mele se va săvârşi abia acum: fiica ta, care-ţi seamănă atât de mult, va fi sclava mea.

Acoperi portretul şi dădu porunci. Unul dintre servitori trebuia să plece imediat la casa de lângă ape, ca să anunţe venirea noii sclave şi să supravegheze măsurile cuvenite pentru adăpostirea ei.

Când Ibrahim bey coborî de pe cal în faţa negustorului de sclave, acesta îl întâmpină cu o umilinţă de sclav.

— Dervişul ţi-a spus ce vreau?

— Da, stăpâne. Urez ochiului tău să se bucure de strălucirea florii pe care doreşti s-o culegi.

— Ea ştie că vin s-o iau?

— Nu i-am spus nici un cuvânt.

— Foarte bine ai făcut; altminteri, poate că nu te-ar mai fi ascultat. Dacă-mi place şi o cumpăr, va trebui să o duci acolo unde îţi va spune dervişul că urmează să fie adăpostită. Ca s-o înduplеci să meargă, îi spui că vrei să te plimbi cu ea în „Valea apelor dulci”. În felul acesta înlături orice piedici şi eşti sigur că nu vei avea nici o împotrivire din partea ei. La rândul meu, îţi interzic să destăinuieşti cuiva că eu am cumpărat-o. Şi acum, s-o văd!

Ibrahim fu condus în camera unde lucra de obicei pictorul şi negrul o aduse pe Tşita. Când o văzu pe frumoasa cercheză, Ibrahim abia îşi putu stăpâni tulburarea care-l năpădise.

Împrumutând un aer nepăsător, el clătină din cap şi vorbi tare, ca să poată fi auzit şi de Tşita şi de paznic,

— Mi-a fost lăudată mai mult decât merită, spuse el pe un

ton aspru. Nu pot s-o iau.

Şi plecă. Dar când ajunse în odaia din faţă, se opri şi începu să vorbească negustorului.

— Ascultă: îţi dau patru pungi cu aur pentru fată şi o pungă cu argint pentru tablou. Nici un ban mai mult. Dacă nu vrei, caută să obţii de la padişah un preţ mai mare. Primeşti sau nu?

— Când îmi dai banii?

— După ce o duci acolo unde-ţi va spune dervişul. El te va însoţi până la locuinţa mea, unde sunt pregătiţi banii.

— Fata este a ta, stăpâne! Niciodată nu vei vedea o făptură mai frumoasă ca ea.

Târgul fusese încheiat. Ibrahim lăsă dervişului calul şi porni pe jos spre mal, ca să se îmbarce într-un caic şi să ajungă la cimitir, unde urma să fie prins Wallert.

— Ai fi putut deveni stăpâna unui bărbat foarte însemnat, spuse Barişa tinerei cercheze după plecarea lui Ibrahim. Nu mi-a plăcut cum te-ai uitat la el. Te-a speriat, sau eşti bolnavă?

— Nu.

— Totuşi, cred că eşti bolnavă. Văd că obrazul îţi este palid. Ai avea nevoie de aer şi de soare. Ai auzit de „Valea apelor dulci”?

— Locul unde se joacă femeile? întrebă ea.

— Da. Ai vrea să mergi acolo?

— Cât de mult aş vrea!

Ochii ei străluceau.

— Bine. Voi închiria o căruţă şi o să mergi chiar azi să te plimbi.

— Allah să te binecuvânteze!

— Vreau să-ţi fac bucuria aceasta, dar sper că dacă va veni iar un cumpărător, chipul tău va fi mai voios şi mai prietenos decât adineauri.

Negrul plecă să închirieze o „araba”, o căruţă cu două roţi trasă de boi; Tşita se urcă în ea, fără să bănuiască o clipă că nu se va mai înapoia niciodată.

Perdelele căruţei fură trase cu grijă. Nimeni nu trebuia să vadă preţioasa „marfă” pe care o transporta. Barişa porni alături de căruţă, iar Osman, dervişul, călări la oarecare

depărtare în urma lor, privit cu uimire de cei pe lângă care trecea şi care nu văzuseră în viaţa lor un derviş din „Ordinul scâncitorilor” pe un cal cu o şa atât de costisitoare.

6. Prizoniera beyului

Drumul trecea prin Sfântul Dumitru şi Piri Paşa. După ce căruţa lăsă în urmă cartierul Piri Paşa, Osman îşi mână calul înaintea ei, fiindcă voia să fie primul care avea s-o întâmpine pe Tşita şi să se bucure de spaima ei.

Între timp, solul lui Ibrahim ajunsese la casa de lângă ape şi câţiva servitori negri făcuseră pregătirile cuvenite. După câteva minute, căruţa pătrunse prin poarta deschisă şi se opri în curte.

— Coboară! porunci Barişa. Am ajuns.

Proprietatea lui Ibrahim alcătuia un triunghi ascuţit: pe lângă cele două laturi lungi curgeau cele două ape, care se întâlneau sub un unghi oarecare. Pe marginea apelor se ridicau ziduri groase şi înalte de vreo şase metri. Poarta era lucrată din lemn tare şi avea zăvoare şi lacăte mari de fier.

Prin poarta aceasta se intra în curte şi de aici în clădirea îndărătul căreia se afla o grădină triunghiulară, plină de pomi umbroşi şi de un mărăciniş bogat.

Căruţa se oprise în curte. Tşita coborî şi se uita mirată în jur.

— Credeam că mergem în „Valea apelor dulci”, spuse ea, oarecum neliniştită.

— Păi nu suntem în vale? spuse Barişa, zâmbind răutăcios.

— Aici nu este nici o vale!

— Ai dreptate. Te-am adus mai întâi aici, ca să stai de vorbă cu femeile care vor merge împreună cu tine. Du-te cu omul acela în casă! Îţi va arăta femeile. Eu aştept până când te înapoiezi.

Liniştită într-o oarecare măsură de cuvintele acestea, Tşita se îndreptă spre uşa îndărătul căreia se afla omul lui Ibrahim — un bărbat slab, al cărui chip nu era câtuşi de puţin menit să inspire încredere; la cingătoare purta un bici, dovada de netăgăduit a slujbei însemnate pe care o îndeplinea în casa aceea. El se uită cu ochi iscoditori la tânăra cercheză şi se

dădu în lături, ca să-i facă loc să intre.

— Sunt înlocuitorul beyului, administratorul acestei case, îi spuse. E bine să ţii minte cine sunt. Urmează-mă!

Se întoarse şi porni cu Tşita printr-un gang care ducea într-o curte interioară. În mijlocul curţii se afla un bazin, înconjurat de scaune de piatră. În jurul ei se aflau mai multe coloane, care susţineau etajul casei. Ferestrele prevăzute cu grilajuri dese de lemn arătau că acolo sunt încăperile femeilor.

În curte domnea o linişte adâncă. Administratorul o conduse pe Tşita spre o scară îngustă de lemn, la picioarele căreia stătea un negru gras, cu un obraz unsuros şi buze umflate, care se aplecă umil în faţa şefului său.

— Acesta era Omar, de acum înainte paznicul tău, pe care trebuie să-l asculţi, spuse administratorul. El îmi va raporta totdeauna dacă este mulţumit de tine.

Uimită, Tşita se uită la negru prin deschizătura vălului.

— Paznicul meu? întrebă ea, surprinsă. De care trebuie să ascult? Am auzit bine?

— Nu repet niciodată ceea ce spun. Dacă nu ştii însă ce este cu tine, va veni cineva să te lămurească.

În clipa aceea intră printr-o uşă dervişul Osman. El auzise desigur cuvintele rostite de administrator.

— După cât se pare, îi spuse el Tşitei, Barişa nu ţi-a împărtăşit rostul tău în casa aceasta.

Tşita tresări, înspăimântată. Ea îl recunoscuse imediat pe bărbatul care fusese în cursul zilei la negustor şi din pricina căruia Paul Normann trebuise să plece. Expresia iscoditoare şi batjocoritoare a obrazului acestui om îi stârnea o nemărginită silă.

— Barişa mi-a spus, răspunse ea, că voi vorbi cu femeile care vor merge împreună cu mine în „Valea apelor dulci”.

— Te-a minţit. Nu vei pleca în valea aceea, ci vei rămâne aici. Casa aceasta aparţine puternicului Ibrahim bey, care te-a cumpărat.

— Cumpărat? repetă Tşita, îngrozită.

— Da. Credeam că ştii. A fost mai înainte la voi, ca să te vadă.

— Acela? Dar nu i-am plăcut!

— Te înşeli. Şi el te-a minţit. De acum înainte o să locuieşti

aici.

— O, Allah!

Tşita se rezemă de perete, ca să nu se prăbuşească. Lovitura aceasta era atât de neaşteptată, încât îi pricinuia o nesfârşită durere.

Dervişul Osman ieşi, urmat de administrator. În clipa următoare se trase pe dinafară un zăvor — Tşita era încuiată. Dar negrul deschise o altă uşă şi-i porunci cu un glas răguşit:

— Înainte! Am să-ţi arăt odaia în care vei locui.

Şi văzând că nu se supune poruncii, îşi scoase de la cingătoare biciul, pe care-l purta ca şi administratorul, şi-l flutură ameninţător.

— Dacă nu te supui de bunăvoie, te voi sili să mă asculţi!

Ea ieşi în gang şi negrul o împinse mereu, până când ajunseră într-o odaie în care nu se afla nimic, în afară de câteva perne înşirate de-a lungul pereţilor.

— Aşteaptă aici, până când te conduc mai departe, îi porunci. Înlătură-ţi vălul! Trebuie să mă uit la tine, ca să ţin minte cum arăţi.

În acelaşi timp, întinse mâna spre văl, ca să-l îndepărteze. Dar Tşita se feri de atingerea lui, indignată de această înjosire.

— Nu îndrăzni să mă atingi!

Negrul era uimit de neaşteptata ei împotrivire.

— Ce? Mă opreşti să te văd? Ai uitat că am un bici?

— Nu vei îndrăzni să mă loveşti!

— Cine mă poate împiedica? Încă nu eşti femeia preferată a beyului, ci o sclavă pe care am dreptul s-o pedepsesc. Ai înţeles?

Şi întinse din nou mâna, încercând să-i dea vălul la o parte, dar Tşita se feri iar şi alergă în colţul cel mai îndepărtat al odăii.

Negrul fu năpădit de furie. Ridică biciul, dar nu izbuti s-o lovească pe tânăra cercheză, fiindcă tocmai în clipa aceea se deschise uşa şi o femeie, pe care el nu putuse s-o observe, se apropie cu paşi iuţi şi-i smulse biciul din mână.

— Câine! Vrei s-o loveşti? se răsti ea. O să te fac să renunţi şi o să-ţi plătesc îndrăzneala!

Negrul se întoarse spre ea. În clipa următoare primi o

lovitură de bici atât de puternică, încât scoase un ţipăt de durere şi, acoperindu-şi obrazul cu mâinile, se îndreptă spre perete, împleticindu-se.

Datorită frumuseţii şi atitudinii ei poruncitoare şi ameninţătoare, salvatoarea produse o impresie adâncă asupra Tşitei.

Era una din făpturile acelea care nu se pot naşte decât în Orient. În veşminte din mătase roşie, cu păr bogat care-i cădea pe umeri şi ajungea până aproape de pământ, cu ochi strălucitori, ea părea creată pentru a fi stăpână.

— Te-a lovit? o întrebă pe Tşita cu glas plăcut şi pe un ton binevoitor.

— Nu. A încercat numai.

— Eşti cea nouă?

— Nu ştiu. Am venit aici, ca să iau nişte femei şi să mă plimb împreună cu ele. Dar am aflat adineauri că m-a cumpărat Ibrahim bey.

— Atunci, tu eşti. Să nu-ţi fie frică! De acum încolo eşti sub ocrotirea mea!

Apoi se întoarse spre negru.

— Laşule! Te încumeţi să le loveşti numai pe cele slabe şi care nu se pot apăra! Sclav nemernic al unui stăpân tot atât de nemernic! Cine ţi-a poruncit să te foloseşti de bici?

— Dervişul şi administratorul, scânci el.

— O să vorbesc eu cu administratorul, fii sigur. Până atunci, spune-i să se păzească de mine! Unde o să locuiască prietena mea?

— Dincolo, în partea din faţă a casei.

— Nu, eu nu îngădui asta! O să rămână cu mine.

— Aşa a poruncit beyul.

— Beyul? Ce-mi pasă mie de porunca lui? Tu trebuie să te târăşti în faţa lui, dar eu nu! Ţi s-a dat şi vreo poruncă pentru primirea ei?

— Da. Noua sclavă trebuie să facă baie şi să-şi aleagă veşmintele care i se potrivesc; după aceea va veni stăpânul, ca s-o salute.

— Va face baie în odăile mele. Tot acolo o să se îmbrace şi o să se gătească. Să-mi aduci totul acolo!

El se codi, dar frumoasa ridică biciul.

— Asculţi sau nu?

— Stăpânul o să mă pedepsească!

— Nu-i nimic! Primeşte-ţi frumos loviturile şi linge-i mâna ca să-ţi arăţi recunoştinţa. Şi acum, pleacă!

Negrul ieşi din odaie, ca un câine bătut.

— Pe mine mă cheamă Zykyma, spuse salvatoarea. Vino cu mine!

Şi luând-o pe Tşita de mână, o conduse într-un budoar măreţ, orânduit după obiceiul oriental. Fata se aşeză pe un divan de mătase, iar frumoasa ei gazdă se aşeză pe o pernă joasă.

— Să nu crezi că sunt o fiinţă rea, spuse ea zâmbind prietenos, îţi voi da prilejul să mă cunoşti mai bine. Cum te numeşti?

— Tşita.

— Asta înseamnă „floare”. Da, pari într-adevăr o floare, o floare cu miros plăcut. S-ar părea că soarele a trecut pe lângă tine şi a împrăştiat asupra ta razele lui cele mai frumoase şi mai calde. Presimt că te voi iubi. Acum suntem singure. Negrul va scotoci după veşminte şi va trece mult timp până să le găsească pe cele care ţi se potrivesc. Nu ne aude nimeni. Prin urmare, ne putem împărtăşi păsurile, fără nici o grijă. Ai mai avut vreun stăpân?

— Nu.

— Îl cunoşti pe bey?

— Da. A fost la negustor să mă vadă.

— Îţi place?

— Nu, nu. Îl... urăsc! Îl... urăsc!

Tşita rostise cuvintele acestea pe un ton pătimaş; ochii i se umplură de lacrimi.

— Te-a insultat?

— Nu; însă... însă...

Tşita tăcu şi roşi. I se părea că ceea ce vrea să spună este prea delicat şi nu se cuvine să fie rostit. Zykyma, ai cărei ochi negri o priveau cercetători, se aplecă spre ea, zâmbindu-i înţelegător.

— Te-am văzut doar câteva minute şi am vorbit foarte puţin cu tine. Totuşi, cred că te cunosc. Vrei să fii sinceră cu mine?

— Desigur.

— Iubeşti?

Tşita se uită la ea, şovăind să-i răspundă. Îşi acoperi apoi faţa cu mâinile şi izbucni într-un hohot sfâşietor de plâns. Acesta îi era răspunsul.

Zykyma nu-i mai adresă nici o întrebare. Îşi muşcă buzele de parcă şi ea era stăpânită de o durere asemănătoare. Deodată sări de pe scăunel şi se îndreptă spre fereastra zăbrelită, ca să se uite în grădina liniştită şi singuratică deasupra căreia coborau vălurile amurgului.

După câteva minute se înapoie lângă Tşita.

— O, Allah! De ce laşi să se nască atâţia nefericiţi? Nu eşti atât de bun cum te înfăţişează cărţile! exclamă ea. Spune-mi, se adresă ea Tşitei pe ton blând şi luând-o de mână, spune-mi că vrei să fii prietena mea, sora mea!

— Îmi dai voie?

— Te rog chiar. Şi acum, spune-mi: n-ai fost încă în nici un harem?

— Niciodată.

— Atunci, nu ştii ce este un harem: un iad pentru femeia care are inimă. În harem domneşte cea mai nenorocită robie, în harem pluteşte moartea cea mai îngrozitoare; în harem îţi rânjesc din fiecare colţ mizeria şi jalea. Acolo porunceşte un om, de care asculţi fără voie, în timp ce sufletul tău tânjeşte după libertate. În harem — ce să-ţi mai vorbesc despre toate suferinţele pe care cuvintele nu sunt în stare să le înfăţişeze! Atunci când vorbea despre grozăviile Gheenei, Profetul nu cunoştea cea mai înspăimântătoare adâncime a pierzaniei — nu cunoştea existenţa haremului!

Zykyma tăcu. Ochii ei străluceau, respiraţia i se iuţise.

— Şi tu eşti nefericită? o întrebă Tşita.

— Mai nefericită ca oricare alta. Dar eu nu sunt făcută să îndur şi să rabd — eu mă apăr! E drept că am fost vândută, dar am rămas stăpână şi toate sclavele mizerabile tremură în faţa mea. Aşa vor rămâne lucrurile, până..., îşi apropie gura de urechea Tşitei şi continuă, în şoaptă:... până când voi fi liberă. Nu voi mai locui multă vreme aici.

— Allah! Vrei să fugi?

— Da.

— Ia-mă şi pe mine, ia-mă şi pe mine! Sunt atât de nenorocită, încât aş vrea să mor.

— Să mori? Nu, nu vom muri încă. Viaţa mea este adâncită în nenorocire şi mizerie, dar îmi este atât de preţioasă, încât tot sunt hotărâtă să mi-o apăr. Unde te-ai născut?

— Nu ştiu. Nu mi-am cunoscut niciodată ţara.

— De unde ai venit la Istanbul?

— De dincolo de mare.

— Care mare? Sunt multe mări, cu diferite nume.

— Nu ştiu. Trăiam într-un sat mic. Un om aspru şi ursuz îmi dădea să mănânc şi să beau. Apoi a venit un vapor şi m-a adus aici.

— Cum se numea satul în care locuiai?

— Nu ştiu.

— Dar omul acela?

— Nu cunosc nici numele lui. Trebuia să-i spun „stăpâne”!

— Şi n-ai fost lăsată să vorbeşti cu nimeni, în afară de el?

— Numai cu mama acestui om, dar ea nu mi-a răspuns niciodată la ceea ce am întrebat-o. Era tot atât de rea şi crudă, ca şi el.

— Sărmană prietenă! Ai fost învăţată să te rogi?

— Da

— Cui?

— Lui Allah.

— Prin urmare şi tu eşti mahomedană. Pe altcineva nu cunoşti?

Tşita se gândi la pictor.

— Ba da, răspunse ea. Cunosc un francez, care... care... care... Şi se opri.

Zykyma mângâie obrajii noii ei prietene şi se uită iscoditor în ochii albaştri ai Tşitei.

— Îl iubeşti pe francezul acela?

În loc să-i răspundă, Tşita o îmbrăţişă şi-şi ascunse obrazul la pieptul ei.

— Aşa e? şopti Zykyma.

— Da.

— Şi eu cunosc un european, un rus.

— Allah! Şi-l iubeşti?

— Tot sufletul meu îi aparţine. Toate gândurile mele zboară

spre el. Dar să nu vorbeşti nimănui despre ceea ce ţi-am spus, pentru numele lui Allah!

— Aici mai sunt şi alte fete?

— Da şi sunt răutăcioase şi guralive. Tânjesc după o privire a lui Ibrahim. Îi oferă frumuseţea lor, de dragul unui dar mizerabil. Nu sunt femei, nu sunt oameni, nu au suflet, nu au inimă. Sunt sclave nenorocite, fără cea mai mică demnitate! Dacă ne-ar bănui taina, ar fi în stare să ne trădeze şi am fi pierdute.

— Nu-ţi sunt prietene?

— Nu. Mă urăsc.

— De ce? Le-ai pricinuit vreun rău?

— Nu vorbesc cu ele, aşa că nu le pot face nici un rău. Dar am săvârşit o faptă pe care femeia care locuieşte într-un harem n-o iartă niciodată alteia: am cucerit inima stăpânului.

— Ah, el te iubeşte?

— Nu ştiu dacă sunt mai frumoasă decât ele, dar sunt sigură că le-ar vinde pe toate, dacă aş vrea să-l iubesc cu condiţia aceasta.

— Nu eşti soţia lui?

— Nu.

— Şi nu trebuie să te supui voinţei iui?

— Are dreptul de a-mi cere să mă supun. Dar tu te vei supune voinţei lui?

Tşita nu se aşteptase la întrebarea aceasta. De altminteri, nici nu se gândise la un asemenea lucru. Ea trăise în singurătate deplină până acum şi nu cunoştea încă viaţa. Ştia numai că urma să fie vândută ca să aparţină aceluia care avea să plătească pentru ea preţul cerut. Dar nu era în stare să-şi închipuie ce însemna lucrul acesta. Era încă un copil, în cel mai frumos înţeles al cuvântului.

— Nu sunt datoare să-l ascult?

— Nu în toate privinţele.

— Şi care este graniţa supunerii mele?

— Sărmană, copilă! Eşti atât de neştiutoare de parcă acum te-ai fi născut. Dar nu trebuie să fii îngrijorată. Eşti sub ocrotirea mea. Nu se va încumeta să se atingă nici măcar de un fir de păr din capul tău.

— Ai o putere atât de mare asupra lui?

— Da. Se teme de mine. De ce? Vei afla curând. Unde l-ai întâlnit pe francezul tău?

— La negustorul Barişa.

— Ţi-a dat de înţeles că te iubeşte?

— Da, mi-a spus-o.

Şi Tşita îi istorisi prietenei sale viaţa pe care o dusese în casa negustorului de sclave, şi-i vorbi despre prezenţa binefăcătoare a pictorului.

— Sărmană copilă! spuse Zykyma după ce-i ascultă povestea. Şi mâine, când va veni la Barişa, n-o să te mai găsească acolo.

— Allah, ce-o să facă?

— Te va căuta pretutindeni, dar în zadar.

— Inima îmi este plină de jale. Dar poate că Ali, paznicul, o să-i spună cine m-a cumpărat.

— S-ar putea ca nici Ali să nu ştie cum îl cheamă pe stăpânul tău. Dar mângâie-te cu gândul că pictorul o să afle totuşi unde eşti.

— Cine o să-i spună?

— Vom vorbi mai târziu în privinţa aceasta. Deocamdată trebuie să ştiu cum se numeşte şi unde locuieşte. Ţi-a spus cum îl cheamă?

— Da. Are un nume străin. Nu mi-a fost uşor să-l ţin minte. Se numeşte Paul Normann; Paul este numele lui şi Normann se numeşte familia lui.

— Aşa este la francezi. Dar unde locuieşte?

— Asta nu l-am întrebat.

— Păcat! Ar fi trebuit să-l întrebi.

— Credeam că am să-l mai văd.

— Lasă că tot îl găsim noi. Negustorul ştie cu siguranţă unde locuieşte străinul. Pe el trebuie să-l iscodim.

— Cine ar putea s-o facă?

În clipa aceea se auziră paşi. Nu trecu mult şi apăru negrul, urmat de mai mulţi băieţi care duceau diferite obiecte destinate Tşitei.

Astfel, convorbirea cea tainică trebui să se sfârşească. Cu învoirea Zykymei, Tşita renunţă să facă baie şi privi îmbrăcămintea pe care avea s-o poarte de acum înainte. Erau acolo veşminte din stofă, a căror înfăţişare încânta inima

oricărei femei şi din mătase minunată cum se poartă numai în Orient; neavând nici o legătură cu lumea din afară şi silite să trăiască numai înăuntrul budoarelor, femeile care aparţin unui harem nu cunosc altă preocupare decât aceea de a plăcea stăpânului lor şi-şi pierd vremea gătindu-se şi împodobindu-se.

Paznicul aduse şi o lampă cu picior, fiindcă între timp se înserase. După plecarea lui şi a băieţilor care îl însoţiseră, cele două fete începură să aleagă la lumina lămpii obiectele care se potriveau Tşitei.

Tânăra cercheză îmbrăcă o pereche de şalvari femeieşti din mătase de culoare trandafirie şi o jachetă din aceeaşi mătase, tivită cu margini aurii. Zykyma îi prinse în păr o podoabă alcătuită din monede veneţiene de aur şi-i puse în jurul gâtului o salbă tot din monezi. Apoi se retrase cu câţiva paşi, ca s-o privească.

— Ce frumoasă eşti! Când te va vedea, beyul va fi vrăjit.

— Ar fi mai bine să nu mă privească!

— Din păcate, trebuie să se uite la tine; şi o va face îndată ce se va întoarce de la cimitir.

— S-a dus la cimitir?

— Da; are de gând... — dar lasă, o să-ţi povestesc mai târziu. Mă bucur într-adevăr de suferinţa pe care i-o vei pricinui.

— Nu vreau să-i pricinuiesc nici bucurii, nici suferinţe. Aş fi mai fericită dacă nu s-ar sinchisi deloc de mine.

— Eşti o copilă frumoasă şi dulce, care nici măcar nu ştie pentru ce trăieşte. Vorbeşti aşa, de parcă n-ai şti că noi, femeile, avem darul de a subjuga inima bărbatului. Da, suntem în stare să dăruim bărbatului cea mai mare fericire, dar şi să-i netezim calea spre iad. Astfel şi beyul... ssst! Ascultă!

Zykyma se întrerupse, fiindcă din grădină răsunase parcă glasul uşor al unei păsări. Sunetul se repetă.

— A venit! Slavă lui Allah!

— Cine?

— Îl vei vedea îndată. Îţi încredinţez acum o taină, care m-ar putea costa viaţa. Aşteaptă!

Zykyma duse lampa în încăperea alăturată pentru ca în

odaia lor să fie întuneric. Apoi îndepărtă grilajul de lemn şi coborî o sfoară, de care era legată o frânghie.

— Ce înseamnă asta?

— Primesc o vizită.

— Cine vine?

— Omul meu de încredere.

— Allah! Un bărbat?

— Un băiat, adică mai curând un tânăr, care ne va ajuta să părăsim casa aceasta.

— Şi dacă e prins?

— Aş! E un tânăr deştept. Nu se lasă prins. Fără îndoială că s-a încredinţat mai întâi că nu-l pândeşte nimeni.

În timp ce rostise cuvintele acestea, Zykyma legase capătul frânghiei de un cârlig de fier fixat în pervazul ferestrei şi făcu un semn. După câteva clipe apăru în deschizătura ferestrei un tânăr, care sări în odaie.

— Suntem în siguranţă? îl întrebă Zykyma.

— Da, stăpână! răspunse el. Allah! Nu eşti singură!

— Nici o grijă! Prietena mea nu te va trăda. Am fost stăpânită de o teamă nemărginită. L-au prins?

— Nu.

— A scăpat! Slavă lui Allah! Ai izbutit să-i spui că trebuie să se ferească?

— Da, însă nu aşa cum aş fi voit. Ar fi trebuit să vorbesc mai mult cu el, dar nu era singur, ci cu un prieten, aşa că nu l-am putut sfătui decât să fie prevăzător.

— Şi eşti sigur că a scăpat?

— Da. Am vorbit încă o dată cu el. Mai era cu el un străin, un francez cu nişte haine cum n-am mai văzut niciodată. Mi-au vorbit despre tine şi mi-au spus să te vestesc că astă-seară vor veni aici.

— Ce? Am auzit bine? Aici?

— Da.

— Dar cine sunt străinii care erau cu el?

— Nu-i cunosc şi nu puteam să-l întreb despre ei.

— Nu, dar trebuia să-i supraveghezi.

— Mi-a fost cu neputinţă. Am văzut că se apropie dervişul, care nu trebuia să mă vadă vorbind cu francezul şi m-am îndepărtat.

— Veştile tale mă nelinişteşc. Aşadar nu vrea să vină singur, ci împreună cu ceilalţi doi?

— Da. Eu i-am rugat să renunţe, dar mi-au poruncit să-ţi spun că poţi face orice vrei, fiindcă ei nu ţin seamă decât de planul lor.

— Sunt neprevăzători! Vor aluneca în prăpastie şi mă vor târî şi pe mine.

— Dacă vrei, aştept până când se ivesc şi le repet sfatul, spunându-le să se ferească.

— Cum ai să-i găseşti?

— Ah, nu e un lucru greu. Administratorul este un om rău şi crud, dar nu e deştept. Născocesc eu un pretext. Ce să le spun când îi întâlnesc?

Zykyma se gândi câteva clipe.

— Spune-le, dar mai ales lui, să vină abia mâine, pe la miezul nopţii, singur. Nu ştiu dacă şi cum îi va fi cu putinţă să ajungă peste apă la colţul grădinii şi la zid, dar îl voi aştepta acolo. Dervişul era numai din întâmplare în apropierea voastră?

— Nu. L-am supravegheat şi am văzut că stătea la pândă în faţa locuinţei străinului.

— Atunci, spune-i francezului să se păzească! Deocamdată, nu mai am nici o însărcinare pentru tine. Bagă de seamă să nu fii descoperit!

Zykyma îi dădu mâna şi el i-o sărută respectuos. Apoi, tânărul sări iar pe fereastră şi ajunse în grădină. Ea dezlegă frânghia, i-o aruncă şi aşeză la fereastră zăbrelele de lemn.

— Mare curaj ai! spuse Tşita. Dacă sunteţi prinşi, trebuie să muriţi amândoi.

— Ah! Nu m-aş lăsa omorâtă atât de uşor! răspunse Zykyma, aducând lampa din odaia vecină. Am un ocrotitor. Iată-l!

Şi rostind aceste cuvinte, Zykyma vârî mâna în cingătoarea largă de mătase cu care era înfăşurată în jurul şoldurilor şi scoase la iveală un mic pumnal. Arma aceea gingaşă avea o lamă cu două tăişuri şi un mâner din aur masiv, care era împodobit cu o perlă mare şi preţioasă.

— Un pumnal! exclamă Tşita. Crezi că arma aceasta mică ar putea să sperie pe cineva?

— Desigur! Uită-te, ţin lama în bătaia luminii. Vezi că vârful este de o culoare puţin mai întunecată? Este otrăvit. Omul căruia i-aş zgâria puţin pielea cu vârful pumnalului se prăbuşeşte mort, după câteva clipe. Lucrul acesta este ştiut. N-am decât să pun mâna pe pumnal şi toţi fug, înspăimântaţi.

— Le-ai dovedit că arma ta este într-adevăr atât de primejdioasă?

— Da. Am înţepat un câine atât de uşor, încât animalul abia a simţit. După câteva secunde a căzut la picioarele mele şi a murit.

— Recunosc acum că arma ta este un ajutor foarte preţios. Dar vezi să nu ţi-o ia!

— Au încercat, dar nu va izbuti nimeni să mi-o ia. O preţuiesc prea mult, nu numai pentru că este otrăvită, dar şi fiindcă reprezintă o amintire scumpă... de la el.

— De la rus?

— Da.

— Ah, el ţi l-a dăruit?

— Da, el mi l-a dat. L-a primit de la un prinţ, când a fost în India.

De afară răsunară paşii tărăgănaţi ai negrului. După câteva clipe, paznicul deschise uşa.

— Vine beyul. Va dori să o vadă pe sclava cea nouă. Pregăteşte-te să-l primeşti!

Într-adevăr, Ibrahim bey se înapoiase de la cimitir. Lovitura nu izbutise, aşa că se afla într-o dispoziţie atât de rea, încât administratorul, care-l întâmpină la intrare, luă o atitudine cât mai umilă, ca să nu-l supere.

— A fost adusă sclava cea nouă?

— A venit, stăpâne.

— Unde locuieşte?

— În încăperile pe care i le-ai destinat.

Răspunsul lui nu corespundea realităţii, dar negrul nu avusese curajul să-i spună ce păţise în urma intervenţiei neaşteptate a Zykymei.

De aceea, Ibrahim se îndreptă spre partea din faţă a etajului, unde negrul îl întâmpină cu un aer din cale afară de înfricoşat.

— Deschide!

— Nu aici, stăpâne, bolborosi sclavul, tremurând. E dincolo, la Zykyma.

— Cine a poruncit să locuiască acolo?

— Zykyma.

— Câine! Cine este stăpânul tău, eu sau femeia aceea?

— Tu, stăpâne. Dar ea a venit în odaia unde o adusesem pe sclava cea nouă şi am fost nevoit să mă supun.

— Adică ai ascultat porunca ei, în loc să execuţi ordinul meu? Te învăţ eu minte..., dă biciul încoace!

Ibrahim voia, după obiceiul său, să-l pedepsească pe negru chiar cu biciul lui.

— Iertare, stăpâne! murmură negrul, înspăimântat. Biciul nu mai este la mine.

— Nu? Dar unde e?

— La Zykyma.

— Zykyma şi iar Zykyma! Cum ai putut să-i dai biciul?

— Mi l-a smuls din mână şi m-a lovit cu el.

— Laşule! Vei primi douăzeci de lovituri la tălpi pentru ceea ce ai făcut!

Douăzeci de lovituri pe tălpile desculţe — o pedeapsă din cale afară de severă.

— Îndurare, stăpâne! murmură sclavul, căzând în genunchi. S-ar fi cuvenit s-o las să mă otrăvească? Ai uitat de pumnalul ei?

— De ce nu i-l iei?

— Nimeni nu se încumetă să i-l ia.

— Fiindcă toţi sunteţi nişte câini laşi! Ca să te iert de pedeapsă, trebuie să văd cum se poartă sclava cea nouă. Ce-a spus? Ce-a făcut?

— La început a plâns.

— Şi după aceea?

— După aceea s-a liniştit. Am auzit-o vorbind mult cu Zykyma. Acum este în odaia galbenă.

Ibrahim se îndreptă cu paşi iuţi spre încăperea despre care-i vorbise negrul, nerăbdător să vadă cum îl va primi frumoasa cercheză.

Când intră, o găsi pe Tşita tolănită pe divan; lumina lămpii arunca o licărire blândă pe chipul ei. Închise repede uşa în urma sa şi trase zăvorul. Apoi, rezemându-se de uşă, o privi

un timp, fără să rostească vreun cuvânt.

Zykyma avusese dreptate. Fata aceasta îl vrăjea. E adevărat că o văzuse la negustorul Barişa, dar numai câteva clipe. Şi apoi, acum era îmbrăcată în veşminte mult mai costisitoare şi mai atrăgătoare ca înainte. Uitându-se la ea, se hotărî să o facă favorita sa.

— Tşita! murmură el.

Ea se mulţumi să întoarcă puţin capul spre el, fără să se ridice.

— Îţi urez bun-venit! continuă el.

— Şi eu îţi adresez aceeaşi urare.

— Adevărat?

— Nu trebuie s-o fac? Eşti doar stăpânul acestei case.

— Aş dori să nu-mi adresezi urarea ca unui stăpân, ci ca unui om pe care-l iubeşti.

— Eu... nu te iubesc!

— Dar mă vei iubi! Voi porunci tuturor servitorilor mei să te socotească stăpâna acestei case. Fiecare dorinţă îţi va fi împlinită şi toţi se vor strădui să ţi-o citească în ochi, înainte de a o exprima. Hai, dă-mi mâna!

El se aşezase pe divan şi voia s-o prindă de mână. Dar ea se ridică şi se feri de atingerea lui, ghemuindu-se în celălalt capăt al divanului.

— Ce? Fugi de mine? exclamă el, puţin surprins. Pentru ce fugi?

— Tu vrei dragoste, iar eu nu ţi-o pot da.

— O vei da cu timpul.

— Pentru tine? Niciodată.

— Ştii că te-am cumpărat şi că eşti proprietatea mea? Te-am plătit, aşa că-mi aparţii!

El vorbi pe un ton liniştit, fiindcă atitudinea ei îl distra; mai mult, îi plăcea chiar împotrivirea acestei făpturi frumoase şi copilăroase.

— Te înşeli. Faptul că ai plătit bani pentru mine nu înseamnă defel că-ţi aparţin. Sultanul a interzis sclavia. Sunt liberă!

— Nebună mică! Am aflat că ai vorbit cu Zykyma. Acum rosteşti aceleaşi cuvinte pe care le cunosc de mult, fiindcă le-a spus şi ea. Te sfătuiesc să nu te laşi ademenită de ea! I-am

dorit binele, am vrut s-o fac fericită; dar ea n-a fost destul de deşteaptă ca să-mi îndeplinească dorinţele. Acum o să rămână sclavă şi o să o slujească pe aceea căreia îi voi dărui afecţiunea mea. Inima mea îţi aparţine acum numai ţie. Vrei să fii sultana mea?

— Nu.

— Nu glumi!

— Nu glumesc. Îţi spun cinstit ceea ce gândesc.

Ibrahim bey îşi încruntă sprâncenele şi tuşi, nerăbdător.

— Micuţo, sper că până acum ai glumit. Hai, vino încoace!

Şi întinse braţele spre ea. Atunci, Tşita sări de pe divan şi fugi până la peretele din faţă, rezemându-se de el.

— Mai bine mor! spuse ea pe un ton hotărât.

— Eşti nebună? Îmi aparţii şi trebuie să te supui voinţei mele! Vino încoace... aici, lângă mine!

Ea râmase nemişcată, continuând să-l înfrunte.

— Am dreptul şi puterea de a pedepsi nesupunerea. Aş putea să te aduc eu însumi, dar aş face un fapt care ar reprezenta o înjosire pentru mine. Pot oricând să te silesc să devii ascultătoare, cu ajutorul servitorilor mei. Mai târziu mă vei ruga să-ţi acord ceea ce dispreţuieşti şi refuzi acum. Îţi ofer dragostea mea! Vreau să fii soţia mea, mama fiilor mei; să fii stăpâna mea, iar eu să nu fiu decât cel mai neînsemnat dintre servitorii tăi. În schimb, vreau să-mi dai dragostea ta. Îţi mai spun încă o dată: fii sultana mea!

— Niciodată! Alege-ţi alta!

— Mă refuzi? Bine. Mai târziu ţi se va părea că sunt milostiv dacă te voi lăsa să fii drăgăstoasă cu mine.

Ibrahim deschise uşa şi-şi chemă printr-un semn paznicul, care îi aştepta poruncile.

— Du-te cu sclava asta jos, la banca de tortură şi spune că am poruncit să i se tragă cinci lovituri la fiecare talpă, dar în aşa fel, încât să sară scântei!

Negrul cel gras schiţă un rânjet îngrozitor şi se apropie de Tşita.

— Hai!

Voi să pună mâna pe ea, însă cercheza se feri şi fugi în colţul odăii. El o urmări, dar în clipa când o ajunse şi încercă s-o prindă, scoase un ţipăt înspăimântat şi se retrase

împleticindu-se până în colţul odăii.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Ibrahim necăjit.

— Are pumnalul! exclamă negrul, îngrozit.

Abia atunci zări şi stăpânul său arma cea primejdioasă în mâna fetei.

— Laş afurisit! strigă. Ia-i arma, ce mai stai!

— Ah!... oh!... înţeapă!

— Câine, nu te mai codi! Prinde-o şi ia-i arma din mână!

Şi Ibrahim îşi însoţi cuvintele cu un gest ameninţător. Îmbărbătat oarecum de acest gest, negrul se apropie iar de Tşita. Încercă din nou s-o prindă, dar în aceeaşi clipă ea îşi flutură pumnalul, astfel că negrul se îngrozi şi alergă spre uşă.

— Încearcă singur, stăpâne!

— Bine, o voi dezarma eu însumi, dar după aceea îţi voi împlânta pumnalul în piept, ticălosule!

Acum Ibrahim se îndreptă spre Tşita. I se părea cu neputinţă ca ea să vădească faţă de el aceeaşi atitudine încercând să-l înţepe cu pumnalul.

— Dă-mi pumnalul! îi porunci. Jucăria asta nu-i pentru tine! Şi încercă s-o apuce de braţ.

Printr-o mişcare fulgerătoare însă — Ibrahim abia avu timp să sară în lături — ea îi spintecă mâneca. Nu lipsi decât foarte puţin ca pumnalul mânuit cu destulă dibăcie să-l transforme pe stăpânul cel mândru într-un cadavru.

— Şarpe! scrâşni el. Vrei să-ţi ucizi stăpânul? Te vei căi, fii sigură! Dacă nu ne putem apropia de tine, te vom încuia şi nu îţi vom da drumul, decât atunci când vei fi sfârşită de foame şi distrusă de sete. Atunci te vei hotărî să te supui, ca să-ţi salvezi viaţa.

— Întocmai aşa cum ai făcut cu mine! răsună deodată glasul Zykymei, care intrase prin uşa deschisă a încăperii vecine. Porunceşte oamenilor tăi să ne încuie! Îţi vom fi recunoscătoare, fiindcă vom avea în schimb bucuria că nu te mai vedem.

— Eşti sora diavolului! strigă el, furios.

— Da. Sora aceasta a diavolului se pricepe să deschidă pe dinăuntru uşile închise. Ai cheltuit degeaba suma pe care ai plătit-o pentru Tşita, auzi, Ibrahim? Am încheiat cu ea o

alianţă. Ea este sora mea, aşa că nu va fi niciodată soţia ta.

— Ah, o să vă fac pe amândouă să fiţi supuse! Am destule mijloace, ca să vă silesc să-mi daţi ascultare. Deocamdată, însă, îl voi pedepsi pe câinele acesta. Marş! Am să te învăţ eu cum trebuie să-mi îndeplineşti poruncile de acum înainte!

Şi, împingându-l pe negru înainte-i, Ibrahim ieşi furios din odaie. După câtva timp răsunară în toate încăperile casei urletele paznicului bătut

7. Prima urmă

După ce-şi cumpărară veşminte din bazarul cu haine, Paul Normann, Hermann Wallert şi lordul se îndreptară spre port şi cinară cu toţii la bordul iahtului. Apoi se deghizară şi porniră la drum.

După ce lăsară în urmă cartierul Hasköj, de unde începe drumul spre Piri Paşa, străzile îşi pierdură regularitatea, astfel că ei putură să stingă lanternele pe care le purtau după obiceiul local şi să le vâre în buzunar.

Ajunseră apoi la unul din pârâurile despre care le vorbise omul de încredere al Zykymei şi porniră de-a lungul apei, până la locul unde primul pârâu se împreuna cu celălalt. Se întunecase, dar se putea vedea încă la o depărtare de câţiva paşi.

Pe lângă ei curgea apa, dincolo de care se înălţa zidul împrejmuitor al casei cu sclave. Dar nu se putea vedea cât de larg era pârâul.

— Dacă aş fi avut la mine umbrela, spuse lordul Lindsay, aş fi putut să măsor lărgimea şi adâncimea apei. Altă dată o să fiu prevăzător. *Well!*

Se apropie de mal şi se aplecă. Apoi îşi întinse spre apă partea superioară a corpului, ca să vadă celălalt mal.

— Ei? întrebă Paul Normann.

— E adâncă, spuse lordul, foarte adâncă!

— De unde ştiţi?

— Am băgat mâna în apă şi am simţit că e foarte liniştită şi nu are valuri. Prin urmare, orice om deştept îşi poate da seama că trebuie să fie adâncă.

— Şi cât de largă poate să fie?

— Hm! E întuneric şi n-aş fi în stare să apreciez lărgimea.

— Nici cu aproximaţie?

— Hm! Trebuie să mă aplec mai mult. Dacă aş putea să-mi menţin echilibrul... by Jove!

În aceeaşi clipă se auzi un zgomot înăbuşit şi lordul pieri

din ochii prietenilor săi.

— A căzut în apă! exclamă Hermann Wallert, uluit. E adâncă şi lordul s-ar putea îneca!

— Să ne scoatem hainele! Repede! Trebuie să ne aruncăm după el!... Ssst, ascultă!

Într-adevăr se auzise un zgomot în apă.

— Dumneavoastră sunteţi, sir David? întrebă Paul Normann.

Lordul gâfâia.

— Ne auziţi, sir?

— *Yes*, răspunse eroul.

— V-aţi lovit?

— *No*. Dar acum ştiu cât e de adâncă.

— Cât?

— Îmi ajunge exact până la bărbie. *Yes*.

— Şi cât e de lată?

— Peste trei metri.

— Dincolo se poate păşi pe pământ?

— Nu, e numai apă.

— Zidul se înalţă direct din apă?

— *Yes*.

— Foarte neplăcut. — Ssst! Ieşiţi repede, vine cineva.

— Cum să ies?

— Nu trebuie să fim văzuţi pe aici!

— *Well*. Rămân în apă. Aici sunt mai sigur. Nimănui n-o să-i dea prin minte să mă caute aici. Ascundeţi-vă, dar nu prea departe!

Cei doi prieteni dispărură, iar lordul tăcu.

Paşii se apropiară şi în clipa când ajunseră în dreptul lordului, acesta îşi putu da seama, fiindcă-şi ţinea capul la nivelul malului, că trecătorul neaşteptat nu era altul decât tânărul care se apropiase la amiază de Wallert şi-l îndemnase să se păzească.

— Pst! îl chemă lordul Lindsay.

Tânărul se aplecă şi văzu capul înălţat deasupra apei.

— *Maşallah!* Un om! Cine eşti şi ce cauţi acolo?

— Pfui! Urât miroase aici nămolul! Groaznic! Şi nu pot să-mi scot picioarele!

— Te-am întrebat cine eşti?

Unul vorbea englezeşte, iar celălalt turceşte, aşa că era firesc să nu se înţeleagă. În cele din urmă, lordul izbuti să-şi scoată picioarele din nămol şi se caţără pe mal.

— Nu ştiu ce vrei să spui tinere. Pssst! Mă! Normann! Wallert!

Prevăzător, el rostise ambele nume pe un ton înăbuşit. Cei doi prieteni se ascunseseră la o mică depărtare de mal şi se ghemuiseră la pământ.

— Dumneavoastră ne chemaţi, sir David? întrebă Paul Normann. Cine mai este acolo?

— Tânărul acela care a vorbit azi cu noi, ştiţi care.

— Ah, tu eşti, Said? întrebă Hermann Wallert, bucurându-se. Foarte bine! Ai vorbit cu ea?

— Da.

— Ce-a spus?

— Să vii mâine, la miezul nopţii, dar singur.

— Bine. Unde?

— Aici, în colţul grădinii. Cum ai să ajungi, nu ştim; asta depinde de dibăcia ta.

— Vin negreşit, chiar dacă ar trebui să intru prin zid.

— Şi să te fereşti de derviş. Te supraveghează, l-am văzut eu însumi.

— Ştim, ştim. Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu. Am pierdut prea multă vreme. Mă aşteaptă stăpânul.

— Pe tine?

— Da, pe mine şi măgarul pe care trebuie să i-l aduc din piaţa cea mai apropiată.

— Ah, Ibrahim a venit aici?

— Da. Şi acum vrea să se înapoieze la palatul său, în oraş. Am fost trimis să-i aduc măgarul şi pe omul care-l conduce. Aşadar, vino mâine seară! Eu voi sta de veghe, ca să nu te descopere nimeni.

Şi porni cu paşi iuţi spre oraş.

— Afurisită turcoaică! exclamă lordul, necăjit. Ce-a spus flăcăul?

Hermann Wallert îi traduse convorbirea.

— Straşnic! Minunat! exclamă lordul bucuros. În sfârşit, intrăm în acţiune!

— Am stabilit deocamdată că vom sta de vorbă. Nu ştiu

încă dacă tot mâine seară o vom putea răpi.

— Atunci, ce vrei să vorbim cu ea?

— Să nu ne grăbim!

— N-am nici o poftă să aştept.

— Vreţi să începeţi singur acţiunea pe care am plănuit-o?

— Sunt de altă părere. Pornim cu toţii... dumneavoastră intraţi... noi rămânem afară... iar după aceea vom vedea ce ne rămâne de făcut, după felul cum se vor desfăşura lucrurile. *Well!*

— Dacă socotiţi că e bine aşa, nu mă împotrivesc. Dar cum intru în grădină?

— Da, asta e greutatea. O scară ne-ar fi de mare folos.

— Desigur! Dar am atrage atenţia, dacă am duce-o cu noi.

— De ce? Acela care-şi vâră nasul în treburile noastre primeşte la iuţeală un bobârnac şi... *heavens!* Am o idee straşnică!

— Putem s-o aflăm şi noi?

— Mirosiţi-mă puţin!

— Mulţumesc, nu sunt amator de asemenea miasme.

— Nici eu, dar trebuie să-l îndur, fiindcă am intrat adineauri în nămol. Băiatul acela aduce un măgar, pentru paşa. Prin urmare, înălţimea sa o să treacă pe aici, când se va îndrepta spre oraş. Ce-ar fi dacă l-am ajuta să facă o baie şi să se mânjească puţin cu nămol.

— Haioasă idee! râse Hermann.

— N-are ce să-i strice. Şi el v-a întins astăzi o cursă mizerabilă. Mare ticălos!

— S-ar putea ca o asemenea ispravă să aibă urmări neplăcute.

— Nu văd cum.

— El o să-şi închipuie că noi l-am aruncat în apă şi prin aceasta îi atragem atenţia asupra noastră.

— Aş! Purtăm alte haine. Nu poate să ne recunoască.

— Paul, tu ce spui?

— Ascultând ideea aceasta nebunească, m-a năpădit şi pe mine o idee. Ce-ar fi dacă am încerca să punem mâna pe cheia porţii?

— Cum am putea s-o căpătăm?

— Nu cred că ar fi un lucru prea greu. Aici nu sunt paznici

care să supravegheze poarta. Nu au nici un rost, fiindcă prin locurile acestea nu prea vin străini. Desi- gur că Ibrahim intră şi iese la orice oră, chiar în timpul nopţii. Prin urmare, el trebuie să aibă o cheie, ca să nu mai aştepte să i se deschidă.

— Poate că e aşa cum spui tu. Crezi că ar trebui să-i luăm cheia?

— Desigur. E însă nevoie de puţină imaginaţie. În afară de conducătorul măgarului, nu-l mai însoţeşte nimeni. Cu acesta n-o să avem mult de lucru.

— Fireşte. Şi dacă nu găsim cheia, suntem mulţumiţi că avem prilejul să-i dăm o lecţie şi să-l înspăimântăm pe ticălosul acesta. Şi acum, să ne ascundem, ca să nu fim surprinşi! Mi se pare că aud paşi.

După câteva clipe omul de încredere al Zykymei trecu pe lângă ei, urmat de conducătorul măgarului şi de animal.

Englezul îi lăsă să se îndepărteze şi deodată pe un ton naiv întrebă: cum se spune ticălos pe turceşte?

— *Tşapkyn*.

— Şi netrebnic?

— *Chowarda*.

— Bun. Mulţumesc. Acum poate să vină.

Nu trecu mult şi cei trei prieteni îl văzură pe conducătorul măgarului, care flutura de zor felinarul atârnat în vârful unei bâte. În urma lui păşea măgarul, care era atât de mărunt, încât picioarele lui Ibrahim aproape că atingeau pământul. Beyul era prost dispus, din pricina neplăcerilor care nu-l cruţaseră defel în tot cursul zilei. Deodată fu smuls din meditaţiile în care se adâncise şi se sperie: ca din pământ, răsărise lângă el o făptură lunguiaţă, care-i strigă în urechi:

— *Tşapkyn! Chowarda!*

În clipa următoare simţi două mâini în jurul gâtului. Voi să strige după ajutor, dar nu izbuti decât să horcăie şi-şi pierdu cunoştinţa, răsturnându-se de pe măgar.

Când auzi strigătele lordului Lindsay, băiatul care conducea măgarul se uită îndărăt şi crezu că este vorba de un atac tâlhăresc. Năpădit de teamă, prinse de căpăstru măgarul rămas fără călăreţ, se avântă în şa şi porni în goană, fără să scoată măcar un singur cuvânt şi fără să se sinchisească de soarta beyului.

— Am scăpat de el! râse lordul. Să trecem la înălţimea sa. Dacă nu mă înşel, şi-a cam pierdut cunoştinţa.

— Ssst! Tăceţi! îi şopti Paul Normann. Dacă mai aude, îşi dă seama cine suntem, după englezeasca dumneavoastră.

— E leşinat! spuse Hermann Wlallert. Să-i scotocim buzunarele.

Găsiră curând o cheie grea într-un buzunar al hainei.

— Vedeţi? Se bucură Wallert că ideea lui fusese bună. Să plecăm!

— Stai, nu te grăbi! îl contrazise Normann. Când se trezeşte şi bagă de seamă că-i lipseşte cheia, înţelege că ea a fost ţinta atacului. Trebuie să-i luăm tot ce are la el. Sau şi mai bine, îi luăm haina cu totul, ca să-şi închipuie că a fost jefuit de nişte hoţi care i-au luat cheia din întâmplare, împreună cu celelalte lucruri.

Propunerea lui se bucură de aprobarea lordului şi a lui Wallert.

— Şi acum, baia! Îi facem vânt în apă? întrebă lordul, după ce se sfârşi operaţia de „jefuire”

— Nu, să nu ne pierdem vremea; şi apoi, ar putea să treacă pe aici vreun străin şi ni s-ar nărui tot planul.

— Păcat! Mare păcat! Tare i-aş fi dorit această plăcere! Atunci, să dispărem!

După o jumătate de oră cei trei prieteni se urcară pe iaht şi îşi schimbară hainele. Englezul nu suferise nimic de pe urma băii involuntare pe care o făcuse, întrucât noaptea era caldă şi plăcută. Cercetându-şi prada, ei găsiră un ceas de buzunar, foarte costisitor şi împodobit cu pietre scumpe, căruia Normann îi deschise capacul. Deodată, Wallert scoase un strigăt de uimire; el smulse ceasul din mâna prietenului său şi privi capacul cu atâta luare-aminte, încât se părea că ochii-i vor ieşi din orbite.

— Cerule!... Ce-i asta! exclamă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă lordul.

Abia atunci Hermann realiză că s-a trădat prin atitudinea sa, ca şi prin strigătul său de uimire.

— Mylord, răspunse el, străduindu-se să-şi stăpânească tulburarea, vă sunt dator o lămurire.

Lordul! David Lindsay se uită mirat la tânărul german, al

cărui chip pălise deodată.

— Lămurire? Ce fel de lămurire? Nu vă înţeleg.

— Mă veţi înţelege imediat.

Şi descheindu-şi un lănţişor cu medalion pe care-l purta în jurul gâtului, desfăcu medalionul şi-l întinse lordului Lindsay.

— Cunoaşteţi portretul? îl întrebă.

Lordul luă medalionul în mână şi-şi aruncă privirea asupra portretului executat în miniatură pe fildeşul dinăuntrul capacului. Şi, în clipa următoare, chipul său vădi o nemărginită înseninare. Ochii săi străluciră şi gura i se căscă larg, ca o prăpastie, în timp ce vârful palid al nasului său lung se aplecă şi mai mult, de parcă ar fi vrut să se convingă dacă poate fi de vreun folos.

În cele din urmă, lordul se stăpâni şi rosti pe un ton calm:

— Anna... Anna Lindsay... sora mea. *Yes*.

Gura i se închise încet şi nasul se grăbi să-şi reia poziţia obişnuită.

— Cum... cum a ajuns... portretul acesta la dumneavoastră?

— Femeia aceasta este mama mea, spuse Hermann Wallert cu glas tremurat.

— Mama... mama dumneavoastră? Atunci... dumneavoastră... dumneavoastră sunteţi un... Adlerhorst?

— Aşa cum aţi spus. Numele tatălui meu era Bruno von Adlerhorst şi sora dumneavoastră a fost mama mea.

— Adlerhorst... tată... Mamă... soră... omule!... băiete!... scumpul meu!... atunci eu sunt, după toate regulile, unchiul dumitale!

— Cred că aşa trebuie să fie!

— *Excellently*, *sir*... vreau să spun: *well*, *my boy!* Asta este, într-adevăr o aventură straşnică, *indeed!* Trebuie să te îmbrăţişez! *All right*, *yes!*

Îşi deschise braţele, îl strânse cu putere pe Wallert la pieptul său şi-l sărută cu nestăpânită căldură, lucru pe care izbuti să-l săvârşească datorită înduioşatei înţelegeri pe care o resimţi nasul său, dându-se puţin în lături.

— Mister Wallert... sir... băiete... să ştii că înnebunesc de bucurie! Şi de ce nu mi-ai spus-o până acum?

— N-am găsit un prilej nimerit, răspunse râzând Hermann,

pe care-l încânta bucuria englezului, de obicei atât de rece.

— *Well!* Spune-mi acum şi celălalt nume!

— Hermann.

— Aşadar, Hermann von Adlerhorst! *Well!* Şi unde sunt ai tăi? În Germania mi s-a spus că aţi dispărut cu toţii.

— Tatăl meu a murit, iar locul unde se află mama şi surorile mele n-aş...

Paul Normann îl întrerupse, scoţând un strigăt de uimire. E drept că acesta cunoştea povestea prietenului său, dar nu văzuse până acum medalionul. Năpădit, de uluire şi bucurie, lordul Lindsay pusese deoparte medalionul, iar Paul Normann îl luase, ca să-l privească şi el. Uimirea sa fusese pricinuită de o constatare pe care n-o putea ascunde şi a cărei temeinicie ţinea neapărat s-o verifice.

Hermann se uită la prietenul său, care continua să-şi aţintească privirea asupra portretului.

— Ce ai? De ce m-ai întrerupt?

— Tşita... asta e Tşita! Seamănă perfect, până la cea mai mică trăsătură.

— Adorata ta?

— Da.

— Cred că te înşeli. O astfel de asemănare ar fi prea ciudată!

— Nu mă însel, Hermann! Sunt pictor şi mă pricep să deosebesc ceea ce este important într-un portret, de ceea ce nu este important. Văd aici aceleaşi trăsături, aceeaşi expresie, acelaşi păr şi aceiaşi ochi, înţelegi?

Hermann Wallert Adlerhorst şi lordul se priviră, fără să ştie ce să spună. Presupunerea care-i stăpânea pe amândoi avea un caracter prea neobişnuit, ca să poată fi întemeiată.

— Fleacuri! exclamă Hermann în cele din urmă. M-am gândit la asemănarea pe care ţi-ai închipuit că ai descoperit-o şi-mi spuneam că fata aceea este sora mea. Dar neavând nici o dovadă, în afară de această asemănare, aş fi în stare să găsesc o duzină de surori, nu numai una!

— Nu te grăbi sa tragi concluzii! În toată povestea aceasta este un element care-mi dă serios de gândit: Tşita nu-şi cunoaşte părinţii.

— Da, amănuntul acesta este într-adevăr izbitor, dar nu

trebuie să ne mire prea mult. E drept că mica mea soră Liza nu avea pe atunci decât un an şi nu-şi poate aminti de părinţii ei, cum nu-şi aminteşte nici frumoasa ta. Ce vârstă are Tşita ta?

— Şaptesprezece ani.

— Ciudat!... Liese ar fi acum de aceeaşi vârstă. Paul, Paul, dacă presupunerea ta...

— *Nonsense!* interveni lordul. Să nu ne înflăcărăm prea repede şi mai ales să nu ne încurcăm în presupuneri. Povesteşte-mi mai întâi cum se face că nu mai ştii nimic despre ai tăi.

— Este o poveste foarte tristă. Din pricina ei am ajuns ceea ce sunt astăzi — un pribeag fără odihnă, care şi-a propus să cutreiere necontenit lumea, până când îşi va găsi familia dispărută.

— Foarte bine! Foarte frumos! Te voi ajuta şi eu s-o cauţi. *Well*.

— După cum îţi aminteşti desigur, tatăl meu era consul la Aden. În afară de mine, părinţii mei aveau încă doi fii — eu fiind cel mai mare — şi o fiică.

— Ce vârstă aveai când te-ai pierdut de ai tăi?

— Opt ani. Tata trecea drept un om bogat, un om care putea să fie mulţumit de situaţia la care ajunsese; dar, după un timp, începu să simtă dorul de a-şi revedea patria. În afară de aceasta, voia să dea copiilor lui o educaţie, pentru care Aden nu-i oferea perspective satisfăcătoare. De aceea, el se hotărî să se înapoieze cu toată familia în Germania.

— *Well!* Şi-a îndeplinit proiectul acesta?

— Da, însă îndeplinirea proiectului a constituit şi nenorocirea noastră. Ne-a îmbarcat într-o zi pe un sambuk şi am făcut o călătorie frumoasă pe Marea Roşie. Îmi amintesc şi acum de unele cuvinte ale tatălui meu, fiindcă el se ocupa mult de mine, fiul său cel mai mare. Pe tot parcursul călătoriei mi-a arătat ceea ce era vrednic de văzut şi mi-a dat nenumărate lămuriri asupra lucrurilor pe care nu le ştiam. După un timp, am observat că este stăpânit de o oarecare nelinişte. Întrebându-l despre pricina acestei nelinişti, mi-a răspuns că ne apropiem de o regiune în care piraţii arabi îşi fac deseori apariţia, îngrozindu-i pe călători şi jefuindu-i.

Nasul lordului David Lindsay îşi reluă mobilitatea, de parcă s-ar fi temut şi el de apariţia piraţilor.

— Cunosc şi eu regiunea. Trebuie să fi fost în apropiere de Ras Hatiba.

— Da, cred că aşa se numea. Tata mi-a pomenit un nume, dar nu mi-l amintesc. Ai auzit vreodată de dşeheini?

— *Yes*. Cel mai bun prieten al meu a trăit printre ei o aventură din cale afară de primejdioasă. Pe prietenul meu îl cheamă Kara ben Nemsi. *Yes*.

— Nu trecu mult şi ajunserăm la constatarea că temerile tatei fuseseră îndreptăţite. Chiar în ziua următoare am fost atacaţi de o corabie înarmată. Echipajul laş al vasului nostru a coborât pânzele la cea dintâi ameninţare şi s-a predat. Câteva făpturi sălbatice năvăliră pe bord şi se repeziră asupra noastră. Tata, care s-a apărat, a fost ucis sub ochii noştri, iar mama şi noi am fost încuiaţi în cabină.

Amintirea acestei întâmplări îngrozitoare, care-i nimicise viaţa, îl copleşi pe tânărul povestitor. El îşi duse mâinile la ochi, ca să nu i se vadă lacrimile care îl podidiseră. Prietenii săi tăcură, respectându-i tulburarea. După câteva minute, Hermann îşi reluă firul povestirii:

— Dar grozăviile nu se sfârşiră. Echipajul nostru, unealtă supusă în mâinile piraţilor ameninţători, trebui să îndrepte sambukul pe care călătoream spre coasta africană şi să oprească la Suakin. N-am să uit niciodată numele acesta. Ştii că Suakinul este de multă vreme un centru important al negoţului de sclavi. Noi am înţeles curând planul pe care şi-l făcuseră piraţii în privinţa noastră. Îndată după debarcare am fost târâţi în piaţa de sclavi şi expuşi spre vânzare. Da, expuşi — acesta este cuvântul adevărat. Eram priviţi şi pipăiţi de cumpărători, ca o marfă oarecare. Pe atunci eram încă prea mic şi nu puteam să-mi dau seama de grozăvia celor ce ni se întâmplau; abia după ce au trecut anii am înţeles în sfârşit ceea ce trebuie să se fi petrecut în inima mamei mele atunci când a văzut că sărmanii ei copii i-au fost smulşi unul câte unul şi târâţi în locuri necunoscute.

Hermann tăcu iar, copleşit de tristeţe. Lindsay făcu o serie întreagă de grimase, ca să-şi stăpânească ori să-şi ascundă tulburarea, iar Paul Normann îşi şterse lacrimile. El cunoştea

de mult povestea, dar puternica sa imaginaţie îi îngăduia să retrăiască grozăviile acelea cu atâta intensitate, încât i se părea că s-au săvârşit sub ochii săi.

— Mie mi-a venit rândul înaintea celorlalţi. Mai văd parcă şi acum privirea pe care şi-a aţintit-o mama asupra mea, în clipa când m-am despărţit de ea. Plânsesem atât de mult de când se produsese atacul piraţilor, încât tot ce s-a întâmplat mai târziu m-a lăsat nepăsător. Mă împietrise groaza! Dar trebuie să adaug că am avut noroc, dacă se mai poate vorbi de noroc într-o împrejurare de felul acesta. Am căzut în mâinile unui negustor turc bogat din Khartoum, care s-a purtat prietenos cu mine şi care nu m-a lăsat niciodată să simt că nu eram decât un... sclav. Dar îngăduiţi-mi să trec peste anii care au urmat! În ciuda vieţii oarecum omeneşti pe care am dus-o în casa acelui negustor, anii aceştia n-au putut să-mi răpească amintirea chinuitoare pe care mi-o întipărise în suflet ultima privire a mamei. Ziua şi noaptea mă gândeam neîncetat la ea şi dorul de a o revedea mă duse în mod firesc la hotărârea fermă ca, îndată ce-mi voi fi creat o situaţie, să pornesc neapărat în căutarea ei, a fraţilor şi a surorii mele, despre a căror soartă nu mai ştiam nimic. Şi fiindcă în diferite prilejuri i-am dovedit devotamentul meu şi recunoştinţa pentru traiul mulţumitor pe care mi-l dăruise, stăpânul meu s-a îndurat de mine şi mi-a redat libertatea.

Sir David Lindsay nu-şi putu stăpâni tulburarea.

— Bietul meu băiat! spuse el pe un ton mişcat. Şi ce vârstă aveai atunci?

— Douăzeci de ani.

— Nemaipomenit! De necrezut! Un membru al familiei Lindsay a fost sclav timp de doisprezece ani! Sărman copil... sărmană soră!... *Yes*!

— Fireşte că viaţa pe care am dus-o nu mi-a îngăduit să-mi însuşesc ceea ce se numeşte cultură, după concepţia europeană, dar ştiam să citesc şi să scriu bine în limba turcă şi în limba arabă. Şi apoi, fiindcă îl reprezentasem în diferite prilejuri pe stăpânul meu, avusesem prilejul să vin deseori în contact cu germani, francezi şi englezi. Tocmai contactul acesta mi-a dat putinţa de a învăţa limba mea maternă, odată cu limbile franceză şi engleză şi m-a îndemnat să

nutresc nădejdea că nu-mi va fi greu să-mi duc la îndeplinire sarcina pe care mi-o impusesem: regăsirea alor mei. Datorită faptului că stăpâneam atâtea limbi, am fost angajat în Serviciul Secret German de Informaţii. Te miră ceea ce auzi, Paul? Aşa-i că nu te-ai aşteptat la mărturisirea aceasta? M-ai crezut un biet învăţat, care întreprinde o călătorie de studii prin lume. Dar nu sunt atât de lipsit de mijloace, cum îţi închipui tu şi cum am căutat eu însumi să par, din anumite motive. Pentru scopurile pe care le urmăream şi ca să fiu sigur că nu voi trezi bănuiala nimănui, era mai bine să trec drept un tânăr sărac. Te rog să mă crezi, însă, când iţi spun că astăzi am destule mijloace de trai. Şi sunt convins că te-ai mira, dacă ai auzi numele cunoştinţelor mele din Istanbul. Aşadar, te rog să-mi ierţi aparenta lipsă de sinceritate şi să înţelegi că ea a fost determinată de motive puternice.

— Nici nu m-aş gândi să fiu supărat pe tine, fiindcă văd că aşa trebuia să procedezi, dragul meu Hermann!

— Şi mama? Şi ceilalţi? interveni David Lindsay. Ai aflat ceva despre ei?

— Nici măcar cel mai neînsemnat amănunt. Trebuie să vă mărturisesc că am intrat în Serviciul Secret de Informaţii, tocmai fiindcă ştiam că îndeletnicirea aceasta îmi va da putinţa de a călători prin ţările mahomedane. Nădăjduiam că astfel voi găsi urmele alor mei. Dar până acum strădaniile mele au fost zadarnice. Abia azi...

Dar se văzu silit să se întrerupă, din pricina lordului. După ce-l ascultase cu multă luare-aminte, sir David începu să facă gesturi de nerăbdare şi să se mişte întruna pe scaunul pe care şedea, lăsând să se înţeleagă că ar avea ceva de spus. În cele din urmă, el izbucni pe un ton triumfător, întrerupând povestirea lui Hermann.

— *Heigh day!*... atunci ştiu mai mult ca tine! Nu am numai o urmă, ci un Adlerhorst întreg. Ai înţeles ce-am spus? *Yes!*

Hermann îl privi uluit.

— Nu te înţeleg.

Buzele subţiri ale lui Lindsay schiţară un zâmbet încântat.

— Ştii că eu spun întotdeauna ceea ce gândesc. *Yes*.

— Ai găsit un Adlerhorst?

— Da.

— Adică pe unul din fraţii mei?

— Pe care? Pe Martin sau pe Gottfried?

— Pe Martin.

— Unde?... Unde?

— În America.

— În... America? Nu se poate!

— De ce să nu se poată? Eu nu glumesc. Sunt David Lindsay. *Yes*.

E uşor de înţeles că vestea aceasta îl impresionă mult pe Hermann. Dintr-o întrebare într-alta, el află tot ce ştia lordul Lindsay.

După cum am arătat, Hermann fusese cel dintâi dintre membrii familiei care găsise un cumpărător la târgul din Suakin. De aceea, el nu avea de unde să ştie ce se întâmplase cu mama sa, cu ceilalţi fraţi şi cu sora sa. Din ceea ce-i povesti lordul Lindsay, el află că Martin, care avea pe atunci cinci ani, rămăsese ultimul în Suakin. Deşi era atât de mic pe vremea aceea, el păstrase amintirea vie a grozăviilor petrecute sub ochii lui. După Hermann, fusese vândută doica; apoi a venit rândul lui Gottfried, care avea şase ani şi după el a fost vândută mama lor, împreună cu micuţa Liese. Martin nu găsise cumpărător, cu toate că „stăpânul” său se străduia mereu să-l vândă celor care se opreau să-l privească. De aceea, negustorul de sclavi se hotărî să-l ducă la alt târg de sclavi, ca să caute acolo un cumpărător. Micul Martin a fost îmbarcat pe un vas şi a pornit — bineînţeles, fără să ştie unde, deşi încercase în repetate rânduri să-şi iscodească stăpânul. În timp ce se afla în largul mării, corabia cu sclavi a fost oprită şi cercetată de echipajul unui vas englez. Astfel, toţi cei care fuseseră prinşi de piraţi şi-au recăpătat libertatea. Un bogat plantator american s-a înduioşat de soarta băieţaşului şi s-a oferit să-l ia sub ocrotirea sa, făgăduind că-i va hărăzi o soartă omenească. Îndată ce ajunse pe uscat, el întreprinse cercetări în Germania, în scopul de a găsi vreo familie înrudită cu copilul găsit printre sclavi. Cu acest prilej, el află despre o singură rudă şi anume fratele Annei von Adlerhorst, care se stabilise între timp în Anglia. Lordul David Lindsay se arătase imediat dispus să se îngrijească de micul orfan, dar plantatorul, care

începuse să-l îndrăgească, nu mai voia să se despartă de el. Şi Lindsay era cu atât mai mulţumit, cu cât şi copilul îşi iubea părintele adoptiv şi se simţea foarte bine în casa lui. Totuşi, unchiul băiatului a continuat să se intereseze de el, prin corespondenţa regulată pe care o întreţinea cu plantatorul american. Sfârşindu-se povestirea, lordul Lindsay îi împărtăşi lui Hermann vestea îmbucurătoare că Martin este administratorul plantaţiilor părintelui său adoptiv, dar adăugă, pe un ton întristat, că singura umbră care întunecă viaţa mulţumită a tânărului Martin este soarta necunoscută a familiei sale.

— *Well!* încheie Lindsay şi m-am hotărât să pornesc în căutarea celorlalţi membri ai familiei. Acum am dat pe neaşteptate de un nepot şi poate chiar de nepoata mea dispărută de atâta vreme. O găsesc eu curând şi pe mama ta şi pe celălalt frate! Nu-i mare lucru pentru David Lindsay. *Yes*.

Hermann Wallert Adlerhorst şi Paul Normann ascultaseră cu încordare povestirea englezului. Hermann era atât de impresionat, încât un timp îndelungat nu se simţi în stare să se stăpânească.

— Astăzi trăiesc cea mai frumoasă zi din viaţa mea! spuse el lordului David Lindsay. Să dea Dumnezeu ca nădejdea ta să se împlinească şi să mă văd cât mai curând împreună cu toţi ai mei! Am făcut începutul prin vestea îmbucurătoare pe care mi-ai împărtăşit-o în privinţa lui Martin şi apoi am dat şi eu pe neaşteptate de o urmă ciudată.

— Ce? Cum? Urmă? întrebă lordul. Când? Unde?

— Ia, uită-te la ceasul acesta!

Şi rostind aceste cuvinte, îi înmână lui Lindsay ceasul lui Ibrahim, pe care-l ţinuse în mână în tot timpul povestirii.

— *Heavens!* Ăsta e doar blazonul familiei Adlerhorst! Şi dedesubt... da, dedesubt se poate citi destul de limpede numele tatălui tău: Bruno von Adlerhorst. Ce-o fi însemnând asta?

Şi Paul Normann luă ceasul în mână şi-l privi cu luare-aminte.

— Asta înseamnă, răspunse Hermann, că omul căruia i-am luat ceasul din buzunar trebuie să ştie şi poate să ne spună de unde îl are.

— *Yes*. Chiar mâine dimineaţă îi fac o vizită.

— Nu cumva ai de gând să-i spui că noi i-am furat ceasul?

— *Damned*, ai dreptate! Şi atunci, ce e de făcut? Trebuie să ne mai gândim. Nu putem să întreprindem nimic înainte de a cerceta pe îndelete situaţia şi de a găsi soluţia cea mai nimerită.

— *Well*. Să luăm lucrurile de la început. Spune-mi: tatăl tău a avut duşmani?

— Eram prea mic atunci, ca să pot răspunde într-un mod mulţumitor întrebării tale. Ştiu numai că un turc venea deseori în casa noastră. La un moment dat, el şi-a încetat vizitele. Se pare că tata a avut cu el o discuţie şi de aceea nu l-am mai văzut.

— Ah!... Şi cum se numea turcul acela?

— Nu mai ţin minte.

— Păcat! După părerea mea, întreaga ta familie a căzut victimă unei răzbunări.

— Şi eu m-am gândit uneori la lucrul acesta.

— Da? De ce?

— Am avut un servitor, un francez care se numea Florin. El era foarte prietenos cu noi, copiii, dar eu nu-l puteam suferi. Florin se afla cu noi pe vas când s-a produs atacul dşeheinilor. De atunci nu l-am mai văzut.

— Poate că l-au omorât piraţii.

— Nu. Ştiu sigur că n-a fost printre cei morţi, nici printre prizonieri. Mai târziu, când am devenit bărbat, m-am gândit la el şi mai ales la anumite lucruri, pe care înainte nu mi le puteam explica.

— La ce te-ai gândit?

— Florin nu putea s-o sufere pe mama. Când eram copil, atitudinea lui mi-a atras atenţia. Dar, mai târziu, mi-am adus aminte că mama se bucura totdeauna când îl vedea că iese din odaia unde ne aflam şi că în prezenţa lui era tăcută şi rezervată.

— Ciudat! Foarte ciudat! Şi cum ţi-ai lămurit amănuntele acestea?

— Mi-am spus că Florin trebuie să fi vădit faţă de mama mea o purtare neîngăduită de buna-cuviinţă şi de situaţia lui, stârnind astfel supărarea mamei.

— Poate că presupunerile tale sunt întemeiate.

— Ce s-o fi întâmplat cu Florin, după atacul dşeheinilor? Îmi amintesc că a dispărut fără urmă. O fi fost oare înţeles cu piraţii şi ne-a trădat? Întrebarea aceasta m-a frământat mereu.

— Poate că da! Dar cum o fi intrat în legătură cu piraţii?

— N-aş şti să-ţi spun.

— N-o fi avut vreun amestec şi turcul acela, despre care ai pomenit adineauri?

Hermann săltă din umeri.

— Nici la întrebarea aceasta nu sunt în stare să-ţi răspund. Dar trebuie să mai amintesc un amănunt. Azi-dimineaţă, când am ieşit din casă, chipul dervişului mi-a atras atenţia. Aşa ar trebui să arate astăzi Florin, sau în orice caz ar semăna mult cu dervişul.

— Poate că nu este decât o coincidenţă.

— Nu ştiu. Eu sunt David Lindsay. Ce mă priveşte pe mine un cerşetor turc? *Yes*.

— Să lăsăm deocamdată trecutul şi să ne ocupăm mai bine de prezent! interveni Normann. Să scotocim mai bine punga pe care i-am luat-o lui Ibrahim şi să vedem dacă nu ne aşteaptă iar vreo surpriză.

În punga lui Ibrahim se aflau câteva sute de piaştri.

— N-aş fi crezut niciodată că aş putea să fiu şi tâlhar! râse lordul. Dar sunt mulţumit de prima mea izbândă. Păcat că o asemenea îndeletnicire duce în mod obişnuit la spânzurătoare! Şi cheia, domnilor! Grozavă cheie!... *By Jove*, am fost nişte proşti.

— De ce? întrebă Hermann.

— O fi oare cheia de care avem nevoie?

— Să sperăm!

— Speranţa nu-mi este de ajuns. Când am fost acolo, lângă apă, am avut cel mai nimerit prilej să ne convingem dacă e cheia de la poartă sau nu.

— Ai dreptate! Ar fi fost bine dacă ne gândeam s-o încercăm.

— *Nevermind*[1] — nu-i nimic! Putem s-o facem acum.

— Ce! Să mergem iar până acolo?

---

[1]Nu contează (engleză, n. ed.).

— *Yes*. Eu sunt gata să plec imediat.

— Nu, dragul meu unchi! Rămâi aici şi odihneşte-te, ca să poţi înfrunta greutăţile ce ne aşteaptă mâine. O să facem noi plimbarea aceasta.

— *Well*, e o idee bună. De altminteri, nici nu-ţi poţi închipui cât mă bucură când te aud spunându-mi „dragul meu unchi”. Cuvintele tale îmi fac mai multă plăcere decât aş avea dacă mi-ar dărui cineva o sută de mii de pfunzi. *Yes*!

După ce luară hotărâri cu privire la acţiunea ce urma să se desfăşoare, cei trei prieteni stabiliră ca loc de întâlnire pentru a doua zi o cafenea din vechiul Istanbul. Paul şi Hermann se despărţiră de sir David şi se îndreptară iar spre Khalydşe Oglu.

În dimineaţa zilei următoare, cei trei europeni se treziră destul de târziu. Hermann se îmbarcă într-un caic şi ajunse în vechiul Istanbul, unde se plimbă pe Aja Sofia şi străbătu drumul care duce spre Bakşe Kapusi şi spre ţărm.

În timpul acestei plimbări îşi cumpără numărul de dimineaţă al ziarului *Bassiret* şi citi un reportaj plin de exagerări şi înflorituri de stil, cu privire la atacul căruia-i căzuse victimă Ibrahim bey. Ziarul vestea şi instituirea unui premiu pentru descoperirea infractorului. Şi ceea ce era mai ciudat, se dădeau amănunte despre ceas şi despre blazonul cu care era împodobit.

Ajuns pe mal, Hermann îşi îndreptă privirea spre cafenea, care era situată în golf, în preajma vechii clădiri a vămii. Lordul David Lindsay, care şedea la o masă, îi făcu de departe un semn prietenesc lui Hermann.

— *Morning*, băiete! Bine că ai venit! Am impresia că sunt Samson între filistini.

— De ce?

Fiindcă nu înţeleg limba aceasta drăcească. Nu cunosc decât două cuvinte: „Allah” şi „bacşiş” atâta tot. Şi nu mă pot descurca numai cu ajutorul lor, nu-i aşa? De altminteri, ce să te mai întreb, parcă n-am văzut ce-am păţit?

— Ce-ai păţit?

— Nu vezi că n-am ce să beau?

Şi arăta piatra rotundă care ţinea loc de masă, în faţa căreia şedea el pe altă piatră şi mai joasă. „Masa” era goală.

— N-ai comandat nimic?

— *Yes*. Am rostit de zece mii de ori cuvântul „cafea”, dar nu mi s-a adus nici măcar una.

— Cafea (în germană: *Kaffee*) nu este un cuvânt arab, nici turc; trebuie să spui„*Kawuah*”.

— *Kawuah?* Bine, aşa am să spun. Şi cum se spune „ceaşcă”?

— *Kiasse*.

— Şi „una”?

— Cifra „unu” se spune *bir*.

— Foarte bine. Aşadar: *bir kiasse kawuah!*

— Cam aşa.

— Minunat. Aş vrea să mai învăţ ceva. Toţi ăştia care stau în jurul meu au cerut şi li s-au adus cafele şi pipe. Am urlat cuvântul *tabak*, dar nimeni n-a vrut să mă înţeleagă. Lua-i-ar dracu' pe chelnerii ăştia negri! *Yes*!

— Aici nu se spune *tabak* ci *tiutiun*.

— *Tiutiun?* Tâmpit cuvânt! Şi cum se spune la „pipă”?

— *Tşibuk*.

— Şi *bir* înseamnă una: prin urmare, *bir tşibuk tiutiun*.

— Nu, nu se spune aşa. Când vrei să ceri o lulea, trebuie să spui *bir liule tiutiun*.

— *Bir liule tiutiun*. Mulţumesc, băiete. Acum ştiu. Bei şi tu o cafea? Fumezi şi tu cu mine?

— Da.

— Dar lasă-mă pe mine să comand.

— Aşadar, întâi... *bir ka*... *ka*... *kavasse!*

— Pentru numele lui Dumnezeu! O să-ţi aducă un poliţist! Nu se spune *kavasse*, ci *kiasse!*

— Daaa? A naibii limbă! Şi după aceea... *bir tiule liutun!*

— Iar ai greşit; trebuie să spui: *bir liule tiutiun*.

— Ori *liule tiutiun*, ori *tiule liutiun*, nu le este totuna? Numai dracul e în stare să ţină minte o limbă atât de smintită! Şi *bir* înseamnă unul sau una? Când spun *bir* înţeleg cu totul altceva şi atunci beau mai multe, nu numai una! Ascultă: cred că ar fi mai bine să comanzi tu!

— Sunt de aceeaşi părere! râse Hermann.

După câtva timp, li se aduseră două ceşti de cafea şi două pipe umplute cu tutun proaspăt şi însoţite de o tavă de

mangal. Lordul începu să se simtă bine şi, trăgând vârtos din pipă, îşi roti privirea în jur. În schimb, Hermann se gândi la misiunea pe care şi-o asumase şi de împlinirea căreia se părea că se apropiase cu un pas, prin descoperirea ceasului.

După câtva timp de tăcere, lordul îşi puse deodată pipa pe piatra care ţinea loc de masă şi exclamă:

— Cum pot să fie oamenii atât de proşti?! Ştii, mă gândesc la turcii ăştia.

— Nu te înţeleg.

— Te-ai gândit vreodată la bogăţia naturii? Dacă trăiesc în regiuni bogate, oamenii n-au decât să întindă mâna, ca să se bucure de tot ce le dăruieşte natura, nu-i aşa? Ei bine, aici e tocmai pe dos! Uită-te la ceşcuţele astea, care nu sunt mai mari decât degetarele! Şi la *tşibukurile* astea, cum le spui tu, pe care le isprăveşti din două fumuri! N-am dreptate?

Hermann nu ştia ce să răspundă acestui mod ciudat de a face consideraţii cu caracter etnologic. Desigur că el nu luă în serios cuvintele lordului, fiindcă începuse să-l cunoască şi să se deprindă cu ciudăţeniile lui. În cele din urmă, nu se mai putu stăpâni şi spuse:

— Nu sunt de părere că tot ce este mare trebuie să fie şi plăcut sau folositor.

— Lămureşte-mă.

— Cred că mai importantă decât mărimea este calitatea unui lucru. Şi apoi, unora le place mai curând ceea ce este puţin şi ceea ce este mic, decât ceea ce este mult sau mare. De pildă, când cineva are o gaură în cap sau un buboi...

— Buboi? Să nu repeţi cuvântul ăsta! Nasul meu nu-l poate suferi.

— Ah, iartă-mă. N-am vrut să te jignesc.

Lindsay îi făcu semn că nu s-a supărat.

— Uită-te mai bine la luntrea aceea!

— Da, e un caic minunat.

— Văd femei în el. Patru, şase, opt!

— Sunt femeile sultanului!

— Ce? Au voie să se plimbe?

— Da, însă numai acoperite de văluri.

— Ce spui?! Şi unde locuiesc?

— În diferite locuri — în serai, în Beşiktaş, în Dolmabagdşe

şi în altele.

— Şi nu le vede nimeni?

— Nimeni. Le servesc câţiva paznici, al căror conducător este *kislar-aga*.

— Ce înseamnă asta?

— *Kislar* înseamnă fete şi *aga* înseamnă stăpân. Împreună, înseamnă: stăpânul sau conducătorul fetelor.

— Aş vrea să fiu *kislar-aga!*

— Eu nu ţin deloc să am o asemenea slujbă.

— De ce?

— Întâi, fiindcă un *kislar-aga* este sclav.

— Hm!

— În al doilea rând trebuie să fie negru.

— Fie!

— Şi în al treilea rând, fiindcă îndură o sumedenie de neajunsuri din pricina unui număr mare de femei. E drept, însă, că slujba lui are o mare însemnătate în serai; el este egal în grad cu marele vizir.

— Drace! Dar tot nu m-aş schimba cu el. Prin urmare, altul nu poate să vadă femeile?

— Nu, în afară de cel care ar vrea să-şi piardă viaţa. Se fac excepţii numai în anumite cazuri, foarte rare.

— Ce fel de cazuri?

— De pildă, dacă un alt domnitor intenţionează să se însoare cu una din fiicele sultanului. Atunci se îngăduie trimisului său, cu anumite condiţii, să o vadă pe aceea asupra căreia domnitorul şi-a oprit privirile şi să vorbească puţin cu ea, ca să poată raporta stăpânului său ceea ce a constatat.

— Ciudată ţară mai e şi Turcia asta! Hai să vorbim mai bine de alte lucruri mai concrete decât despre priveliştea unor frumuseţi din harem, acoperite de văluri. Ai fost aseară cu prietenul tău la Khalydşe Oglu, cum ne-am înţeles?

— Da. Cheia se potriveşte.

— *Well*. Înseamnă că bătălia este pe jumătate câştigată.

— Şi povestea de aseară se răsfaţă în ziarul de azi, cu amănunte adevărate, dar mai ales cu amănunte născocite.

— Aţi luat vreo hotărâre?

— Da, socotim că cel mai nimerit lucru este să-l luăm pe bey prin surprindere. Din pricina uluirii de care va fi năpădit, o

să-i putem smulge vreo destăinuire cu privire la ai mei.

— Foarte bună idee! Când mergem?

— Chiar acum, dacă vrei.

— Sigur că vreau!

Plătiră şi plecară. Locuinţa beyului, care era pomenită în ziar, se afla la o depărtare de numai un sfert de oră. Intrarea, ca la cele mai multe case, era strâmtă, îndărătul uşii era întinsă o rogojină, pe care şedea un flăcău oacheş.

Îndată ce-i zări pe cei doi europeni, el sări în picioare şi le interzise să intre.

— Staţi! Nu puteţi intra! Eu sunt kapudşiul.

— Ce-a spus? întrebă lordul.

— E paznicul casei şi nu vrea să ne lase să intrăm.

— Nu vrea?... Eu sunt David Lindsay şi nu am obiceiul să ţin seamă de un portar care mă împiedică să intru. Ai înţeles, *my boy?*[1]

— Să încercăm întâi să-l luăm cu binele! îl potoli Hermann.

— Te rog, spuse lordul. Dar ştiu cu cine am de-a face: ori bacşişul, ori palma! *Yes*.

Hermann se adresă acum kapudşiului, care nu înţelesese nici un cuvânt din convorbirea lor — sau cel mult cuvântul bacşiş — şi care continua să le bareze drumul, printr-o atitudine dârză.

Dorim să vorbim cu stăpânul tău, Ibrahim bey.

— Stăpânul nu primeşte acum pe nimeni. E ocupat. Veniţi altă dată.

— Trebuie să-i vorbim chiar acum. Dă-te la o parte şi lasă-ne să trecem!

Dar kapudşiul nu părea dispus să dea ascultare acestor cuvinte. Atunci, Hermann îl luă de piept, îl ridică deasupra capului şi-l aşeză frumos îndărătul său. Astfel, drumul era liber.

Nimeni nu l-ar fi crezut în stare pe tânărul german de atâta voinicie — şi bineînţeles nici paznicul. Înfricoşat, el nu se încumetă să rostească nici un cuvânt, ci se mulţumi să se uite cu gura căscată şi ochii holbaţi după cei doi oaspeţi, care îşi continuau liniştiţi drumul spre încăperile beyului.

Ajungând în curte, găsiră mai mulţi negri care începură să

---

[1] Băiatul meu (engleză, n. ed.).

scoată strigăte de uimire la apariţia ciudatului englez. Ei nu văzuseră niciodată un om îmbrăcat în asemenea veşminte.

— Unde este Ibrahim bey? întrebă Hermann pe unul dintre ei.

Negrul îi arătă o scară, de stâlpii căreia stăteau sprijiniţi doi sclavi.

— În lături! le porunci Hermann.

Dar cei doi inşi se prefăcură că nu l-au auzit şi rămaseră nemişcaţi, uitându-se miraţi la străinul care le tulbură trândăvia. Fără să mai stea pe gânduri, Hermann îi îmbrânci pe amândoi şi-şi făcu loc. Apoi, urmat de sir David, începu să urce scara, în timp ce sclavii îşi recăpătaseră în sfârşit curajul şi mormăiră câteva cuvinte insultătoare. La capătul de sus al scării era un fel de gang, pe ale cărui laturi se vedeau mai multe uşi. Deodată, una dintre uşi se deschise şi în pragul ei apăru beyul care, înjurând furios, îşi strigă sclavii, ca să afle ce s-a întâmplat. Zărindu-i pe cei doi oaspeţi, el vădi aceeaşi uimire ca şi slugile sale şi se uită la ei cu ochii holbaţi şi gura căscată.

— Bună dimineaţa, îl salută Hermann. După câte ştiu, vorbeşti englezeşte.

— Nu prea bine, răspunse el, zăpăcit.

— Ce limbă vorbeşti bine, în afară de limba turcă?

— Franceza.

— Bine, să vorbim franţuzeşte! Dar nu aici. Te rog să ne conduci în odaia ta de primire.

Ibrahim nu izbutea să înţeleagă cum îndrăzniseră cei doi străini să urce scara şi să vină să-i vorbească, fără să fie întâi anunţaţi. Aproape inconştient şi mai mult involuntar, el le deschise uşa şi le făcu loc să intre. Hermann şi sir David pătrunseră într-o încăpere împodobită măreţ; în stil oriental, în care stăpânul casei se desfătase până atunci într-o binefăcătoare trândăvie. El se aşeză pe o pernă, dar nu-şi îndemnă oaspeţii să se aşeze şi ei.

Recăpătându-şi stăpânirea de sine, el începu să-i măsoare pe cei doi intruşi cu o privire care mărturisea într-adevăr indignare şi dispreţ, dar în care se citea şi oarecare îngrijorare. Ce voia oare de la el germanul căruia-i întinsese cursa din cimitir? Germanul acesta, care vădea o asemănare

atât de uluitoare cu omul în a cărui viaţă şi familie jucase un rol atât de funest? Tânărul acesta era într-adevăr un fiu al celui ucis? Şi dacă acesta era adevărul, cu ce intenţie venise să-l vadă? Îl mânase aici o bănuială, o urmă... şi voia acum să se răzbune?

— Probabil că vrei să ştii de ce am venit, nu-i aşa? începu Hermann convorbirea în limba franceză.

— Fireşte.

— Ţinem să ştii că nu e vorba de o chestiune prea importantă. Am cumpărat un obiect şi vreau să ţi-l arăt. Am întâlnit azi un negustor, care mi-a oferit spre vânzare un ceas.

— Un ceas? Ce fel de ceas?

— Unul de aur, foarte frumos lucrat, împodobit cu briliante şi cu un blazon.

— Pot să-l văd?

Hermann scoase ceasul din buzunar şi-l ţinu în faţa ochilor lui Ibrahim, în aşa fel încât el să-l vadă, dar să nu-l poată lua.

— Asta e ceasul care ţi s-a furat şi despre care vorbeşte ziarul de azi?

Ibrahim nu ştia ce să răspundă. Dacă tânărul oaspete era într-adevăr fiul celui ucis, fără îndoială că recunoscuse ceasul tatălui său, aşa că-l va întreba cum a ajuns în stăpânirea lui. Pe de altă parte, însă, nu putea să mintă, spunând că nu este al lui, fiindcă ziarul *Bassiret* îl descrisese în amănunţime.

— De fapt, aşa arăta ceasul meu, răspunse el cu jumătate de glas şi pe un ton şovăitor.

— Adică nu e chiar ăsta? zâmbi Hermann. Eu sunt convins că e ceasul dumitale, fiindcă pe partea dinăuntru a capacului am văzut blazonul şi sub el numele Adlerhorst, întocmai aşa cum a fost descris în ziarul de azi-dimineaţă.

Ibrahim înţelesese că e încolţit şi că încercarea de a minţi ar fi zadarnică.

— Dacă ceasul are într-adevăr semnele acestea, desigur că este cel ce mi-a fost furat.

Şi întinse mâna, ca să-l ia. Dar Hermann şi-l puse liniştit în buzunar.

— Este al dumitale? Trebuie s-o dovedeşti. Eu cred că e al meu.

Ibrahim începu să-şi piardă cumpătul. Prin urmare, tânărul

acesta era totuşi fiul fostului consul. Dar cum nimerise aici? După cât ştia el, toţi membrii familiei Adlerhorst fuseseră vânduţi ca sclavi. De aceea, se hotârî sa tăgăduiască orice învinuire i s-ar fi adus, socotind că aceasta era singura soluţie cu ajutorul căreia se putea salva.

— Sunt foarte uimit de ceea ce aud. Cum puteţi susţine că vă aparţine ceasul acesta, care a fost totdeauna proprietatea mea?

— Fiindcă sunt fiul lui Bruno von Adlerhorst.

Ibrahim se aşteptase la răspunsul acesta, dar cuvintele străinului îl făcură totuşi să tresară. Recăpătându-şi liniştea după câteva clipe, el îşi spuse că, odată cu atacul piraţilor, se distrusese şi toate actele de identitate ale membrilor familiei von Adlerhorst, astfel că o asemenea afirmaţie nu putea fi dovedită. Aşadar, nu trebuia să se sperie de afirmaţia tânărului german.

— Dacă sunteţi cu adevărat un Adlerhorst, recunosc bucuros că aţi putea avea oarecare drepturi asupra ceasului, răspunse el pe un ton nepăsător. Dar vă rog să-mi dovediţi lucrul acesta, arătându-mi actele dumneavoastră!

Lovitura fusese dibace, după cum îl încredinţa privirea întrebătoare pe care Hermann o aruncă lordului Lindsay. În realitate, în actele lui nu era indicat decât numele Wallert. Medalionul cu portretul Annei von Adlerhorst nu putea să slujească în faţa justiţiei ca dovadă legală.

Dar lordul izbuti să-l scoată din încurcătură, printr-o intervenţie iscusită.

— Credeţi poate că tânărul acesta poartă totdeauna la el actul de botez şi cel de identitate? Eu, lordul David Lindsay, pair al Angliei, vă afirm că domnul acesta este nepotul meu, adică: fiul surorii mele, Anna Lindsay, devenită Adlerhorst prin căsătorie. Sunteţi mulţumit? De nu, vă rog să vă obosiţi până la Legaţia Britanică! *Yes!*

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton hotărât, astfel că Ibrahim nu se încumetă să răspundă.

— Pot să ştiu cum a ajuns ceasul acesta în mâna dumitale? Îl iscodi Hermann.

— Nu sunt obligat să vă dau nici o lămurire.

— Nu? Vă voi dovedi eu că sunteţi obligat să mi-o daţi. Toţi

membrii familiei mele au dispărut, căzând victimele unei ticăloşii. Ceasul acesta constituie pentru mine un indiciu, pe care-l voi urmări cu toată energia.

Ibrahim se ridică de pe perna pe care şedea. Sprâncenele i se încruntară ameninţător şi ochii aruncau scântei.

— Eu sunt un adept credincios al Profetului şi dumneavoastră sunteţi un ghiaur, pe care de fapt nici n-ar fi trebuit să-l primesc în casa mea! Mi-ar fi de ajuns un cuvânt şi ai nimeri în închisoare, ademenitorule!

Ibrahim se şi socotea triumfător. Dar el se văzu nevoit să recunoască îndată că s-a înşelat.

— Ademenitor? Ce vrei să spui?

Am dovezi cu ajutorul cărora pot stabili oricând că aţi vrut să o ademeniţi pe favorita mea în cimitirul musulman.

Hermann zâmbi.

— Favorita dumitale? Da, aşa e! răspunse el liniştit. Dar îţi închipui că nu puteam nutri altă intenţie, decât aceea de a o ademeni pe femeia aceasta?

— Nu cred să fi avut altă intenţie.

— Eu însă cred. Îi caut pe ai mei, care au fost vânduţi ca sclavi. Urmele mă duc la dumneata. Cine mi-o poate lua în nume de rău că, străin fiind, nu ţin seamă de îngrădirile statornicite în ţara aceasta în raporturile dintre bărbat şi femeie? Am vrut s-o întâlnesc, pentru a afla vreun amănunt asupra familiei mele.

Hermann vorbise cu atâta putere de convingere, încât Ibrahim nu se simţi în stare să-i răspundă. El nu bănuia că tânărul dăduse convorbirii această întorsătură măiastră, spre a ieşi din încurcătură.

— Eu nu ştiu nimic despre familia dumneavoastră.

— Şi n-ai cunoscut niciodată un Adlerhorst?

În clipa aceea, Ibrahim fu năpădit de o idee salvatoare şi recurse la o minciună.

— Într-adevăr, am întâlnit cândva un german, care se numea aşa, sau care avea un nume asemănător acestuia.

— Unde?

— În Monaco.

— Ah, în tripoul acela?

— Da. Jucase pătimaş şi pierduse totul. În cele din urmă şi-

a jucat ceasul şi l-am câştigat eu.

— Poate că altcineva te-o crede, dar eu ştiu că minţi!

— Asta este o insultă! se înfurie Ibrahim.

— Şi eu îţi repet: minţi! Dacă nu mai are bani, un jucător începe să recurgă la obiectele pe care le are, dar numai banca are dreptul să i le primească în locul banilor. Prin urmare, numai banca putea să câştige ceasul, nu dumneata.

— Eu l-am cumpărat de la bancă.

— Întâi ai spus că l-ai câştigat şi acum susţii că l-ai cumpărat. Crezi că mă poţi convinge? Ei bine, ţin să ştii că nu vei izbuti nici să mă convingi, nici să mă minţi. Şi apoi, pot depune jurământ că tatăl meu avea ceasul asupra lui, chiar în ziua când a murit.

— N-aveţi decât să spuneţi şi să faceţi ceea ce vă place! Eu mă voi duce imediat la reprezentantul Germaniei şi mă voi plânge împotriva felului în care înţelege un german să viziteze un demnitar turc.

— Nu numai că-ţi îngădui să-ţi îndeplineşti ameninţarea, dar sunt dispus chiar să te însoţesc. E mai bine să fiu şi eu acolo odată cu dumneata; în felul acesta, chestiunea se va simplifica şi limpezi.

— *Well*, voi merge şi eu cu nepotul meu, interveni lordul. Poate că aţi vrea să vă plângeţi şi Legaţiei Engleze împotriva mea...

— Mă îndoiesc de rezultatul demersului meu! răspunse Ibrahim, furios. Altminteri, aş fi ştiut eu cum trebuie să vă vorbesc. Toată atitudinea dumnea-voastră este ciudată. M-aţi insultat, v-aţi purtat urât cu servitorii mei, fiţi siguri că voi obţine satisfacţia ce mi se cuvine.

— Foarte frumos! Până atunci, ne vom lua rămas bun de la dumneata.

— Mă văd nevoit să las ceasul în mâna dumneavoastră, cu toate că este proprietatea mea!

— Şi eu mă văd silit să-l iau, fiindcă a fost proprietatea tatălui meu. Hai, unchiule!

Şi plecară.

— Afurisitul! mormăi Ibrahim în barbă, din cale afară de furios. Îmi bănuieşte oare taina? Tocmai în mâna lui a trebuit să nimerească ceasul! Drăcească poveste! Tâmpită

încurcătură!
Lordul Lindsay coborî scara, împreună cu Hermann. În curte, negrii se dădură înfricoşaţi în lături, făcându-le loc să treacă. Cei doi străini le impuneau şi teamă şi respect.
— Ce spui de bey? întrebă Hermann.
— Câinele are o adevărată mutră de bandit.
— Cred că suntem pe urme bune! Ibrahim ăsta este un ticălos. I-am spus cuvinte pe care nu m-aş fi încumetat niciodată să le adresez altui musulman. Trebuie sa-l supraveghez îndeaproape, fiindcă sunt sigur că ştie despre ai mei mai multe decât vrea să mărturisească. Pană la urmă aflăm noi ceea ce ne interesează.
Deodată văzură că se apropie un cortegiu mic dar strălucitor şi se feriră, lăsându-l să treacă. Patru hamali duceau o litieră scumpă, în faţa căreia alergau doi inşi care fluturau nişte bâte albe. Perdelele litierei erau trase, astfel că acela care se afla înăuntru nu putea fi văzut. Hamalii trecură în goană pe lângă cei doi străini.
— Ciudate obiceiuri! se miră lordul Lindsay. Trebuie să fi fost un bărbat însemnat.
— Este una din litierele sultanului. Trebuie să văd unde o duc oamenii aceia; poate că e vorba de o chestiune în legătură cu profesiunea mea. La revedere, unchiule! Ne întâlnim diseară.
Când ajunseră în faţa casei lui Ibrahim, hamalii se opriră. Din litieră coborî un turc, care se îndreptă spre curte cu paşi înceţi şi cu o altitudine gravă. Văzându-l, unul dintre servitorii negri ai stăpânului casei îl recunoscu şi se trânti umil la pământ.
— O, Allah! Marele vizir!
Ceilalţi îi urmară exemplul.
Faptul că marele vizir venea într-o litieră cu perdelele trase era determinat desigur de motive deosebite. De obicei, acest purtător al tuturor demnităţilor străbate străzile oraşului cu aceeaşi pompă ca şi sultanul însuşi. În orice caz, el ţinea de data aceasta să nu atragă asupra lui atenţia nimănui.
Când intrară în curte, dădu o lovitură de picior unuia dintre sclavii îngenuncheaţi la apariţia lui.
— Stăpânul tău e acasă?

— Da, înălţimea ta.

— Fugi şi spune-i că am venit!

Sclavul sări în picioare şi se grăbi să-i îndeplinească porunca. Vizirul îl urmă, cu paşi înceţi. După câteva clipe îi ieşi în întâmpinare stăpânul casei, care se plecă atât de adânc, încât era aproape să-şi atingă obrazul de pământ.

— Allah să-ţi binecuvânteze paşii, o, mare vizir, îl salută. Să-ţi dăruiască o mie de ani viaţă şi împlinirea fericită a tuturor dorinţelor tale!

— Condu-mă!

Ibrahim îşi însoţi înaltul oaspete, dar nu în încăperea luxoasă în care vorbise mai înainte cu lordul şi cu Hermann, ci într-alta, mult mai simplă.

Marele vizir se aşeză tacticos pe o pernă şi scoase din buzunar un vârf de chihlimbar, exprimându-şi în felul acesta dorinţa de a fuma. După câteva clipe apăru un sclav, care-i aduse un ţşibuk. Trase apoi câteva fumuri şi binevoi în sfârşit să-l învrednicească cu o privire pe bey, care stătea în faţa lui, într-o atitudine umilă.

— Aşază-te lângă mine şi bucură-te şi tu de darul lui Allah! Norişorii tutunului întremează sufletul şi întăresc raţiunea. Vreau să-ţi vorbesc.

Invitaţia aceasta constituia un hatâr deosebit şi Ibrahim se grăbi să se aşeze pe o pernă alăturată. Marele vizir sorbi din cafeaua pe care i-o servi un sclav, îngenuncheat în faţa lui.

— Venirea mea te-a surprins, continuă el. Nimeni nu trebuie să ştie că sunt la tine şi tu nu trebuie să vorbeşti nimănui despre vizita mea!

— Porunceşte, mare vizir şi voi lăsa să mi se taie limba!

— Nu voi da o asemenea poruncă. Nu sunt atât de crud cu nici unul dintre sclavii mei şi cu atât mai puţin cu un slujitor credincios ca tine. Tatăl tău, Melek Paşa, a vădit merite deosebite pentru propăşirea sultanului şi tu ai călcat cu vrednicie pe urmele lui. De aceea, ţi se vor oferi şi ţie perspectivele unor onoruri mari, după ce vei izbuti să te supui în condiţii mulţumitoare unei ultime încercări. Am venit la tine ca să te trimit în exil.

Ibrahim păli.

— Stăpâne, nu mă ştiu vinovat cu nimic! bâigui el.

— Nici eu n-am afirmat că meriţi să fii trimis în exil; dar vreau să te trimit, numai pentru că ne poţi aduce în afara ţării servicii mai mari ca aici. Dar fiindcă-ţi nutresc o sinceră bunăvoinţă, vreau să te întreb mai întâi dacă te simţi în stare să săvârşeşti un sacrificiu.

— Porunceşte şi mă voi supune!

— M-am aşteptat la răspunsul acesta. Există vreo legătură sufletească dintre acelea care să te reţină la Istanbul?

— Nu.

— Atunci, sacrificiul pe care ţi-l cer nu este atât de mare, fiindcă despărţirea de oraş îţi va fi uşurată de conştiinţa că-ţi îndeplineşti datoria şi că vei fi răsplătit cum se cuvine. Înainte de a-ţi spune despre ce este vorba, vreau să-ţi cunosc părerile. Activitatea ta de până acum ţi-a dat prilejul să cunoşti raporturile noastre cu străinătatea. Iubeşti Anglia?

— Nu.

— De ce?

— Englezul nu este niciodată un prieten dezinteresat. Este un comerciant priceput, care nu cunoaşte alt scop, decât pe acela de a realiza foloase în toată lumea.

— Poate că ai dreptate. Dar pe francezi?

— Nu-i urăsc. Ei seamănă cu femeile ahtiate după găteli şi care îşi închipuie că sunt cele mai frumoase din lume.

— Dar germanii?

— Germanii sunt prea încrezători, cinstiţi şi în afară de aceasta voinici ca urşii, când se încing la luptă.

— Bine. Şi acum, ascultă-mă: după cum ştii, întreaga coastă de nord a Africii era înainte a noastră. După un timp, Marocul a fost cel dintâi care a refuzat să ne mai recunoscă suzeranitatea. Apoi, francezii ne-au luat Algeria. Şi acum şi-au aţintit ochii asupra Tunisului. Am primit informaţii că se duc tratative secrete ca Italia să ia Tripolitania. Tunisul complotează împotriva noastră, de aceea trebuie să cunosc neapărat hotărârile secrete ce se vor lua.

— Şi cum le vei afla?

— Prin tine.

— Allah! Eu nu sunt atotştiutor.

— Nici nu trebuie să fii. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi deschizi bine ochii şi urechile.

— Şi crezi că se cuvine să preiau însărcinarea aceasta?

— Da, vreau să te trimit în Tunis şi tu îmi vei împărtăşi în amănunţime tot ce afli.

— E un lucru greu, dacă nu chiar cu neputinţă de săvârşit. Nu se va îngădui unui emisar al sultanului să afle nimic. Toţi se vor îndepărta de mine şi vor vădi cea mai mare prudenţă.

— Nu, n-o să fie aşa, fiindcă tu nu vei trăi acolo ca bey, ci ca un om căzut în dizgraţie şi care ţine prin urmare să pricinuiască neplăceri sultanului şi să se răzbune pe mine.

— Înţelepciunea ta este mare; te-ai gândit la mijloace care nu mi-ar trece niciodată prin minte.

— Să nu te supere cuvântul şi să te socoteşti jignit, dar tu vei fi acolo spionul nostru; este o îndeletnicire tot atât de veche ca şi istoria lumii.

— Şi atunci, trebuie să mă înfăţişez sub alt nume?

— Da.

— L-ai hotărât?

— Încă nu, dar ţi-l voi împărtăşi la vreme şi-ţi voi da şi actele de care vei avea nevoie. Nu vei fi bey, ci numai efendi.

— Nu-i mai bine să trec drept meseriaş, sau negustor?

— Nu. Un asemenea om nu poate pătrunde la beyul Tunisului şi tu trebuie să fii negreşit în preajma lui, ca să-ţi poţi îndeplini misiunea ce ţi se încredinţează. Un efendi este un funcţionar sau un învăţat, care poate ajunge uşor în apropierea unui domnitor.

— Când trebuie să plec?

— Cât de curând. Vei pleca pe furiş, chiar în noaptea aceasta. Voi lua măsuri să fii îmbarcat pe un vapor, care te va duce până la Tunis.

Ibrahim păru că reflectează. Erau unele lucruri care nu-i îngăduiau să se bucure prea mult de o călătorie atât de grabnică.

— Se pare că nu eşti prea bucuros, la gândul că trebuie să pleci atât de curând, spuse marele vizir, împărtăşeşte-mi necazurile care te frământă. Dacă-mi va fi cu putinţă, poţi să fii sigur că-ţi voi îndeplini cu plăcere dorinţele.

— Stăpâne, am un... harem!

— Ţi-ai dăruit inima vreuneia dintre sclavele tale? Se ştie doar că ai cele mai frumoase fete din Istanbul.

— Femeia a fost creată ca să producă bucurie inimii bărbatului. Cel căruia-i zâmbeşte un ochi frumos îşi îndeplineşte datoria cu o râvnă nemărginită.

— Ai dreptate. De aceea nu mă împotrivesc dacă vrei să iei cu tine câteva din sclavele tale.

— N-o să bată la ochi faptul că un efendi, un simplu învăţat sau funcţionar, are mai multe femei?

— Cunosc destui efendi care au mai multe femei. Câte vrei să te însoţească?

— Numai două.

— Atunci, nu e nici un pericol. Poţi să spui că sunt surorile tale, sau că una este soră şi cealaltă soţia ta. Eu mă duc să-l văd pe sultan şi să-i convoc pe miniştri, ca să mă sfătuiesc cu ei. După aceea, vei primi instrucţiunile cuvenite. Mâna sultanului te va ocroti, aşa că nu vei duce lipsă de nimic. Plec. Porunceşte oamenilor tăi să nu vorbească nimănui despre vizita mea.

Marele vizir îl părăsi pe efendi cu un aer binevoitor. Când ajunse în curte, sclavii se aruncară iar la pământ, fără să-şi ridice ochii spre el. Hamalii îl aşteptaseră, aşa că el se urcă în litieră şi se înapoie la serai.

8. Dezamăgiri

Paul Normann aştepta cu nerăbdare ora de după-amiază, în care putea să aibă iar fericirea de a lucra la portretul iubitei. Dar când se gândi la şedinţa din ziua precedentă, se simţi năpădit de o nelinişte ciudată.

Îşi amintise fără voie de apariţia dervişului. De ce voia s-o vadă tocmai pe Tşita omul acesta, care nu era totuşi în stare s-o cumpere? Şi, voind să-şi lămurească întrebarea aceasta, ajunse la presupunerea că dervişul era trimis de cineva, fapt care-l nelinişti şi mai mult. E drept că ea urma să fie vândută padişahului, dar dacă s-ar fi ivit alt cumpărător, care să plătească tot atât de bine, Barişa i-ar fi vândut-o bucuros.

Stăpânit de aceste gânduri, el se îndreptă înainte de amiază spre negustorul de sclave, în timp ce Hermann se dusese să-l întâlnească pe lordul Lindsay. Când ajunse în faţa casei lui Barişa, se opri, nehotărât. Să intre? Nu era o oră nepotrivită? Nu va trezi oare bănuieli neîncrezătorului negustor?

Dar neliniştea care-l frământa îl îndemnă să intre în gang şi să bată la uşa, prin a cărei ferestruică Barişa obişnuia să-şi scoată nasul cel lung, ca să vadă cine este. Nasul apăru şi de data aceasta.

— Tu eşti? exclamă bătrânul uimit. Intră!

Apoi îi deschise uşa şi-l măsură cu o privire iscoditoare şi mirată.

— De ce vii dimineaţa, dacă ne-am înţeles să lucrezi după-amiază?

— Azi după-amiază nu pot veni şi voiam să te întreb dacă-mi dai voie să lucrez acum, ca să nu pierdem o zi.

— Nu mai am tabloul.

Lui Paul Normann i se păru că l-a lovit cineva în cap.

— Dar unde este? îl întrebă, mâhnit.

— L-am vândut.

— Dar nu l-am terminat.

— Nu-i nimic!

— Şi nici nu e plătit. Până când mi-l plăteşti, este proprietatea mea şi n-ai voie să-l vinzi.

— Lasă glumele! Am comandat tabloul, aşa că este al meu!

— Nu glumesc. Vreau să-mi dai tabloul!

— N-ai auzit ce ţi-am spus? L-am vândut!

— Împreună cu sclava?

— Da. Crezi poate că aş fi avut cui să vând mâzgăleala ta, fără să vând şi fata? Nimeni nu mi-ar fi dat măcar un piastru pentru tablou.

— Cine l-a cumpărat?

— Nu pot să-ţi spun.

— O voi afla de la judecător.

— N-ai decât! Nici un kadi şi nici un mullah nu-mi va putea cere să spun cum se numeşte cel care a cumpărat de la mine o sclavă.

— Dar un kadi te va sili să-l numeşti pe acela care are tabloul meu.

— N-o să mă silească! N-am decât să tăgăduiesc. Şi atunci te vei alege cu o pedeapsă, fiindcă ai adus o învinuire nedreaptă unui adept al Profetului, susţinând că a nesocotit poruncile *Coranului*, care îi interzic să comande pictarea unui portret. Prin urmare, fii om chibzuit! Renunţă la tablou! Ţi-l plătesc.

— Nu vreau să-l vând.

— Ei, aş! Ne-am învoit doar şi asupra preţului!

— Da, însă pentru tabloul terminat, nu pentru un tablou lucrat pe jumătate. Îţi cer să-mi dai tabloul, sau să-l termin pentru cel care l-a cumpărat de la tine.

— Nu vorbi prostii! Ia trei sute de piaştri şi linişteşte-te! Nici padişahul nu ţi-ar fi plătit mai mult.

— Asta este părerea ta. Ei bine, află că nu ţi-l dau nici pentru trei mii de piaştri!

— Atunci, du-te dracului sau unde vrei, dar şterge-o cât mai repede de aici!

Paul Normann înţelese că orice stăruinţă este zadarnică şi se îndepărtă cu un aer mânios. El ştiuse să se stăpânească, fiindcă bătrânul negustor nu trebuia să bănuiască motivul

pentru care el ţinea să cunoască neapărat numele cumpărătorului.

Aşadar, neliniştea de neînţeles care-l chinuise mai înainte fusese îndreptăţită: Tşita fusese vândută! El îşi frământă în zadar mintea, fiindcă nu izbutise nici să presupună numele celui care o cumpărase. În cele din urmă, se duse să-l caute pe Hermann Wallert, ca să-i comunice noutatea.

Ajunse curând acasă, dar fu nevoit să-şi aştepte mult prietenul, care nu se înapoiase încă din vizita făcută lui Ibrahim cu lordul.

Wallert se înapoie abia după-amiază. Când află ceea ce se întâmplase, deveni şi el neliniştit. Cei doi tineri se sfătuiră îndelung, dar nu reuşiră să ajungă la nici o concluzie şi la nici o hotărâre.

— Cred că toată povestea a fost pusă la cale de afurisitul acela de derviş, spuse Hermann. Dar în numele cui o fi lucrat?

— Dacă am afla cine l-a trimis s-o cumpere, am şti imediat ce ne rămâne de făcut. Dar, stai! Crezi că negrul Ali n-ar vrea să ne destăinuiască unde este Tşita? I-am dat totdeauna bani şi sunt aproape sigur că şi de data aceasta ar fi bucuros să primească un bacşiş bun, ca să ne lămurească.

— Bătrânul nu trebuie să te mai vadă pe acolo.

— Ai dreptate. Să găsim un mijloc cu ajutorul căruia să-l scoatem pe Barişa din casă pentru câtva timp.

— Ideea nu e rea. Dar cum o realizăm?

— Să ne gândim! De altminteri, mai avem timp! Dacă ne grăbim, s-ar putea să-i dăm de bănuit. Cred că ar fi bine să-l căutăm pe lordul Lindsay şi să ne sfătuim cu el.

Din păcate, nici lordul nu izbuti să le dea sfatul de care aveau nevoie. Dornic să îndepărteze neliniştea din sufletul lui Paul Normann, sir David le propuse să se plimbe prin oraş. Dacă ar fi ştiut că plimbarea aceasta se va prelungi până seara târziu, desigur Paul Normann ar fi renunţat la ea. E drept că lordul îi spusese că e mai bine să nu se mai gândească, dar el nu înţelesese că va fi nevoit să aştepte până a doua zi, ca să afle unde este Tşita. Negustorul o vânduse; prin urmare ea devenise proprietatea cuiva... şi cine ştie ce putea să se întâmple până a doua zi?

De aceea, neliniştea lui spori odată cu venirea serii. Abia

atunci când porni împreună cu prietenii săi spre casa lui Ibrahim, simţi că tulburarea pricinuită de apropiata înfăptuire a planului lor îi îndepărtează puţin din minte imaginea iubitei.

Îmbrăcaţi în aceleaşi veşminte pe care le purtaseră în ziua precedentă, cei trei europeni străbătură cu vreo oră şi jumătate înainte de miezul nopţii drumul ce ducea spre Khalydşe Oglu.

— Desigur că eu voi fi cavaler de onoare! se adresă deodată lordul Lindsay lui Hermann.

— Cavaler de onoare?

— *Well*. La nuntă.

— La care nuntă?

— La a ta.

— Crezi că o voi lua acum cu mine?

— *Yes*.

— Să aşteptăm — asemenea lucruri nu se desfăşoară de obicei cu atâta repeziciune. Mai întâi, uiţi că încă n-am vorbit cu ea nici un cuvânt în privinţa asta.

— *Well*, am să-i vorbesc eu.

Hermann îl privi uimit.

— Ai de gând să intri în grădină?

— Fireşte. Credeai că o să rămân afară şi o să gătesc clătite?

— Nu, însă...

— *By Jove*, aici nu încape nici un „însă”!

— Vă rog, sir David, uitaţi că îndrăgostiţilor le place mult liniştea, se amestecă Paul Normann. Îl lăsăm pe Hermann să stea cu ea de vorbă, dar îl păzim, bineînţeles.

— Bine. Fie şi aşa! Sunt de acord. Dar cum îl păzim? Stând pe din afara grădinii?

— Nu. Vom intra şi noi.

— *Well*. Aşa m-am gândit şi eu. Sunteţi un om deştept. Dar cred că am ajuns; da, iată zidul cel înalt!

— Aveţi dreptate. Suntem pe malul apei în care v-aţi scăldat ieri. Să aşteptăm o clipă şi să ne gândim ce trebuie să facem, în cazul când suntem descoperiţi.

— Nu avem decât o singură soluţie, spuse Hermann. Dacă nu vom putea sări înapoi peste zid, ne îndreptăm în goană spre poartă, chiar dacă vom fi nevoiţi să ne luptăm cu

paznicii. Nu trebuie să ne temem. Avem fiecare câte două revolvere, adică treizeci şi şase de gloanţe. Cu ajutorul lor trimitem pe lumea cealaltă toate făpturile care trăiesc înăuntrul casei lui Ibrahim. Dar cine păstrează cheia?

— Mister Normann, propuse lordul. Eu nu am nevoie de ea, iar mister Hermann va fi atât de preocupat de gândul de a se salva, încât nu i-aş încredinţa cheia în nici un caz.

Cei trei inşi se strecurară cu băgare de seamă de-a lungul apei şi al zidului, până la o cotitură unde era un pod îngust care ducea pe celălalt mal. Ei trecură podul şi ajunseră la zidul care alcătuia baza triunghiului ascuţit.

Păşind în vârful picioarelor şi cu aceeaşi băgare de seamă, ei se furişară iar de-a lungul zidului şi ajunseră la poartă... într-adevăr, cheia se potrivea.

— Am deschis-o... intrăm! le şopti Paul Normann.

Şi pătrunseră în curte.

După ce intrară şi ceilalţi, Normann încuie poarta. Apoi, rămaseră câteva clipe locului, ca să se convingă că nu e nimeni prin apropiere. Întreaga casă era cufundată în întuneric şi linişte.

— Acum, repede spre colţul grădinii! Îi îndemnă lordul, şi-şi ridică piciorul, gata să pornească drept spre locul unde fusese stabilită întâlnirea, dar Paul Normann îl prinse repede de braţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sir David, unde vă duceţi?

— În colţul grădinii; am spus-o doar!

— Da, însă nu de-a curmezişul curţii şi pe pietrele astea, care ne pot trăda! Să nu fim neprevăzători! Vom face un ocol şi ne vom ţine mereu de-a lungul zidurilor, ca să preîntâmpinăm orice primejdie.

Şi, urmat de prietenii săi, Paul Normann se furişă pe lângă zid, iar când ajunseră la colţul acestuia, cotiră la stânga. Acolo era un tufiş des şi se simţea miros de iasomie şi de liliac sălbatic. Ascunzându-se îndărătul tufişului, ei au putut să vadă partea din spate a clădirii şi zăriră o fereastră luminată, care era însă închisă pe dinăuntru cu zăbrele de lemn.

Grădina se întindea pe o suprafaţă foarte mare, astfel că cei trei inşi trebuiră să meargă destul de mult prin întuneric, până când ajunseră în sfârşit într-un loc în preajma căruia se

afla un platan gros. Copacul acesta era atât de înalt, încât întrecea zidul şi-şi întindea chiar peste el câteva crengi.

Cu prilejul celeilalte vizite, cei doi tineri şi lordul nu observaseră amănuntul acesta, fiindcă fuseseră în afara grădinii. Paul Normann se opri şi privi gânditor pomul.

— Hm! Poate că platanul acesta o să ne aducă noroc, în loc să constituie un obstacol, cum s-ar părea.

— Nu vă înţeleg, spuse lordul Lindsay.

— Uitaţi-vă în sus! Crengile au crescut drept spre cer, vedeţi? Câteva dintre ele se îndreaptă orizontal spre zid şi trec dincolo de marginea lui. Ştiţi să vă căţăraţi, sir David?

— *Yes*, ca o veveriţă.

— Şi noi ştim să ne căţărăm. Aşadar, dacă suntem descoperiţi, nu trebuie să începem neapărat o luptă.

— Vreţi să spuneţi că ne putem ascunde în pomul acesta?

— Nu! Am fi observaţi, în ciuda întunericului. Nu, am vrut să spun că, dacă am fi încolţiţi, ne-am putea avânta iarăşi pe zid şi am rămâne acolo până când am vedea că nu ne mai ameninţă nici o primejdie.

— *Excellently!* Mă caţăr şi eu.

Şi rostind aceste cuvinte, lordul cuprinse copacul cu braţele sale lungi. Dar Paul Normann îl trase îndărăt.

— Vă rog, sir David, lăsaţi-mi mie sarcina aceasta.

— De ce?

— Nu ştiu dacă vă căţăraţi destul de bine.

— Şi eu ştiu tot atât de puţin dacă dumneavoastră ştiţi să vă căţăraţi. *Yes*.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, făcu o săritură care îi minună pe tinerii săi prieteni. Prinzându-se cu ambele braţe de trunchi, la o înălţime de trei metri, îşi încolăci şi picioarele în jurul lui... şi, în câteva clipe, ajunse în vârful copacului. Se aşeză apoi pe una din crengi şi se târî încet până la zid. Mişcările lordului erau atât de agere şi de sigure, încât s-ar fi putut crede că toată viaţa se îndeletnicise cu sportul acesta. Alunecă apoi de pe creangă pe zid şi începu să-l cerceteze cu luare-aminte.

— Straşnic! şopti Paul Normann. E mult mai ager decât aş fi crezut. Uite că începe să coboare!

Intr-adevăr, lordul se aşeză iar pe creangă şi alunecă apoi

cu aceeaşi repeziciune în josul copacului.

— Minunată aventură! N-aş da-o nici pentru o sută de pfunzi! *Yes*.

— Cum se prezintă zidul?

— E foarte nimerit pentru scopul nostru. Sus este acoperit cu plăci late de peste trei picioare, astfel că ne putem întinde frumos pe ele, fără să fim văzuţi de jos.

— Foarte bine! Să mergem!

După ce merseră câţiva paşi, ajunseră în colţul grădinii, unde crescuse un tufiş ale cărui vârfuri ajungeau la înălţimea zidului; cei trei inşi cercetară cu grijă tufişul şi se încredinţară că nu s-a ascuns nimeni, înăuntru sau îndărătul lui.

— Prin urmare, eu aştept aici, spuse Hermann. Unde vă ascundeţi voi?

— Ne îndepărtăm atât cât socotim că trebuie şi ne trântim pe iarbă, pe drumul care duce de la clădire încoace. Să mergem, sir David!

— Am putea să mai rămânem, spuse David Lindsay. Mister Hermann are întâlnire abia la miezul nopţii.

— Nu mai este mult până la ora douăsprezece; de aceea cred că ar fi mai bine... Ssst! Ascultaţi! — ciuliră urechile. Dinspre clădire se auzea un zgomot.

— Se apropie cineva, şopti Paul Normann. Să ne ascundem în tufiş, repede!

Paşii se apropiară. Cei trei europeni îl zăriră curând pe cel care venea spre ei, dar nu-i putură recunoaşte trăsăturile obrazului.

— Pssst! exclamă necunoscutul. Hermann Wallert efendi!

Auzind acest nume, cei trei inşi îşi dădură seama că noul venit este tânărul lor aliat şi ieşiră din tufiş.

— Pentru numele lui Allah! exclamă speriat omul de încredere al Zykymei. Trei inşi! Era vorba să vii singur!

— Mi-am adus prietenii, ca să vegheze şi să fiu sigur că nu mi se întâmplă nici un neajuns.

— Te voi veghea eu. Unul este mai sigur decât trei. Spune-le să plece!

— Nu se poate. Dacă au venit cu mine, trebuie să rămână. Când vine stăpâna ta?

— Zykyma m-a trimis să văd dacă ai venit. Îndată ce află că

eşti aici, vine şi ea. Cum aţi ajuns aici?

— Prin poarta grădinii. Dar nu ne purta de grijă şi nu mai pierde timpul. Du-te şi cheam-o pe Zykyma!

— Ba trebuie să vă port de grijă, fiindcă se pare că se pune ceva la cale. Stăpânul e aici.

— Ibrahim?

— Da. A venit împreună cu dervişul Osman. De câte ori vine omul ăsta pe aici, se întâmplă câte ceva neplăcut. Au venit încă de după-amiază şi se sfătuiesc mereu în taină; n-am putut să aflu ce vor şi ce plănuiesc, dar se pare că se pregătesc să plece undeva.

— Şi ce crezi că vor s-o ia şi pe Zykyma?

— Nu cred. M-am furişat de câteva ori în jurul haremului, dar nu i-am văzut pe paznici împachetând lucrurile femeilor.

— Unde este odaia ei?

— Acolo unde se vede fereastra luminată.

— Şi cum o să coboare?

— În faţa zidului este o scară, pe care o foloseşte supraveghetorul grădinii când taie crăcile. Eu o voi sprijini de fereastră şi ea o să poată coborî.

— Dar ce faceţi dacă se apropie cineva şi o surprinde când coboară?

— Eu stau de veghe în curte şi o vestesc dacă se iveşte cineva. Allah să vă ajute!

Şi plecă. La rândul lor, lordul şi Paul Normann se îndepărtară, ca să-şi caute o ascunzătoare. Străbătură cu băgare de seamă drumul acoperit cu nisip mărunt, care ducea din colţul grădinii spre casă. Pe ambele părţi ale drumului se aflau grupuri de copăcei. Paul Normann se opri în dreptul unuia dintre grupuri.

— Cred că aici este locul cel mai bun. Să ne aşezăm în iarbă, îndărătul copăceilor!

Din locul unde se aflau acum, puteau să privească în voie fereastra odăii în care locuia Zykyma. Lumina răzbea printre micile despărţituri ale grilajului de lemn.

Între timp, tânărul ei aliat sprijinise scara de zidul casei, se urcase şi bătuse uşor în grilaj. El le văzu pe Zykyma şi Tşita şezând pe divan. Cea dintâi veni la fereastră.

— A venit?

— Da; aşteaptă în colţul grădinii.
— Vin şi eu.
Zykyma stinse lampa, sări pe fereastră şi începu să coboare. După câteva clipe ajunse în grădină, unde o aştepta credinciosul ei servitor.
— Stăpână, n-a venit singur, o înştiinţă el. I-a adus şi pe ceilalţi doi.
— Ce greşeală! Sunt cu el?
— Nu. Stau de veghe în preajma casei.
— Atunci, du-te în curte şi bagă de seamă să nu ne descopere cineva! Deschide-ţi bine ochii şi urechile!
— Îngăduie-mi întâi o întrebare, stăpână! Vrei să fugi cu francezul acesta?
— Dacă aş face-o, m-ai trăda?
— Nu. Allah mi-e martor că-ţi sunt credincios!
— Atunci, află că s-ar putea să plec cu el.
— Ia-mă şi pe mine, stăpână!
— M-am gândit la lucrul acesta. Mi-ai făcut servicii mari, aşa că te voi lua cu plăcere. Şi acum, du-te... nu trebuie să pierdem vremea!
Servitorul se îndepărtă, ducându-se în curte, iar Zykyma porni cu paşi iuţi spre colţul grădinii.
Hermann o aştepta nerăbdător, şezând pe o bancă îndărătul tufişului. El îşi dădea seama şi nu dispreţuia deloc primejdiile de care era legată aventura sa, dar gândul că va avea în sfârşit prilejul să-şi vadă iubita îi umplea inima de bucurie.
Deodată îi auzi paşii, iar după câteva clipe o zări. Ea se apropie cu paşi uşori şi el îşi deschise braţele, voind s-o strângă la pieptul său. Dar trebui să-şi lase braţele să coboare iar, când îi auzi glasul prietenos, dar lipsit de căldura la care se aşteptase el.
— Allah să te binecuvânteze, spuse ea pe un ton rezervat. Mi-ai cerut să vin, ca să-mi vorbeşti.
— Tu eşti Zykyma, pe care am văzut-o afară din oraş, în „Valea apelor dulci”?
— Nu mi-ai văzut decât mâna, pe care ţi-am întins-o ca să-ţi mulţumesc.
— Ah, nu ţi-am zărit numai mâna, ci şi pe tine însăţi fără

văl, în timp ce te jucai cu tovarăşele tale îndărătul tufişurilor. Te supără lucrul acesta?

— N-ar fi frumos să mă supăr, fiindcă ţi-ai primejduit viaţa pentru mine. Aşază-te şi dă-mi voie să stau şi eu lângă tine!

Cuvintele ei sunau într-adevăr plăcut, dar nu aveau căldura afectuoasă a glasului unei femei îndrăgostite. El îi ascultă îndemnul şi se aşeză, iar Zykyma se aşeză alături. Câtva timp domni o tăcere destul de neplăcută.

— De ce ai vrut să vorbeşti cu mine? îl întrebă ea, punând capăt tăcerii.

— Nu-ţi poţi închipui de ce, Zykyma?

— M-ai pândit şi m-ai văzut fără văl; ţi-am plăcut. Bine. Acum mă vizitezi, ca să povesteşti în ţara ta că ai fost atât de curajos şi în acelaşi timp atât de seducător, încât ai pătruns într-un harem şi ai cucerit o femeie.

— Părerea ta este cât se poate de greşită.

— Şi care-i adevărul?

— Că te iubesc! Te iubesc din tot sufletul!

— Aşa spune oricine, când vrea să se distreze cu o femeie.

— Să mă distrez? O, Zykyma, cât de puţin mă cunoşti! Nici nu îţi poţi închipui cât de sincer îţi vorbesc şi cat de puternice îmi sunt simţămintele! Cunoşti vechea legendă, potrivit căreia la naşterea unui băiat Allah din cer rosteşte numele fetei care-i va aparţine, cu toate că ea se naşte mai târziu decât el?

— Da, am auzit despre legenda aceasta creştină.

— Ei bine, când te-am văzut, mi s-a părut că la naşterea mea Allah n-a rostit alt nume în afară de al tău; mi s-a părut că sufletul meu nu s-ar putea înţelege şi uni decât cu sufletul tău!... Din clipa aceea ţi-am aparţinut numai ţie şi m-am hotărât!... să-mi pun viaţa în primejdie pentru tine! De aceea am fost atât de fericit când am văzut că ţi s-au speriat vitele şi că am avut astfel prilejul de a te salva. Ţi-am auzit glasul şi ţi-am zărit mâna pe care mi-ai dăruit putinţa de a o săruta... şi apoi te-am văzut iarăşi în bazar! N-a fost oare împlinirea soartei? O, Zykyma, încântarea pe care am resimţit-o atunci nu poate fi exprimată în cuvinte. Vrei să mai susţii că am venit astă-seară numai ca să-mi pierd vremea alături de tine?

El vorbise pe un ton cald şi sincer şi acum se apropie de ea,

ca să vadă impresia pe care o produseseră cuvintele lui. Zykyma nu îşi îndepărtase vălul şi continuă să-şi păstreze obrazul acoperit, dar îşi coborî capul încet pe piept, de parcă ar fi auzit ecoul glasului.

— Prin urmare, mă iubeşti cu adevărat şi vrei să fiu soţia ta? întrebă ea în cele din urmă.

— Da. Îţi jur că numai inima este aceea care m-a îndemnat să vin aici.

— Eşti creştin, nu-i aşa?

— Da.

— Un creştin are voie să se însoare cu o mahomedană?

— Nu. Dar iubirea nu cunoaşte piedici.

— Bine, spuse ea şi-şi întoarse capul spre el. Dacă-ţi făgăduiesc dragostea mea, ai fi în stare să-ţi părăseşti credinţa şi să treci la religia mea, ca să te poţi căsători cu mine?

El nu se aşteptase la întrebarea aceasta.

— Nu, răspunse el pe un ton şovăitor.

— Atunci, nu mă iubeşti!

— O, Zykyma, întreaga mea viaţă îţi aparţine... până la mormânt... dar fericirea mea veşnică...

— Crezi, prin urmare, că eu mi-aş părăsi credinţa de dragul tău?

— Am îndrăznit să sper că o vei face.

— Înseamnă atunci că aştepţi din partea mea mai mult spirit de sacrificiu decât ai tu însuţi. Credinţa mea este pentru mine tot atât de preţioasă, cum este credinţa ta pentru tine.

— Crezi că ne-am putea aparţine, fără să ne părăsim religiile în care ne-am născut?

— Nu, fiindcă mi-ai spus adineauri că un creştin nu are voie să se însoare cu o femeie de religie mahomedană.

Atunci, Hermann se ridică şi spuse pe un ton trist:

— Când mi-ai acordat întâlnirea aceasta, nu m-am gândit că acesta va fi sfârşitul convorbirii noastre. Eram atras spre tine cu o putere căreia nu voiam şi nu puteam să mă împotrivesc; mi se părea că toate cerurile se deschid pentru mine şi acum...

El nu-şi sfârşi fraza şi se întoarse.

— Sunt silită să-ţi vorbesc în felul acesta, răspunse ea şi lui

i se păru că glasul ei tremură. Eşti bărbat, dar încă prea tânăr; imaginaţia te-a copleşit şi a pus cu totul stăpânire pe tine. Tu nu cunoşti încă viaţa şi crezi că vei dobândi fericirea veşnică, dacă vei da ascultare unei înflăcărări a inimii tale, care nu se datoreşte însă decât unei clipe de entuziasm şi care se va sfârşi curând, fiindcă nu are trăinicia cuvenită.

Tresărind, el se întoarse iar spre ea.

— Ascultă-mă: să fim sinceri! Primirea pe care mi-ai făcut-o nu este aceea la care m-am aşteptat din partea unei inimi iubitoare. Nu mă iubeşti?

— Nu, răspunse ea aproape în şoaptă.

Era un singur cuvânt, dar el cuprindea tot ce i s-ar fi putut spune, ca să i se pricinuiască o durere.

— Şi atunci, de ce mi-ai îngăduit să vin aici? o întrebă el.

— Aşază-te la locul tău, linişteşte-te şi te voi lămuri.

— Ce am mai avea de vorbit? Mi-ai spus doar că nu mă iubeşti — mi-e de ajuns. Nu mai am de ce să stau, aşa că pot pleca.

— Aşadar, vrei să părăseşti o nenorocită, care vrea să te roage s-o ajuţi?

Hermann se ridicase şi începuse să se îndepărteze de ea, dar ultimele cuvinte îl îndemnară să se întoarcă şi să se apropie iar.

— Să te ajut? se miră el. Eşti nefericită?

— Nu-ţi poţi închipui cât de nenorocită sunt! De aceea ţi-am îngăduit să vii în grădină.

— Din pricină că trăieşti sub stăpânirea ticălosului de Ibrahim?

— Da.

— Vrei să te scap de aici?

— Da.

— Când?

— Cât mai curând.

— Şi unde să te duc?

— Unde vrei tu. Te urmez oriunde, numai să fug cât mai departe de locul acesta!

— Cum vrei să mă urmezi, dacă nu mă iubeşti? Doar nu vrei să fii soţia mea.

— Nu, nu pot. Dar te rog să fii prietenul meu şi să mă iei de

aici ca pe prietena ta, ca pe sora ta.

Ea se ridică, îşi înlătură vălul şi, cu un aer rugător, îşi puse ambele mâini pe umerii lui Hermann. El nu ştia ce să-i răspundă. Iubirea îl îndemna stăruitor să-i făgăduiască imediat că-i va îndeplini dorinţa, dar raţiunea îl îndemna să fie prevăzător.

— Vrei? îl întrebă ea. Te rog, dă-mi mâna, ca să fiu convinsă că nu eşti supărat pe mine. Şi spune-mi că nu-mi vei purta pică, pentru faptul că nu-ţi pot dărui inima mea!

Ea îi întinse ambele mâini şi-i vorbi atât de înduioşător, încât el se simţi năpădit de o sinceră compătimire şi de un real cavalerism, şi-i strânse mâinile cu căldură.

— Dumnezeu este cel care dăruieşte dragostea. Numai el ştie cum îmi sângerează inima, dar ceea ce face el, este bine făcut. Da, vreau să fiu fratele tău!

— Allah să te binecuvânteze pentru cuvântul acesta! Simt că ţi-aş fi dăruit inima, dacă ar mai fi fost a mea.

— Ah, iubeşti pe altul?

— Da.

— Cât eşti de sinceră! Cuvintele tale parcă ar fi un fier aprins care-mi străpunge inima!

— Există medici care lecuiesc rănile cu ajutorul fierului înroşit în foc.

— Da, medicii de animale, răspunse el pe un ton amar sau şarlatanii la popoarele sălbatice.

— Fierul acesta va avea darul să-ţi lecuiască şi să-ţi cicatrizeze şi ţie rana.

— Şi doreşti să pleci de aici?

— Din toată inima!

— La el?

— Da, la el!

— Şi eu să te ajut, ca să te poţi duce la el?

— Te rog în numele lui Allah s-o faci!

Hermann oftă.

— Foarte curios! exclamă el, mâhnit. Vin să-ţi ofer inima, vin să-ţi spun că nu pot trăi fără tine... şi acum îmi ceri să te salvez, ca să te duci la altul! Nici nu bănuieşti ce-mi pretinzi!

— Nu numai că bănuiesc, dar îmi dau seama că nu este o cerere uşoară. Este cel mai mare sacrificiu de pe pământ, un

sacrificiu pe care nu-l face decât un om hotărât şi generos.

— Şi mă crezi atât de hotărât şi generos?

— Da. Când am văzut cum te-ai repezit şi ai prins de coarne vitele sălbatice, îmblânzindu-le, mi-am spus numaidecât că eşti la fel cu el. Şi apoi, ai tot ce-i trebuie unui om energic şi generos: obrazul, trăsăturile, ochii, gura, glasul. Semeni cu el, cum seamănă doi fraţi între ei.

— Ce este iubitul tău?

— Ofiţer.

— În serviciul sultanului?

— Nu, în serviciul ţarului Rusiei.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Eu sunt originară din Caucaz. Tatăl meu a fost una din căpeteniile cele mai viteze; toată viaţa a luptat împotriva ruşilor. În urma unei lupte a luat prizonier un ofiţer, pe care l-a adus la noi în munţi. Ne-am cunoscut şi ne-am iubit. Mai târziu a fost predat în schimbul altor prizonieri şi la despărţire mi-a făgăduit că va veni să mă ia, ca să se însoare cu mine. După încheierea păcii, tatăl meu a plecat la Moscova şi m-a luat cu el. M-am interesat de iubitul meu şi am aflat că, după ce s-a înapoiat, ţarul l-a trimis în Asia, într-o localitate îndepărtată. Dar pacea nu a ţinut mult; luptele începură iar şi tatăl meu căzu în timpul uneia din ele. Am rămas singură şi, după vechile legi, trebuia să mă supun adunării căpeteniilor. Mi s-a poruncit să primesc cererea în căsătorie a unuia dintre ei, dar am refuzat să îndeplinesc porunca. Nu ştii ce înseamnă un asemenea refuz la populaţiile pe jumătate sălbatice. Mi s-a dat un timp de gândire, dar fiindcă am rămas şi după acest timp credincioasă dragostei mele, am fost îmbarcată pe un vapor şi vândută la Istanbul. Nu mai aveam nici un trecut; nu-mi salvasem din el decât dragostea, mâhnirea şi un pumnal otrăvit pe care mi-l dăduse cândva iubitul meu.

— Sărmana de tine! Şi iubitul tău?

— Ah, el nu va afla niciodată unde am fost târâtă!

Zykyma se prăbuşise pe bancă şi plângea încet. Priveliştea aceasta sfâşie inima lui Hermann. Peste măsură de înduioşat, el îi desprinse mâinile de la ochi.

— Nu plânge! Poate că vei izbuti să-l regăseşti. Îl voi căuta şi eu.

Zykyma îi strânse mâna şi se uită recunoscătoare în ochii lui.

— Vezi că nu m-am înşelat în privinţa ta? Adineauri ai fost supărat pe mine şi acum vrei să mă ajuţi să-l regăsesc!

— Pot să ştiu cum îl cheamă?

— Îi spuneam Bogumir.

— E un nume rusesc şi înseamnă Gottfried. Aşadar, e de origine rusă?

— Nu. Nu pomenea niciodată despre familia sa. Dar l-am auzit vorbind în limba lor cu germanii care locuiesc prin ţinutul Tbilisiului şi vin uneori în munţii noştri. Ei spuneau că el vorbeşte atât de bine de parcă s-ar fi născut în ţara lor.

— Nu ţi-a spus cum se numeşte familia lui?

— Nu, niciodată.

— Cu toate astea, trebuie să fi avut încă un nume doar nu putea să-l cheme numai Bogumir.

— Nu. Era căpitan şi mai avea un nume — ah! N-am putut să-l reţin; era foarte lung, greu şi străin. Nu-l rostea niciodată; şi apoi Bogumir era un nume scurt şi mai uşor de pronunţat.

— Şi nu ţi-l poţi aminti deloc? Ia încearcă?

— Am reţinut numai primele două silabe.

— Spune-mi-le!

— Orjol.

— Ia mai încearcă, poate că ţi-l aminteşti. Altminteri, cum crezi că am putea să găsim un om, al cărui nume nu-l ştim?

— Era prea greu pentru mine, ţi-am spus doar. Cred că avea şi un „tşe” sau „tşu”.

Hermann sări în, picioare, surprins.

— Cerule! Numele lui n-avea cumva un „tşa”?

— Da.

Tânărul german vădea o adâncă tulburare.

— Ce ai? îl întrebă ea, mirată. Te-ai speriat?

— N-am nimic, n-am nimic, răspunse el, încercând să-şi stăpânească tulburarea. Nu m-am speriat, ci m-am bucurat de ceea ce mi-ai spus. Şi... semăna cu mine?

— Cum seamănă doi fraţi între ei.

— Şi se numea Bogumir, adică Gottfried? Doamne, Dumnezeule, ajută-mă!... Ascultă, Zykyma, gândeşte-te bine şi caută să-ţi aminteşti: numele pe care nu l-ai putut reţine —

fii atentă! — nu era Orjoltşaştşa?

— Da, acesta-i era numele! Orjoltşaştşa, căpitanul Orjoltşaştşa! Ce înseamnă asta?

— Adlerhorst.

— E un cuvânt german. Şi acum, îţi jur că te voi scoate din casa asta, fiindcă bărbatul pe care-l iubeşti este fratele meu!

Ea îl privi uimită.

— Fratele... tău? exclamă după un timp.

— Da, nu mă pot înşela. Numele familiei este foarte rar... şi prenumele se potriveşte... ah! Simt că e aşa cum îţi spun!

— Allah e atotputernic şi nesfârşit de îndurător. Şi acum voi afla unde este Bogumir?

— Din păcate, nu-ţi pot spune, fiindcă nici eu însumi nu ştiu.

— Tu? Tu nu ştii unde este fratele tău?

— Nu. Pot să-ţi spun doar că o nenorocire, o crimă, i-a împrăştiat în lume pe toţi membrii familiei mele. Îi caut de multă vreme şi descopăr abia astăzi, cu ajutorul tău, prima urmă a unuia dintre fraţii mei dispăruţi.

— Minunat!

— Da, este într-adevăr o minune. Mă voi lua după urma aceasta şi îl voi găsi pe fratele meu.

— Ce noroc! Acum încep să nădăjduiesc sincer că voi fi şi eu fericită.

— Da, vei fi liberă. Vrei să mergi cu mine?

— Când?

— Acum!

— Acum nu se poate. Am o prietenă demnă de compătimit, căreia i-am făgăduit că o voi lua cu mine, în cazul când voi fugi de aici şi... nu te supăra... am făgăduit şi altcuiva să-l iau cu mine.

— Cine este persoana aceasta?

— Tânărul arabadşi, care este şi aliatul nostru.

— Bine. Dar de ce vrea să plece şi prietena ta?

— Paşa i-a propus să fie sultana lui, dar ea iubeşte pe altul.

— Iubitul ei locuieşte în Istanbul?

— Da, cel puţin acum. Este un francez.

— Un francez? Cum s-au cunoscut?

— Ea a venit abia ieri aici şi l-a cunoscut în timp ce el îi

picta portretul.

— Cum?... ce?... Fată, Zykyma, ascultă: prietena ta se numeşte Tşita?

— Da, aşa o cheamă. O cunoşti?

— A fost vândută de bătrânul negustor de sclavi Barişa?

— Da, de la el a cumpărat-o beyul Ibrahim. Allah, o cunoşti într-adevăr!

— Îl cunosc şi pe iubitul ei.

— Pe pictor?

— Da. A căutat-o azi-dimineaţă şi n-a găsit-o.

— Atunci, vrei s-o iei şi s-o duci la el?

— Nu, n-am s-o fac. N-are decât să şi-o ia singur!

— De ce? De ce să mai aştepte atât de mult, sărmana?

— N-am spus să aştepte. O să meargă cu noi chiar astă-seară, fiindcă pictorul este în grădină. E unul din cei doi prieteni care m-au însoţit. Mă duc să-l chem.

— O, Allah! exclamă Zykyma, împreunându-şi mâinile.

Hermann porni cu paşi iuţi, dar nu pe aleea acoperită cu nisip, ci pe pajiştea care-i înăbuşea paşii. El nu ştia exact unde se află prietenii săi, dar când ajunse în preajma copăceilor, se auzi strigat.

— Hermann!

— Da.

Paul Normann se ridică, dar lordul rămase tolănit în iarbă.

— Lipseşti de o veşnicie! mormăi el. Merge cu noi?

— Da, imediat. Dar n-o luăm numai pe ea, ci şi pe o prietenă şi pe servitorul ei. Prietena aceasta se numeşte Tşita, după câte mi se pare.

— Tşita? exclamă Paul Normann. Hermann, spui asta într-un mod atât de ciudat... nu cumva este...?

— Da, râse Hermann. Este Tşita ta!

— Doamne, Dumnezeule!

— Zykyma i-a făgăduit s-o ia, dacă se hotărăşte să plece cu mine.

— Atunci, hai!... ce mai stăm?

Paul Normann alergă spre colţul grădinii, urmat de ceilalţi, care mergeau încet. Când ajunse la banca pe care şedea Zykyma, Normann întrebă:

— I-a pricinuit vreun rău?

— Nu; n-a putut să se atingă de ea.

— Dacă ticălosul ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău, i-aş fi zdrobit coastele! Aşadar, Tşita ţi-a povestit despre mine?

— Mereu, ore întregi, ore întregi! râse Hermann, care se apropiase de ei. Dar să nu mai pierdem vremea! S-o lăsăm pe Zykyma să plece, ca să o aducă pe Tşita.

— Şi cum sărim gardul? întrebă Zykyma.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, avem cheia de la poartă. I-am luat-o aseară paşei.

— Aşadar, voi sunteţi cei care l-au atacat?

— Da. Acum putem s-o recunoaştem. Dar grăbeşte-te, ca să nu trebuiască să aşteptăm prea mult!

Zykyma se îndreptă cu paşi iuţi spre clădirea unde se afla haremul, se urcă repede pe scară şi intră pe fereastra deschisă în odaia neluminată.

Paul Normann nu-şi putea stăpâni fericirea care-l năpădise.

— Cine şi-ar fi închipuit una ca asta! râse el cu glas înăbuşit. Tşita să fie vândută aici! Aşadar, ne scoatem amândoi iubitele din acelaşi harem! Minunat!

Hermann stătea tăcut, deoparte.

— Hermann! şopti Paul Normann, copleşit de fericire. Trebuie să ai sânge rece în vine!

— Din păcate, nu! Dar Zykyma mi-a mărturisit cu toată sinceritatea că iubeşte pe altul.

— Şi mi-o spui pe un ton atât de nepăsător? Glumeşti, probabil! Dacă nu te-ar fi iubit, nu te-ai fi hotărât s-o scoţi de aici şi nici ea n-ar fi vrut să te urmeze.

— Cu toate acestea, ţi-am spus adevărul. Mi-a pomenit un nume, care m-a uluit. Iubeşte un ofiţer, pe care-l cheamă Orjoltşaştşa.

— Orjol... Orjol... silabisi lordul. Ciudat nume! Îţi poţi rupe limba, încercând să-l pronunţi.

— Dar este foarte important pentru noi.

— De ce?

— Orjol înseamnă Adler[1], iar tşaştşa înseamnă Horst[2]; împreună, Adlerhorst[3].

---

[1]În româneşte: *vultur* (n. trad.)

[2]În româneşte: *cuib* (n. trad.)

[3]În româneşte: *cuibde vultur* (n. trad.)

— *The devil!*

— Din cele ce mi-a spus Zykyma, se pare că iubitul ei nu este rus, ci german.

— Să fie o urmă a dispărutului... *heavens!* N-aţi auzit un strigăt de ajutor?

— Ba da, a strigat un glas de femeie! Să vedem ce s-a întâmplat!

Cei trei prieteni se îndreptară în goană spre clădirea haremului. Când ajunseră în faţa casei, văzură că în odaia Zykymei este lumină şi că fereastra este larg deschisă.

— Nu e acolo, spuse Paul Normann, îngrijorat.

— Nu, răspunse Hermann. Fără îndoială că nu-şi ţine odaia luminată, fiindcă astfel şi-ar trăda hotărârea de a fugi. Să mergem mai departe!

Străbătură pajiştea şi, la o depărtare de vreo douăzeci şi cinci de paşi de casă, văzură doi bărbaţi în odaia Zykymei.

— Drace! exclamă David Lindsay. Unul este Ibrahim bey!

— Da şi celălalt este dervişul! Să ştiţi că se pune ceva la cale!

— Ibrahim ţine în mână o lampă... se apropie de fereastră... ah!

În clipa aceea, Ibrahim lumină curtea.

— Şeitan! înjură el. Iată o scară, sprijinită de zid!

Dervişul Osman se apropie de el.

— Înseamnă că a venit pe fereastră.

— Cu siguranţă!

— Prin urmare, a fost în grădină. Ce-o fi căutat acolo?

— Asta mă întreb şi eu!

— Nu cumva afurisitul acela de Hermann Wallert...

— Eşti nebun?

— Atunci, ce-a căutat în grădină? Porunceşte oamenilor să cutreiere curtea şi grădina. Poate că mai este aici!

Cei doi inşi plecară de la fereastră şi ieşiră din odaie, astfel că încăperea rămase iar în întuneric.

— Prostul acela ne-a spus fără să vrea ce are de gând să facă, râse Hermann. Acum ştim ce ne aşteaptă.

— Nu glumi! îl mustră Paul Normann. Din ceea ce a spus, reiese că a descoperit fapta Zykymei. Am mai avea timp să ne furişăm până la poartă şi să fugim, dar se cuvine să le

părăsim pe cele două femei?

— *No!* spuse David Lindsay pe un ton hotărât.

— Atunci, să ne căţărăm în pom şi să ne ghemuim pe zid!

În clipa următoare începură să se caţăre pe platan, unul după altul şi alunecară apoi pe creangă şi pe marginea de sus a zidului. Nu trecu mult şi se auziră paşi şi glasuri.

— Se apropie! şopti Hermann.

— N-au decât! răspunse Paul Normann. Cred că aici suntem în siguranţă.

— Dar ce ne facem, dacă unuia dintre ei îi trece prin minte aceeaşi idee pe care am avut-o şi noi?

— Adică să se caţăre până aici?

— Da.

— Într-un asemenea caz, nu ne rămâne altceva da făcut decât să recurgem la revolvere.

— Da, însă în felul acesta, primejduim viaţa Zykymei, dovedind că ea s-a întâlnit cu noi în grădină.

— N-am putea găsi alt mijloc, cu ajutorul căruia să le tăiem pofta de a veni după noi?

— Cunosc eu un mijloc. Ne aşezăm culcaţi, cap la cap... tu mă ajuţi să ţin creanga, până când îi trece unuia prin minte să se aşeze pe ea; şi, când se apropie, o slobozim şi-l facem să se rostogolească.

Creanga pe care alunecaseră cei trei inşi ca să ajungă pe zid era foarte groasă şi se afla la o înălţime de vreo patru picioare deasupra zidului. Hermann se ridică şi o trase încet spre el. Normann îl ajută şi, după ce se culcară pe zid, cap la cap, ţinură creanga cu putere.

— Bună idee! şopti pictorul.

— Aşa-i? Dacă vedem că vreunul din ticăloşii aceia începe să se caţăre şi se apropie de vârful pomului, dăm drumul crengii, ea sare şi-l trânteşte pe viteazul căţărător, care nu-şi poate da seama ce i s-a întâmplat şi nu-şi poate lămuri pricina rostogolirii. Psst... au venit!

Într-adevăr, toţi paznicii haremului porniseră „în recunoaştere”, în frunte cu Ibrahim şi dervişul Osman. Albi şi negri, amestecaţi într-un grup împestriţat, alcătuiseră o linie, a cărei lungime era egală cu lăţimea grădinii şi se îndreptau spre colţul unde se desfăşurase mai înainte întâlnirea dintre

Zykyma şi cei trei europeni; întrucât grădina se îngusta acolo din ce în ce mai mult, iscoadele se strânseră unul într-altul. Toţi ţineau în mână câte o lanternă din cele obişnuite la Constantinopol şi se înarmaseră cu tot ce găsiseră în grabă.

Aripa stângă a acestei ciudate oştiri se opri în preajma platanului, în timp ce aripa dreaptă înainta spre colţul grădinii, ca să-l cerceteze. În centru se afla Ibrahim, iar lângă el Osman dervişul.

— Cercetaţi fiecare tufiş cu toată atenţia! le porunci Ibrahim şi aşteptă apoi tăcut rezultatul cercetărilor.

Dar nu se găsi nimic.

— Ne-am înşelat, spuse Ibrahim. În grădină nu e nimeni şi Zykyma a făcut doar o plimbare.

— Iertare, stăpâne! spuse dervişul. Dar dacă a fost cineva şi între timp a plecat?

— Pe unde?

— Peste zid.

— Nimeni nu se poate căţăra pe zid.

— Cu toate acestea, ia uită-te la pomul de colo! Oricine s-ar putea căţăra uşor pe el, ajungând tot atât de uşor pe zid.

— Dar nu poate coborî în afara grădinii; ar însemna sa cadă în apă, fiindcă zidul e prea înalt.

— Ai dreptate, dar Allah îmi luminează mintea cu un gând pe care vreau să ţi-l spun. Poate că a fost cineva în grădină şi, simţind că ne apropiem, s-a căţărat pe zid şi s-a lungit pe marginea de sus, aşteptând liniştit până când va vedea că am plecat. Ar trebui să se facă şi acolo cercetări!

— N-avem ce pierde! Omar, caţără-te în pom!

Un sclav gras şi negru îşi puse lanterna deoparte, se apropie de pom, îl înconjură cu ambele braţe şi încercă să se urce.

Întrucât Ibrahim şi oamenii lui vorbiseră turceşte, lordul nu-i înţelesese. Dar când văzu că paznicul cel gras încearcă să se caţăre în pom, se apropie de Paul Normann şi-i şopti:

— Mi-am închipuit că aşa o să fie! Vor să ne viziteze!

— Grasul acela n-o să izbutească.

Într-adevăr, omul lui Ibrahim gemea ca o locomotivă şi de câte ori încerca să se avânte în pom, aluneca la pământ.

— Emin, împinge-l! porunci Ibrahim, furios.

Emin îl ajută, iar ceilalţi îl imitară; şi, într-adevăr, voinicia atâtor inşi îngădui grăsanului să se caţăre până la cea mai de jos dintre crengi. Se agaţă de ea, dar în loc să salte, se bălăbăni de câteva ori într-o parte şi într-alta şi în cele din urmă scăpă creanga din mână şi se rostogoli la pământ.

Atunci, dervişul îşi dezbrăcă mantaua de un alb murdar şi înconjură pomul cu braţele, ca să se caţăre el însuşi. Deşi mişcările lui nu erau destul de agere, izbuti totuşi să se urce la o înălţime mai mare decât aceea la care ajunsese grasul. Gâfâind, el se aşeză întâi pe o creangă, ca să se poată odihni câteva clipe.

— Vezi ceva pe zid? îl întrebă Ibrahim.

— Nu.

— Coboară!

— Ah, vreau să mă urc şi mai sus. Dacă s-a căţărat cineva până aici, fără îndoială că s-a urcat apoi până în vârf şi a alunecat pe zid, ca să nu fie descoperit.

Dervişul ar fi putut să-i zărească prin întuneric pe cei trei inşi, dacă n-ar fi fost orbit de lumina lanternelor. Cu toată băgarea de seamă, se caţără până la creanga orizontală şi, aşezându-se pe ea, îşi îndreptă privirea spre marginea de sus a zidului.

— Vine! şopti Hermann. Când şoptesc „trei", dai drumul crengii! Unu... doi...

— Să nu cazi! strigă în clipa aceea Ibrahim, îngrijorat de soarta dervişului.

— Aş! Ce-ţi închipui, stăpâne! răspunse dervişul, jignit. Allah mi-a dăruit sprinteneala unei pisici, când trebuie să mă caţăr. Nu cad, fii sigur!

— Trei! comandă Hermann, în şoaptă.

Creanga se înălţă cu repeziciune şi cu putere; dervişul fu aruncat spre crengile de sus şi se prăbuşi apoi zgomotos la pământ.

Paznicii şi Ibrahim scoaseră strigăte înspăimântate şi se apropiară cu lanternele de derviş care, în ciuda, sfinţeniei" sale, înjura de zor şi se zvârcolea.

— Te-ai lovit rău? întrebă Ibrahim, îngrijorat.

— Nu ştiu, am să văd! gemu Osman; apoi se ridică încet şi se apropie de ceilalţi.

Hermann abia aşteptase clipa aceasta. El şopti pictorului: „Acum se uită cu toţii la derviş. Pot să-mi îndeplinesc gândul” şi, ridicându-se cu o iuţeală fulgerătoare, prinse cu putere creanga şi o trase repede spre el.

— Aşa, acum o avem iar! exclamă el, bucuros. Mai întâi e bine s-o ţinem cu putere, pentru cazul când se găseşte alt viteaz, care să fie năpădit de dorinţa de a se căţara pană la noi; în al doilea rând, nu le dăm putinţa să observe că în realitate creanga are altă poziţie. Amicul nostru a căzut bine de tot!

— N-am păţit nimic! spuse dervişul tocmai în clipa aceea.

— Slavă lui Allah, că nu ţi-ai zdrobit oasele! Vezi că nu e bine să fii sprinten ca o pisică?

— Ah, eu ştiu să mă urc! îl asigură Osman, supărat de această observaţie batjocoritoare. Dar cine şi-ar fi putut închipui că o creangă este în stare să sară?!

— A sărit? Eu n-am auzit că există crengi care pot să se mişte după bunul lor plac!

— Şi totuşi a sărit!

— S-a încovoiat sub tine şi, când te-ai prăbuşit, s-a înălţat iar, reluându-şi poziţia. Aşa se întâmplă cu orice creangă.

— Nu; s-a înălţat în timp ce şedeam pe ea. De aceea am fost azvârlit. Acum însă trebuie să aibă altă poziţie.

— N-ai decât să te uiţi, ca să te convingi că are aceeaşi poziţie ca înainte.

Paznicii îşi înălţară lanternele şi-şi ridicară ochii spre creanga buclucaşă.

— E de neînţeles! exclamă dervişul. Aş fi putut să jur că adineauri s-a înălţat!

— Dar te-ai lecuit cel puţin de bănuiala că este cineva pe zid?

— Allah să-i afurisească pe toţi cei care se află acolo!

— Nu vrei să te mai urci?

— Să nu râzi de mine, dar eu nu mă mai urc! N-are decât să încerce altul!

— N-are nici un rost să ne mai pierdem vremea! Avem ceva mai bun de făcut!

Ibrahim porni, urmat de derviş şi de ceilalţi; curând, cei trei prieteni nu le mai auziră paşii, iar lumina lanternelor se

pierdu încetul cu încetul din grădină.

— Am scăpat! răsuflă uşurat Paul Normann. Hermann, ideea ta a fost într-adevăr iscusită!

— Slavă Domnului, că ne-a salvat pe noi şi, să sperăm, pe cele două femei! Ce facem acum?

— În orice caz, nu mai rămânem aici. Nu stăm într-o poziţie prea comodă. Dacă li se năzare iar să vină pe aici, poate că tot izbutesc să ne găsească; pe când în grădină n-o să se gândească să ne mai caute. Şi apoi, acolo putem să ne ferim mai bine de ei şi să ne ascundem.

— Să coborâm!

Alunecând pe creangă şi apoi de-a lungul copacului, cei trei prieteni coborâră şi se furişară în colţul grădinii, ca să aştepte desfăşurarea lucrurilor.

Trecu o vreme destul de îndelungată până când auziră în afara grădinii paşii câtorva inşi, care se îndreptau de-a lungul zidului pe drumul ce ducea spre oraş. În acelaşi timp, copacii care se înălţau deasupra zidului se luminară, datorită lanternelor pe care le aveau cel ai căror paşi se auziră.

Cei trei prieteni nu bănuiau că Ibrahim părăsea haremul, purtat de paznicii săi într-o litieră şi că Zykyma şi Tşita, care fuseseră mai întâi ameţite, îl urmau în- tr-altă litieră, pentru a fi îmbarcate pe un vapor.

Mai aşteptară o vreme, până când îşi pierdură răbdarea.

— În felul acesta, nu ajungem la nici un rezultat, spuse pictorul. Ori s-a întâmplat o nenorocire, ori s-au luat măsuri împotriva celor două femei, astfel că ele nu-şi pot părăsi încăperile. Propun să ne convingem de starea lucrurilor, chiar dacă ar trebui să înfruntăm oarecare primejdii.

— Şi cum crezi că ne-am putea convinge?

— Ne apropiem încet de casă şi vedem dacă scara mai este sprijinită la locul ei.

Fereastra de la odaia Zykymei era întunecată, iar scara nu mai era acolo, ci aşezată pe pământ, de-a lungul zidului.

— Staţi de veghe în ambele colţuri ale clădirii! spuse pictorul. Eu mă urc.

Cei doi se îndreptară spre dreapta şi spre stânga iar Paul Normann sprijini scara de zid şi începu să urce. Grilajul de lemn era fixat iarăşi pe dinăuntru. Fiindcă fereastra nu avea

geam, se putea auzi uşor dacă era cineva în odaie. Normann ciuli urechea o vreme, dar nu auzi nici cel mai mic zgomot.

— Tşita! şopti el în cele din urmă.

Nici un răspuns.

— Zykyma!

Şi de data aceasta urmă aceeaşi tăcere. Normann coborî şi aşeză iar scara la locul ei.

— Sus nu mai e nimeni. Ibrahim trebuie să fi bănuit ceva şi a poruncit femeilor să se mute în alte încăperi. O să fim nevoiţi să mai venim pe aici şi poimâine.

— Cum o fi fost descoperită Zykyma, dacă au descoperit-o într-adevăr? se întrebă Hermann.

— Cine ştie?

— Pari foarte liniştit şi nu te înţeleg. Drept să-ţi spun, eu sunt foarte îngrijorat. Adineauri am auzit trecând atâţia inşi pe lângă zid. N-au dus cumva femeile în alt loc?

— Unde să le fi dus?

— Începând să nutrească bănuieli, puteau să le ducă la palatul din oraş al lui Ibrahim. Într-un asemenea caz, nici vorbă nu mai poate fi de răpirea pe care am plănuit-o.

— Aş! Eu nu-mi pierd nădejdea nici dacă presupunerea ta ar fi adevărată! Arabadşiul, omul nostru de încredere, ne cunoaşte locuinţa şi o să vină să ne dea vreo veste.

— Poate că a fost prins şi el, ca şi Zykyma.

— Ar fi foarte neplăcut. Oricum, eu voi fi aici mâine-dimineaţă, ca să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

— Şi ca să-ţi atragi bănuielile celor de aici.

— Nu, voi căuta să mă feresc. Dar a început să mijească de ziuă şi cred că ar trebui să dispărem cât mai curând.

— Să-l ia dracu' pe ticălosul de Ibrahim şi tot haremul lui! mormăi lordul David Lindsay.

Cei trei prieteni se furişară iar pe lângă zid şi porniră de-a lungul lui până la poartă, cu aceeaşi băgare de seamă. Izbutiră să descuie poarta şi s-o încuie iar, după ce ieşiră din curte. Apoi, părăsiră locul nereuşitei lor aventuri.

Abia după ce ajunseră la o mare depărtare, se opriră ca să se sfătuiască dacă e mai bine să se îndrepte spre iaht, sau spre locuinţa celor doi tineri din Piaţa Inger Postan. Se hotărâră să pornească spre iaht. Tocmai când voiau să se

urce pe bord, pe lângă iaht trecu un mic vas de pasageri, pe care nu-l băgară în seamă. Din cale-afară de obosiţi, se duseră să se culce. Paul Normann porunci să fie trezit devreme.

Totuşi, pictorul se trezi la o oră destul de târzie. Ceilalţi doi mai dormeau şi el socoti că n-are de ce să-i scoale. Spuse căpitanului să-i comunice lordului că a plecat şi porni iarăşi spre scena aventurii pe care o începuseră în cursul nopţii precedente.

Ajungând la poarta haremului, bătu cu hotărâre şi curând se ivi unul dintre paznicii negri.

— Ce vrei? îl întrebă.

— Ibrahim bey, stăpânul, a venit?

— Nu.

— Cine conduce casa?

— Administratorul.

— Du-mă la el!

— Cine eşti tu?

— Un sol trimis să-i împărtăşească o veste importantă.

Convins, paznicul îi deschise poarta şi-l conduse la administrator.

— Cine te trimite? întrebă omul lui Ibrahim.

— Barişa, negustorul de fete.

— Ticălosul acela? Şi ce vrea?

— Mi-a spus să te întreb întâi de portretul sultanei Tşita. Poate că beyul vrea să fie terminat, fiindcă atunci când l-a cumpărat nu era gata.

Paul Normann cunoştea soarta tabloului din ceea ce-i povestise Zykyma, aşa că nu stărui.

— Trebuie să vii altă dată. Beyul a plecat.

— Unde?

— N-a spus nimănui.

— Când se înapoiază?

— Nu cred că se înapoiază curând, fiindcă le-a luat cu el pe Zykyma şi Tşita, favoritele lui.

Paul Normann tresări. Încercă să afle şi alte amănunte, dar se încredinţă curând că nici administratorul nu ştia mai mult decât îi spusese.

Închirie un măgar şi călări peste pod spre Pera, unde se

afla palatul lui Ibrahim şi, dându-se drept trimisul unui înalt funcţionar, căută să obţină vreo ştire în legătură cu plecarea beyului. Dar nu i se spuse decât că Ibrahim plecase cu un vapor în timpul nopţii.

După aceea se înapoie la iaht, ca să împărtăşească vestea neplăcută prietenilor săi, care îl aşteptau cu nerăbdare.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Hermann.

— Au plecat.

— Cine? Femeile?

— Toţi: Ibrahim, Zykyma şi Tşita.

— Dumnezeule! Ce nenorocire!

— Dacă am şti cel puţin încotro a pornit ticălosul! Aş alerga după el până la capătul pământului!

Hermann se gândi o clipă.

— Ştiu! Ştiu! exclamă. Mă mir că m-am îndoit până acum!

— *Nonsense!* mormăi lordul Lindsay. De unde poţi să ştii?

— Îţi aminteşti, cred, că ieri m-am ţinut pe urma litierei sultanului, după ce am ieşit din casa lui Ibrahim. Bănuieşti cine a coborât din litieră şi s-a oprit acolo?

— *No*.

— Marele vizir în persoană! Acum, te mai îndoieşti că plecarea subită a turcului este în legătură cu vizita de ieri a acestui înalt demnitar?

— Poate c-ai dreptate! Dar amănuntul acesta nu ne foloseşte la nimic. Cine o să ne spună unde a plecat ticălosul?

— Nu cumva vrei să-l întrebăm pe marele vizir?

— Nu râde, nu râde! Pentru asemenea împrejurări, am anumite surse proprii de informare. Îţi dau cuvântul meu de onoare că până diseară îţi voi preciza locul unde a plecat!

Şi, luându-şi pălăria, porni în grabă, fără să ia în seama întrebările pe care i le strigau cei doi prieteni.

Lordul şi Paul Normann aşteptară multă vreme înapoierea lui Hermann. Se scurseseră nenumărate ore, în cursul cărora Lindsay îşi pierdu răbdarea şi începu să dea cele mai contrazicătoare porunci, care stârniră uimirea oamenilor din echipaj. În sfârşit, Hermann se înapoie spre seară, încălzit şi gâfâind. Dar ochii îi străluceau.

— Ei? întrebă Paul Normann.

— *Well?*se interesă lordul, al cărui obraz alcătuia un semn

de întrebare.

— Ibrahim a plecat în Tunis şi eu pornesc după el cu cel dintâi vapor pe care-l găsesc.

— La Tunis? întrebară ceilalţi doi, aproape în acelaşi timp. Ce caută acolo?

— Vă voi lămuri în câteva secunde. V-am mărturisit ieri că activez în Serviciul Secret de Informaţii. Datorită acestui fapt, eu sunt obligat să dau celor ce se petrec în jurul meu mai multă atenţie decât un alt cetăţean. În urma unor servicii deosebite, am cucerit încrederea superiorilor mei; de aceea sunt folosit numai atunci când este vorba de misiuni anevoioase şi care cer multă prevedere. Adineauri m-am dus de-a dreptul la... nu, numele nu are nici o legătură cu problema noastră. Prin urmare, m-am dus la unul din superiorii mei. Vestea pe care i-am împărtăşit-o, cu privire la vizita marelui vizir la Ibrahim, l-a uimit şi l-a îndemnat să-i atribuie o însemnătate deosebită. El a dat imediat ordinele cuvenite şi după două ore am ştiut tot ce mă interesa.

— Ce? întrebă Paul Normann.

— Ce? repetă lordul.

— Că ieri după-amiază s-a ţinut un consiliu de miniştri, pe urma căruia s-a hotărât ca Ibrahim să fie trimis la Tunis, ca să supravegheze toate mişcările beyului Mohammed es Sadok, în care Poarta nu mai are încredere. Mă înţelegeţi?

— *No*, răspunse David Lindsay. Ce-mi pasă mie de Tunis şi mai ales de Mohammed acela! *Yes*.

— Vă voi înfăţişa în câteva cuvinte situaţia din Africa de Nord. Franţa urmăreşte stăpânirea Tunisului, iar Mohammed es Sadok bey, care a dobândit de curând de la Poartă independenţa Tunisului, se teme să nu-şi piardă domnia. De aceea, caută sprijinul Italiei, cu care duce tratative în privinţa Tripolitaniei. Dar nu uitaţi că Tripolitania aparţine Porţii. Prin urmare, vă puteţi închipui că în situaţia aceasta, sultanul se află în raporturi încordate cu fostul său vasal, beyul Tunisului.

— Da, e un lucru uşor de înţeles, spuse Paul Normann. Şi Germania? Ce legătură are ea cu toată chestiunea aceasta?

— Germania? E adevărat că ea nu are legături directe cu situaţia din Tunis şi Tripolitania, dar nu poate rămâne nepăsătoare, când vede că Franţa îşi sporeşte neîncetat

posesiunile coloniale în acest continent. De aceea, caută să zădărnicească strădaniile vecinei ei vestice din Tunis şi sprijină pe de altă parte Italia în acţiunea pentru dobândirea Tripolitaniei. Acum v-am lămurit?

— *Yes*. Ai vorbit foarte limpede! Cât se poate de limpede! îl lăudă lordul.

— De aceea, Germania supraveghează cu grijă acţiunile pe care Poarta le întreprinde împotriva beyului din Tunis. Şi tot din aceeaşi pricină se dă o atenţie deosebită călătoriei lui Ibrahim la Tunis. Şi vreţi să ştiţi cine trebuie să-l supravegheze?

— *No*, răspunse lordul, clătinând din cap.

— Eu ştiu, interveni Paul Normann. Ne-ai spus adineauri că vei pleca la Tunis. Nu cumva tu?

— Da, eu, râse Hermann. N-am avut decât să pomenesc un singur cuvânt, exprimându-mi dorinţa de a-l urmări pe turc şi mi s-a încredinţat imediat misiunea de a porni după el. Plec mâine, cu primul vapor.

— Şi eu te însoţesc, îl completă pictorul.

— *Nonsense!* Mâine! De ce nu azi? De ce nu imediat? Allo, *capt'n!*

— Allo, sir!

Căpitanul venise să asculte porunca lordului.

— Când am putea pleca?

— Încotro, sir?

— Spre Tunis.

— Peste trei ore. Mai curând nu se poate, fiindcă atât durează formalităţile pe care trebuie să le îndeplinesc la căpitănia portului.

— *Well*. Peste trei ore! *Yes!*

În timp ce căpitanul se înapoia pe punte, ca să ia măsurile cuvenite şi să supravegheze pregătirile, lordul se întoarse spre cei doi germani.

— Cum staţi cu paşapoartele?

— Eu îl port totdeauna la mine, spuse Hermann.

— Şi eu, adăugă pictorul.

— *Well*. Alergaţi la Consulatul German, ca să vă pună viza pentru Tunis!

— Eu mi-am şi obţinut viza, spuse Hermann.

Lordul zâmbi.

— Peste trei ore plecăm! *Yes — Ahead!* Înainte! Trebuie să punem negreşit mâna pe şmecherul acela, pe Ibrahim bey! Trebuie să ştiu de unde are ceasul şi vreau să aflu ce este cu rusul Er… or… ur…

— … da, Orjoltşaştşa! Aici n-am izbutit să reuşim răpirea. *Nevermind*. Dincolo, în Tunis, o să lucrăm cu mai multă dibăcie. *Well!*

În timp ce Paul Normann plecă să-şi vizeze paşaportul, Hermann se îngriji de transportarea pe bord a lucrurilor sale şi ale prietenului său.

Exact după trei ore, iahtul porni. Pe punte, între cei doi germani, stătea lordul în hainele sale cenuşii cu pătrăţele. Vădea aerul satisfăcut al unui om care este sigur că-şi va îndeplini negreşit intenţiile pe care le nutreşte.

9.În ruinele Cartaginei

Tunisul, capitala ţării cu acelaşi nume, nu se află chiar la mare, ci pe malul unui lac, care o desparte de mare. De aceea, pe coastă este un port separat, care are pentru Tunis aceeaşi însemnătate, ca şi portul Bremen pentru oraşul cu acelaşi nume sau Cuxhaven pentru Hamburg. Portul de care vorbim se numeşte Goletta.

De la Tunis la Goletta se poate merge cu trăsura, călare, cu luntrea sau, mai recent, cu trenul. Pe şoseaua care duce spre port domneşte totdeauna o mare însufleţire. Mai ales atunci când se anunţă sosirea vapoarelor, negustorii şi curioşii se îndreaptă în număr mare spre locurile de ancorare.

Curioşii care stăteau acum pe ţărm nu ştiau ce să creadă despre jucăria plutitoare care sosise în port de vreo două ore şi care ancorase între marile vapoare aflate acolo, de parcă ar fi avut aceleaşi drepturi ca şi ele.

Se uitau cu nemărginită uimire la făptura ciudată, îmbrăcată în haine cenuşii cu pătrăţele, care era pictată pe partea dinainte a vasului. Nimeni dintre orientalii de pe ţărm nu credea că ar putea să existe în realitate un asemenea om. Însă atunci când se deschise cabina şi în pragul ei se ivi făptura înfăţişată în tabloul de pe vas, uimirea lor se prefăcu într-o zgomotoasă admiraţie.

Lordul David Lindsay nu se sinchisi câtuşi de puţin de privirile şi exclamaţiile curioşilor şi-l întrebă pe căpitan, pe tonul său obişnuit:

— Mister Normann sau Wallert v-au comunicat unde vor locui?

— Încă nu, domnule lord.

— *Well*. O voi afla îndată.

— Domnul lord coboară pe uscat?

— *Yes*.

— Când trebuie să vă aşteptăm înapoierea?

— Nu ştiu. Duceţi iahtul în port şi aşteptaţi-mă acolo! *Yes!*

Păşi pe puntea de debarcare spre ţărm şi apoi printre curioşii care se înghesuiau să-l vadă şi care acum îi făceau loc, respectuoşi şi uimiţi.

Printre ei erau mauri, negri, tuaregi, arabi, evrei, creştini din toate ţările, bărbaţi şi femei de toate culorile, în cele mai deosebite şi împestriţate veşminte.

Hamalii, conducătorii de măgari, birjarii, comisionarii hotelurilor şi barcagiii se îngrămădeau în calea lui, nădăjduind că acest bărbat, îmbrăcat atât de neobişnuit, va fi şi de o neobişnuită dărnicie în privinţa bacşişurilor. El îi înlătură pe toţi cu ajutorul uriaşei umbrele de care nu se despărţea niciodată şi, dacă umbrela nu era destul de convingătoare, folosi pumnii sau coatele.

Întrucât Tunisul strălucea atât de aproape, de partea cealaltă a lacului şi fiindcă stătuse atâta vreme pe vapor, voia să dăruiască picioarelor sale lungi puţină mişcare sănătoasă, adică să pornească pe jos prin oraş.

În timp ce mergea agale, lăsându-şi ochii să alunece peste tot unde era ceva de văzut, privirea îi căzu asupra unei femei pe care o observase mai înainte printre curioşii de pe ţărm şi care, ca şi el, părea că nutreşte intenţia de a face o plimbare spre oraş. Ea avea o înfăţişare impunătoare şi mişcări mlădioase şi tinereşti.

— *By Jove!* mormăi lordul. Minunată femeie! Trebuie să aparţină unui harem distins. Din păcate, sunt singur şi nu ştiu turceşte. Dacă ar fi aici Normann sau Hermann! Dar,... mai bine că nu sunt... mi-ar fi suflat-o într-o clipă! Poate că înţelege franţuzeşte — să încerc!

Trecând pe lângă ea, îşi scoase pălăria cenuşie cu pătrăţele.

— *Bonjour, mademoiselle!*[1]

— *Bonjour, monsieur!*[2]

— Ah, vorbiţi franţuzeşte!

— După cum auziţi!

— *Wonderfull!* Dar aveţi voie să vorbiţi cu un bărbat?

Femeia îi aruncă o privire uimită prin vălul care-i acoperea

[1]Bună ziua, domnişoară! (franceză, n. ed.).

[2]Bună ziua, domnule! (franceză, n. ed.).

obrajii.

— Într-adevăr, e bătător la ochi dacă vorbesc cu dumneavoastră! răspunse ea pe un ton şovăitor.

— Nu există vreun loc, unde am putea vorbi în voie, fără să atragem atenţia nimănui?

— Doriţi să vorbim, *monsieur?*

— *Yes*, răspunse el, nimerind iar în limba engleză.

— Atunci să vă spun ceva. Aşteptaţi aici, până când mă îndepărtez puţin pe ţărm. După aceea, chemaţi un barcagiu, vă urcaţi în barcă şi spuneţi doar cuvântul: „Cartagina”.

— Pentru ce?

— Ruinele Cartaginei se află în apropiere. Mergem acolo, ca să nu fim tulburaţi de nimeni!

— *Well!*

— Apoi, când luntrea a ajuns în dreptul meu, faceţi barcagiului semn să se uite la mine şi-i spuneţi: *beraber almak*.

— Ce înseamnă asta?

— Ia-o şi pe doamna în barcă. El va opri barca şi mă va ajuta să urc în ea.

— *Excellently!* Puteţi pleca! Am înţeles ce trebuie să fac. Chem pe barcagiu şi *beraber almak*. Bun!

Ea porni. El nu observă privirile numeroase şi uimite aţintite asupră-i, fiindcă se gândea doar la aventura ce se ivise pe neaşteptate. Fireşte, David Lindsay era un om deştept, dar înclinarea spre întâmplări romantice îl îndemna deseori să nu fie destul de chibzuit. Aşa se explică faptul că lordul era oricând dispus să lege cuvântul „turcoaică” sau „mahomedană” de noţiunea „harem” şi „primejdie”. Şi din cele întâmplate până aici, ştim că el era atras de tot ce însemna primejdie.

— O întâlnire între ruinele din Cartagina! murmură el, încântat. Fără îndoială că niciodată cartaginezii nu şi-au închipuit că voi pune la cale o aventură între ruinele acelea. Straşnică aventură! *Yes!*

Făcu semn unui luntraş şi se urcă în barcă. Omul zâmbi într-un mod ciudat când călătorul rosti cuvântul „Cartagina” şi aruncă o privire vicleană şi semnificativă spre fata care păşea înaintea lor, pe ţărm. Se părea că este iniţiat în taine de felul

acesteia.

— *Beraber almak!* îi porunci lordul, când ajunse în dreptul ei.

Barca se lipi de ţărm şi frumoasa coborî în ea, aşezându-se pe o bancă în faţa lordului.

Apoi barca pluti iar de-a curmezişul lacului.

— Sunteţi turc, nu-i aşa? întrebă fata, cu un aer nevinovat.

— *No*, sunt englez.

— Allah, un ghiaur!

— Vă rog să nu vă speriaţi! Noi, creştinii, nu suntem mâncători de oameni. *Yes*.

— Cuvintele dumneavoastră mă neliniştesc, răspunse ea pe un ton de o seriozitate copilărească.

— Mai mult, sunt dispus să mă arăt foarte binevoitor faţă de dumneavoastră. V-aş ruga numai să-mi daţi prilejul.

— O, Allah, cu toată plăcerea!

— Dar mai întâi trebuie să-mi îndepliniţi altă rugăminte. Acordaţi-mi favoarea de a privi frumosul dumneavoastră chip. Şi dumneavoastră îl vedeţi doar pe al meu.

— Nu ştiţi că-mi cereţi un lucru neîngăduit?

— *Yes*. Ştiu. Dar suntem singuri.

— Luntraşul!...

— Ah, e mut ca peştii din apa aceasta.

— Bine, mă voi încumeta s-o fac. Sunteţi un bărbat căruia i se poate satisface o asemenea plăcere.

Ea îşi înlătură vălul de pe faţă. Într-adevăr era frumoasă. Avea buze groase, obraji rotunzi, privire seducătoare. Fata-i plăcu.

— Sunteţi mulţumit?

— *Yes*, foarte, răspunse el pe un ton sincer. Spuneţi-mi, vă rog: haremul dumneavoastră e mare?

— Da.

— Câte femei are?

— Şase. Printre ele, suntem trei fiice.

— Tatăl dumneavoastră este stăpânul haremului?

— Da.

— Sunteţi fericite?

Ea îl privi surprinsă şi iscoditoare. Se părea că nu se aşteptase la această întrebare şi se gândea la modul cum se

cuvenea să se poarte faţă de străinul din faţa ei.

— N... nu! răspunse ea după câteva clipe, şovăind.

— *Well!* Foarte bine! Minunat!

— Ce? Vă bucuraţi?

— *Yes*! Şi chiar foarte mult! Vă voi împărtăşi pricina bucuriei mele, când vom fi singuri. Acum este prea primejdios!

Şi convorbirea încetă deodată, spre părerea de rău a fetei care nu înţelesese nimic din atitudinea englezului. Nu era îndrăgostit de ea — era un lucru asupra căruia nu încăpea îndoială. Şi atunci, ce scop urmărea?

Luntrea se opri şi lordul coborî pe uscat împreună cu „sultana” lui. Întrucât aventura îi trezise o dispoziţie dintre cele mai plăcute, el răsplăti cu atâta generozitate pe barcagiu, încât acesta îşi zâmbi mulţumit în barbă şi măsură cu o privire aproape compătimitoare pe mărinimosul englez.

David Lindsay însă nu se mai sinchisi de el şi porni numaidecât alături de frumoasa femeie pe drumul ce ducea spre ruine. Bineînţeles, el nu observă nici privirea vicleană cu care-l urmări luntraşul.

A căzut în cursă! îşi spuse luntraşul. O să fie nevoie să sângereze mult, ca să scape din mâinile bandei!”

Pe partea aceasta a apei, regiunea nu era prea însufleţită. Se vedea rareori câte un drumeţ, care se plimba singur printre ruinele oraşului comercial Cartagina, atât de puternic şi bogat odinioară.

După ce străbătu o bucată de drum, fata se opri.

— Şi acum, vă rog să-mi spuneţi, de ce v-aţi bucurat când aţi auzit că nu sunt fericită! începu ea.

— *Well*, fiindcă în acest caz vă veţi declara uşor de acord cu intenţia mea.

— Ce intenţie?

— Vreau să vă fac fericită. *Yes*.

— Să mă faceţi fericită? Cum?

— Foarte simplu, *mademoiselle*. Vă voi scăpa de traiul trist pe care-l duceţi!

— Să mă scăpaţi?

— *Well*. Vă voi răpi. *Yes*.

— Să... mă... răpiţi?

— *Yes*.

— Din haremul părintesc?

— *Yes*.

Fata aţinţi iar o privire iscoditoare asupra străinului. Vorbea oare serios? Oare nu bănuia într-adevăr nimic, ori se prefăcea că nu este bănuitor, de parcă n-ar fi observat jocul ei?

— De ce nu căutaţi să răpiţi o englezoaică?

Se părea că, din pricina acestei întrebări fără rost, nasul lordului are de gând să se prelungească mai mult, spre bărbie.

— În Anglia liberă nu există nici haremuri, nici sclave! *Yes!*

— Vreţi să vă însuraţi?

— *Nonsense!* Bineînţeles că nu! Numai răpire!

Ea păru să înţeleagă acum cu cine are de-a face. Un englez bolnav de *spleen*, atâta tot! În cazul acesta, nu putea decât să se bucure că-l cunoscuse, aşa că se hotărî să-i ia toana în serios.

— Dar este un lucru greu, foarte greu, spuse ea continuându-şi drumul.

— *Well!* Cu atât mai bine. Şi unde vreţi să mă duceţi?

— Vedeţi coloana aceea? Lângă ea se află o colibă mică — vom fi singuri acolo şi vom putea vorbi fără să fim stingheriţi.

— A cui este coliba?

— A unui foarte bun prieten al meu. A fost sclavul tatălui meu, dar mai târziu a fost eliberat, fiindcă a avut purtări frumoase şi s-a arătat credincios. Aşteptaţi-mă puţin — mă duc să văd dacă nu e vreun străin pe acolo.

— *Well*, voi aştepta.

Ea plecă şi David Lindsay se sprijini nerăbdător de un bloc uriaş de piatră, de o vechime milenară, aţintindu-şi privirea spre coliba în care dispăruse fata. Trecu destul de mult până când o văzu iar în pragul colibei. Apăru împreună cu o altă fată şi cu un bărbat şi arătă spre el. Cu toţii îl priviră stăruitor timp de câteva minute.

— Un bărbat? gândi lordul. *Well*, o să-i dau un bacşiş bun, dacă se poartă cum trebuie.

Noua lui prietenă se apropie cu paşi iuţi.

— Ei, ce se aude? întrebă el, pe un ton nerăbdător.

— Suntem singuri. Însoţiţi-mă!

— Acela era sclavul pe care l-a eliberat tatăl dumneavoastră?
— Da.
— Am văzut şi o femeie lângă el.
— N-aveţi nici o grijă! E una dintre surorile mele care a făcut ca şi mine o plimbare până la ruine.
— Ah! Oh! Soră! E drăguţă?
— Foarte drăguţă!
— Tânără?
— Cu doi ani mai mică decât mine.
— Are bărbat? Sau un iubit?
— Nu.
— *Well!* Să mergem, să mergem!
Coliba era construită din pietre şi nu avea o înfăţişare prea plăcută. În faţa uşii stătea sclavul de odinioară, un bărbat înalt şi slab, cu ochii saşii, acoperit cu nişte veşminte cărora li s-ar fi potrivit foarte bine denumirea de zdrenţe. Înfăţişarea lui nu era deloc menită să inspire încredere, cu atât mai mult cu cât frânghia care-i slujea de cingătoare avea înfipte în ea două cuţite lungi.
— *Sallam aleikum! salută* saşiul, plecându-se umil.
— Bună ziua! răspunse lordul David Lindsay în limba franceză.
Scoase apoi o monedă de aur din punga sa plină şi i-o dădu. Obrazul fostului sclav se lumină de mulţumire şi făcu o plecăciune şi mai adâncă decât înainte.
— Mii de mulţumiri, *monsieur!* rosti el tot în limba franceză. Vă rog să păşiţi în sărăcăcioasa mea locuinţă! Sunt ocrotitorul dumneavoastră şi voi veghea să nu fiţi stingherit de nimeni!
Lordul Lindsay îi urmă îndemnul. Fu nevoit să se aplece ca să poată intra prin uşa joasă. Interiorul colibei era alcătuit dintr-o încăpere pătrată cu un covor vechi, într-un colţ se vedeau câteva oale sparte şi diferite vase murdare, iar într-altul erau câteva sticle şi un pahar de vin. O deschizătură mică ţinea loc de fereastră.
Pe covor şedea sora cea tânără. Ea îl salută pe lord în limba franceză.
— Sora mea mi-a povestit despre dumneavoastră, începu ea. Fiţi binevenit, cu toate că de fapt nu avem voie să fim

văzute plimbându-ne sau vorbind cu cineva. Voi face o excepţie, de dragul surorii mele. Luaţi loc!

Lindsay îşi puse pălăria şi umbrela deoparte şi se aşeză lângă ea pe covor, având grijă să lase un loc pe care să poată şedea şi cealaltă soră. Dar aceasta părea că vrea să rămână în picioare. După ce se uită spre uşă, ea îl întrebă:

— Ştiţi că aici în Tunis este obiceiul ca gazda ureze bun-venit unui oaspete plăcut?

— E un obicei care domneşte pretutindeni şi pe care de altfel l-aţi respectat.

— Dar nu v-am oferit încă „băutura de bun-venit”.

— Ah, o băutură? Şi unde este?

— Acolo, în sticle. Vreţi să bem o sticlă împreună?

— De ce nu?

— Dar proprietarul acestei colibe este sărac şi nu ne poate da vinul fără să-i plătim.

— *Excellently!* Vreţi să-mi oferiţi o „băutură de bun-venit”, dar trebuie s-o plătesc eu. *Well*. Cât costă sticla?

— Zece franci. E prea mult?

— Nu pot să vă spun, fiindcă nu ştiu dacă vinul merită banii ăştia. Dar ca să vă fiu pe plac, desigur, nu mi se pare prea mult.

— Atunci, plătiţi!

— Ah,... chiar acum? Înainte?

— Da.

— Prin urmare, aici nu există credit până la plecare? Bine, vrăjitoare mică — iată banii!

Îi dădu zece franci şi ea îi aduse una din sticle. Apoi umplu paharul şi i-l oferi.

— Vă rog să beţi! Allah să vă binecuvânteze!

— *Well!* Beţi dumneavoastră întâi!

Ea duse paharul la gură şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— Vă pricepeţi de minune! exclamă el, uimit. Ştiţi sa beţi tot atât de bine ca şi cârmaciul meu. Daţi acum un pahar şi surorii dumneavoastră.

— Nu, întâi e rândul dumneavoastră. Sunteţi oaspete.

— *Well!* Daţi-mi mie!

Prevăzător, el duse întâi la nas paharul umplut cu repeziciune. Ochii-i deveniră strălucitori şi nasul său bănuitor

începu să danseze un vals. Apoi, duse cu hotărâre paharul la gură şi-l goli dintr-o înghiţitură, ca tânăra ce şedea lângă el, pe covor. Buzele subţiri ale lordului se strânseră, de parcă ar fi fost încuiate ca să nu se mai deschidă niciodată, iar nasul începu să se înalţe şi să coboare în mişcări iuţi, de parcă şi-ar fi vădit astfel indignarea împotriva nedreptăţii ce se săvârşise împotriva lui. Urmă o izbucnire, care pe bună dreptate s-ar fi putut numi vulcanică. Tot corpul i se cutremură şi lordul începu să tuşească şi să strănute. În timp ce lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor, cele două fete râdeau zgomotos şi fără milă de acest efect dureros al urării lor de bun-venit.

— Ce v-a venit să... hapciu!... să râdeţi, şmecherelor? se înfurie el. Băutura aceasta afurisită... hapciu!... arde... hapciu!... ca iadul! Şi asta se cheamă... hapciu!... pe aici... hapciu!... bun-venit? Din ce e făcută băutura?

— Din spirt.

— Da, am băgat de seamă! Şi încă ce spirt! *Heavens!* Dar ce se mai pune în spirt?

— Coji de portocale şi usturoi.

— Usturoi?... *The devil*, aţi înnebunit? Atunci, n-am de ce să mă mir că pişcă în halul ăsta! Şi beţi rachiul acesta ca un birjar bătrân?!

— Da, amândouă!

Râzând, fata întinse un pahar şi surorii ei, care-l goli cu aceeaşi repeziciune.

— Din partea mea, n-aveţi decât! Oricum, gâtlejul dumneavoastră trebuie să fie croit ca şi carâmbul unei cizme! Usturoi cu coji de portocale! Zece franci!

— Vi s-a părut prea scump?

— Nu. De dragul dumneavoastră n-a fost o băutură scumpă. Dar dumneavoastră, mahomedane, aveţi voie să beţi spirtul acesta afurisit?

— Desigur, doar nu e vin.

— Mahomed ar fi fost mai înţelept dacă v-ar fi îngăduit să beţi vin şi v-ar fi oprit în schimb să vă turnaţi pe gât otrava asta drăcească! *Wonderfull!* Fete atât de delicate şi vă ardeţi gâtlejul cu asemenea tărie! În Orient nu trebuie să te mai miri de nimic. *Yes*.

Acum se aşeză şi cealaltă soră lângă el şi, întrucât covorul nu era prea lung, se înghesuiră toţi trei unul lângă altul. Totuşi, lordul nu se simţea prea bine. El nu venise aici cu gândul de a-şi pierde vremea şi de a juca rolul îndrăgostitului. Ceea ce urmărea el era o aventură într-un harem, aşadar cu o turcoaică, pe care s-o poată răpi cu acordul ei. Acum, însă, începu să se simtă năpădit de bănuiala că nu se află pe drumul dorit. Cele două femei nu păreau deloc nefericite cu viaţa pe care o duceau şi nici nu dădeau impresia că merită să înfrunte cineva riscul de a le răpi.

— Ei, copilelor, spuse el pe un ton oarecum stăruitor, sunteţi foarte prietenoase, e drept. Dar cum rămâne cu răpirea?

Fetele îşi aruncară priviri semnificative şi-şi stăpâniră cu greu râsul care le podidea.

— La noi e greu, e foarte greu, răspunse una din ele. Suntem încuiate.

— Ei şi! N-are nici o importanţă! De altfel, nu prea cred să fie chiar aşa. Văd că umblaţi libere, oriunde vreţi!

— Ah! Aşa se pare! Dar suntem supravegheate de departe.

— Nici supravegherea aceasta nu înseamnă mare lucru. N-am decât să vă duc pe iahtul meu şi sunteţi libere.

— Nu-i chiar atât de uşor cum vă închipuiţi, fiindcă suntem urmărite pas cu pas. Nici n-aţi putea ajunge cu noi la vasul dumneavoastră.

— Hm! Tocmai asta-mi place!

— N-am putea fi răpite decât din locuinţa pe care o avem în oraş. Dar tatăl nostru ne păzeşte cu mare severitate. Dacă v-ar prinde, ar fi în stare să vă ucidă!

— Să mă ucidă? N-o să-i fie prea uşor. *Yes*!

— Şi apoi, mai este încă o piedică. Eu nu vreau să fiu răpită singură.

— Nu? De ce? Aţi vrea să le iau cu mine pe toate cele şase despre care mi-aţi vorbit?

— Nu, fiindcă trei din ele sunt femei şi încă destul de vârstnice.

— Atunci, n-au decât să rămână acolo unde sunt!

— Dar noi celelalte trei, surorile, ne iubim foarte mult şi ne-am jurat să nu ne părăsim niciodată. Dacă nu puteţi să ne

răpiţi pe toate trei...

— *By Jove!* Trei deodată! exclamă lordul David Lindsay.

— Nu-i aşa că este o condiţie atât de grea, încât nu vreţi să mai ştiţi de mine?

— Grea! *Nonsense*. Dar ce este cu cea de-a treia soră? Până acum n-am aflat încă nimic despre ea. E tânără?

— Este cea mai tânără dintre noi.

— Frumoasă?

— Cea mai frumoasă dintre noi.

— *Well*. Vă iau pe toate trei.

— Ne daţi mâna şi cuvântul dumneavoastră?

— *Yes*. Iată mâna! Dar ţin mult să-mi spuneţi: de ce vreţi să plecaţi de acasă? Văd că vă plimbaţi în voie pretutindeni, puteţi să beţi cât vă place din spirtul acela minunat cu usturoi şi coji de portocale, ce vă mai lipseşte?

— Primul motiv, care ne îndeamnă să plecăm, este tirania tatălui nostru.

— Măgarul!

— Ne dă prea puţină mâncare!

— Nu păreţi a fi chiar atât de flămânde!

— Şi apoi, nu ne putem împăca deloc cu soţiile lui. Sunt bătrâne, certăreţe şi flecare. Ne urăsc, fiindcă suntem tinere şi drăguţe. De aceea, caută să ne amărască viaţa, pricinuindu-ne tot felul de necazuri şi suferinţe.

— Bine! Vă înţeleg: veninoase şi cicălitoare! Dar nu ştiu nici cum vă cheamă.

— Nu avem voie să ne spunem numele.

— Sunt multe lucruri pe care n-aveţi voie să le faceţi, dar văd că nu ţineţi seama de ele.

— Numiţi-ne cum vreţi!

— Da, e o propunere romantică, şi-mi place. Prin urmare, o primesc şi vă voi da eu numele. Fiindcă stau aşa, între două şi am impresia că sunt ca strămoşul Ia- cob, care şi-a luat cu el două surori în ţară, o să vă numiţi ca aceste două surori: cea din dreapta, Rachela şi cea din stânga, Lea. Ne-am înţeles?

— Da.

— Bine! Să vorbim acum despre proiectul nostru. Cum credeţi că-l putem îndeplini? Vreţi să vă iau de tot cu mine?

— Desigur.

— Şi să mă însor cu voi?
— De ce întrebaţi? N-aţi vrea?
— *No*, nu se poate. Sunt creştin şi nu am voie să ma însor cu o turcoaică, cu atât mai puţin cu trei deodată. Ar fi o poveste tare nostimă! Aşadar, ţin să vă atrag atenţia, ca să ştiţi ce am de gând: sunt gata să vă eliberez, bucuros şi cu cea mai mare plăcere, dar nu mă pot însura cu voi.
— Nu-i nimic! Mai există doar bărbaţi, chiar mulţi de tot!
— Drace! izbucni el.
— Nu-i adevărat?
— Ba da! Însă credeţi cu adevărat că vreau să scot castanele din foc pentru alţii?
— Nu vreţi? Atunci, lăsaţi-ne aici, sau însuraţi-vă cu noi, în ciuda oricăror piedici!
— Afurisită poveste! *High-day*, ce-ar mai holba ochii la mine prietenii de la clubul meu din Londra, dacă aş apărea cu voi trei! Dar tot o să vă răpesc! Mi-am făurit planul şi trebuie să îl duc la capăt. Singur. Şi o să se mire toţi!
— Când vreţi să ne răpiţi?
— Chiar azi.
— Azi? Ce crezi, Lea?
— Dar tu, Rachela?
— Eu cred că ar fi greu.
— Da, însă tot s-ar putea.
— Numai dacă dorm ceilalţi.
— Mai înainte, nu. Dar nu putem hotărî încă nimic. Nu suntem acasă.
— *Well!* Atunci, vă sfătuiesc să vă duceţi acasă.
— E cel mai bun lucru. Dar cum vă putem înştiinţa să veniţi?
— Nu ştiu. Asta trebuie să ştiţi voi.
— Aveţi dreptate. Ah, dacă aţi putea să-l vizitaţi pe tatăl nostru! Ar fi mult mai simplu!
— Primeşte vizite?
— Da, deseori. Din păcate, însă, nu-i plac străinii.
— E foarte urât din partea lui!
— Tatăl nostru nu e prea deştept, însă e... zgârcit şi poate că aţi găsi o cale să-i câştigaţi încrederea.
— Ce cale?

— Ar trebui să-i trimiteţi nişte bani.
— Un bacşiş?
— Ah, bacşişul se dă cuiva care-ţi face un serviciu. Ar însemna să-l insultaţi şi să nu vă puteţi înfăptui niciodată planul.
— *Well!* Să renunţăm. Dar cu ce se ocupă de fapt omul acesta rău?
— E negustor de giuvaieruri.
— Are o prăvălie?
— Nu. Tocmai asta e. S-a retras din afaceri. Acum cumpără şi vinde numai din plăcere. Cei mai mulţi care vin să-l vadă sunt alungaţi. Nu arată nimănui comorile, caută să pară cât mai sărac şi nu scoate la iveală decât foarte puţine bijuterii. De cele mai multe ori, însă, sunt adevărate rarităţi, pe care nu oricine este în stare să le preţuiască.
— Şi mie-mi plac rarităţile.
— Vreţi să încercaţi să cumpăraţi ceva?
— *Yes*.
— Dar asemenea rarităţi sunt foarte scumpe.
— Ei, doar n-o să coste cât un regat!
— Trebuie să-i atingeţi slăbiciunea şi, pentru numele lui Allah, să vă tocmiţi. În felul acesta, îi câştigaţi prietenia cu siguranţă. Şi poate că vă invită chiar să beţi cu el o cafea în curte.
— E o cinste atât de mare?
— Da, o face rareori. El n-a învrednicit încă niciodată pe un francez cu onoarea asta. Dar în cazul când vă invită am câştigat partida.
— Cum asta?
— Vă vom lămuri atunci cum ne puteţi scoate din casă. În spatele locului unde obişnuieşte să stea oaspetele, este un grilaj destinat femeilor. Eu şi cu surorile mele vom sta în spatele acestui grilaj. Dacă tata se ridică de pe scaun, ca să lipsească pentru câtva timp — şi vom avea noi grijă să-i dăm prilejul să plece — suntem singure cu dumneavoastră şi vă împărtăşim planul nostru.
— Foarte bine! Dar dacă nu pleacă?
— Vă strecurăm un bileţel, în care vă comunicăm toate instrucţiunile trebuincioase.

— Bine. Şi cum se numeşte bătrânul?

— Ali efendi. Dar nu trebuie să pomeniţi nimănui numele lui şi nici să întrebaţi despre el.

— De ce?

— Ar însemna să ne trădaţi fără să vreţi, fiindcă îmbrăcămintea dumneavoastră e bătătoare la ochi. Dacă noi trei dispărem, nu trebuie să ştie nimeni încotro am fugit.

— Şi cum găsesc locuinţa dacă nu pot să întreb pe nimeni despre el?

— Ne urmăriţi de departe şi vă uitaţi unde intrăm.

— Bine, voi veni.

— Dar nu mai înainte de a se întuneca de-a binelea. Altminteri, ne vede tata că stăm în spatele grilajului. Acum, să mai bem un pahar şi să plecăm!

Rachela şi Lea goliră singure sticla, întrucât el refuză să-şi mai ardă gâtlejul. După aceea, plecară.

Cele două fete porniră spre lac şi-l trecură într-o barcă. Şi lordul îşi tocmi un barcagiu, care-l duse până la malul celălalt, îndată ce fetele coborâră din barca lor.

Lordul David Lindsay începu să se simtă stăpânit de căinţă, fiindcă-şi spunea că n-ar fi trebuit să se lase târât în aventura aceasta ciudată; pe de altă parte, însă, îşi amintea că el nu este omul care să se oprească la jumătate de drum. În afară de aceasta, îşi dăduse celor două frumoase cuvântul şi mâna — nu, nu mai putea să renunţe. Şi apoi, poate că în urma acestei aventuri se produce vreo întâmplare de care n-ar fi fost nevoit să se ruşineze mai târziu.

Fireşte că cei care treceau pe lângă el îl priveau uimiţi, dar el nu se sinchisea de vâlva pe care o stârnea şi continuă să se ţină neobosit după fete prin mai multe străzi şi străduţe strâmte şi întortocheate, până când le văzu intrând într-o casă.

Abia atunci Rachela se întoarse şi-i făcu semn. Credincios învoielii, el trecu nepăsător pe lângă ele luând o atitudine gravă, ca şi cum nu s-ar fi sinchisit deloc de casa aceea. Dar, pe furiş, se uită la ea ca să şi-o amintească.

Faţada părea un zid vechi, dărăpănat şi înalt. Avea o singură deschizătură, în afară de uşă. Altceva nu putu să observe. De altminteri, casa vecină se asemăna cu aceasta,

iar lângă ea străduţa cotea. El coti pe străduţă, fiind sigur că în spatele casei este o grădină. Dar zidul era atât de înalt, încât nu putu să privească peste el.

10. „Răpirea din Serai”

Se întunecase de-a binelea. David Lindsay porni. Totuşi, se părea că nu e prea încântat de aventura spre care se îndrepta. Dar nu din cauză că i-ar fi fost cumva teamă, fiindcă el nu ştia ce este teama. Simţea o încordare apăsătoare, dacă nu chiar o îngrijorare ciudată şi supărătoare. Şi starea aceasta sufletească avea o anumită justificare. În timp ce stătuse în cafenea, fumând şi bând cafea, el încercase să se convingă că săvârşeşte o faptă bună, salvându-le pe cele trei fete din haremul în care trăiau, dar până la urmă nu izbuti să fie convins de rostul acestei binefaceri. Îl ispitea însă gândul că va înfrunta singur primejdia acestei aventuri. Şi dacă izbutea, ce-ar fi spus Normann şi Hermann despre iniţiativa şi iscusinţa lui?

Astfel, îşi recapătă încrederea în sine. Când ieşi din cafenea, îşi împinse jobenul spre ceafă şi porni la drum, plin de curaj. Găsi curând strada şi casa în care locuiau fetele. Uşa era încuiată.

Bătu.

Era într-adevăr curios să-l cunoască pe acest Ali efendi, tatăl celor trei fete pe care urma să le răpească. Abia după ce repetă bătăile, auzi paşii târşiţi ai cuiva care se apropia. Uşa fu deschisă atât cât îngăduia un lanţ de siguranţă.

— Cine-i acolo? întrebă în limba arabă un glas de femeie.

— Nu vă înţeleg, răspunse lordul în şoaptă. Nu ştiţi franţuzeşte?

— Ba da. Aşteptaţi!

O lanternă veche se înălţă în dreptul crăpăturii uşii, astfel că lumina căzu pe oaspetele nerăbdător, iar deasupra lanternei se ivi un chip zbârcit de femeie, care îi aruncă englezului o privire iscoditoare.

Vizita lui fusese anunţată de cele două fete şi fiindcă ele uitaseră să-l întrebe cum se numeşte, îi descriseseră

înfăţişarea. De aceea bătrâna primise instrucţiunile cuvenite. Totuşi, ea nu-l lăsă să intre, atunci când se încredinţă că el este cel aşteptat, fiindcă ar fi dovedit astfel că a fost prevenită, lucru pe care englezul nu trebuia să-l bănuiască.

— Cu cine vreţi să vorbiţi? întrebă ea, de data aceasta în franţuzeşte.

— Cu Ali efendi.

— Ce doriţi de la el?

— Sunt un amator de rarităţi şi antichităţi şi am auzit că el are o colecţie interesantă. *Yes*.

— Nu-i place să fie vizitat la asemenea ore. Ce-i foloseşte că străinii vin să-i vadă obiectele pe care le are şi după aceea pleacă, fără să cumpere nimic!

— Eu nu fac parte din oamenii aceia. *No*.

— Vreţi să cumpăraţi ceva?

— Dacă găsesc ce-mi place, desigur că vreau să cumpăr.

— Mă duc să-i spun şi mă înapoiez. Rămâneţi aici!

Bătrâna desprinse lanţul, lăsându-l pe Lindsay să intre şi încuie uşa. Apoi, porni cu paşi iuţi, luminându-şi drumul cu lanterna.

Lordul aşteptă destul de mult în întuneric până când bătrâna se înapoie şi înălţă lanterna, ca să-l vadă mai bine.

— Puteţi să mă urmaţi!

Rostind aceste cuvinte, ea îi întoarse spatele şi-l conduse de-a lungul pridvorului spre un gang strâmt şi lăturalnic, unde deschise o uşă şi-i făcu loc să intre. Ea rămase pe gang şi încuie uşa.

Lordul Lindsay îşi roti privirea în jur şi văzu că se află într-o odaie mică şi văruită, a cărei mobilă era alcătuită dintr-o masă şubredă şi două scaune care abia se ţineau pe picioare. Îndreptă unul dintre scaune, se aşeză cu băgare de seamă pe el şi aşteptă. Un sfeşnic din sârmă de fier ruginit, în care ardea o lumânare de seu, răspândea o lumină slabă.

Deodată, se deschise o altă uşă şi stăpânul casei intră în odaie. Purta un caftan lung, împodobit cu flori mari şi un fes roşu. Era bătrân şi barba lui cenuşie şi bogată îi împrumuta o înfăţişare respectabilă, pe care însă privirea străpungătoare a ochilor săi o ştirbea într-o măsură însemnată.

— *Marhala!* îl salută, făcând un gest oarecum respectuos,

dar uitând să-l însoţească de plecăciunea orientală.

— Ce înseamnă cuvântul acesta? Nu ştiu decât franţuzeşte.

— *Bonsoir!*[1]

— Ah, bună seara! Bună seara, *monsieur* Ali efendi. Vă rog să mă iertaţi că vă tulbur liniştea, dar am auzit despre preţioasele dumneavoastră rarităţi şi voiam să vă cer îngăduinţa de a le vedea.

— De fapt, nu prea îmi place să le arăt nimănui. M-am retras din afaceri.

— Ştiu, ştiu! Dar pentru cunoscătorii şi amatorii de obiecte de artă, puteţi să faceţi excepţie.

— Dacă aţi fi într-adevăr cunoscător şi amator!

— Sunt!

Bătrânul îl privi cu ochi cercetători.

— Sunteţi cunoscător de monezi?

— *Yes*. *Oui*.

— Atunci, vă voi arăta câteva monezi antice, care sunt foarte preţioase. Şi plecă.

Lordul David Lindsay îşi puse pălăria şi umbrela pe un colţ al mesei şi aşteptă liniştit. Bătrânul se înapoie după câteva minute, ţinând în mână o punguliţă de piele. Scoase o monedă învelită cu grijă într-o hârtie mătăsoasă, desfăcu învelitoarea şi-i întinse englezului moneda.

— O mare raritate! O cunoaşteţi?

Era o monedă veche franţuzească de cinci *sous*, dar cu ambele feţe atât de uzate, sau poate dinadins frecate, încât nu se mai cunoştea nimic din valoarea lor şi nici numele ţării care o emisese. Lordul o examină cu atenţie.

— *Well*. O veche monedă de aramă; spuse.

— Da, însă din ce epocă şi de unde este?

— Asta nu mai ştiu. Trebuie să recunosc sincer că toate cunoştinţele mele se opresc aici.

— Atunci, ascultaţi cu evlavie şi respect şi aflaţi ca bucata aceasta face parte dintre cele o sută de monezi, pe care Profetul Mahomed, binecuvântat fie de Allah, a poruncit să fie bătute în amintirea cuceririi oraşului Mecca.

Lordul nu era câtuşi de puţin dispus să creadă că Mahomed avea pe atunci o maşină de bătut monezi, dar, ca să-şi poată

---

[1] Bună seara! (franceză, n. ed.).

atinge scopul, trebuia să-i câştige încrederea lui Ali efendi; de aceea, spuse pe un ton admirativ:

— Adevărat? Ah, atunci moneda aceasta are o valoare mare. La cât o preţuiţi?

— Cincizeci de franci.

Era un preţ prea mare pentru lordul Lindsay, aşa că el se grăbi s-o restituie.

— Poate că merită banii aceştia, dar sunt convins că n-o veţi vinde.

— De ce? Am mai multe monezi, care sunt tot atât de valoroase.

— Arătaţi-mi-le!

— Iată, moneda aceasta de argint este aproape la fel de preţioasă. Vă rog s-o priviţi!

Lordul îi făcu pe plac şi o luă, dar şi moneda aceasta avea ambele părţi atât de bine şterse, încât era cu neputinţă să se vadă că fusese cândva o monedă austriacă de şase *Kreuzeri*.

— Din păcate, n-o recunosc.

— Nu? Cu toate acestea, este foarte preţioasă. A fost bătută de către Mahomed al doilea, ca amintire a glorioasei cuceriri a Constantinopolului.

Desigur că moneda nu mărturisea defel o origine atât de străveche şi distinsă.

— Şi cât costă? întrebă lordul, din politeţe.

— Treizeci de franci.

— Cred că ţineţi mult şi la această monedă comemorativă, aşa că n-o veţi vinde. *Yes*. Arătaţi-mi alta, dacă aveţi!

— Ali efendi scoase din punga de piele încă vreo trei-patru monezi, care aveau fireşte o valoare foarte mare; din păcate, însă, ele erau tot atât de şterse ca şi primele două. Când văzu că lordul nu e dispus nici de data aceasta să cumpere cel puţin una din ele, bătrânul se supără.

— Credeam că sunteţi cunoscător şi amator, dar până acum nu m-am convins că ştiţi să preţuiţi rarităţile.

— Ba da! Însă mi-am închipuit că nu vreţi să vă despărţiţi de monezile acestea atât de rare.

— De ce să nu mă despart de ele?

— *Well*. Atunci cât îmi cereţi, dacă vreau să cumpăr toate monezile pe care mi le-aţi arătat?

— Nu-mi place să mă tocmesc şi nu scad nimic din preţ, fiindcă cer întotdeauna foarte puţin — vă rog să reţineţi ceea ce vă spun. Cine-mi oferă mai puţin, mă jigneşte; mai bine să nu ofere nimic. Monezile acestea costă o sută de franci, dacă le pot vinde pe toate odată. Şi dau cumpărătorului şi punga pe deasupra!

Punguliţa aceea murdară nu merita nici un ban; prin urmare mărinimia lui era caraghioasă. De dragul scopului pe care-l urmărea, însă, lordul trebui să joace aşa cum i se cânta.

— *Well*, nu mă tocmesc. Le cumpăr.

Şi spunând aceste cuvinte, îşi scoase punga, numără o sută de franci şi luă punguliţa cu monezile bătrânului.

— Ali efendi se grăbi să vâre banii în buzunarul adânc al caftanului său.

— Aţi făcut, spuse el pe un ton grav, o afacere foarte bună şi sunt sigur că veţi mai veni pe la mine.

— *No*, nu cred că mai vin, fiindcă nu rămân mult în Tunis.

— Atunci să vă mai arăt ceva, dacă vreţi să mai vedeţi o raritate de o nebănuită valoare!

— Ce vreţi să-mi arătaţi?

— Un inel foarte preţios, pe care l-a purtat favorita Profetului.

— Să-l văd!

Bătrânul Ali scoase din celălalt buzunar al caftanului un inel simplu de aur, sau poate numai aurit, pe care lordul îl obţinu cu preţul de numai cincizeci de franci. Cumpără apoi, cu bani destul de grei, un pumnal pe care trebuie să-l fi purtat califul Abu Beker şi vârful unei săgeţi, care trebuie să fi fost scoasă din rana vestitului căpitan de oaste Tarik.

— Aşa, spuse el în cele din urmă, în timp ce nasul său îşi manifesta indignarea prin tot felul de mişcări ciudate, acum am obţinut tot ceea ce mi-a dorit sufletul şi pot să plec.

Îşi luă de pe masă pălăria şi umbrela, dar bătrânul nu voia să-l lase să plece, fiindcă ţinea să-l ducă mai întâi în curte, aşa cum spuseseră cele două fete că obişnuieşte el să procedeze cu cei care îl vizitează.

— Dacă aţi vrea să beţi cu mine un fingan de cafea, spuse el pe un ton de prietenie binevoitoare, v-aş mai arăta o

raritate, care vă va produce o deosebită bucurie. Vă rog să mă urmaţi!

Îl conduse pe lord, prin două odăi mici, într-o curte, a cărei suprafaţă însuma foarte puţini metri pătraţi şi, care în fund avea într-adevăr grilajul de lemn, despre care pomenise fetele. În curte ardea o singură lanternă şi în dreptul ei se afla o mică estradă din câteva scânduri aşezate pe pietre şi acoperite cu un covor.

— Luaţi loc! Mă duc să comand cafeaua şi mă înapoiez numaidecât.

În clipa când se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de grilajul de lemn, lordul David Lindsay simţi o mână pe umăr şi auzi un glas femeiesc.

— Bine aţi venit! Suntem aici!

— Toate trei? întrebă el în şoaptă. *Well*. Ce avem de făcut?

— Încă nu ştim. Trebuie să aflăm mai întâi la ce oră se culcă tata.

— Foarte neplăcut! Dar tot trebuie să ştiu.

— Aveţi răbdare! Se înapoiază îndată. Aţi cumpărat ceva?

— *Yes*.

— Foarte frumos! Înseamnă că e bine dispus.

— Aşa se pare.

— Dar tot mai e puţin ursuz. Ar fi bine să mai cumpăraţi ceva de la el. Apoi, se duce cu siguranţă în casă, ca să-şi numere banii şi să-i ascundă. Asta este pentru el cea mai mare plăcere. Ah, iată-l că vine! Căutaţi să fiţi prietenos şi binevoitor!

Îndărătul bătrânului păşea femeia care-i deschisese mai înainte lordului. Ea aducea pe o tavă două ceşti de cafea şi două pipe.

După ce se aşeză, Ali efendi scoase din buzunar un obiect pe care îl întinse lordului cu un gest solemn.

— Priviţi şi minunaţi-vă!

— Ce obiect aţi adus?

— Ghiciţi!

— Văd o coală de hârtie veche de împachetat!

— Aşa e! Dar valoarea ei este extraordinară!

— Adevărat?

— Desigur. E drept că sunteţi un necredincios, însă ştiţi

poate că noi avem o carte sfântă care se numeşte *Coran*.

— Fireşte că ştiu.

— Aţi auzit poate şi despre faptul că această carte sfântă a fost înmânată Profetului de către arhanghelul Gabriel?

— *Yes*.

— Ei bine, arhanghelul a adus-o din cer pe pământ şi întrucât cartea s-a udat în timp ce a trecut prin nori, îngerul a avut grijă s-o învelească în hârtia asta.

— *Hang it all!* exclamă lordul, pe care neruşinarea negustorului îl făcu să caşte gura şi să holbeze ochii.

— Ce înseamnă asta?

— O înjurătură veche englezească, îl lămuri David Lindsay, uşurat.

— Nu înjuraţi în faţa unui lucru atât de însemnat!

— Vă rog să mă iertaţi! Dar cum a putut îngerul să găsească hârtia sus în cer?

— Allah este atotputernic, el poate să facă hârtie din nimic.

— Hm! Asta este o explicaţie foarte simplă.

— Dar este singura adevărată. N-o credeţi?

— Ca să fiu sincer, aş vrea să vă spun că sunteţi un mare şar...

Dar în clipa aceea simţi printr-o deschizătură a grilajului un pumn atât de puternic în ceafă, încât nu-şi rosti cuvântul în întregime. Ali efendi îşi mângâie tacticos barba.

— Ce-aţi vrut să spuneţi? Nu credeţi că bucata aceasta de hârtie este autentică?

— *Well*. *Yes*. Mă gândeam că v-ar fi fost greu să dovediţi originea acestei hârtii de împachetat — apoi lordul îşi aminti de scopul pe care-l urmărea şi continuă — chiar dacă eu însumi cred că s-ar putea să fie autentică... *Yes*!

— Adică nu sunteţi convins? Vă rog să aflaţi că şi cea mai mică îndoială constituie pentru mine o insultă!

— Lordul părea că vrea să stăruie asupra imposibilităţii de a dovedi autenticitatea hârtiei cereşti, dar simţi iar două lovituri puternice în coaste, aşa că se văzu nevoit să mărturisească, bineînţeles cu jumătate de glas, că presupunerile lui sunt lipsite de temei.

— Dacă stau şi mă gândesc, trebuie să mărturisesc într-adevăr că hârtia aceasta... *damned!*da, că hârtia aceasta este

autentică.

— Vreţi s-o cumpăraţi?

— Nici nu m-am uitat bine la ea! E prea întuneric aici!

— Ah, nu aveţi de văzut nimic deosebit!

— Nici o inscripţie, nici un cuvânt scris de înger?

— Nu. Ce rost ar fi avut să scrie? A înmânat-o doar el însuşi Profetului.

— Şi cum a ajuns tocmai în mâinile dumneavoastră?

— A rămas în familia noastră din tată în fiu. Asta explică totul. Prin urmare, vreţi s-o cumpăraţi?

— Cât costă?

— Trei sute de franci.

— Pentru Dumnezeu, preţul ăsta este...

Dar se opri, fiindcă simţi în spate alţi doi pumni destul de zdraveni.

— ... neînchipuit de mic.

— Nu-i aşa? Un obiect atât de sfânt şi numai trei sute de franci! Ar fi trebuit să cer de cinci ori pe atât. Dar odată ce am spus un preţ, nu-mi retrag cuvântul.

În clipa aceea veni în curte bătrâna şi-l vesti pe Ali efendi că vecinul vrea să-i vorbească despre zidul dintre proprietăţile lor.

— Din păcate, trebuie să vă las, spuse Ali efendi pe un ton care-i vădea părerea de rău. Nu ştiu dacă o să mă înapoiez, aşa că vă rog să-mi spuneţi: vreţi s-o luaţi?

— ... Da! răspunse lordul, după ce primi din nou un ghiont încurajator.

— Allah v-a luminat mintea, cu toate că sunteţi un necredincios. Iată hârtia!

O întinse lordului şi plecă. În clipa următoare dispăru şi grilajul de care se sprijinise englezul până atunci.

— Intraţi! rosti încet un glas de femeie. Repede!

Lordul fu tras puternic de o mână nevăzută şi condus până într-o odaie luminată, unde-şi regăsi cele două prietene frumoase, în tovărăşia surorii celei mici.

— Foarte bine aţi făcut că aţi cumpărat hârtia! îi spuse Lea pe un ton recunoscător. Iat-o pe sora noastră cea mai mică! Vă place?

— *Yes*.

— Poate să vină şi ea cu noi?

— Fireşte. *Yes*.

— Să mergem puţin în grădină!

Lea îl conduse pe lord printr-o uşă spre o curticică, în care el zări curând un pom, în ciuda întunericului.

Datorită acestui pom, curticica pătrată îşi purta cu mândrie numele de „grădină”.

— Vedeţi scara aceea? întrebă Lea. Cu ajutorul ei vom fugi azi de aici. Alături este grădina vecinului. Traversăm grădina aceea şi numai un zid ne mai desparte de o stradă îngustă.

— Cunosc strada.

— Foarte bine! Atunci, nu mai trebuie să vi-o descriu. În strada aceea ne aşteptaţi.

— Când?

— La miezul nopţii.

— *Well*, o să fiu la timp acolo şi sper că n-o să fim stingheriţi.

— Sunt foarte liniştită în privinţa aceasta, fiindcă tata este bine dispus. Se duce devreme să se culce.

— Allah să-i dăruiască o odihnă plăcută! Fetelor, puteţi să vă bucuraţi că scăpaţi de tatăl vostru.

— De ce?

— Este cel mai mare pungaş din Tunis. *Yes*.

— Nu înţeleg de ce spuneţi cuvântul acesta.

— Monezile lui nu fac nici o para, iar hârtia aceea veche de împachetat n-a fost niciodată în mâinile Profetului vostru! *Yes*. Lordul David Lindsay n-o să uite niciodată târgul pe care a fost nevoit să-l primească. Şi, dacă am avut oarecare mustrări de conştiinţă, acum nu mă mai sinchisesc de ele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că sunt hotărât să vă răpesc. *Yes*. Bătrânul pungaş o să se mire mâine dimineaţă, când o să vadă că a rămas deodată un tată orfan de copii. Aşadar, la miezul nopţii?

— Da. Ne făgăduiţi că veţi veni?

— Desigur că vin! *Yes*.

— Înapoiaţi-vă acum la locul dumneavoastră, ca să nu bage de seamă că aţi plecat.

Fetele îl conduseră pe lord la estrada din curte şi traseră iar grilajul îndărătul lui. Lindsay rămase multă vreme singur în

curtea slab luminată şi trecu mai bine de o jumătate de oră până când se întoarse în sfârşit bătrânul.

— M-am înapoiat, spuse el gâfâind. Convorbirea a fost foarte importantă; altminteri, n-aş fi zăbovit atât de mult. Mai doriţi o pipă?

— Mulţumesc, nu mai vreau.

— Şi cei trei sute de franci?

— Vi-i dau imediat.

Lordul numără suma stabilită şi-şi vârî în buzunar hârtia de împachetat; apoi, gazda îl însoţi de-a lungul gangului şi se despărţi de el, cu o atitudine foarte politicoasă. Bătrâna îl conduse până la uşă, dar înainte de a o descuia, îi puse mâna pe braţ.

— N-aţi vrea să-mi dăruiţi şi mie un mic bacşiş?

Lordul îşi scoase punga şi-i îndeplini rugămintea.

Ea păru foarte mulţumită de bacşiş, fiindcă făcu o sumedenie de plecăciuni şi rosti tot atâtea binecuvântări în turceşte.

În timp ce străbătea agale străzile şi ulicioarele din Tunis, stăpânit de gânduri din cele mai contradictorii şi tocmai când voia să treacă printr-o piaţă mică, văzu o clădire cu o înfăţişare plăcută, la a cărei uşă atârnau două felinare mari. Deasupra intrării se afla o firmă cu litere mari, aurite.

“A la Maison Italienne” — „La Casa Italiană”, citi el. „Ah, cunoscutul hotel la care trag de obicei străinii. Are şi un local; să-l vizităm! Poate că se găseşte pe aici un pahar de Porto sau Ale şi ne alungăm puţin gândurile urâte.

Spre norocul lui, Paul Normann se afla în local şi-l zări imediat.

— Deci, aţi şi primit rândurile noastre? exclamă pictorul, bucurându-se că îl vede.

— Ce rânduri?

— V-am trimis un bilet, ca să vă înştiinţăm că locuim în Casa Italiană.

— *No*. N-am fost pe bord şi am nimerit aici din întâmplare.

— Ăsta e un adevărat miracol! Am reţinut şi pentru dumneavoastră două odăi. Credeam că aţi venit aici fiindcă aţi primit biletul nostru. Dar unde aţi fost până acum?

Nasul lordului David Lindsay îşi reîncepu mişcările, de

parcă ar fi bănuit că întrebarea aceasta nevinovată ascunde o intenţie oarecare. Se părea că stăpânului acestui nas nu-i convenea deloc să vorbească despre orele ce se scurseseră de la plecarea prietenilor săi; dar minunata părere bună pe care o avea despre sine însuşi şi care nu îngăduia nimănui să-i critice faptele şi atitudinile şi gândul că mai curând sau mai târziu tot va trebui să împărtăşească tovarăşilor săi aventura pe care o trăise, îl îndemnară în cele din urmă să vorbească.

— Mister, sir! rosti el pe un ton serios. Mare mister!

— Mister? râse Paul Normann. După atitudinea dumneavoastră gravă, s-ar părea că vreţi să răpiţi singur un serai întreg.

— Aţi ghicit. *Yes*.

— L-aţi şi vizitat?

— *Yes*!

— Glumiţi!

— Eu sunt lordul David Lindsay. Nu glumesc niciodată. Dar dumneavoastră? Aveţi vreun rezultat?

— Din păcate, nu. Am fost la consul şi la poliţie, chiar şi la limam reïssi, dar în zadar!

— Cine este limam reïssi?

— Căpitanul portului. Credeam că vom obţine de la el vreo informaţie, fiindcă este de faţă la sosirea fiecărui vapor; şi am aflat, într-adevăr, că înaintea iahtului nostru au sosit aici două vapoare de la Constantinopol, dar n-am putut să descoperim nici cea mai mică urmă a lui Ibrahim.

Nereuşita prietenilor săi spori încrederea lordului în el însuşi.

— Eu am fost mai norocos!

— Da? Aţi aflat unde este Ibrahim?

— Nu, n-am vrut să spun asta. Mă gândeam la aventura mea.

— Aventura dumneavoastră? Prin urmare, taina dumneavoastră nu are nici o legătură cu ticălosul de Ibrahim?

— *No*. Este o aventură care mă priveşte numai pe mine. *Yes*.

— Numai pe dumneavoastră? se miră pictorul. Ce-ar putea...?

Şi se opri. Cu iuţeala fulgerului îşi aminti că lordul lipsise tot

timpul de pe iaht şi se gândi la atitudinea ciudată a lui David Lindsay care, în ciuda firii lui reci, era acum foarte misterios şi în acelaşi timp stăpânit de o neobişnuită nelinişte. Cum pe de altă parte cunoştea îndeajuns dorinţa de nepotolit a lordului de a trăi o aventură, pictorul fu cuprins deodată de îngrijorare.

— *Yes*, mormăi lordul, care-i ghicise parcă gândurile lui Paul Normann. Trei deodată!

— Trei?

— *Yes*.

— Femei?

— *No*.

— Dar ce?

— Fete!

— Cum dracu'?! Aţi sosit doar de câteva ore în Tunis şi aţi şi avut putinţa să cunoaşteţi trei turcoaice? În ce lac le-aţi pescuit?

— Lac? *No*. Pescuit? *No*. Le-am cunoscut între ruinele Cartaginei. Un loc venerabil, sir!

— Şi trei deodată?

— *Yes*. *One*, *two*, *three*[1]...

Acum Paul Normann îşi dădu în sfârşit seama că lordul nu glumeşte.

— N-aţi vrea să fiţi bun şi să-mi istorisiţi toată povestea?

— Nici nu mă gândesc! O veţi afla la timp.

— Vă expuneţi unei primejdii! Nu cunoaşteţi limba ţării! Aţi putea ajunge foarte uşor într-o situaţie, din care nu ştiu dacă o să fiţi în stare să ieşiţi.

— N-o să fiu în stare? Nu mă cunoaşteţi destul de bine! Aş putea să duc Tunisul întreg în spinare!

— Doar n-aveţi de gând să săvârşiţi chiar azi aventura de care aţi pomenit adineauri! Vă rog...

— Tăceţi, mister Normann! Mă voi muta aici în cursul zilei de azi, ca să nimicesc anumite urme şi să îndepărtez orice bănuieli şi neplăceri. Dar nu chiar acum. Voi veni la vreo două ore după miezul nopţii, adică după ce mi-am înfăptuit planul.

— Desigur că nu împreună cu haremul dumneavoastră...?

— Ba da!

---

[1]Da. Un, doi, trei (engleză, n. ed).

— Lăsaţi-mă să vă dau un sfat, sir David! Nu faceţi nici un pas fără noi!

— Ei aş! Vă voi convinge că planul pe care l-am urzit eu nu putea să fie făurit cu mai multă dibăcie. Duc fetele pe iaht şi după aceea vin aici. Astfel, mi se pierde orice urmă.

— Fetele locuiesc în ruinele acelea din afara oraşului?

— *No*. Locuiesc în oraş, la tatăl lor, care a fost negustor de giuvaieruri şi acum s-a retras din afaceri.

— Le-aţi vizitat?

— Fireşte. Sub pretextul că vreau să cumpăr obiecte rare de la tatăl lor. Am câteva lucruri... *Heavens*, trebuie să vi le arăt! Iată o hârtie foarte interesantă: vine de-a dreptul din cer. *Coranul* a fost învelit cu ea, ca sa nu se ude în nori, în timp ce arhanghelul l-a adus din cer. Monedele acestea au fost bătute în amintirea cuceririi oraşelor Mecca şi Constantinopol. Vârful acesta de săgeată a fost...

Şi-şi continuă, râzând, lămuririle, în timp ce înşira pe masă obiectele pe care le cumpărase.

— Şi credeţi ceea ce spuneţi?

— Vreţi să mă insultaţi, sir? Bătrânul este un pungaş rafinat, iar cele trei fiice ale lui sunt la fel... voiam să spun îngeri adevăraţi!

— Cele trei fiice sunt pungăşoaice tot atât de mari, aţi vrut să spuneţi! Vă rog stăruitor să renunţaţi la planul dumneavoastră, sau cel puţin să-i amânaţi realizarea.

— *No*. Nici nu mă gândesc!

— Şi Hermann o să vă dea acelaşi sfat.

— E aici?

— Da, în odaia lui. Mă duc să-l chem, ca să vă spună el însuşi părerea sa.

Şi plecă.

Lordul David Lindsay însă se simţea jignit. Aruncând pe masă o monedă pentru băutura ce-i fusese adusă puţin mai înainte, îşi puse pălăria, îşi luă umbrela şi părăsi localul. În grabă, uită pe masă „rarităţile” pe care i le arătase lui Normann. Ieşind în stradă, porni cu paşi iuţi şi nu-şi încetini mersul decât după ce străbătu la întâmplare câteva străzi şi ulicioare.

În timp ce se îndrepta spre port, ajunse un trecător care

mergea agale. După ce trecu de el, auzi un glas care-l striga şi vădea o nemărginită bucurie:

— *Hamdulillah!* Lord efendi! Lord efendi!

Uimit, se opri, se întoarse şi se uită la cel care-l strigase. Era tânărul arabadşi omul de încredere al frumoasei Zykyma şi aliatul lor din Istanbul.

— Tu eşti?! *Heavens!* Şi Zykyma este aici?

— *Burada* Zykyma; *burada* Tşita; *burada* paşa; *burada* derviş Osman.

— Ah, toată banda e aici! Dar cine este acest *burada?* Sau e tot o femeie?

Burada înseamnă „aici” sau „este aici”. Dar Lindsay nu avea de unde să ştie înţelesul cuvântului. La rândul său arabadşiul nu înţelesese ce spunea lordul şi se mulţumi să salte din umeri.

— *Geliniz*, *geliniz!*

Cuvântul acesta înseamnă: „Veniţi, veniţi!” Şi tânărul arătă spre stânga. Dar lordul David Lindsay clătină atât de puternic din cap, încât pălăria lui cenuşie cu pătrăţele începu să se legene cu furie.

— Neghioabă limbă mai e şi turca asta! Nici un creştin cumsecade nu este în stare s-o priceapă. *Yes*.

— Unde... domnul Hermann Wallert? întrebă arabadşiul, nerăbdător.

— A la „Maison Italienne”!

— *Onu bilirim*, *onu bilirim* — adică: o cunosc — rosti pe un ton bucuros tânărul, care se întoarse repede şi începu să alerge înapoi spre oraş.

— *Bilirim!*Tâmpit cuvânt! mormăi lordul. Dar întâlnirea aceasta este o coincidenţă minunată. Ce-o să se mai bucure prietenii mei când îl vor vedea! E o întâmplare fericită pentru mine, fiindcă acum vor avea şi ei o aventură. *Well*, mâine am putea să plecăm de aici... Tunisul ăsta e un cuib îngrozitor! Dar mai întâi trebuie să schimbăm cu Ibrahim un cuvânt despre ceasul acela şi despre familia Adlerhorst.

Lordul îşi găsi iahtul ancorat la ţărmul vestic al lacului. Când se urcă pe bord, află că puţin mai înainte căpitanul coborâse pe uscat, spunând că nu va lipsi mult, De aceea, sir David spuse cârmaciului că după miezul nopţii se va înapoia

pe iaht cu trei femei.

— Trei? se miră cârmaciul, care până atunci auzise numai de Zykyma şi Tşita.

— *Yes*.

— Aventură periculoasă?

— *Yes*.

— Mylord e singur?

— *Yes*.

— Să vin şi eu?

— *No*.

Şi lordul Lindsay se îndreptă spre cabină, ca să-şi îmbrace veşmintele turceşti pe care le cumpărase la Constantinopol.

Ca să nu fie găsit de Hermann Wallert şi Paul Normann, lordul făcu un ocol, astfel că în clipa când ajunse în faţa casei celor trei frumoase, ceasul arăta că mai sunt cinci minute până la miezul nopţii.

Aceste cinci minute trecură repede; se scurseră apoi alte cinci, alte zece minute, fără să se vadă şi să se audă nimic. În cele din urmă, lordul auzi înăuntrul zidului un zgomot. Se uită spre marginea de sus a zidului şi înţelese că cineva reazemă o scară. În clipa următoare apăru un cap de femeie.

— Pssst! Aţi venit?

— *Yes.Oui*. Cine e?

— Eu, Rachela.

— Şi celelalte?

— Sunt încă jos. Vine şi Lea.

Rachela şi Lea se aşezară pe zid, iar sora lor cea mică le imită; apoi, traseră scara, o trecură peste zid şi, după ce o sprijiniră pe partea exterioară, coborâră. Îndatoritor, lordul le ţinu scara şi le ajută să coboare.

— Bună seara! spuse Lea. Vedeţi că ne-am ţinut făgăduiala, *monsieur?*

— *Yes*, mormăi David Lindsay. Începusem să cred că nu veţi veni. Şi acum, să plecăm, fetelor!

Ca să fim sinceri, lordul nu era prea voios. E drept că nu se simţea stăpânit de frică — el nu-şi pierduse curajul nici atunci când participase împreună cu Kara ben Nemsi la cele mai îndrăzneţe aventuri — dar acţiunea ciudată în care se aventurase acum îl nelinştea într-un mod neaşteptat şi de

neînţeles; da şi neliniştea aceasta sporise şi poate că ar fi crescut şi mai mult, dacă el ar fi ştiut că aşa-numitul tată ajutase presupuselor sale fiice să se urce pe scară şi că alt bărbat îl supraveghease şi luase scara după plecarea lui.

Cele trei surori îl urmară tăcute prin diferite străzi. Apoi, se opriră ca să se sfătuiască dacă n-ar fi bine să ajungă la iaht pe un drum ocolit. Lordul le declară că nu este de părerea lor şi încercă să le convingă că ar fi mai nimerit să folosească drumul obişnuit, ca să nu întârzie în oraş. Deodată apăru un bărbat, care se apropie de lord.

— Bună seara! Ce faceţi aici? întrebă necunoscutul în franţuzeşte.

— De ce mă întrebaţi?

— Fiindcă am dreptul să vă întreb.

— Şi eu am acelaşi drept, răsună glasul unui al doilea bărbat, ivit tot pe neaşteptate.

David Lindsay se întoarse şi zări un al treilea bărbat.

— Ce doriţi, *messieurs?*

— Ne cunoaşteţi? întrebă cel dintâi.

— Nu.

— Dar cunoaşteţi uniformele pe care le purtăm.

— Nu le văd. E întuneric beznă!

— Uitaţi-vă acum!

Şi necunoscutul scoase din buzunar o lanternă, pe care o aprinse, ca să îngăduie lordului să-l vadă. Într-adevăr, purta o uniformă de poliţist, ca şi celălalt. În clipa următoare, apăru încă un bărbat,

— Sunteţi poliţişti? întrebă lordul uimit.

— După cum vedeţi. Aşadar, răspundeţi: ce faceţi aici?

— Mă plimb.

— Cu fetele astea?

— Sunt soţiile mele.

— Ah! Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt lordul David Lindsay.

— Lord? N-avem timp s-ascultăm poveşti!

— Pot să vă dovedesc.

— Oho! Un lord nu are trei soţii! Şi lordul nu poartă asemenea haine. Aşadar, de unde aţi luat fetele astea?

Până acum, lordul răspunsese liniştit. Acum însă, îşi spuse

că nu trebuie să fie prea politicos cu necunoscuţii, care şi-ar fi putut închipui că se teme de ei.

— Nu cred că sunt obligat să vă dau socoteală.

— Atunci, sunt nevoit să vă arestez.

— O să renunţaţi la plăcerea asta! Sunt cetăţean englez şi nu mă puteţi aresta, fără să fiţi pedepsiţi.

— Dovediţi-ne că sunteţi englez!

— *Well*, însoţiţi-mă până la iahtul meu!

— Iahtul dumneavoastră, chiar dacă ar fi adevărat că-l aveţi, nu mă priveşte. De altfel, se pare că iahtul nici nu există şi că mă minţiţi.

— Măsuraţi-vă cuvintele!

— Arătaţi-mi paşaportul!

— Îl am pe iaht.

— Bine, o să trimitem mâine pe cineva să-l aducă. Acum, urmaţi-ne! Sunteţi suspect! Vă arestez, împreună cu fetele. Înainte!

Poliţistul îl apucă pe lord de braţ, dar se pomeni cu un pumn atât de puternic în stomac, încât se prăbuşi la pământ. În clipa următoare, ceilalţi doi se aruncară asupra lui David Lindsay. El se aşteptase însă la intervenţia lor şi-i întâmpină cu doi pumni zdraveni, care nu-şi greşiră ţinta. Dar, în acelaşi timp, alţi doi inşi, pe care el nu-i observase până atunci, se repeziră pe la spate asupra lui şi-l trântiră. El se apără din răsputeri, dar în cele din urmă se trezi cu mâinile legate la spate.

Fusese o luptă scurtă şi surdă. Nici unul nu rostise un cuvânt. Lordul nu se încumetase să strige, iar ceilalţi erau determinaţi poate de un motiv puternic să nu facă zgomot, ci să procedeze cu o „discreţie” cât mai mare.

Unul dintre poliţişti ridică lanterna care căzuse în timpul luptei şi lumină obrazul celui legat.

— Aşa, acum te-am legat bine şi o să vedem dacă ne însoţeşti sau nu.

— Cred şi eu că acum mă puteţi sili să merg! Dar vă atrag atenţia că veţi fi traşi la răspundere pentru fapta aceasta.

— Ne-am îndeplinit datoria. Sunteţi un răpitor de fete!

— Afirmaţia aceasta trebuie dovedită.

— Domnul acesta poate s-o dovedească.

Poliţistul lumină cu lanterna pe unul din cei doi inşi care se repeziseră pe la spate asupra lordului.

Chipul lui David Lindsay vădi o nemărginită surpriză.

— Ali efendi! exclamă el uimit.

— Da, eu sunt! Vreţi să tăgăduiţi că mi-aţi răpit fiicele?

— În privinţa asta, ne înţelegem noi. Dar veţi confirma, cred, că sunt englez.

— Şi în chestiunea asta ne vom înţelege.

— Şi — adăugă lordul, furios — văd încă un ticălos, care ştie tot atât de bine că sunt englez!

Spunând aceste cuvinte, îl arătă pe al cincilea ins, asupra căruia cădea acum lumina lanternei. Era „fostul sclav”, în coliba căruia lordul stătuse de vorbă cu cele două fete.

— Nu-l cunosc, spuse acesta, pe un ton îndrăzneţ.

— Asta este o minciună mârşavă! E drept că port alte haine decât azi după-amiază, dar obrazul nu mi l-am schimbat.

— Toate acestea sunt lucruri secundare, spuse Ali efendi; ceea ce trebuie să ştim este dacă el le-a convins pe fiicele mele să-l urmeze pe furiş. Ascultaţi-mă: dacă mărturisiţi adevărul, nu veţi avea de suferit nici o pedeapsă!

— Aşa este, răspunse Lea.

— Ce avea de gând?

— Voia să ne ducă pe vasul său.

— E de ajuns! Înainte de a-l duce la locul cuvenit, vom vorbi serios cu el. Deocamdată, transportaţi-l la colibă! Eu le însoţesc până acasă pe făpturile acestea nechibzuite şi mă înapoiez curând.

Ali efendi aruncă fetelor câteva cuvinte ameninţătoare şi porni cu ele. Lordul fu dus prin străzile cele mai întunecoase ale oraşului, spre apeductul cartaginez. Când ajunseră în dreptul unei colibe dărăpănate, poliţiştii se opriră.

Lordul nu scoase nici un cuvânt în tot timpul drumului şi nu spuse nimic nici în clipa, când fu împins spre uşa colibei. Se aşeză liniştit pe un scaun şi, în ciuda atitudinii şi cuvintelor batjocoritoare ale poliţiştilor, vădi un calm desăvârşit, de parcă nici nu i-ar fi auzit.

Nu trecu mult şi Ali efendi — tatăl jignit al celor trei frumoase — îşi făcu apariţia în colibă.

— Acum vom lua hotărâri asupra soartei dumneavoastră,

începu el, trecându-şi încet mâna prin barba căruntă. Sper că ne vom încredinţa curând dacă trebuie să vă punem în libertate, sau dacă să vă predăm beyului, spre a fi judecat.

— Beyul n-are ce să-mi spună! Sunt englez. Dumneavoastră ştiţi mai bine ca oricine lucrul acesta. Am fost doar la dumneavoastră.

— Nu vă cunosc şi nu-mi amintesc să vă fi văzut vreodată în casa mea. Aţi păcătuit rău împotriva mea, dar poate că am să vă iert, cu toate că nu meritaţi. Fiicele mele au fost totdeauna ascultătoare şi nu m-au necăjit; acum însă, dumneavoastră le-aţi făcut pe aceste fete nevinovate să mă acopere de ruşine, îndemnându-le să vă urmeze.

— Fete nevinovate? *Hang it all!* Femeile acestea m-au atras în cursă! *Yes!*

— Sunteţi destul de vârstnic şi destul de isteţ ca să nu vă lăsaţi atras în cursă de nişte fete nevinovate. Dumneavoastră le-aţi zăpăcit cu tot felul de făgăduieli, dar Allah mi-a dat de veste la timp. Ştiu tot ce-aţi plănuit. Dar sunt dispus să mă arăt iertător dacă veţi accepta condiţia pe care am dreptul să vi-o pun, fiindcă sunt tatăl lor.

— Condiţie? *Well!* S-o aud!

— Cine răpeşte o fată trebuie să plătească suma pe care ar achita-o părinţilor, în cazul când s-ar însura cu ea.

— *Excellently!* Aşa mai zic şi eu că se poate vorbi!

— Sunteţi bogat?

— Foarte.

— Ce sumă aţi plăti pentru o soţie?

— Câteva milioane dacă o iubesc.

Ali efendi nu se aştepta la răspunsul acesta. Şi tocmai suma era aceea care-i încurca socotelile. I-ar fi plăcut ca lordul să fi spus întâi că nu vrea să plătească nimic.

— Câteva milioane? Pentru o singură soţie?.

— *Yes*!

— Mi-aţi furat trei fiice! Ceea ce înseamnă de trei ori câteva milioane!

— *All right!*

— Dar n-o să vreţi să le plătiţi!

— De ce nu? Mă supun legii. Dacă judecătorul mă osândeşte să plătesc, nu mai stau pe gânduri şi număr banii!

Îndureratul tată era din ce în ce mai încurcat. El clătină din cap.

— Nu sunt atât de crud. Vă cer mult mai puţin. Plătiţi-mi pentru fiecare fiică cinci mii de franci şi vă dau imediat drumul.

— *No!* Plătesc numai ceea ce hotărăşte judecătorul.

— Daţi-mi câte patru mii de franci pentru fiecare din ele!

— Nici un ban!

— Trei mii!

— *No*.

— Mă mulţumesc şi cu două mii de franci!

— *Nothing*.[1]

— Ştiţi că vă pot constrânge să plătiţi. Sunteţi în puterea mea!

— Nu. Sunt arestat. Duceţi-mă în oraş!

Acum interveni „fostul sclav” al lui Ali efendi.

— Ce mai lungeşti vorba şi ce rost au toată comedia şi toată tocmeala asta? Nu vezi că e încăpăţânat? N-am vreme de pierdut. Să terminăm odată!

— Bine!... Vreau să vă informez, se adresă lordului fostul proprietar al hârtiei cereşti de împachetat, că oamenii aceştia nu sunt poliţişti.

— Mi-am închipuit. *Yes!*

— Sunt oamenii mei de încredere şi-mi îndeplinesc orice dorinţă. Aşadar, cer câte două mii de franci pentru fiecare din fiicele mele. Vă dau un răgaz de o oră. În timpul acesta vă puteţi gândi şi veţi hotărî singur ce aveţi de făcut. Măsurile noastre depind de răspunsul dumneavoastră.

Nasul lui Lindsay începu să execute mişcări ameninţătoare.

— Sunteţi nişte ticăloşi josnici! *Yes!* le spuse el pe un ton dispreţuitor. Îmi pare rău numai de faptul că un lord englez a căzut în capcana voastră!

Ali efendi dădu din cap, cu o sinceritate batjocoritoare.

— Fetele nu erau decât păsări ademenitoare. Trebuia să vă închipuiţi de la început lucrul acesta! Acum, însă, ştiţi ce vă aşteaptă.

— Ei, şi! Abia acum începe să-mi placă povestea. Nişte laşi nemernici ca voi ar plăti desigur preţul ce li s-ar cere, dar eu

---

[1] Nimic (engleză, n. ed.)

sunt David Lindsay. *Yes!*

— Vă jucaţi cu viaţa dumneavoastră!

— *Well*, n-aveţi decât să mă omorâţi! La urmă tot o să plătiţi ceea ce meritaţi,*messieurs!*

— De ce?

— Fiindcă un lord englez nu se apucă de aventuri în Tunisul ăsta blestemat, fără să-şi ia anumite măsuri. *Yes.*

Seriozitatea cu care rostise cuvintele acestea şi atitudinea curajoasă pe care o vădise tot timpul impresionară pe cei cinci ticăloşi. Ei se sfătuiră câtva timp, fiindcă nu ştiau cum să procedeze cu englezul cel ciudat.

— Ne-am hotărât, începu Ali efendi. Dar să ştiţi că e ultimul nostru cuvânt. Vă cer pentru fiecare fiică suma de o mie de franci.

— Numai atât? E foarte curios că-mi cereţi bani numai pentru cele trei nevinovate şi-i uitaţi pe complicii dumneavoastră. Aş! Fetele, care nici nu sunt fiicele dumneavoastră, nu vor primi nimic. Am înţeles cum stau lucrurile şi nu vă dau nici un ban.

— Atunci, veţi muri! Vă dau o oră de gândire: dacă şi după această oră refuzaţi să plătiţi, veţi muri înecat în lac. O să se creadă că e vorba de o întâmplare nenorocită.

— Nu mă sinchisesc defel de ceea ce o să se creadă. Eu însumi nu voi crede, ci voi şti că am fost omorât şi tocmai faptul acesta este esenţialul pentru mine. *Yes!*

11. Lordul Lindsay câştigă un bacşiş

După ce se întâlnise cu, lordul, tânărul arabadşi pornise în goană. Auzi cuvintele „Casa Italiană” şi găsi curând localul, întrebând câţiva trecători.

Când intră, îi zări imediat la o masă pe cei doi germani, care priveau „rarităţile” uitate de lord şi erau îngrijoraţi de soarta lui. Deodată, îl văzură pe omul de încredere al Zykymei apropiindu-se de ei.

— Tu? Tu aici? exclamă uimit Paul Normann. Ce plăcere! Şi Tşita este aici?

— Da.

— Şi Zykyma? întrebă Hermann.

— Şi ea. Şi Ibrahim şi dervişul Osman, toţi sunt aici.

— Dar de unde ai ştiut că ne găseşti în localul acesta?

— Mi-a spus-o adineauri domnul acela cu haine cenuşii cu pătrăţele.

— Lordul? Unde l-ai întâlnit?

— În afara oraşului. Se ducea spre port.

— Slavă Domnului! Înseamnă că toată povestea aceea cu frumoasele din harem era născocită. Ai timp să stai?

— Pentru voi, am timp oricând.

— Hai sus, în odaia mea! Acolo nu ne stinghereşte nimeni. Trebuie să ne povesteşti tot ce s-a întâmplat din seara aceea, când aţi dispărut pe neaşteptate din Constantinopol.

Cei doi prieteni strânseră de pe masă hârtia cerească de împachetat, monezile, pumnalul şi vârful de pipă, cumpărate de lord şi porniră împreună cu tânărul lor aliat.

— Întâi, începu Paul Normann, ce fac fetele noastre? Cum se simt?

— Sunt sănătoase, dar neliniştite din pricina soartei lor şi speră că le veţi ajuta să scape.

— Speranţa lor nu va fi zadarnică. Şi acum, povesteşte-ne cum aţi dispărut!

— Oh, efendi, eu n-am ştiut nimic despre plecarea plănuită şi nici femeile! Abia după aceea am înţeles multe lucruri pe care nu le ştiam. Ibrahim fusese încă în timpul zilei la casa de lângă apă, împreună cu dervişul, pe care Allah ar putea să-l afurisească. Ei au stat întâi vreme îndelungată de vorbă cu administratorul şi au făcut toate pregătirile pe furiş, aşa cum am aflat mai târziu. Când voi mai eraţi în grădină, pregătirile erau terminate.

— Şi n-aţi putut să ne daţi de veste?

— N-am putut. Când am aflat de la postul meu de veghe că prezenţa voastră a fost descoperită, paznicii începuseră să cutreiere grădina şi să vă caute. Voiam să alerg la voi, ca să vă previn, dar stăpânul meu m-a trimis sus la femei, care zăceau ca moarte pe covor.

— Cerule! Dar ce li se întâmplase?

— Şi lucrul acesta l-am aflat mai târziu. Stăpânul, care prevăzuse că ele se vor împotrivi, urmase sfatul dervişului şi se dusese la un om care cunoştea toate leacurile de pe pământ. Acesta i-a dat un praf. Dacă praful este suflat printr-o ţeavă mică într-o lampă, omul care stă îndărătul ei se prăbuşeşte ca mort şi se trezeşte abia a doua zi. Ibrahim s-a dus cu praful în odăile femeilor. A găsit-o numai pe Tşita şi a ameţit-o, ducând-o apoi în odaia alăturată. Zykyma fusese în grădină şi când s-a înapoiat, Ibrahim i-a suflat praful drept în obraz şi făcut-o şi pe ea să-şi piardă cunoştinţa.

— Ah! exclamă Paul Normann. De aceea scosese ţipătul pe care l-am auzit noi!

— Fireşte că Zykyma nu v-a mai putut trimite nici o veste, continuă arabadşiul. Şi fiindcă ea fusese în grădină, stăpânul începu să nutrească oarecare bănuieli şi porunci să se cerceteze toată grădina. Eu am fost silit să rămân lângă cele două femei, ca să ajut la aşezarea lor în litiere. Abia am avut vreme să-mi strâng lucrurile şi am pornit în goană spre vapor. Ne-am îmbarcat numaidecât şi am ajuns aici. După cum vedeţi, mi-a fost cu neputinţă să vă previn. Dacă aş fi încercat totuşi s-o fac, fără îndoială că aş fi fost descoperit şi v-aş fi trădat.

— Ai dreptate. Eşti un băiat deştept şi ai procedat cu chibzuinţă. Ce-au făcut femeile? Cum s-a purtat Zykyma?

— E curajoasă ca un bărbat, în tot timpul călătoriei n-a schimbat nici un cuvânt, nici cu Ibrahim, nici cu dervişul Osman. Era fericită că are iar pumnalul, ca să se poată apăra împotriva oricui.

— Îl pierduse?

— Da, îl luase Ibrahim, după ce o ameţise. Credea că în felul acesta, ea va fi în puterea lui, dar nu bănuia şi nu bănuieşte nici acum că eu sunt aliatul ei. Chiar din prima zi i-am furat pumnalul şi l-am dat Zykymei. Acum, ea poate să se apere; el se teme de otrava din vârful pumnalului şi nu se încumetă să se atingă de cele două femei.

— Şi Tşita?

— Ah, cu ea am avut neplăceri! Zykyma este ca femeia şoimului, dar Tşita este o privighetoare blândă. Tot timpul i-au curs lacrimile din ochi. A plâns neîncetat după Paul Normann efendi.

În timpul povestirii lui Said, Paul Normann se plimbase neliniştit prin odaie, cu sprâncenele încruntate şi pumnii încleştaţi.

— Ah, o să mă socotesc eu cu Ibrahim într-o zi! exclamă el. Ştiţi de ce a venit aici?

— Nu. Dervişul şi cu mine trebuie să supraveghem palatul beyului Tunisului şi bardo, castelul din afara oraşului, în care locuieşte beyul. Stăm de strajă pe rând. Începem veghea de dimineaţă şi seara ne înapoiem la stăpânul nostru.

— Şi ce aveţi de observat?

— Trebuie să-i vedem pe toţi consulii francezi care vin să-l viziteze pe bey, ţinând minte ora la care pleacă.

— Cunoşti rostul acestei supravegheri?

— Nu.

— Unde locuieşte stăpânul tău?

— În faţa oraşului, pe strada care duce spre bardo. Şi-a închiriat o căsuţă.

— Şi stă acolo numai cu cele două femei?

— Nu. A angajat doi bărbaţi, care le păzesc neîncetat.

— Şi acum să ne spui un lucru important: ce nume poartă în Tunis?

— Spune că se numeşte Hulam şi că este funcţionar din Smyrna.

— Bine. Deocamdată am aflat tot ce voiam să ştim. Te duci acasă?

— Da.

— Mergem şi noi!

— Nu, să n-o faceţi! În timpul nopţii, paznicii sunt mai atenţi şi mai bănuitori decât ziua.

— Ai dreptate. Dar vrei să lăsăm femeile să locuiască o veşnicie în iadul acela?

— Vă rog să mă lăsaţi pe mine să mă îngrijesc deocamdată de situaţia lor. Mâine dimineaţă vă voi spune dacă este ceva de făcut. Stăpânul este un şarpe veninos, care trebuie strivit. Eu îl slujesc numai ca s-o pot scăpa pe Zykyma din mâinile lui. Mă hotărâsem chiar să-l omor, dar fiindcă v-am cunoscut pe voi şi fiindcă sunteţi mai înţelepţi, vă las vouă sarcina de a o elibera pe stăpâna mea şi vă voi ajuta din toată inima.

— Eşti un băiat de ispravă. Şi acum, aşază-te să mănânci şi să bei ceva!

Said ascultă îndemnul. Când se ridică să plece, trecuse de miezul nopţii.

— Ce-o să spună stăpânul tău când va vedea că te înapoiezi atât de târziu? întrebă pictorul.

— O să creadă că sunt un servitor foarte credincios şi foarte atent, fiindcă o să-i povestesc despre un consul care a fost la bey şi a stat vreme îndelungată în palat.

— Poţi să ne descrii casa în care locuieşte Ibrahim?

— Când pleci din oraş spre bardo, pe partea dreaptă, este cea dintâi clădire îndărătul marelui şi vechiului apeduct şi se află în mijlocul unei grădini, înconjurată de un zid. Odăile femeilor se află la etaj, în partea care dă spre oraş. Mâine o să vă spun când să veniţi, fără să fiţi văzuţi de cineva.

Said plecă.

Paul Normann îşi întinse braţele şi scoase un chiot atât de puternic şi de sonor, încât s-ar fi crezut că se găseşte în faţa unei stâne din Tirol.

— Drace! râse Hermann. Parcă te-ai schimbat cu totul! Este prima oară când te văd atât de vesel şi când te aud chiuind, după nu ştiu câtă vreme!

— N-am oare motive să mă bucur? Gândeşte-te, am regăsit-o pe Tşita! Pe Tşita mea şi a ta!

— Vrei să spui pe sora mea? Hm! Lucrurile nu sunt încă sigure. M-am gândit la ea în tot cursul călătoriei şi parcă sunt înclinat să cred că asemănarea dintre Tşita ta şi mama mea nu este decât o întâmplare.

— O întâmplare? Dar nu este vorba numai de asemănarea dintre ele!

— Nu ştiu să existe alte elemente care mă pot îndemna să cred că mi-am regăsit sora.

— Fiindcă nu vrei să ţii seama de anumite lucruri care au o mare importanţă, atunci când le alăturăm. Să începem cu Ibrahim: are ceasul tatălui tău, refuză să-ţi dea o explicaţie serioasă şi sinceră când îl întrebi de unde îl are şi caută să scape, minţind. De ce? Fiindcă-şi dă seama că, mărturisind adevărul, va fi silit să îndure pedeapsa. Cred că el a avut cândva legături cu tatăl tău. Apoi, tocmai Ibrahim o cumpără pe Tşita, despre care noi bănuim că este sora ta: şi o cumpără după ce a descoperit-o Osman dervişul, despre care tu însuţi spui că l-ai mai văzut o dată în viaţa ta. De ce? Numai fiindcă e frumoasă? Mă îndoiesc. Există o ciudată înlănţuire de fapte, pe care n-o pot înţelege încă, dar îi simt totuşi importanţa cu o certitudine dintre cele mai mari. Tu ce crezi?

— Poate că şi dervişul Osman îi cunoaşte taina lui Ibrahim şi de aceea îl însoţeşte pretutindeni. Dar cum îi putem sili să ne dezvăluie taina, tocmai nouă?

— Ai dreptate. Până acum nu avem nici un mijloc legal cu ajutorul căruia să aflăm ceea ce ne interesează. Ticăloşii nu se vor lăsa prinşi atât de lesne.

— Din păcate aşa e. Dar până la urmă, găsim noi o soluţie! Am presimţirea că în curând o să avem de-a face cu Ibrahim şi că o să stăm cu el de vorbă într-alt mod decât la Constantinopol. Aici nu are situaţia de la Istanbul — să nu uităm lucrul ăsta! Da şi nădăjduiesc chiar că, datorită relaţiilor mele, voi izbuti să-i înfrâng îndărătnicia şi viclenia.

— Ah, te gândeşti la Krüger-bey, colonelul care comandă garda domnitorului Tunisiei?

— Da. Ştii că avem o scrisoare de recomandare către el. L-am vizitat azi după-amiază şi mi-a făgăduit că nu va uita niciodată, în cursul actualelor evenimente politice, că este

german şi că are anumite îndatoriri către patria sa.

— E într-adevăr german?

— Da, a fost băiat de serviciu într-o berărie din Brandenburg.

— Băiat de serviciu într-o berărie...? Glumeşti.

— Nu. Krüger-bey a avut o viaţă foarte aventuroasă. S-a înrolat în Legiunea străină din Franţa, a venit în Alger, a fugit după un an, a stat o vreme în închisoarea unui emir maur şi în cele din urmă a venit în Tunis, unde a ajuns încetul cu încetul colonel şi comandantul Gărzii beyului Mahommed es Sadok. Se bucură de încrederea deplină a domnitorului său, dar nu şi-a uitat niciodată patria germană. Fireşte că vorbeşte limba maternă într-un mod groaznic şi te poţi înveseli ascultându-l. Poate că o să ai într-o zi plăcerea de a-l auzi. Te asigur că o să râzi cu poftă!

— Şi crezi că omul acesta ne poate fi de vreun folos?

— Sunt convins de lucrul acesta.

— Dar... hm!... presupun că, spre a se menţine în situaţia la care a ajuns, trebuie să fi trecut la mahomedanism.

— Bineînţeles!

— Atunci n-o să ne arate prea multă înţelegere când va afla că vrem să le răpim pe Tşita şi pe Zykyma.

— Nu-l cunoşti. Ne va ajuta cu toate mijloacele de care dispune.

— Dacă e adevărat, sunt mai liniştit. Fiindcă simt că nu mai pot să aştept când ştiu că Tşita şi Zykyma se află în mâinile ticălosului de Ibrahim şi noi n-am început nici o acţiune menită să ducă la salvarea lor. Chiar astă-seară mă duc la locuinţa despre care ne-a vorbit Said.

— Şi eu.

— Atunci, să pornim! N-avem nimic de pierdut dacă facem o recunoaştere, ca să ne putem da mai bine seama de situaţia casei şi de piedicile care s-ar ivi atunci când vom trece la înfăptuirea planului.

După câteva minute, cei doi prieteni se aflau pe drumul ce duce spre bardo. Ei nu bănuiau că în curând aveau să obţină arma cu ajutorul căreia să pornească lupta victorioasă împotriva lui Ibrahim şi a complicilor săi.

Said se îndreptase agale şi adâncit în gânduri spre locuinţa

stăpânului său. În clipa când străbătea o ulicioară din preajma portului, auzi la oarecare depărtare câteva glasuri, care îl îndemnau să creadă că se întâmplă ceva neobişnuit. El se opri şi văzu deodată lumina unei lanterne: în acelaşi timp, auzi o frântură de convorbire, din care însă nu putu să înţeleagă decât trei cuvinte: „Lordul David Lindsay!”

Celelalte cuvinte fuseseră rostite în limba franceză, dar numele lordului îi era de ajuns de cunoscut, ca să-i atragă luarea-aminte. De aceea el se furişă până în preajma grupului pe care-l auzise vorbind, se aplecă la pământ şi deveni astfel martor nevăzut al arestării şi legării englezului.

El îi urmări de departe pe cei care intrau împreună cu lordul în coliba singuratică. Apoi, se apropie încet de deschizătura care ţinea loc de fereastră, se uită cu băgare de seamă înăuntru şi-l văzu pe lord, legat şi trântit pe podea. Fără să înţeleagă ce se întâmplase, Said îşi dădu totuşi seama că lordul se află în primejdie şi lucrul acesta era de ajuns. Dacă întârziase atât de mult, încă o oră nu putea să-i pricinuiască necazuri cu stăpânul său. Totodată, îşi spunea că nu poate recurge la ajutorul celor doi germani, chiar dacă i-ar mai fi găsit în „Casa Italiană”, fiindcă depărtarea era prea mare şi ar fi înrăutăţit poate situaţia celui legat.

Ce era de făcut? Dacă voia într-adevăr să dea lordului ajutor, Said trebuia să stea mult pe gânduri. Prin urmare, se hotărî să alerge la poliţie.

Trecând pe lângă palatul beyului din Tunis, îi zări pe poliţiştii care stăteau de veghe tot timpul nopţii. Avu în primul rând grijă să nu pomenească nici un nume, fiindcă nu ştia cum ajunsese lordul în situaţia aceea nenorocită.

De aceea, le spuse numai că un om a fost târât de tâlhari în coliba dărăpănată de lângă vechiul apeduct şi se oferi să-i conducă pe poliţişti.

Aceştia îi cerură să repete de câteva ori povestea, fiindcă şovăiau să-l creadă; în cele din urmă, un ofiţer porni împreună cu zece gardieni, înarmaţi până în dinţi, ca să-i aresteze pe tâlhari.

Ofiţerul era un om priceput. El făcu un ocol, ca să ajungă în preajma colibei pe un drum din a cărui direcţie tâlharii nu se aşteptau să fie stingheriţi. Îşi spusese, pe bună dreptate, că

netrebnicii au pus pe unul dintre ei să stea de veghe, ca să preîntâmpine orice primejdie.

Astfel, poliţiştii se apropiară de colibă fără a fi simţiţi. Ofiţerul se furişă până la deschizătura care înlocuia fereastra şi îl zări pe cel legat.

— Bine! îi şopti el lui Said. Ne-ai spus adevărul şi poţi pleca!

Said plecă în grabă; acum se putea înapoia la stăpânul său, care nu se culca niciodată fără să asculte raportul lui Said.

Ofiţerul auzea prin deschizătura aceea fiecare cuvânt rostit înăuntrul colibei. Tocmai acum vorbea cineva, pe care poliţistul nu putea să-l vadă:

— A trecut ora stabilită. Spuneţi-mi ce-aţi hotărât!

— *Well!* răspunse lordul David Lindsay, aruncând o privire dispreţuitoare asupra celui care-l întreba. „M-am hotărât să vă spun următoarele: sunteţi nişte tâlhari netrebnici şi nişte pungaşi fricoşi cu care un lord al Angliei libere nu poate trata niciodată. *Yes*!”

— Îmi daţi câte o mie de franci pentru fiecare din fiicele mele?

— *No*.

— Vă semnaţi singur condamnarea la moarte.

— Dacă aş avea mâinile libere, v-aş face nişte semne straşnice pe mutrele voastre de ticăloşi buni de spânzurat!

— Prin urmare, în loc să cedaţi, aveţi curajul să ne insultaţi. Spuneţi că nu ne veţi da nimic; ei bine, ne vom lua cel puţin ceea ce aveţi dumneavoastră. Căutaţi-l prin buzunare!

Lordul sări în picioare, cu toate că mâinile-i legate îi stânjeneau mişcările. Fostul sclav îl apucă de braţ, dar englezul se smulse din strânsoarea lui şi-i repezi cu tocul ghetei o lovitură atât de puternică în pântece, încât îl făcu să se prăbuşească.

— Înjunghiaţi-l! Împuşcaţi-l! Omorâţi-l! urlară ceilalţi, furioşi.

În clipa aceea uşa trosni şi căzu sub loviturile unor paturi de armă, iar în deschizătura uşii şi ferestrei se iviră zece ţevi de arme.

— *Minune!*se bucură lordul, zâmbind. V-am spus eu, canaliilor; nu-l puteţi îneca pe David Lindsay, ca pe o pisicuţă!

Sub ocrotirea armelor oamenilor săi, ofiţerul intră în colibă

şi-i măsură cu privirea pe tâlhari.

— Tu aici, Iacub Asir? se miră. Cu ce scop ai venit?

Întrebarea aceasta fusese adresată în limba franceză respectabilului bărbos Ali efendi. Folosirea limbii franceze era un lucru firesc, fiindcă armata şi poliţia din Tunis erau alcătuite mai ales din francezi. De aceea, lordul Lindsay înţelese întrebarea.

— Iacub Asir? exclamă el. Aşa se numeşte omul acesta?

— Da, răspunse ofiţerul.

— Nu-l cheamă Ali efendi?

— Pe el? Ar fi o îndrăzneală prea mare! Cum o să fie tocmai el un efendi?

— Mie mi-a spus că este negustor de giuvaieruri şi că se numeşte Ali efendi.

— Câine, ai avut neruşinarea asta?

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat!

— Nu! N-am nevoie de dovezi! Te-am prins doar asupra loviturii tale ticăloase! Şi voi, ticăloşilor, de unde aveţi uniformele de poliţişti? Vă cunosc eu şnapanilor!... Nu-i aşa că s-au dat drept poliţiştii?

— Da, răspunse lordul. M-au arestat, m-au legat şi m-au adus aici.

— Pentru ce?

— Omul ăsta susţine că le-aş fi răpit pe cele trei fiice ale sale.

— Trei fiice?! O, Allah, câinele ăsta râios n-are nici o fiică; el găzduieşte fete, pe care le negustoreşte în fel şi chip! E un pungaş dibaci. Ştiam de mult tot ce face, dar era atât de viclean încât nu-l puteam prinde. Astăzi ne-a căzut în mâini şi nu-i mai dăm drumul. Legaţi-l imediat, dar cu aceeaşi sfoară cu care l-a legat el pe domnul acesta!

— Sunt nevinovat! se tânguia bărbatul, în timp ce doi poliţişti executau porunca superiorului lor.

Îndrăzneala de până acum a răufăcătorilor pieri ca prin farmec, fiind înlocuită de o atitudine jalnică.

— Născocirile voastre nu vă slujesc la nimic, strigă ofiţerul, punând capăt văicărelilor lor. Am auzit eu însumi când aţi pretins acestui om câte o mie de franci pentru fiecare dintre cele trei fete şi când l-aţi ameninţat că-l veţi omorî, fiindcă nu

vi-i poate da. Nu vreau să mai aud nimic! Dar tu cine eşti?

— Sunt englez, răspunse lordul.

— ... Englez? în îmbrăcămintea aceasta?

Se părea că poliţistul nu vrea să-l creadă.

— Minte, nu e englez! strigă Iacub Asir.

— Poţi dovedi că eşti într-adevăr englez?

— Da. Uitaţi-vă la inelul acesta!

Lordul îşi scoase din deget inelul cu sigiliu şi-l înmână poliţistului.

— O, Allah! Un diamant atât de mare! Trebuie să fii foarte bogat, aproape tot atât de bogat ca englezul care a venit azi în port cu iahtul său.

— Cine v-a spus că omul acela este atât de bogat?

— Doi inşi, care au vorbit despre el în „Casa Italiană”. Le-am dus paşapoartele acolo.

— Paul Normann efendi şi Hermann Wallert efendi?

— Da. Îi cunoşti?

— Au venit cu iahtul meu. Eu sunt lordul David Lindsay, despre care au vorbit ei.

— Şi te-ai plimbat în hainele acestea?

— Da. Mă deghizez deseori.

— Atunci, nu mai e nevoie de nici o dovadă. Ţi-ai stabilit identitatea şi eşti liber. Poţi să pleci. Drace! adăugă ofiţerul, speriat, fiindcă-şi dădu seama că nu încetase să-l tutuiască pe lord. Vă cer iertare, mylord! Sunt deprins să tutuiesc pe oricine, ştiţi. Prin urmare, puteţi pleca, dar vă rog să şi făgăduiţi că vă veţi înfăţişa autorităţilor, în cazul când vreţi să depuneţi plângere împotriva acestei bande.

— *Well*, prietene. Dar înainte de a pleca, vreau să vă las o mică amintire. *Yes*.

Şi scoţându-şi punga din buzunar, înmână fiecărui poliţist câte o monedă de aur, iar ofiţerului îi dădu cinci monede. Poliţiştii îl priviră uluiţi. Niciodată nu le fusese hărăzită atâta generozitate. Ofiţerul îşi încrucişă braţele pe piept şi făcu o plecăciune adâncă.

— Allah să vă dăruiască o viaţă îndelungată, o mie de ani! Iar pe câinii aceştia îi voi duce acolo unde le este locul. Vor căpăta întâi loviturile la tălpi şi cred că înainte de ivirea zorilor vor fi spânzuraţi.

Atitudinea lui era desigur exagerată, dar mărturisea o sinceră bunăvoinţă. De altminteri, şeful celor zece poliţişti se ţinu de cuvânt, fiindcă după ce se îndepărtă cu câţiva paşi de coliba afurisită, lordul auzi strigăte de durere care răzbeau prin deschizătura ferestrei.

Lindsay păşi încet prin întuneric, se opri, se uită nehotărât în stânga şi în dreapta şi clătină din cap, mormăind. Nasul începu să i se mişte într-o parte şi într-alta şi încercă să se prelungească spre bărbie, de parcă ar fi vrut să arate că nu e deloc mulţumit de stăpânul său.

În cele din urmă, lordul porni îngândurat spre port.

Dar după o bucată de drum, se opri pentru a doua oară şi se lovi cu palma peste frunte.

— Nu merge! Nu mă pot înapoia pe iaht. Acolo sunt aşteptate trei fete — *damned!* — şi dacă vin singur, toţi îşi vor bate joc de mine! Mai bine mă duc la „Casa Italiană”. *Well!*

Se întoarse şi porni înapoi, spre oraş. Dar în clipa când ajunse în dreptul primelor case, se opri pentru a treia oară şi clătină din cap.

— *By Jove!* Tare-i tâmpită povestea asta! Nici acolo nu mă pot arăta. Prea m-am lăudat faţă de acest mister Normann cu tripla răpire pe oare o plănuiam. *Yes*. Abia acum văd că a avut dreptate Normann, când m-a prevenit. Un tânăr ca el este uneori mai deştept ca un om bătrân. Şi atunci, unde e mai bine să mă fac de râs, aici sau acolo? Să mă gândesc puţin. Poate că nu mă duc nici pe iaht, nici în localul acela. Aici este un drum larg şi frumos. Stelele sclipesc *wonderfull*, aerul este curat şi plăcut. O să fac o plimbare şi o să-mi vină alte gânduri. *Yes*.

Lordul se afla pe şoseaua ce ducea spre bardo şi mergea agale, scoţând din când în când câte un mormăit furios. Era peste măsură de nemulţumit de el însuşi. Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă atât de mult în voia gândurilor care îl frământau, încât nu dădu nici o atenţie lucrurilor prin care trecea. În cele din urmă se opri pentru a patra oară, îşi întinse braţele spre cer, de parcă ar fi vrut să depună un jurământ şi strigă cu glas atât de puternic, încât s-ar fi crezut că se află în faţa unei adunări:

— Să le ia dracu' pe toate femeile, dar mai ales pe

turcoaice!

— De ce?

Lordul David Lindsay se sperie şi-şi lăsă braţul să alunece pe lângă corp. Din întuneric răsări un om, care se apropie de el. Englezul rostise blestemul în limba franceză, fiindcă rămăsese cu obiceiul de a folosi această limbă pe urma întâmplărilor din ultimele ore; necunoscutul vorbise tot franţuzeşte, dar purta veşminte orientale, ca lordul.

— Nu vă priveşte, răspunse lordul.

— Da, aveţi dreptate. Dar purtaţi îmbrăcămintea noastră şi vorbiţi totuşi franţuzeşte.

— Ca şi dumneavoastră.

— Hm! Şi eu sunt francez.

— Ca şi mine.

— Socotesc mai nimerit să mă folosesc de portul local.

— Şi eu tot aşa.

— Prin urmare, suntem compatrioţi. Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt corăbier, răspunse David Lindsay, dând ascultare unei inspiraţii subite.

— Marinar?

Răspunsul ţâşnise întâmplător de pe buzele lordului. După experienţa neplăcută pe care i-o dăruise ziua aceasta, socotea că nu e nevoie să spună adevărul.

— Nu chiar marinar, îl lămuri el pe străin. Am o luntre şi duc pasagerii din port spre oraş.

Apoi, scuturând scrumul ţigării, îşi apropie obrazul de cel al necunoscutului şi trase câteva fumuri puternice. Astfel, chipul străinului fu luminat, pe când cel al lordului rămase în umbră. Străinul se retrase, indignat.

— Ce-i asta? Era să-mi arzi nasul!

— Te luminez, răspunse David Lindsay pe un ton liniştit. Omul trebuie totdeauna să ştie cu cine vorbeşte.

Cuvintele lordului fuseseră cât se poate de nimerite, dar mai ales prudenţa sa, care-l îndemnase să săvârşească gestul acela şi care-i îngăduise să recunoască un om, pe care nu s-ar fi aşteptat să-l întâlnească: dervişul Osman. E drept că de data aceasta Osman nu mai purta îmbrăcămintea obişnuită, dar el nu-şi putuse ascunde obrazul. Fireşte că lordul deveni şi mai prudent, ca să nu fie recunoscut la rându-i şi ca să afle

vreun amănunt care l-ar fi interesat.

— Nu cred că ai vreun folos dacă-mi vei privi obrazul, răspunse Osman. Nu mă cunoşti.

— Fireşte. De altminteri, nici nu l-am văzut prea bine. O ţigară nu este o făclie, din păcate.

— Şi de ce te plimbi pe aici, de fapt?

— Fiindcă,... hm! Fiindcă sunt nefericit în dragoste.

— Şi-ţi pierzi noaptea umblând prin întuneric după greieri? Nu-ţi ajută la nimic.

— Ai dreptate. Dar după ce să umblu?

— După un bacşiş, un bacşiş bun.

— Un luntraş nu scapă nici un prilej în care să poată câştiga un bacşiş. Vrei să te duc undeva cu barca?

— Nu. Dar mi-ai putea face un alt serviciu. Ai timp o oră?

— Dacă nu durează mai mult, îţi stau la dispoziţie.

— Bun! Dar înainte de orice, trebuie să-ţi ţii gura! De un flecar n-am nevoie, să ştii!

— Unul ca mine este deprins să tacă toată viaţa. Cu cine să pălăvrăgească un luntraş? Cel mult cu el însuşi.

— Bine, îţi voi da prilejul să câştigi un bacşiş.

Osman se apropie de el şi-i şopti pe un ton confidenţial: Şi eu am una.

— O ţigară? Foarte frumos!

— Aş! O dragoste!

— Aşa? Şi ea nu te iubeşte?

— Dimpotrivă, mă iubeşte. Mi-a spus să vin azi. Trebuia să mă caţăr pe zid şi să sar în grădină. Am venit la timp, adică acum vreo jumătate de oră. Dar... zidul e prea înalt!

— Da, e o piedică foarte neplăcută!

— Şi acum ea stă în grădină şi mă aşteaptă, iar eu am rămas dincoace de zid. Voiam să plec. Dar te-am întâlnit şi am văzut că eşti foarte înalt.

— Te înţeleg.

— Dacă mă urc pe umerii dumitale ajung uşor pe zid. Vrei să-mi ajuţi?

Lordul îşi dădu numaidecât seama că nu este vorba de o aventură de dragoste, ci de o ticăloşie. Totuşi, el socoti că este mai bine să nu-şi trădeze bucuria pe care i-o stârnea această întâlnire, ci să şovăie înainte de a primi oferta ce i se

făcuse.

— Pentru un îndrăgostit nefericit, nu e chiar plăcut lucrul acesta. Eu te voi ajuta să treci dincolo şi în timp ce voi fi nevoit să te aştept, dumneata vei fi în grădină într-al şaptelea cer.

— Bine, dar nu vei aştepta degeaba. Ai uitat că-ţi dau un bacşiş! Doi franci!

— *Mon Dieu*, da' bogat trebuie să fii! M-aş fi mulţumit şi cu jumătate de franceză

— Vezi, aşadar, că plătesc bine. Ei, vrei să mă ajuţi?

— Fireşte! Doi franci! Desigur că vreau! Dar frumoasa aceea o mai fi în grădină?

— Da. Mi-a făgăduit că mă aşteaptă o oră întreagă.

Dervişul porni şi la colţul clădirii coti la stânga.

Formele întunecate ale unei clădiri mari sau mai exact ale unui bloc se înălţau înaintea lor şi lordul se gândi că acolo ar putea fi bardo, reşedinţa beyului Tunisului, despre care auzise.

Osman îl conduse spre locuinţa aceea şi apoi de-a lungul unui zid vechi. În cele din urmă se opri şi măsură cu ochii înălţimea zidului.

— Aci este locul întâlnirii; tocmai îndărătul acestui zid.

Lordul tăcu o clipă.

— Da, singur nu poţi trece dincolo. Dar dacă te urci pe umerii mei, o să meargă!

— Trebuie să vii şi dumneata cu mine în grădină, fiindcă altminteri nu mă mai înapoiez. Am o frânghie, pe care mi-am legat-o în jurul şoldurilor. Îmi ajuţi să mă urc şi ţii frânghia cu ambele mâini. După ce mă caţăr, sar în grădină şi ţin cu putere frânghia ca şi dumneata să te poţi căţăra şi sări dincolo. Tot aşa ne vom înapoia.

— Dar văd că ai o geantă care o să te împiedice să te urci.

— Da, am în ea câteva daruri pentru iubita mea. Să nu mai zăbovim!

— Bine. Îmi voi împreuna mâinile, iar dumneata o să te salţi pe ele şi o să te urci pe umerii mei.

— Parcă ar fi mai bine să ţii geanta şi după aceea o trag după mine. Dar ai grijă să nu se spargă ceva!

Lordul luase geanta şi ardea de nerăbdare să afle ce este în

ea. Nu avea mâner şi era desfăcută. Îndată ce-l văzu pe derviş urcându-se, lordul îşi vârî repede mâna în ea şi simţi un burghiu lung şi destul de gros, un ghem de sârmă subţire, câteva bucăţi de sârmă în forma unor ace de păr, dar mai lungi şi mai groase, un fel de cutiuţă de tablă şi alte câteva obiecte, al căror rost nu-l putea înţelege.

După câteva clipe, lordul se căţără pe zid şi sări în grădină atingând cu bine pământul.

— Am venit şi eu, spuse el dervişului. Ce facem acum?

— N-ai nimic de făcut. Stai aici şi aşteaptă-mă până mă înapoiez. Mă duc în chioşc.

În ciuda întunericului, chioşcul putea fi văzut, fiindcă era în apropierea zidului.

— Bine!

— Prin urmare, rămâi aici şi ai grijă să nu te descopere cineva!

— E atât de primejdios să fim găsiţi aici?

— Sunt câţiva paznici aici, dar nu cred că-i va trece vreunuia din ei prin minte să se plimbe prin partea aceasta a grădinii. Dar în cazul când simţi că se apropie cineva, trânteşte-te la pământ! Nu uita că, dacă eşti descoperit, nici eu nu mai pot ieşi.

Spunând aceste cuvinte, Osman se furişă cu paşi înăbuşiţi. Lordul ciuli urechile.

Liniştea adâncă a nopţii nu era tulburată nici de cel mai mic zgomot.

— Straşnică aventură! se gândi. Ticălosul acesta urmăreşte alte scopuri decât cel de care mi-a vorbit, întâlnirea aceasta este o minciună, fără îndoială. Ce nevoie are de burghiu? Ce rost au sârma şi acele? Ce este cu cutiuţa aceea de tablă? Ca să nu stau degeaba, o să încep să fac cercetări. *Yes*.

Îngenunche şi se târî pe mâini şi picioare pe urmele lui Osman. Când ajunse la chioşc ciuli urechea, scrută întunericul, dar nu auzi şi nu văzu nimic. Se afla în spatele chioşcului şi se întreba dacă ar fi mai bine să se târască până la intrarea lui. Nu, n-ar fi fost un lucru prudent! L-ar fi putut observa dervişul, oare ar fi devenit bănuitor. Aşadar, rămase pe loc. Şi hotărârea lui se dovedi chibzuită, fiindcă după câteva minute auzi zgomotul uşor şi caracteristic al unui

burghiu care gău- reşte un obiect. Apropiindu-se de locul unde se auzise zgomotul şi ţinându-şi palma întinsă, simţi vârful burghiului care străpungea lemnul. Dervişul făcuse o gaură în chioşc.

— Ce-o fi urmărind? se întrebă lordul.

Burghiul îşi încetase lucrul. Ducându-şi cu grijă mâna în dreptul găurii, David Lindsay simţi o sârmă subţire şi răsucită, pe care Osman o împinse atât de mult, până când pe partea unde se afla lordul se încolăciră pe pământ câţiva metri.

— Un fir electric! îşi spuse lordul. Trebuie să văd ce are de gând omul nostru.

Deodată se auziră paşi uşori. Dervişul ieşea din chioşc. Lordul abia avu vreme să se retragă şi să-l vadă pe Osman apropiindu-se de gaura pe care o făcuse cu ajutorul burghiului.

După câteva minute, dervişul se înapoie iar în chioşc. David Lindsay se târî cu băgare de seamă până la locul unde stătuse mai înainte şi constată că sârma fusese îndoită şi fixată cu ajutorul unuia din acele de sârmă. Sârma era destul de lungă, ca să poată fi trasă de acolo până la zid şi apoi peste el, de partea cealaltă.

— Cerule! David Lindsay nu este totuşi atât de naiv cum au dovedit cele întâmplate în cursul zilei de azi. Cred că ştiu ce urmăreşte, îşi spuse lordul. Omul acesta vrea să arunce pavilionul în aer. Dar în ce mod? Cu ajutorul electricităţii? Hm! Un derviş care se ocupă de electricitate... e un om ciudat. Ce ştie el despre electricitate şi ce ţintă urmăreşte?

După câtva timp, Osman se înapoie şi-şi continuă opera tainică. Lordul se retrăsese, dar nu la o depărtare prea mare, astfel că, trântit la pământ, putea să-l observe destul de bine. Şi se simţi oarecum mulţumit, când îl văzu pe Osman întinzând sârma până la zid şi fixând-o în diferite locuri. Acum, lordul trebuia să se retragă, ca să nu fie surprins. El se târî cu repeziciune de-a lungul zidului, până acolo unde fusese lăsat de Osman. Într-adevăr, după puţin timp apăru şi dervişul.

— Ai observat ceva suspect? îl întrebă.

— Nu. N-a fost nimeni pe aici. A venit iubita?

— Da. Voia tocmai să plece şi fiindcă mă aştepta de mult,

n-a mai putut rămâne. Ne vom întâlni mâine, într-altă parte.

— Plecăm?

— Încă nu. Vom înălţa mai întâi sârma aceasta peste zid, pentru ca mâine fata să se poată căţăra mai uşor decât noi. Pe ea nu are cine s-o ajute. Înţelegi?

— Ca să fiu sincer, nu prea înţeleg. Nu ştiu cum s-ar putea folosi ea de sârmă, ca să se caţăre pe zid şi să sară apoi pe partea cealaltă.

— Lucrul e foarte simplu! Mâine-seară voi lega de sârma pe care noi o vom înţepeni acum în preajma zidului, o scară de frânghie pe care fata s-o poată trage uşor în grădină. Să plecăm! E mai bine să ne îndepărtăm puţin de locul acesta.

Sârma fu trasă peste zid şi înţepenită cu câteva ace în crăpături. Cei doi inşi se căţărară apoi pe zid şi coborâră pe partea cealaltă, ca s-o înţepenească iar cu câteva ace sârma era atât de subţire, încât şi ziua ar fi fost observată cu mare greutate.

— Aşa! exclamă dervişul, după ce-şi termină lucrul şi ajunseră iar pe şosea. Acum ne-am terminat misiunea şi putem pleca.

Lordul dădu ascultare unei inspiraţii subite. El îşi scoase pe furiş briceagul din buzunar şi-l vârî repede într-o crăpătură a zidului, ca să regăsească uşor locul unde fusese înţepenită sârma şi se hotărî, să se ducă imediat la „Casa Italiană”, ca să poată povesti lui Normann şi Hermann noua lui aventură.

Pornind cu paşi iuţi, cei doi ajunseră curând în dreptul casei pe care o închiriaseră Ibrahim şi dervişul. Dar Osman nu ţinea defel ca însoţitorul său să ştie unde locuieşte, aşa că nu-i spuse nimic şi-şi continuă drumul până la conducta de apă care mărturisea şi în starea de acum măreţia realizărilor din secolele apuse.

— Aici trebuie să ne despărţim. Dar mai întâi o să-ţi dau bacşişul pe care ţi l-am făgăduit, spuse dervişul, vârându-şi mâna în buzunar. În timp ce Osman căuta încă moneda de doi franci pe care voia s-o dăruiască lordului, se auzi un zgomot de paşi din direcţia unde era situată casa lui Ibrahim. Se apropiau doi inşi.

— Nu trebuie să fim văzuţi! şopti Osman, înmânând repede lordului moneda făgăduită. Stai liniştit şi intră în crăpătura

zidului, până când trec cei doi inşi!

— Eu cred că ar fi mai bine să ne trântim la pământ! răspunse lordul tot în şoaptă.

Osman îi urmă sfatul şi, după câteva clipe, cei doi trecură pe lângă ei. Spre marea uimire a lui Lindsay, ei vorbeau în limba germană şi glasurile lor i se păreau cunoscute. De aceea, el ciuli urechea, ca să-i înţeleagă.

— Acum ne putem aprinde în sfârşit o ţigară, spuse unul din ei.Ai foc?

— Da, îndată!

În clipa următoare sclipi flacăra unui chibrit, care lumină obrazurile celor doi, ce se opriseră la o distanţă de vreo zece paşi de locul unde se ghemuiseră dervişul şi ajutorul său. Şi presupunerea pe care o făcuse lordul atunci când auzise glasurile se dovedi întemeiată: cei doi erau Paul Normann şi Hermann Wallert. Cu toate că n-avea de ce să se teamă, el socoti că e mai bine să stea liniştit lângă derviş. Acesta, însă, se sperie când îi recunoscu.

— Allah, Allah! exclamă. Iar ăştia, iar...!

Vorbise destul de încet, dar Paul Normann întoarse repede capul.

— N-ai auzit nimic? îşi întrebă încet prietenul. Mi s-a părut că a vorbit cineva.

— Ţi s-a părut. Eu n-am auzit nici un glas. Să mergem!

Cei doi prieteni se îndreptară agale spre oraş. Acum, Osman se ridică în picioare.

Era atât de tulburat, încât nici nu se mai gândi că luntraşul i-ar putea observa neliniştea. După ce merse doi-trei paşi, se opri.

— Ah, aici erau! exclamă el, năcăjit. Ce-au căutat? Cum au aflat? S-o fi întâmplat ceva? Trebuie să ştiu! Mii de draci, ce să fac mai întâi? Să mă ţin după ei, ori să mă duc acasă?

— Îi cunoşti pe cei doi? întrebă lordul pe un ton nevinovat.

— Foarte bine! Sunt doi netrebnici, în stare de orice. Ascultă, vrei să adaugi zece franci la bacşişul pe care ţi l-am dat?

— Zece franci? Asta-i o avere pentru mine!

— Bine. Ţine-te după ei — fără să fii observat — fiindcă vreau să ştiu unde locuiesc. Fugi după ei! Repede! Eu te

aştept aici.

— Drace! Ce să fac? Voiam să mă furişez după el, ca să ştiu unde locuieşte! îşi spuse lordul. Şi acum, mă trimite după prietenii mei. Ce să fac? Pe cei doi îi găsesc eu şi fără să mă trimită el, dar... fir-ar al naibii! Adineauri voia să se ducă acasă şi spunea că este grăbit. Prin urmare, îl găsesc cu siguranţă aici. Cel mai bun lucru este să fug după cei doi.

Când ajunse, gâfâind, lângă Paul Normann şi Hermann Wallert, ei se dădură în lături: îi auziseră paşii, astfel că voiau să-l lase să treacă, fiindcă nu ştiau cine este.

— Staţi, ticăloşilor! strigă el. Mâinile sus! Adică, nu: punga sau viaţa! *Yes!*

— Drace! exclamă Paul Normann. Sir David!

— Adevărat! Unchiule! De unde ai răsărit şi ce cauţi pe aici!

— Dacă ţi-aş mărturisi, ai rămâne uimit.

— Vii de la cele trei fete ale tale din harem?

— *No*. Să le ia dracu' pe toate femeile din harem! De-acum încolo, mă mulţumesc să văd *Răpirea din serai* numai la Operă. Mozart se pricepea mai mult ca mine. *Well*. Am găsit ceva mult mai important. *Yes!* Pe derviş!

— Atâta tot?

— Cum „atâta tot”? Nu-ţi ajunge? Ăsta-ţi este răspunsul?

— Ce-ai fi vrut să-ţi spun?

— Să mă aplaudaţi amândoi, ca să văd că mă admiraţi. Îl găsesc pe ticălosul pe care-l căutăm de zor şi vă uitaţi la mine cu cel mai nepăsător aer din lume.

— Nu te supăra, unchiule, dar ceea ce am găsit noi preţuieşte mai mult: tot cuibul, adică pe Ibrahim şi fetele!

— *By Jove!* Unde?

— În casa aceea din preajma conductei de apă.

— Ah, acolo stă? De aceea spunea că trebuie să intre acolo!

— Cine?

— Dervişul. V-a văzut şi v-a recunoscut pe amândoi.

— Ne-a văzut şi ne-a recunoscut?

— *Yes*. Eram cu el. Voia să fugă după vei, dar s-a răzgândit şi m-a trimis pe mine.

— Pe tine? Dervişul te-a trimis pe tine?

— *Yes*. Spunea că sunteţi nişte ticăloşi.

— Şi l-ai lăsat să vorbească aşa despre noi?

— *Yes*. N-are dreptate? Am câştigat de la el un bacşiş de doi franci şi...

— Un bacşiş? Tu?

— Şi aţi luat banii, sir David?

— *Yes*. Şi voi câştiga încă zece franci, dacă mă înapoiez şi-i spun unde locuiţi.

— Te-a trimis pe tine să ne urmăreşti? Foarte ciudat! Te cunoaşte, doar!

— Nu m-a recunoscut. Dacă aţi şti prin ce-am trecut! O să vă minunaţi, când vă voi povesti!

— Povesteşte-ne!

— *Well!* Dar mai întâi spuneţi-mi ce căutaţi la ora asta târzie în afara oraşului?

— Am fost în grădina lui Ibrahim şi am vorbit cu Zykyma şi Tşita.

— Trebuie să-mi istorisiţi şi mie cum s-au petrecut lucrurile.

— Desigur. Dar poate că ar fi mai bine să ne povesteşti mai întâi tu întâmplările pe care le-ai trăit azi şi să ne înapoiem în oraş.

— Nu, încă nu ne înapoiem. Am de lucru pentru voi. Dar să nu rămânem pe şosea, ca să nu ne observe nemernicul acela! S-o luăm la stânga şi o să aflaţi îndată tot ce trebuie să ştiţi.

12. În cursă

Paul şi Hermann voiseră numai să cerceteze situaţia casei în care erau ţinute cele două fete şi care era în mijlocul unei grădini, în preajma şoselei. Dar când ajunseră acolo, văzură că le este cu neputinţă să se îndepărteze imediat după această recunoaştere.

— N-ai vrea să ocolim grădina? propuse Hermann.

— De ce nu? Însă trebuie să avem grijă să nu ne audă paznicul!

— Vrei să intrăm?

— Dacă am putea, desigur că aş vrea. Aminteşte-ţi că Tşita este închisă acolo şi eu stau aici. Crezi că aş fi în stare să şovăi?

— Nu, nu! Şi eu sunt stăpânit de aceeaşi hotărâre ca şi tine! Poate că ea este chiar aproape de noi, fără să ştim.

— M-aş mira să fie aşa cum presupui tu. Arabadşiul ne-a informat doar că haremul este la etajul casei şi anume în partea care dă spre oraş. Probabil că tot pe acolo trebuie să fie şi paznicul.

— Atunci, hai să ne strecurăm în grădină!

Paul Normann nu mai stătu pe gânduri şi, strecurându-şi mâna printre scândurile porţii, trase zăvorul, fără să facă zgomot. Apoi împinse poarta, dar se produse un scârţâit puternic şi supărător, din pricina căruia cei doi inşi tresăriră.

— La asta nu m-am aşteptat, spuse Hermann, necăjit. Trebuie să fugim!

— Nu, răspunse Paul. Dimpotrivă, să intrăm repede!

Îşi urmă prietenul în grădină, închise uşa cu acelaşi zgomot, împinse zăvorul la loc şi-l trase pe Hermann după el.

— Acum, să ne trântim pe iarbă, lângă gard!

Abia se aşezară şi se auziră paşii cuiva care se apropia.

Paznicul trecu pe lângă ei, atât de aproape încât l-ar fi putut apuca de picioare. El se uită cu atenţie la poartă, îşi roti

cu grijă privirea în jur şi se înapoie încet spre partea din faţă a casei.

Cei doi prieteni se târâră cu băgare de seamă de-a lungul gardului şi zăriră curând aripa unde erau închise cele două fete; fireşte, însă, numai contururile ei, din pricina întunericului şi a depărtării.

— Rămâi aici! şopti Paul Normann. Eu plec în recunoaştere.

Târându-se mai departe, el auzi deodată zgomotul unor paşi, care îi trădară locul unde se afla paznicul şi socoti că ar fi bine să se târască până în apropierea lui.

Paznicul şedea pe o bancă de piatră acolo unde, înăuntrul unui gard viu, înalt şi gros, grădina era despărţită de o alee care mergea împrejurul casei. Încercarea era îndrăzneaţă şi legată poate de oarecare primejdii, dar Paul Normann se furişă totuşi până aproape de bancă. Acum putea să vadă mai bine şi casa.

Un fel de verandă era sprijinită de doi stâlpi. Deasupra se vedeau două obloane, dintre care unul părea închis, iar celălalt deschis. Statura vânjoasă a paznicului îngăduia să se presupună că el nu şi-ar fi părăsit curând locul plăcut de odihnă pe care şi-l alesese, decât dacă ar fi fost silit s-o facă. De aceea, Paul se înapoie cu aceeaşi băgare de seamă la prietenul său.

— În sfârşit! spuse Wallert, uşurat. Bine că ai venit!

— Casa are o verandă, la care se ajunge foarte uşor. Sus am văzut un oblon. Dar paznicul stă pe o bancă, tocmai în dreptul lui.

— Păcat!

— Dacă am fi cel puţin siguri că fetele locuiesc în partea aceea a casei.

— Arabadşiul ne-a spus că locuiesc acolo şi el ştie doar.

— Atunci, cel mai bun lucru ar fi ca tu să atragi atenţia paznicului asupra ta, în timp ce eu am să mă caţăr pe verandă. Vrei?

— Sigur că vreau, fiindcă mă gândesc că Tşita trebuie să fie acolo.

— Bine!

— Eu mă furişez pe partea cealaltă şi fac un zgomot uşor. Când vine paznicul, mă ascund. Între timp, tu eşti sus.

— Dar îndată ce-l vezi apropiindu-se, tu trebuie să-i dai de lucru cel puţin cinci minute, ca să nu fiu stingherit. Ce-ar fi să arunci în el cu pietre? Pe alee sunt destule, doar!

— Bună idee! Şi cum aflu că vrei să cobori?

— Te voi înştiinţa printr-un semn, care să nu fie observat. Pot să imit de pildă cântecul greierului.

— Ai dreptate; e un semn care nu poate da de bănuit. Să plecăm, a trecut de mult miezul nopţii şi trebuie să ne folosim de întuneric.

— Mă furişez încă o dată până la el. Nu zăbovesc mai mult de un minut. După aceea, începi să arunci cu pietre.

Paul Normann se târî iar până la bancă şi se furişă îndărătul ei, în iarbă. El nu mai avu mult de aşteptat şi i se păru că vede mişcându-se ceva în tufişul din partea cealaltă casei, apoi auzi o piatră căzând printre frunze. Paznicul sări în picioare şi trase cu urechea. După câteva clipe se auzi altă piatră vâjâind printre frunze. Paznicul îşi murmură ceva în barbă şi se îndepărtă.

Cum îl văzu dispărând după colţul casei, Paul Normann se căţără pe unul din stâlpi şi ajunse repede pe verandă. El se întinse imediat pe scândurile podelei, fiindcă în timpul căţărării se produsese puţin zgomot, care l-ar fi putut trăda.

După câteva clipe, paznicul se înapoie şi, cu un aer bănuitor, se opri şi se uită spre verandă; el începu să se plimbe cu paşi mari pe dinaintea casei şi mormăi atât de tare, încât şi Paul Normann îl auzi.

În momentele acelea periculoase, Hermann aruncă iar o piatră şi paznicul porni încă o dată spre locul de unde se auzise zgomotul. Atunci, Paul Normann se ridică şi se convinse că avusese dreptate: acolo erau într-adevăr două obloane, dintre care unul era închis.

În deschizătura celuilalt apăru o arătare albă.

— Cine-i acolo? întrebă în limba franceză un glas înăbuşit de femeie.

— Un salvator, răspunse el. Dar tu cine eşti?

— Zykyma, răspunse glasul aproape în şoaptă.

— Te rog să te întorci în odaie!

Ea îi ascultă îndemnul şi după câteva clipe Paul Normann o urmă; dar înainte de a sări pe fereastră se uită cu grijă în

grădină. Tocmai atunci se înapoia paznicul. El părea liniştit şi se plimba.

Paul Normann intră în odaie. Zykyma se apropie de el şi-l privi.

— Normann efendi! exclamă ea în şoaptă. Allah fie lăudat de-a pururi! Unde este Wallert efendi?

— Jos, în grădină. Unde e Tşita?

— În odaia de alături. Doarme.

— Şi tu de ce nu dormi?

— Ne-am culcat târziu, fiindcă am primit vestea că sunteţi în Tunis.

— De la Said?

— Da. Până acum o oră am stat de vorbă. Tşita a adormit imediat. De când am venit aici n-a dormit aproape deloc şi a plâns întruna. Şi pe mine era sa mă doboare somnul, dar am auzit scârţâitul porţii şi mi-am închipuit că aţi venit voi. M-am apropiat de fereastră şi am aşteptat, dar n-am vrut s-o trezesc pe Tşita. Şi acum, iată-te! Ah, acum putem să nutrim iarăşi o speranţă!

— Nu numai o speranţă. Puteţi fi sigure că se apropie ziua în care veţi fi salvate. N-aş putea vorbi cu Tşita?

— Ba da. Mă duc s-o trezesc încet şi să-i spun că ai venit. Altminteri, ar fi în stare să strige de bucurie şi am fi trădaţi. Aici este odaia mea şi dincolo este a ei. Aşteaptă-mă!

Zykyma intră în camera de alături.

Paul Normann auzi curând şoaptele celor două fete, apoi un ţipăt înăbuşit şi după aceea... ea se furişă cu paşi iuţi în odaie şi se apropie de el. Îmbrăţişându-l, Tşita îşi rezemă capul de pieptul lui şi, copleşită de fericire, nu mai scoase nici un cuvânt.

Peste măsură de tulburat, o îmbrăţişă şi el.

— Tşita! Floarea mea, bucuria mea, viaţa mea! Te-am regăsit, în sfârşit! Acum va fi iarăşi bine! Ah, mult trebuie să fi suferit!

Ea nu-i răspunse, dar corpul îi era zguduit de suspinele pe care nu izbutea să şi le înăbuşe. El aşteptă s-o vadă liniştindu-se.

— Acum nu ne vom mai despărţi! spuse Normann.

Şi începură să-şi povestească toate cele întâmplate de

când nu se văzuseră, ochi în ochi şi mână în mână.

Zykyma rămăsese întâi în odaia ei, ca să îngăduie celor doi îndrăgostiţi să se bucure în voie că s-au regăsit; după câtva timp, ea se înapoie.

Paul Normann află că şi pe gangul care ducea la odăile celor două fete era un paznic. Prin urmare, acum nu se putea întreprinde nimic. Se stabili însă ca Said să vină a doua zi la „Casa Italiană” şi să se sfătuiască, după ce vor cunoaşte proiectele stăpânului, asupra hotărârilor ce urmau să fie luate.

Totodată, Paul Normann şi cele două prietene îşi dădură seama că el nu trebuie să mai întârzie, ca să nu-şi primejduiască situaţia, întrucât nu mai era mult până în zori.

De aceea, el se apropie de fereastră, îşi duse mâna la gură şi imită cântecul greierului, aşa cum se înţelesese cu Hermann, ca să-i dea de veste că vrea să coboare. Nu trecu mult şi paznicul sări iar de pe bancă şi dispăru cu paşi iuţi îndărătul casei.

Normann îşi strânse încă o dată iubita la piept.

— Rămâi cu bine!

După ce strânse mâna Zykymei, coborî pe stâlp, străbătu aleea din câteva sărituri şi ajunse pe iarbă, unde se întinse imediat, fiindcă îl văzu iar pe paznic. Apoi se târî până la gard şi după câteva clipe veni şi Hermann.

— Slavă Domnului! exclamă Wallert, uşurat. Mi-a fost frică să nu te prindă! Ştii că ai stat mult? Ei, ce-i cu fetele?

— Întâi să plecăm!

Părăsiră curând grădina şi dispărură după colţul casei, ajungând la vechea conductă de apă, unde trecură pe lângă lord şi pe lângă derviş, fără să le bănuiască prezenţa. După aceea David Lindsay îi ajunse şi, spre marea lor uimire, îi conduse în spatele grădinii *bardo*-ului. Când aflară ce se întâmplase acolo, îşi exprimă admiraţia pentru curajul bătrânului lor prieten.

Lordul se apropie de zidul grădinii şi-şi găsi briceagul înfipt în crăpătura zidului.

Cei trei inşi se hotărâră ca, înainte de a-i anunţa pe paznicii bordo-ului despre cele ce se puneau la cale, să sară zidul şi să cerceteze cu atenţie pregătirile criminale ale dervişului.

Şi de data aceasta David Lindsay ţinu locul scării, cum se exprimase el însuşi, iar după ce Normamn şi Wallert se urcară pe zid, el le aruncă repede cingătoarea şi se căţără la rându-i. După câteva minute, coborâră în grădină.

Lordul îi conduse până la chioşc şi le arătă gaura pe care o făcuse dervişul, după care pătrunseră în chioşc.

Aprinzând un chibrit, ei văzură că se găsesc într-o încăpere fără nici o fereastră. Într-unul din pereţi se afla o firidă, în care, pe un scăunel scund, era aşezată o pernă. În afară de covorul care acoperea întreaga podea, nu se mai vedea nimic.

— Ciudat, foarte ciudat! Se pare că nu este un chioşc obişnuit. *Yes*.

— Nu, răspunse Paul Normann. E o casă de rugăciune. Firida se numeşte Kiblah şi indică direcţia spre Mecca, spre care orice credincios trebuie să-şi întoarcă obrazul atunci când se roagă. Se pare că pe scăunelul acela îngenunchează credinciosul în timpul rugăciunii. Şi fiindcă nu văd decât un scăunel, presupun că aici este o casă de rugăciune destinată unui singur om. Şi acest om trebuie să fie...

— ... beyul Tunisului! îl completă Hermann.

— Desigur. Prin urmare, dacă este într-adevăr plănuită, lovitura este îndreptată împotriva lui. Şi acum, să urmărim sârma şi să vedem cum se desfăşoară.

Aprinzând pe rând câteva chibrituri, ei găsiră curând locul pe unde pătrundea sârma înăuntrul chioşcului; ea se întindea pe sub covor până la scăunel, a cărui înălţime era numai de o palmă. Aşa cum îşi închipuiseră ei, capătul firului electric intra în cutiuţa de tablă, care era ascunsă sub scăunelul acoperit de pernă.

— Drace! Ce părere aveţi?

— O tentativă de omor! spuse Paul Normann. O tentativă de omor, îndreptată împotriva beyului!

— *Excellently!* Cred că a fost o întâmplare fericită că m-am întâlnit cu ticălosul acela. *Well*. Acum, reclamaţie. Arestare. Bătaie la tălpi. Frânghie. *Yes*.

— Da, să comunicăm imediat ceea ce am descoperit. Nu se poate şti când ar urma să se săvârşească atentatul. Nu trebuie să pierdem vremea.

— Pe cine înştiinţăm?

— Vom afla noi curând şi cu cine urmează să stăm de vorbă. Să mergem! Pornim repede spre castel, în direcţia în care vom vedea că arde o lumină.

Grădina era mare şi frumoasă, după cum putură să observe cei trei inşi în pofida întunericului. Merseră mult până să ajungă în partea din spate a uneia din clădirile care aparţineau castelului. Nu se vedea nici un paznic. Puţinele ferestre ale casei erau aşezate la întâmplare. Din fericire, una dintre ele era luminată. Ea nu era înaltă şi avea un grilaj de lemn.

Hermann se apropie de fereastră şi se uită, dar în clipa următoare se retrase uimit.

— Drace... însuşi Krüger-bey e înăuntru!

— Ce? Vreau să-l văd şi eu!

Paul Normann îşi împinse prietenul în lături şi privi.

Într-adevăr, la o masă şedea Krüger-bey, comandantul gărzii.

Îşi deschisese tunica împodobită cu trese aurite, astfel că rotunjimea pântecului său impunător putea fi admirată în voie. Obrazul său roşu şi blând, umbrit de o mustaţă uriaşă, vădea o expresie de nemărginită mulţumire; nasul lat şi destul de mic avea culoarea aceea cu totul neobişnuită unui credincios adept al Profetului, căruia nu-i sunt îngăduite anumite băuturi. Şi parcă tocmai spre a confirma bănuiala pe care o stârnea în mod neîndoios aspectul nasului, pe masă se răsfăţau o sticlă de vin şi un pahar; e drept însă că acum amândouă erau goale.

Bărbatul acesta era prin urmare fostul băiat de serviciu dintr-o berărie din Brandenburg şi actualul comandant al gărzii, căruia Mohammed es Sadok Paşa îi încredinţase paza preţioasei sale vieţi.

După o sumedenie de călătorii aventuroase prin diferite părţi ale lumii, ajunsese în Tunis şi se înrolase în armată. Înzestrat cu anumite însuşiri, curajos şi isteţ, el urcase din ce în ce mai sus şi ajunse în cele din urmă comandantul gărzii. Desigur că fusese nevoit să se convertească la islamism, dar cu inima rămăsese creştin şi, mai ales, un bun şi sincer german.

Era o personalitate foarte cunoscută şi mult apreciată, pe care o vizitau mai ales germanii, de dragul unei ciudăţenii care făcea din el un minunat tovarăş de societate. Ciudăţenia aceasta consta în modul cum vorbea limba germană.

Fireşte că nu avea o cultură deosebită. La început vorbise germana aşa cum poate s-o rostească un băiat de serviciu dintr-o berărie şi un brandenburghez autentic, în dialectul local. Trecură apoi câţiva ani, în care nu avu prilejul să mai vorbească limba maternă, astfel că o uită pe trei sferturi. Iar cuvintele pe care şi le mai amintea erau rostite după regulile limbilor turcă şi arabă şi încetul cu încetul dădură naştere unui limbaj greu de înţeles şi pe care nu ne încumetăm să-l reproducem în amănunţime.

Se adăuga însă şi faptul că-i plăcea s-o vorbească. Nimic nu-l bucura mai mult, decât vizita unui german. Dar silinţele pe care le depunea cu toată seriozitatea, din dorinţa de a folosi un limbaj cât mai corect, arau atât de caraghioase, încât cel care-l asculta trebuia să se stăpânească din răsputeri, ca să nu izbucnească în hohote de râs.

— Aşadar, acesta este Krüger-bey despre care se povestesc atâtea? întrebă Paul Normann, după ce se uitase un timp pe fereastră.

— Da, el este. Şi după cum cred, faptul că am dat de el este o întâmplare neaşteptat de norocoasă.

— Să batem?

— Desigur. Dar te rog să-mi laşi mie sarcina aceasta!

El bătu în oblon. După câteva clipe se deschise fereastra şi un glas întrebă în limba arabă:

— Cine-i acolo?

— Trei sărmani ucenici germani, răspunse Hermann în limba germană.

Capul lui Krüger-bey se apropie de fereastră şi se ciocni aproape de obrazul lui Hermann.

— Drace! Dumneata aici, în bardo? exclamă uimit comandantul gărzii.

— După cum vedeţi, excelenţă!

— Şi cum se face că vă plimbaţi la ora aceasta prin grădina castelului? Pe unde aţi intrat?

— Am sărit peste zid.

Auzind lămurirea lui Wallert, rostită cu atâta linişte, Krüger-bey rămase cu gura căscată şi-l privi cu o căutătură în care se amestecau uimirea şi indignarea.

— Aveţi vreo legătură cu diavolul?

— Nu. Dar vrem să vă aducem la cunoştinţă un lucru foarte important. Daţi-ne voie să intrăm, vă rog!

— Să intraţi? Nu sunteţi singur?

— Nu, v-am spus doar că suntem trei. Am venit împreună cu cei doi prieteni, despre care v-am vorbit azi.

— Lordul şi pictorul? Bine! Îmi voi îngădui imediat să am onoarea de a mă înfăţişa. Mergeţi de-a lungul zidului până la prima uşă!

După câteva clipe, Krüger-bey le deschise uşa, lăsându-i să intre.

— Vă rog să primiţi salutările mele şi să-mi daţi voie să aflu care este scopul onorabilei dumneavoastră vizite.

— Am venit să-l prevenim pe Mohammed es Sadok, beyul Tunisului, că se pregăteşte un atentat împotriva sa, începu Hermann. Urmează să fie aruncat în aer!

— Nu se poate! Glumiţi!

— Nu glumim. E adevărat.

— Şi când ar urma să se producă această întâmplare de necrezut?

— În timp ce beyul îşi face rugăciunea, în grădină.

— Şi cine vrea să săvârşească atentatul?

— Un oarecare derviş Osman.

— Aş fi foarte încântat dacă aţi încerca să vă exprimaţi prin cuvinte din care să înţeleg ce vreţi să spuneţi. Am impresia că visez.

Hermann începu să-i povestească în amănunţime aventura lui Lindsay în grădina castelului, stârnind uluirea ascultătorului său. E drept că lordul nu vorbea limba germană, dar înţelegea de ajuns ca să poată urmări povestirea lui Hermann şi ca să-i întărească aproape fiecare cuvânt prin câte o înclinare a capului.

— Dacă lucrurile se prezintă aşa cum susţineţi dumneavoastră, răspunse Krüger-bey, înseamnă că aţi salvat viaţa beyului şi că mi-aţi făcut şi mie un mare serviciu. Prin urmare, atentatul trebuie să se producă în chioşcul es Sallah?

— Da, în chioşcul de rugăciune. Tentativa de omor se va produce exact la ora trei după-amiază, sunt sigur.

— Cum puteţi să fiţi atât de sigur?

— Se ştie doar în tot oraşul, că Mohammed es Sadok îşi face în chioşc numai rugăciunea de după-amiază. Îndată ce muezinul îi cheamă din minaret pe credincioşi la rugăciune, Mahommed es Sadok păşeşte în chioşc şi obişnuieşte să consacre rugăciunii câte un sfert de oră în fiecare zi. Prin urmare, ucigaşii au destulă vreme să-şi săvârşească ticălosul asasinat pe care l-au plănuit.

— E un plan făurit cu multă chibzuinţă, iar lovitura n-ar fi putut să dea greş.

— Fară îndoială că aşa s-ar fi întâmplat lucrurile, fără ca asasinii să se teamă câtuşi de puţin că vor fi descoperiţi. Îmi voi îngădui să împărtăşesc imediat vestea lui Mohammed es Sadok, printr-un sol pe care i-l voi trimite.

— Vreţi să-l treziţi?

— Fireşte! Bineînţeles! Negreşit!

— Nu o să se supere?

— În împrejurări atât de grave nu mai pot să ţin seama de ceea ce-mi este îngăduit şi ceea ce-mi este interzis.

— Şi vreţi să-l rugaţi să vină aici?

— Bineînţeles! Negreşit! Fireşte! Dacă mă duc la el la o asemenea oră, faptul va da de gândit. Aici la mine, însă, putem cerceta chestiunea în taină şi pe îndelete; altminteri, riscăm să trădăm ucigaşului că i-am descoperit planurile şi-i înlesnim putinţa de a se ascunde, îmi daţi voie, da?

Colonelul luă o hârtie, scrise repede pe ea câteva rânduri şi o puse într-un plic. După ce-l lipi, bătu din palme. În clipa următoare apăru un negru, care făcu o plecăciune umilă. Colonelul îi înmână plicul şi-i dădu ordinul cuvenit, iar negrul se îndepărtă în grabă.

Apoi, Krüger-bey începu să se intereseze cu deosebită căldură de situaţia fiecăruia dintre oaspeţii săi. Şi în timp ce se schimbară întrebări şi răspunsuri, el avu grijă să-şi pună deoparte sticla şi paharul care se răsfăţaseră pe masă şi care-i ajutau întotdeauna să-şi treacă într-un mod plăcut orele de inactivitate. Mohammed es Sadok nu trebuia să ştie de plăcerile interzise pe care şi le oferea comandantul gărzii

sale.

După câtva timp se auzi o bătaie în uşa laterală. Colonelul aprinse o lumânare şi ieşi. Cel care bătuse era însuşi Mohammed es Sadok; venise într-o îmbrăcăminte foarte puţin ceremonioasă, alarmat de rândurile lui Krüger-bey.

— Ţi-am primit scrisoarea, spuse el pe un ton indispus şi-i dădu scrisoarea înapoi. De ce mă scoli în toiul nopţii şi mă faci să vin aici pe furiş?

Krüger-bey nu-şi pierdu cumpătul.

— Viaţa ta e în primejdie, stăpâne! răspunse el în limba arabă. Şi dacă n-ai fi venit pe furiş, aşa cum te-am sfătuit, poate că n-am fi izbutit să-l prindem pe asasin.

— Viaţa mea? Un asasin?

— Da, ai auzit bine. Ţi-am spus că acel Ibrahim a venit aici, sub un nume străin, ca să-ţi afle intenţiile. Ai crezut că nu trebuie să nutresc vreo bănuială împotriva lui. Azi vei recunoaşte că am avut dreptate. Ibrahim vrea să te ucidă, în timp ce-ţi faci rugăciunea.

— Dovedeşte-mi ceea ce susţii!

Colonelul îi povesti atunci ceea ce aflase de la Hermann Adlerhorst şi însoţitorii săi. Mohammed es Sadok îl ascultă liniştit.

— Să mergem la chioşc! spuse el, după ce Krüger-bey îşi sfârşi povestirea. Numai noi doi!

Cei trei prieteni aşteptau în camera comandantului gărzii. El crezuseră că beyul îi va întreba despre descoperirea atentatului plănuit, dar se înşelaseră. Abia după o oră se înapoie Krüger-bey şi între timp se crăpase de ziuă.

Krüger-bey, care vorbea atât de urât limba sa maternă, dovedi în schimb că stăpâneşte în mod desăvârşit limba franceză.

— Totul depinde de împrejurări, răspunse el. Domnitorul meu n-a vrut să fie nepoliticos cu oaspeţii mei şi m-a însărcinat să vă salut în numele lui.

— Atunci salutaţi-l din partea mea şi spuneţi-i că am terminat cu el. *Yes!* spuse lordul.

— Bine, vă voi îndeplini dorinţa.

— Şi acum, ne despărţim. *Adieu!* Sper că n-o să ne mai vedem!

— Ba da! Chiar azi-dimineaţă.
— Nici nu mă gândesc!
— Ce! Nu vreţi să fiţi de faţă la interogatoriu?
— Care interogatoriu?
— Mohammed es Sadok este un judecător aspru şi drept, dar în acelaşi timp un om care nu amână ceea ce are de făcut. Totodată, nu-i place să lase pe seama altora împărţirea dreptăţii. De aceea, el va judeca încă dimineaţă cele întâmplate în cursul nopţii.
— Despre ce întâmplare este vorba?
— Ei, despre unul care a răpit astă-noapte trei femei dintr-un harem.
— Fantastic!
Lordul David Lindsay roşi.
— Şi voia să le ducă pe un vapor.
— Fir-ar a dracului de întâmplare!
— Ah, sir David, dumneavoastră sunteţi eroul! râse Paul Normann.
— Vă rog să mă lăsaţi în pace cu povestea asta! A trecut.
— Da, povestea a trecut, râse Krüger-bey, dar în ceea ce-l priveşte pe Iacub Asir şi complicii lui, ei trebuie să fie judecaţi cu toată asprimea. Dar e neapărat nevoie de mărturia dumneavoastră.
— *Nonsense!* Nu ţin deloc să depun mărturie! Cine vrea să afle amănunte, n-are decât să-i întrebe pe ticăloşii aceia. Cercetările au un caracter public, dar eu nu vreau să se ştie că un lord englez a vrut să glumească într-o noapte, în Tunis.
— E drept că sunt unele amănunte, despre care nu este prea plăcut să se ştie. Dar tocmai de aceea cred că ar fi mai bine să mai rămâneţi şi să beţi o cafea cu mine.
— Ce legătură are cafeaua cu... întâmplarea de care mi-aţi vorbit?
— După cafea, Mohammed es Sadok se va bucura să vă primească în cabinetul său, ca să afle chiar de la dumneavoastră cum aţi făcut descoperirea.
Cuvintele acestea îşi produseră imediat efectul dorit.
— *Well*. Prin urmare, aşa stau lucrurile? spuse lordul, vădind deodată un aer mulţumit. Şi cine va mai lua parte la audienţă?

— Nimeni. Beyul vrea să vă audă declaraţiile şi, după felul cum îi veţi înfăţişa lucrurile, va hotărî sentinţa pe care o va pronunţa.

— Beyul ăsta al Tunisului nu e băiat rău, *all right!* Bine, să bem cafeaua aici, în bardo. Dar ce facem cu chioşcul de rugăciuni?

— Vă rog, vă rog, îl întrerupse Krüger-bey. Am fost acolo cu beyul, care s-a încredinţat cu proprii săi ochi că vă datorează viaţa. Probabil că vă va ruga el însuşi ca deocamdată să păstraţi discreţia în chestiunea aceasta. Şi acum, să vedem dacă băutura oacheşă a mulţumirii este gata.

El bătu din palme şi, după câteva clipe, negrul aduse ceşcuţele cu cafea.

Ora următoare petrecută cu Krüger-bey în bardo ar putea fi înfăţişată minunat în trei cuvinte: „Germania în Orient”. A fost o oră de pălăvrăgeală, la care cei patru inşi s-au gândit multă vreme. Fireşte că aproape toată convorbirea a fost purtată în limba germană şi isteţul colonel şi comandant al gărzii au avut prilejul de a folosi cel mai înflorit limbaj din câte se pot închipui, în timp ce Paul şi Hermann se străduiau din răsputeri să-şi stăpânească hohotele de râs care îi podideau.

Krüger-bey se interesă în mod stăruitor de scopul venirii la Tunis al celor trei prieteni. Hermann îi povesti sincer şi amănunţit despre soarta tristă de care fusese năpăstuită cu ani în urmă întreaga sa familie şi despre rolul pe care anumite presupuneri îl îndemnau să-l atribuie lui Ibrahim şi dervişului Osman în desfăşurarea nenorocirii de atunci. Colonelul îl ascultă cu multă luare-aminte şi-i făgădui în mod solemn şi într-un limbaj din cele mai caraghioase, că-i va acorda tot sprijinul să-i prindă pe cei doi netrebnici.

Ora aceasta se scurse cu prea multă repeziciune.

Deodată apăru un sol, trimis de bey să-l cheme pe lord în cabinetul său. Lordul îl urmă dar se simţi stăpânit de o oarecare stângăcie, fiindcă-şi spunea că mărturisirea lui va trebui să aibă caracterul unei spovedanii.

Dar când se înapoie în odaia lui Krüger-bey, chipul său vădea o mulţumire deplină, iar nasul i se mişca mai mult şi mai prietenos ca de obicei. Lordul primise asigurarea că anumite părţi ale întâmplării de la miezul nopţii vor fi trecute

sub tăcere.

În sfârşit, Mohammed es Sadok încuviinţă ca o trăsură a palatului, veche de peste o sută de ani, să-i conducă pe lord şi pe cei doi germani la „Casa Italiană”.

Acolo îl găsiră pe arabadşi, care-i aştepta de mult. El fusese trimis de Tşita şi Zykyma să le spună celor trei prieteni că pot veni la miezul nopţii să le ia; până atunci, ele vor face toate pregătirile cuvenite.

— Stăpânul, îşi încheie el raportul, vrea să facă azi o călătorie.

— Încotro?

— Din întâmplare ştiu unde vrea să se ducă, fiindcă-l voi însoţi. Are de gând să meargă până la băile l'Enf.

— Am auzit de ele. Ce caută acolo?

13. Beyul Tunisului

După ce-i recunoscuse pe Paul Normann şi Hermann Wallert, dervişul se dusese acasă şi vorbise mai întâi cu paznicul grădinii, ca să afle dacă s-a întâmplat ceva deosebit. Răspunsul acestuia îi dăduse de gândit; de aceea, aprinse o lanternă şi începu să cutreiere grădina.

În cursul cercetărilor, el descoperi urmele lăsate de paşii celor doi prieteni.

Neliniştit, dervişul se duse imediat la Ibrahim, care nu se culcase încă fiindcă abia ascultase raportul lui Said şi care se miră de vizita aceasta târzie. Dar când auzi veştile dervişului despre cele descoperite în grădina casei, uimirea lui se prefăcu într-o adevărată uluire.

— Hermann Wallert? Fratele Tşitei? exclamă el. Nu se poate!

— Crezi că nu mai văd şi că nu mă mai pot încrede în ochii mei?

— Ar însemna că ei au plecat din Consitantinopol imediat după noi. Să fi călătorit oare chiar cu iahtul englezului, prietenul lor?

— Poate că presupunerea ta e întemeiată.

— Vreau să ştiu adevărul! Voi porni chiar acum spre port, ca să aflu dacă iahtul e ancorat acolo.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm întâi înapoierea luntraşului care m-a ajutat adineauri, ca să ştiu unde locuiesc câinii aceia?

— Sfatul tău e bun. Prin urmare, crezi că unul din ei a fost sus?

— Sunt sigur. Am văzut urme în nisip. Iar sus, unul din obloane era deschis.

— Mii de draci!

— Poate că ei ştiu că sunt frate şi soră.

— Să-i înghită Gheena. Acum încep să cred că ticăloşii

aceştia au fost şi în grădina mea din Constantinopol.

— Şi eu bănuiesc acelaşi lucru.

— Poate că au vrut să răpească fetele încă de acolo, dar noi am venit în ultima clipă şi le-am dejucat planurile. Totuşi, aş ţine mult să ştiu cum au izbutit să treacă apa şi să se caţăre apoi pe zidul acela înalt, ca să ajungă în grădină.

— Cine ştie? Poate că au un complice. Altminteri, cum ar fi fost în stare să afle atât de repede că suntem aici?

— Un complice? În casa mea?

— Dar unde?

— Cine ar putea să fie? În nici un caz paznicii, fiindcă ei nu-i cunosc. Ar însemna să-l bănuim pe Said, arabadşiul.

— Poate că e el.

— Nu, pe el n-aş avea de ce să-l bănuiesc. S-ar putea ca obrazul lui sincer şi cinstit să ascundă minciuna şi trădarea? Nu, nu îmi vine să cred.

— Îi dăruieşti prea multă încredere şi prea multă libertate; îi dai putinţa să afle anumite lucruri, despre care n-ar trebui să ştie nimic.

— Bine. Îl voi pune la încercare şi vai de el dacă voi vedea că-mi nutreşte simţăminte de vrăjmăşie! Azi ai observat ceva deosebit la postul tău de veghe?

— N-am observat nimic, dar am făcut un lucru care este mult mai important decât tot ce-am întreprins noi până astăzi.

— Ce?

— Am să-ţi spun mai târziu. Acum trebuie să plecăm. Luntraşul acela pe care l-am trimis poate să se înapoieze şi n-o să mă aştepte, dacă nu mă găseşte acolo unde m-am înţeles cu el.

Înainte de a pleca, Ibrahim se încredinţă că Said s-a dus să se culce şi porunci paznicilor să fie cât mai atenţi. Apoi porni împreună cu Osman.

Când ajunseră în dreptul conductei de apă, desigur că solul dervişului, sărmanul luntraş, stătea de vorbă în bardo cu comandantul gărzii.

— Poate că a trebuit să-i urmărească departe, se consolă Osman, aşa că din pricina asta întârzie.

— Să-l aşteptăm! Vreau să ştiu neapărat unde locuiesc cei

doi. Până atunci, vorbeşte-mi despre chestiunea aceea importantă, de care ai pomenit adineauri. E în legătură cu planurile noastre?

— Fireşte! Chiar acum mă gândeam că ai fost de două ori la beyul Tunisului...

— Din păcate, ambele vizite au rămas fără rezultat.

— Cred că avem de întâmpinat o înrâurire vrăjmaşă, care ne este cu atât mai păgubitoare, cu cât planurile noastre nu suferă întârziere.

— Moştenitorul tronului priveşte intenţiile noastre cu mai multă bunăvoinţă decât Mohammed es Sadok.

— Ai vorbit cu el?

— Da, ieri după-amiază.

— Bănuieşte cine eşti?

— Poate că da. Trebuie să-l las să-şi închipuie că nu sunt un efendi oarecare. Mi-a arătat multă prietenie. Se pare că nu-l iubeşte prea mult pe bey. Dacă ar fi el la cârmă, n-ar trebui să-i spun decât un cuvânt şi totul ar decurge aşa cum vrem noi.

— Pune-l la cârmă!

— Eu? întrebă Ibrahim, uimit. Cum aş putea s-o fac?

— Luînd cârma din mâinile actualului conducător.

— Eşti nebun? Lucrul acesta nu s-ar putea întâmpla decât cu ajutorul unei revolte şi eu n-am nici timpul, nici înrâurirea necesară spre a o pune la cale.

— Revoltă? O, Allah!

Cuvintele lui Osman fuseseră rostite pe un ton dispreţuitor.

— Cum îţi îngădui să-mi vorbeşti pe tonul ăsta? se înfurie Ibrahim. Dar se potoli curând şi întrebă: cunoşti un mijloc mai bun?

— Da, unul care-şi produce imediat efectul. Moartea!

— Vrei să spui... crima?

— Te temi?

— Nu; am dovedit-o doar!

— Da, eşti originar dintr-o familie kurdă. Şi în Kurdistan o găleată de sânge omenesc nu preţuieşte nici un piastru. Dar acum nu mai eşti la vârsta vijelioasă a tinereţii. Acum ţi se pare că mirosul sângelui e neplăcut.

— Aş! Dacă-mi pot atinge ţinta pe care o urmăresc, nu-mi

pasă de mijlocul folosit! Dar nu pot întreprinde nici o acţiune care este împotriva vrerii sultanului...

— Ai fi în stare să ceri voie? Totul este să nu ţi se poată dovedi vina!

Ibrahim tăcu. Glasul ispitei nimerise o ureche dispusă să-l asculte. El reflectă şi reluă convorbirea după o pauză destul de lungă.

— Eşti un şeitan şi tot atât de deştept şi viclean ca el.

— Soarta şi sfârşitul oamenilor sunt însemnate în cartea vieţii din clipa când se nasc. Nu există schimbări! Dacă Allah a hotărât de mult ca Mohammed es Sadok să moară de mâna mea, eu n-aş fi ucigaş dacă l-aş omorî, fiindcă mă supun doar voinţei Celui Atotputernic.

— Vorbeşti despre tine? Ai cumva de gând să-ţi însuşeşti o asemenea misiune?

— De ce nu? Ceea ce mă interesează este: ce-mi oferi?

— Ce-mi ceri?

— O parte din puterea care ţi-ar reveni după săvârşirea loviturii.

— Îţi voi dărui toată bunăvoinţa mea.

— Gândeşte-te că, dacă-ţi duci repede misiunea la îndeplinire, ţi se deschid perspectivele celor mai mari demnităţi. Vizirul nu s-a bucurat niciodată de încrederea desăvârşită a sultanului. Dacă domnitorul Tunisului moare acum, marele vizir şi toţi miniştrii şi slujbaşii Înaltei Porţi cad odată cu el. În locul lor se ridică alţii şi printre ei ai putea să fii şi tu.

— Ştiu lucrul acesta tot atât de bine ca şi tine.

— Voi fi secretarul tău particular, dacă ajungi ministru?

— Da. Ţi-o jur pe barba Profetului!

— Bine! Ai auzit vreodată de „Prietenii cartuşelor”?

— Da. Există câteva asociaţii secrete, din care fac parte mai ales dervişi şi studenţi. Una dintre asociaţiile acestea îşi numeşte membrii „Prietenii otrăvii”, iar alta îi numeşte pe membrii ei „Prietenii cartuşelor”. Cea dintâi îşi răpune duşmanii cu ajutorul otrăvii, iar cealaltă împuşcă sau aruncă în aer pe cei care îi stau în cale.

— Aşa e.

— Şi tu? Eşti cumva membru într-una din ele?

— Eu sunt un „prieten al cartuşelor”.

— Şi ce legătură este între asociaţia ta şi misiunea noastră? Ai vrea să-l aruncăm în aer pe beyul Tunisului?

— De ce nu? Cartuşul este pus la locul lui. L-am dus astă-noapte în chioşcul lui Mohammed es Sadok.

Şi-i povesti din cele întâmplate în grădina bardo-ului atât cât crezu că e bine să-i spună.

— Şi cum vrei să-i dai foc? întrebă Ibrahim, pe un ton şovăitor.

— Este o operaţie foarte uşoară. E nevoie numai de o scânteie electrică. Aici, în turbanul meu, am o mică baterie. Când vreau să aprind cartuşul, n-am decât să ating bateria de capetele sârmei. Se produce o scânteie şi în aceeaşi clipă explodează cartuşul.

— Nu pricep nimic din electricitatea asta. Dar mă tem că se produce o explozie care te poate distruge şi pe tine.

— Nu trebuie să fii îngrijorat în privinţa aceasta. Cartuşul îşi produce efectul pe o distanţă mică, dar cu un efect cu atât mai puternic. Şi apoi, între mine şi jMohammed es Sadok este zidul grădinii.

— Dar detunătura te va trăda. Cei din jur te vor prinde imediat şi-ţi vor cere socoteală.

— De unde ar putea să ştie că eu sunt autorul loviturii? Mă voi plimba liniştit pe acolo, cu aerul cel mai nevinovat din lume. Când muezinul se urcă în minaret şi strigă: „Credincioşilor, pregătiţi-vă de rugăciune!”, beyul se duce în chioşc şi îngenunchează pe pernă. Eu trec agale pe acolo şi ating uşor sârma. Cine ar fi în stare să vină atât de repede şi să descopere firul electric, pentru ca după aceea să susţină că eu sunt făptaşul? Dar lucrul principal este să ştiu dacă tu eşti sau nu de acord cu ceea ce am săvârşit eu.

— Pe Allah, eşti un om primejdios! Desigur că sun de acord, dar trebuie să fiu întâi sigur că beyul nu vrea să ţină seama de intenţiile pe care le nutresc eu.

— Şi ai vrea poate să aştept până când o să se descopere acolo cartuşul?

— Nu. Mă duc la el chiar înainte de prânz; de modul cum va decurge convorbirea depinde dacă-l vom cruţa sau nu.

— Bine, fie şi aşa! Dar văd că s-a făcut ziuă şi solul meu nu

s-a înapoiat.

— Eşti sigur de el?

— Allah nu i-a dăruit minte şi un prost nu este niciodată trădător. Probabil că n-a fost în stare să-i urmărească pe cei doi inşi şi i-a pierdut. Acum se gândeşte că n-are de ce să se înapoieze, de vreme ce nu şi-a câştigat bacşişul pe care i l-am făgăduit. Ssst!... Ai auzit! A început rugăciunea de dimineaţă. Poţi să-ţi închiriezi un animal şi să te duci în port, ca să vezi dacă iahtul este acolo.

— Şi tu ce faci?

— Mă duc acasă. Vreau să le supraveghez pe cele două frumoase din haremul tău, până când te înapoiezi.

În timp ce dervişul se îndreptă spre casă, Ibrahim porni spre oraş, care începuse să se însufleţească. În faţa vechii porţi era un conducător de măgari, care-şi oferea trecătorilor animalele. Ibrahim închirie un măgar şi se duse în port.

Da, iahtul englezului era acolo!

În loc să se întoarcă, Ibrahim se îndreptă spre sud şi se opri abia când ajunse în preajma moscheii Sidi ben Hassen. Acolo se afla pe uscat o luntre lunguiaţă, ca cele care se văd pe vapoare şi în ea şedeau doi marinari turci. Se părea că ei îl cunosc, fiindcă îndată ce-l văzură, săriră în picioare şi se plecară adânc în faţa lui.

— Unde este cârmaciul? întrebă el.

— Doarme îndărătul stâncii.

— Vreţi să mă duc eu să-l trezesc?

Cei doi marinari porniră în goană şi se întoarseră curând cu cârmaciul cel somnoros.

— Care-ţi este porunca, o, beyule? întrebă el.

— Sunteţi de mult aici?

— Da. Doar tu ai poruncit să ancorăm aici.

— Spune-i căpitanului că am dat ordin să ridice ancora şi să pornească spre peninsula Dakhul! Poate că va trebui să părăsesc curând Tunisul. Dacă iau hotărârea aceasta, voi călători pe o cămilă spre partea cealaltă şi poate că mâine chiar, înainte de răsăritul soarelui, o să mă găsiţi aşteptându-vă la nord de lacul Klibiah, în faţa capului El Melah. Să veniţi cu barca cea mare, fiindcă voi fi însoţit de unele persoane care vor refuza să urce pe bord.

— Şi dacă nu eşti acolo?

— Înseamnă că am rămas în Tunis şi vă înapoiaţi aici, stând de veghe ca şi până acum.

Mulţumit, Ibrahim se întoarse spre casă. Dacă lovitura plănuită de derviş nu izbutea, pregătirile acestea îi puteau înlesni la timp o fugă lipsită de primejdii.

Întâlnindu-l pe Said, arabadşiul, care se sculase între timp, îi spuse că după-amiază vrea să se plimbe până la băile l'Enf, şi-i porunci să-l însoţească. Şi şarlatania aceasta făcea parte din pregătirile de fugă. Said şi cele două fete nu trebuiau să ştie că vor părăsi curând Tunisul.

Fireşte, însă, că el avu grijă să împărtăşească dervişului planul pe care şi-l făurise şi Osman se declară de acord, zâmbind răutăcios.

— Acum mă duc la bardo, încheie Ibrahim. Mohammed judecă azi în palatul său, dar mai întâi mă primeşte pe mine în audienţă. Atunci se va hotărî dacă vom aprinde cartuşul sau nu. Tu rămâi aici şi supraveghează casa!

Şi plecă. Îndată ce-l văzu dispărând, dervişul îşi încleştă pumnii şi murmură ameninţător în urma stăpânului său.

— Du-te, du-te! scrâşni el. Nebun orb ce eşti! Floarea Tşita nu este hărăzită nici pentru tine, nici pentru ghiaurul acela! Eu am găsit-o şi numai mie îmi va aparţine!

În sala de aşteptare a beyului se îmbulzeau toţi cei cărora domnitorul le făgăduise că-i va primi în audienţă. Dar spre deosebire de liniştea adâncă de totdeauna, acum domnea în încăperea aceasta zgomotul abia înăbuşit al unor şoapte neîncetate. Se răspândise în străzile şi ulicioarele din Tunis zvonul că fusese prins faimosul tăinuitor Iacub Asir, împreună cu tovarăşii lui, cu prilejul unei încercări de omor, plănuită, împotriva unui prinţ străin şi că însuşi Mohammed es Sadok este hotărât să-i judece. Era un caz juridic senzaţional, menit să stârnească curiozitate şi să atragă mii de inşi în curtea palatului.

Cei care aşteptau să fie primiţi în audienţă dispărură pe rând îndărătul perdelelor groase ale cabinetului.

— *Hulam efendi!*

Ibrahim bey se ridică de pe pernă şi intră în cabinetul lui Mohammed es Sadok.

Domnitorul trăgea liniştit dintr-o narghilea preţioasă. În mâna stângă ţinea un revolver încărcat, cu care se prefăcea că se joacă. El îşi aţinti privirea asupra străinului, care se aplecă atât de adânc încât era aproape să atingă pământul.

— Ai mai fost de două ori la mine, Hulam efendi, începu Mohammed es Sadok. Ce te aduce iar?

— Stăpâne, ştii că la Istanbul am căzut în dizgraţie.

— Mi-ai mai spus-o şi te-am primit ieri de două ori, ca să aud că de aceea ai venit la Curtea mea.

— Marea ta bunăvoinţă se revarsă asupră-mi...

— Nu vorbi de bunăvoinţă! întrerupse Mohammed es Sadok, cu un zâmbet dispreţuitor şi mândru, cuvintele umile ale lui Ibrahim. Ai venit de la Istanbul aici şi mi-ai înfăţişat în amănunţime intenţiile şi dorinţele marelui vizir. Acum ce doreşti?

— Sunt sluga ta credincioasă, o, stăpâne!

— Dacă este adevărat că-mi nutreşti simţăminte sincere, vreau să-ţi dau o însărcinare. Împărtăşeşte marelui vizir respectul pe care i-l port şi spune-i totodată că mă miră mult purtarea lui faţă de mine!

— Nu te înţeleg, stăpâne!

— Ar fi totuşi mai bine pentru tine, dacă m-ai înţelege! spuse Mohammed es Sadok, pe un ton aspru. Hulam efendi din Smyrna este prea mic şi nu se poate măsura cu beyul Tunisului. E un vierme, la care nici nu mă uit. Nu-l cunosc. Dar dacă mă sileşte să-l cunosc, atunci mă sileşte şi să-i strivesc capul. Şi mi-ar părea rău s-o fac, din pricina tatălui său cu care am mâncat pâine şi sare şi care era prea mare, ca să coboare până la rolul unui târâtor făţarnic.

Ibrahim bey căzuse în genunchi. Mâinile-i tremurau. Fruntea i se acoperise de broboane de sudoare, care mărturiseau teama ce-l năpădise.

— Stăpâne, bâigui el, eu sunt ţinut să îndeplinesc poruncile ce mi se dau! Îndurare!

— Da, eşti sclavul stăpânului tău, aşa că mânia mea nu se va revărsa asupra ta. Dar fereşte-te să săvârşeşti aici, în ţara mea, vreo faptă care este împotriva vrerii mele şi împotriva legilor mele! Vizirul nu te-ar putea ocroti. Te sfătuiesc să rămâi Hulam efendi şi în calitatea aceasta să fii înţelept şi să

porneşti pe drumul spre casă. Ar fi lucrul cel mai nimerit. Dacă ne mai vedem o dată, să fii sigur că nu vom mai vorbi ca acum. Poţi să pleci! Nu te reţin.

Vanitosul Ibrahim, omul acela plin de el însuşi, n-a ştiut niciodată cum a ieşit din cabinet, când a ajuns în curte şi apoi în afara palatului.

Când ajunse acasă, îl întâmpină dervişul Osman, care-l aşteptase cu nerăbdare.

— Ei, cum a decurs audienţa, ce-ai hotărât?

— Trebuie să moară!

— Ah!... Povesteşte-mi!

— Ce vrei să-ţi povestesc? Am fost trădaţi!

— Trădaţi?

— Da. Mohammed es Sadok, pe care Allah o să-l afurisească, îmi cunoaşte numele şi misiunea.

— Să-l ia şeitan! Dar de unde ştie!

Ibrahim săltă din umeri, furios.

— De unde? Nu există decât o singură explicaţie: câinii aceia de francezi, care se ţin după Zykyma şi Tşita! Ei sunt singurii care mă cunosc aici. Şi, încleştându-şi pumnii, rosti pe un ton ameninţător: Dacă aş pune mâna pe ghiaurii ăştia...!

— Toate acestea n-au nici un rost! îl întrepse dervişul, pe un ton calm. Singura ta grijă este să dispari cât mai curând, ca să nu fii arestat chiar în casa ta!

— Cred că Mohammed es Sadok o să chibzuiască mult, înainte de a se hotărî să se atingă de un împuternicit al marelui vizir. Nu, abia acum nu vreau să fug, fiindcă vreau să văd dacă reuşeşte lovitura ta împotriva beyului. Urmaşul lui îmi este binevoitor şi s-a declarat de acord cu planurile noastre. Totuşi, trebuie să fiu prevăzător, şi-mi voi face toate pregătirile pentru cazul când voi fi silit să fug. Să închiriem animalele de care avem nevoie!

— Vrei să te duci la băile acelea, chiar dacă izbuteşte lovitura?

— Nu ştiu.

— Ar fi mai bine să te duci. Tot ai făcut pregătirile. Dacă ai renunţa, ai putea să dai de bănuit. Te urci pe vapor şi după o plimbare scurtă pe mare, te înapoiezi în cursul serii.

Între timp, Mohammed es Sadok îi judeca pe Iacub Asir şi

pe complicii săi.

Înainte de începerea interogatoriului, se strânseseră picioarele tuturor membrilor bandei între două scânduri şi li se aplicară loviturile la tălpi — bărbaţii în curte, câte douăzeci de lovituri fiecare; fetele într-o odaie închisă, câte zece lovituri. În felul acesta, li se pregătea „dispoziţia de a mărturisi”.

Pe temeiul îndelungatei sale experienţe în asemenea chestiuni, Mohammed es Sadok izbuti să conducă în aşa fel interogatoriul, încât lordul David Lindsay n-a fost compromis câtuşi de puţin. Nu trecu mult şi toţi membrii bandei îşi mărturisiră participarea la isprava săvârşită la miezul nopţii trecute.

Sentinţa avea un caracter ciudat: domnitorul hotărî confiscarea averii tuturor răufăcătorilor şi porunci ca bărbaţii să fie tunşi şi să li se radă barba — o pedeapsă îngrozitoare. În acelaşi timp, Mohammed es Sadok hotărî ca toţi cei opt inşi — bărbaţi şi femei — să fie duşi la graniţa algeriană, de unde să nu se mai înapoieze niciodată în Tunis.

„Fiindcă, declară el, nu vreau să-i omor pe câinii ăştia şi pe cele trei căţele, de vreme ce Allah le-a dăruit viaţa. Nu vreau nici să-i ţin în închisoare, fiindcă ar trebui să-i hrănesc şi am supuşi mai buni şi mai cinstiţi care merită să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi, mai curând decât ticăloşii aceştia. De aceea, îi alung din ţară în felul acesta, scap de ei. Dar dacă se înapoiază, pun să-i biciuiască până când se prăbuşesc morţi. Aceasta îmi este sentinţa. *La ilîha illa' llîh we Mohámmed rasûl Allah!”*

După ce urmăriră ciudatele dezbateri ale procesului, Paul şi Hermann se duseră să ia masa la „Casa Italiană”. După masă urmau să se ducă la Krüger-bey, împreună cu englezul, care-i aşteptase în local şi care nu ţinuse câtuşi de puţin să fie martor la şedinţă. În bardo voiau să fie de faţă la prinderea dervişului Osman.

Când auzi cuprinsul sentinţei pronunţată împotriva lui Iacub Asir şi a complicilor săi, lordul David Lindsay zâmbi mulţumit.

— Dacă toţi judecătorii ar proceda astfel, ar însemna să asistăm la o plimbare necontenită a criminalilor şi ticăloşilor dintr-o ţară într-alta! spuse el uşurat, în timp ce nasul său,

care-şi recăpătase mobilitatea, începu să se mişte de la dreapta la stânga şi înapoi, de parcă ar fi voit să adulmece noi aventuri. O să se bucure mult francezii când o să primească vizita acestui Iacub Asir! În orice caz, eu nu-i mai răpesc nici o fiică! *Well!*

14. Sub „bâta mărturisirii”

Rugăciunea de după-amiază a mahomedanilor începe exact la ora trei. Încă de la ora două Ibrahim fusese la Tşita şi Zykyma, ca să le pregătească în vederea plimbării călare. După câtva timp, Said arabadşiul le vesti că stăpânul său a părăsit casa, spunând că se înapoiază curând.

— Unde este dervişul? întrebă Zykyma.

— Şi el a plecat.

— Merge cu noi?

— Da. Toţi mergem.

— De ce toţi? Nu ţi se pare că e vorba iar de o plecare pe furiş?

— Şi eu m-am gândit la lucrul acesta.

— N-ar fi mai bine să plecăm acum şi să-i căutăm pe prietenii noştri?

— Nu se poate. Cei doi paznici stau la posturile lor şi sunt înarmaţi până în dinţi. Nu ne putem gândi la o fugă pe furiş, fiindcă ar trebui să mă lupt cu paznicii şi m-ar răpune, fără îndoială. Apoi, aparţineţi stăpânului şi el ar putea dovedi curând că sunteţi ale lui, silindu-vă oricând să vă înapoiaţi şi să-i daţi ascultare. Aşteptaţi până seara!

— Dar dacă Ibrahim ne duce iar undeva?

— Nu cred să fie încă hotărât să plece. Ştiu că mai are de lucru aici. L-am auzit ieri făurindu-şi împreună cu Osman planurile pentru ziua de azi.

— Allah să ne ocrotească! oftă Tşita.

— De altminteri, adăugă Said, m-am gândit la toate. Am spus prietenilor noştri că vom merge la băile l'Enf. Se vor ţine după noi, dacă nu, ne înapoiem şi voi găsi eu un mijloc să le dau de veste încotro ne îndreptăm. Nu trebuie să fiţi îngrijorate!

Ibrahim bey nu avusese răbdare să rămână acasă. Îl frământa furia împotriva lui Mohammed es Sadok, pricinuită

de neaşteptata umilinţă din cursul audienţei. De aceea, plecă spre bardo, ca să afle mai curând rezultatul loviturii pusă la cale de complicele său. Dar nu se încumetă să se apropie prea mult de palat, ci se hotărî să facă un ocol. Îndărătul grădinii era un tufiş, care-i putea sluji drept ascunzătoare, spre a urmări desfăşurarea lucrurilor.

În clipa aceea răsună glasul muezinului, care-i chema pe credincioşi la rugăciune. Mahomedanii nu au clopote; în locul lor se folosesc scândurile, a căror lovire produce un zgomot care se aude la depărtări mari.

Aşa se întâmplă şi acum, când răsunară loviturile şi când muezinul urcat pe minaret începu să strige:

— *Hai el Moslemin alas salah* — la rugăciune, credincioşilor!

Bineînţeles, în clipa când aude aceste cuvinte, fiecare musulman îngenunchează, ca să-şi rostească rugăciunea. Dervişul Osman însă nu îngenunche şi nici Ibrahim, care-şi urmărea încordat tovarăşul; acesta păşea de-a lungul zidului, vădind un aer evlavios.

Deodată, dervişul se opri şi se păru că se reazemă de zid, peste măsură de istovit de pe urma drumului străbătut până aici.

Acum, acum trebuie să se producă grozăvia!

Dar, cu toate că amândoi ciuliseră urechile şi-şi încordară privirile, nu auziră şi nu văzură nimic. Aşteptaseră să audă detunătura asurzitoare a exploziei, dar nădejdile lor se dovediră zadarnice.

Ce se întâmplase oare? Osman nu-şi îndeplinise misiunea aşa cum se cuvenea? Făcuse vreo greşeală?

Dervişul îşi roti privirea în jurul lui, dar nu văzu pe nimeni. Cercetă repede sârma şi bateria — amândouă erau în ordine. Atinse încă o dată capetele sârmei, însă nu se produse nici o scânteie!

— *Kull şejatin* — mii de draci! înjură el. Ia să mai încerc o dată!

Îşi scoase cuţitul din buzunar şi începu să cureţe vârfurile sârmei de învelitoarea lor, făcându-le să strălucească, însă deodată simţi o mână puternică în ceafă şi scoase un ţipăt înspăimântat. În aceeaşi clipă, doi bărbaţi săriră de pe zid şi-l

înşfăcară.

— Ce faci aici?

Dervişul se întoarse şi se trezi în faţa ghiaurului Hermann Wallert.

— Ei, răspunde! îi porunci Hermann.

— Ce te priveşte pe tine? bâigui Osman, recunoscându-i îngrozit pe ceilalţi doi: Paul Normann şi englezul.

— Te rog să mă crezi că mă priveşte! zise Hermann. Până acum am crezut că eşti un derviş!

— Sunt!

— Minţi. Dacă ai fi aparţinut acestui ordin cucernic, la ora asta de rugăciuni ai fi stat în genunchi şi ţi-ai fi dăruit sufletul lui Dumnezeu.

— Ai dreptul să mă înveţi ce am de făcut?

— Nu, nu am dreptul acesta.

— Atunci, nu te atinge cu mâinile tale necurate de un credincios şi dă-mi drumul!

Dervişul voi să plece, dar Hermann îl ţinu de braţ.

— Nu te grăbi, mai stai! Aş fi încântat să ştiu ce ai în mână. Ah, o baterie! Dar pe cine vrei să electrizezi, nenişorule?

Osman îşi pierdu cumpătul.

— Să electrizez? repetă el. Ce-i asta?

— Nu ştii? Să-ţi explic. Pui bateria asta încărcată în atingere cu sârma aceasta. Operaţia de care-ţi vorbesc înseamnă electrizare.

— Nu înţeleg. Şi apoi, ce mă priveşte sârma pe mine?

— Stai, că n-am terminat! Scânteia electrică merge repede de-a lungul sârmei până în chioşcul de rugăciune, unde este cartuşul, şi-l preface în bucăţi pe domnitorul Tunisului.

— Câinilor! răcni dervişul şi-i lovi cu pumnii pe Paul şi pe Hermann, încercând să-i înlăture şi să fugă. Dar Hermann îl apucă imediat de ceafă şi-l trânti cu atâta putere de zid, încât dervişul căzu în genunchi, văicărindu-se.

— Nu te grăbi, nenişorule! râse Hermann. Mai avem de adăugat un cuvinţel. Ei, domnule colonel!

Pe marginea de sus a zidului se ivi obrazul roşu al lui Krüger-bey.

— Ah! exclamă el. L-aţi prins pe individul periculos chiar asupra faptului! Iată o frânghie, ca să-l legaţi bine şi să-i tăiaţi

orice poftă de împotrivire.

Şi le aruncă de pe zid o frânghie.

Abia acum dervişul începu să-şi dea seama că se află într-o situaţie nenorocită. Furios, el se zbătea şi încerca să se smulgă din mâinile „călăilor”, îi lovea deznădăjduit şi voia să-i muşte ca o fiară încolţită.

— Daţi-i o palmă zdravănă şi o să vedeţi că se îmblânzeşte imediat! îi povăţui bravul colonel.

Dar sfatul acesta era de prisos, fiindcă Hermann îl strânsese pe ticălos de ceafă şi după aceea îi trecuse un laţ în jurul pieptului, zădărnicindu-i orice mişcare. Câţiva ostaşi din garda palatului îl traseră pe derviş peste zid, în timp ce pentru cei doi germani şi pentru englez se coborî o scară, cu ajutorul căreia ajunseră în grădină.

În preajma chioşcului, vreo cincizeci de arătări sălbatice, din garda beyului, alcătuiau un cerc în jurul prizonierului, astfel că dervişul nu putu să fugă.

— Vrei să mărturiseşti, fecior de câine? întrebă Krüger-bey.

— N-am ce să mărturisesc! răspunse Osman, gâfâind. Nu ştiu ce vreţi de la mine!

— Bine, o să-ţi ascuţim mintea, ca să înţelegi mai bine.

Colonelul făcu un semn şi într-o clipă apăru ca din pământ banca folosită la aplicarea bastonadei, adică a loviturilor la tălpi. Banca aceasta, pe care cel osândit se aşează cu faţa în jos, are la capăt o rezemătoare, de care picioarele îi sunt în aşa fel înţepenite, încât să poată lăsa tălpilor o poziţie verticală. În felul acesta se procedă acum cu dervişul. El se zbătu din răsputeri şi scoase cele mai josnice înjurături.

— Vreţi să-i aplicaţi de pe acum bastonada? îl întrebă Hermann pe colonelul comandant al gărzii.

— Fireşte! Bineînţeles! Negreşit!

— Înainte de a-l duce în faţa beyului?

— Da. Cel care tăgăduieşte, trebuie bătut. Aţi înţeles?

Dervişul era legat atât de zdravăn, încât nu putea face nici o mişcare. În faţa tălpilor sale goale stătea călăul. Totuşi, în Tunisia, slujba de călău nu are renumele urât care i s-a creat în alte ţări; dimpotrivă, acolo ea este privită cu ochi buni şi nu poate fi încredinţată decât acelora care se bucură de încrederea domnitorului.

Fireşte Krüger-bey conducea interogatoriul în limba turcă.

— Ai fost astă-noapte aici în grădină?

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul execută porunca şi-i trase dervişului prima lovitură. Tocmai când se pregătea să i-o tragă pe cea de-a doua, ticălosul strigă:

— Da, am fost!

— Tu ai fixat sârma!

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul îi trase repede alte două lovituri, care îi pricinuiră dervişului o durere îngrozitoare şi-l făcură să se zvârcolească şi să scoată ţipete asurzitoare.

— Stai! răcni Osman. Da, da, da, eu am pus-o!

— Şi cartuşul!

— Nu.

Un semn al lui Krüger-bey şi urmară alte două lovituri.

— Oh, Allah, Allah!... Da, da şi cartuşul!...

— De ce?

— Voiam... voiam... să văd dacă... face explozie.

— Prin urmare, nu voiai să-l omori pe bey, domnitorul credincioşilor din ţara aceasta?

— Nu.

— Patru lovituri!

Dar abia îi trăsese călăul două lovituri şi dervişul începu să răcnească:

— Stai, stai! Da, voiam să-l omor!

Desigur că durerea sălbatică pe care o resimţea Osman producea asupra lui un efect mai puternic decât pedeapsa necruţătoare care avea să urmeze după mărturisirea lui.

— Ai complici?

— Nu.

— Două lovituri!

Călăul se repezi iarăşi să execute porunca şi-i trase prima lovitură.

— Opreşte-te! răcni Osman, copleşit de durere. Da, am un complice: pe Ibrahim bey!

— Dar ceilalţi?

— N-am avut alţi tovarăşi.

— Încă două lovituri!

— Pe Allah şi pe Profet, vă jur că numai Ibrahim bey ştie despre ceea ce am făcut!

Călăul voi să-i tragă alte două lovituri, dar Hermann îl apucă repede de braţ.

— Nu mai are alt complice, îi spuse el lui Krüger- bey. Cred că aş putea să vă jur lucrul acesta. Întrebaţi-l mai bine despre rudele mele!

Krüger-bey dădu din oap.

— Îl cunoşti pe acest efendi? se adresă el lui Osman.

Dervişul aruncă germanului o privire plină de ură cu ochii săi injectaţi de sânge.

— Da.

— Spune-mi cum îl cheamă!

— Wallert efendi.

— Numele lui adevărat, adică cel al familiei lui, nu pe cel de acum.

Dervişul şovăi. Ce avea de gând Krüger-bey? Cunoştea istoria familiei Adlerhorst şi voia să-i smulgă mărturisirea celor întâmplate demult? Nu, era un lucru greu de crezut.

— Nu ştiu alt nume.

— Zece lovituri!

Această neaşteptată sporire a numărului de lovituri îl îngrozi pe derviş şi-l făcu să scoată un urlet asurzitor:

— Aveţi milă de mine! Nu mă mai loviţi! Vreau să mărturisesc totul!

— Bine, voi mai încerca o dată. Dar să ştii că va fi vai de tine dacă abuzezi iarăşi de răbdarea şi bunătatea mea! Aşadar, îl cunoşti pe acest efendi?

— Da.

— Cunoşti şi numele lui adevărat?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Este din familia Adlerhorst.

— Ai văzut? Bâta ţi-a deschis gura şi te-a învăţat să vorbeşti! Dar mi-a plăcut cât de frumos şi uşor ai pronunţat numele acesta, care este atât de greu de rostit, pentru un oriental. Şi încep să cred, ba sunt aproape sigur că nici nu eşti

turc. Ascultă, care-i adevărul?

— Vă jur pe barba Profetului, sunt...

Krüger-bey aruncă călăului o privire şi un singur gest ameninţător al acestuia înfrânse împotrivirea lui Osman.

— Stai, nu lovi! Sunt francez.

— Şi cum te numeşti?

— Înainte mi se spunea...

Şovăi.

— Ei, ţi se spunea...?

— Florin.

Înmărmurit, Hermann îl privi pe prizonier cu ochii holbaţi şi chipul alb ca varul: omul acesta care zăcea în faţa lui cu tălpile însângerate era fostul servitor al mamei sale. I se părea că inima şi-a încetat bătăile. Fără voie, trecutul îi reveni în minte, cu tot cortegiul lui de amărăciuni şi suferinţe — ticălosul din faţa lui purta vina soartei nenorocite şi chinurilor nemărginite îndurate de iubita sa mamă, de fraţii săi, de sora sa! De aceea i se păruseră cunoscute trăsăturile dervişului!

Krüger-bey îşi continua interogatoriul:

— Fii recunoscător lui Allah, că ţi-a dăruit prin mine binefacerea de a-ţi întări memoria! Şi acum, spune-mi: ce rost aveai tu în familia Adlerhorst?

— Eram... servitorul ei.

— Şi ce rost avea în familia aceea omul care se numeşte Ibrahim bey şi care se afla în stăpânirea ceasului care aparţinuse consulului ucis?

Dervişul înţelesese că e pierdut. Prin urmare, complicele său trebuia să împărtăşească aceeaşi soartă. Dacă s-ar fi hotărât să-l cruţe şi-ar fi înrăutăţit situaţia în care se afla el însuşi.

— Ibrahim bey, care pe atunci nu purta încă titlul acesta, se afla în Aden, ca emisar politic al padişahului şi s-a îndrăgostit de soţia consulului.

Krüger-bey îşi înălţă sprâncenele, uimit de această mărturisire, în timp ce ochii lui Hermann erau aţintiţi spre gura fostului servitor, aşteptând amănuntele acestei spovedanii silite şi târzii.

— Da. Şi...?

— Ibrahim a văzut că nu se poate apropia de ea şi a jurat

răzbunare întregii familii.

— Până aici, te credem. Dar ce legătură ai avut tu cu toate cele întâmplate? Trebuie să ne lămureşti prietenia ta cu Ibrahim.

Osman aruncă o privire şovăitoare asupra lui Hermann Adlerhorst.

— Înălţimea ta, voi răspunde nesilit întrebării tale. Dar te rog să ceri acestui om să se îndepărteze. Nu vreau să vorbesc în prezenţa lui.

— Câine, îndrăzneşti să mă înveţi ce am de făcut? Acest tânăr efendi rămâne aici! El este cel dintâi care are dreptul să afle totul. Hai, vorbeşte! De nu...

Un singur semn al lui Krüger-bey către călău înlătură imediat şovăiala dervişului.

— Vorbesc, vorbesc! strigă el, înspăimântat. Adevărul este că şi eu o iubeam pe stăpâna mea şi...

Osman se opri iar. Poate că-l stăpânea un ultim rest de ruşine care-i îngreuia spovedania.

— Ei? se răsti Krüger-bey la el.

Călăul apucă biciul şi îl înălţă ameninţător, gata să lovească la primul semn al stăpânului său.

— Pe Dumnezeul meu! se tângui dervişul, voi mărturisi totul, aşa cum a fost! Ce sunt eu de vină dacă o iubeam? Dar ea m-a certat cu asprime şi mi-a impus să am o atitudine respectuoasă.

Hermann Adlerhorst tresări, de parcă s-ar fi trezit din somn.

— Ticălosule! Ai îndrăznit să-ţi ridici ochii spre mama mea?... Mai departe, mai departe! Vorbeşte, nu mai sta pe gânduri. De nu, te gâtui!

Hermann îşi încleştase pumnii şi păru că e gata să se năpustească asupra dervişului.

— Faptul că ea m-a certat atât de aspru m-a umplut de mânie continuă Osman, aruncând o privire speriată spre bâta călăului. Eram stăpânit de simţământul răzbunării. M-am aliat cu turcul Ibrahim şi am căutat împreună prilejul de a nimici întreaga familie. Nu a trecut mult şi s-a ivit prilejul aşteptat. Consulul voia să se înapoieze în Germania. Ibrahim s-a interesat şi a aflat uşor numele şi data când avea să plece vaporul pe care voia să se îmbarce familia Adlerhorst. Apoi, a

trimis repede un sol la şeicul dşeheinilor, care erau temuţi atunci, ca şi astăzi, ca fiind piraţi primejdioşi. Ibrahim îl cunoştea pe şeicul lor şi s-a înţeles cu el să atace sambuk-ul în cursul călătoriei pe mare. Vasul şi toată încărcătura urmau să aparţină piraţilor, în timp ce Ibrahim îşi rezerva averea consulului. Totodată, şeicul avea să-şi reţină suma obţinută prin vânzarea prizonierilor.

Paul Normann îşi ţinu de braţ prietenul, fiindcă vedea că este peste măsură de tulburat şi înfuriat. Şi lordul David Lindsay stătea lângă el şi nu-l slăbea din ochi. Ei voiau să-l împiedice pe Hermann, copleşit de durere, să se repeadă asupra ticălosului care avea pe conştiinţă suferinţele îndurate ani de zile de membrii familiei sale.

Dar şi Hermann îşi dădea seama că trebuie să se stăpânească. Chiar dacă în clipele acestea retrăia întreaga şi înfiorătoarea tragedie de demult şi chiar dacă resimţea durerea firească pricinuită de suferinţele a lor săi, el îşi spunea că nu este decât la începutul mărturisirilor şi că trebuie să fie liniştit, ca să cunoască în amănunţime cele întâmplate.

— Şi mama? întrebă el cu un glas oarecum liniştit. Unde este mama? Unde sunt fraţii mei? Sora mea?

— Nu ştiu. Vă jur pe Allah şi pe Profet că nu ştiu! Eu mă răzbunasem, aşa că nu m-am mai sinchisit de trecut, până în ziua când...

— ... când? Mai departe!

— ... când am văzut-o pe tânăra cercheză.

— Tşita?

— Da.

— Pe care o picta prietenul meu?

— Da. Am văzut-o la Barişa.

— De unde o avea negustorul de sclave?

— Nu ştiu!

— Barişa a fost în aceeaşi bandă cu tine şi cu Ibrahim?

— Nu.

— Câine! se răsti Krüger-bey la el. Dacă memoria ţi-a slăbit iar, voi porunci călăului să se joace din nou cu „bâta mărturisirilor” pe tălpile tale, până când amintirea ta va deveni puternică şi mare, ca bunătatea sultanului!

— Îndurare, stăpâne! se tângui Osman. Nu l-am cunoscut pe Barişa. Pe Tşita am găsit-o întâmplător la el.

— Este... sora mea? îl întrebă Hermann.

— Nici asta n-aş putea s-o spun, fiindcă nu sunt sigur. Dar ne-am gândit că ar putea să fie, din pricina asemănării ei cu fosta mea stăpână. Altceva nu ştiu, în afară de faptul că fetiţa stăpânei mele ar fi trebuit să aibă acum vârsta Tşitei şi că cercheza aceasta nu-şi cunoaşte familia.

Mărturisirile dervişului nu fuseseră rostite atât de uşor cum s-ar părea după descrierea noastră. El vorbise încet, şovăitor şi oprindu-se mereu şi numai teama de bastonada aceea groaznică îl silise să-şi sfârşească spovedania.

Colonelul porunci ca Osman să fie închis în celula cea mai sigură a închisorii. Apoi porni în fruntea câtorva oameni din gardă, ca să-l aresteze pe Ibrahim. Paul şi Hermann plecară înaintea lui.

În clipa când văzu că, împotriva oricăror aşteptări, Osman este prins şi legat, Ibrahim era aproape să se trădeze printr-un strigăt de spaimă.

— O, Mahomed! O, califilor! scrâşni el. Iar câinii ăştia! Cum au ajuns aici? Oare luntraşul de astă-noapte l-o fi trădat pe Osman? Dacă nu izbuteşte să fugă, e pierdut!

Tremurând de frică, el urmări scena din preajma zidului.

— Mii de draci! gemu el. Îl trag peste zid! Nu mai poate să scape!

Voi să fugă, dar se răzgândi şi se hotărî să mai aştepte. După câteva minute răsună un strigăt asurzitor, căruia-i urmă altul.

Ibrahim ştia de ajuns.

— Îi aplică loviturile la tălpi! Au început să-i ia interogatoriul! murmură el, încremenit. O să-l întrebe dacă a avut complice şi o să mă divulge! Mă va trăda, fiindcă e o javră egoistă şi nici un om nu este în stare să reziste durerii, atunci când lovitura de bâtă răzbeşte prin talpă până la oase. Trebuie să plec, să plec! Într-o jumătate de oră, poliţiştii lui Krüger-bey vor fi în faţa casei mele!

Năpădit de spaimă, el se îndepărtă în goană de palatul beyului. Şi renunţă să mai ocolească drumul, chiar dacă ştia că va părea suspect trecătorilor. Să ajungă acasă, cât mai

curând, să nu piardă nici o clipă, aceasta era singura ţintă care-l stăpânea. Când ajunse acasă, respiră, oarecum uşurat: animalele erau pregătite de plecare. Dar fetele nu voiau să meargă. Graba lui Ibrahim le dădea de gândit; presimţeau că nu e vorba de o plimbare, ci de o adevărată fugă. De aceea, ele refuzară să-l însoţească şi se apărară din răsputeri atunci când Ibrahim le porunci celor doi paznici să le silească să meargă şi chiar să le împuşte, dacă vor încerca să se folosească de pumnal.

După câteva minute fetele şedeau în litierele purtate de cămile, iar bărbaţii mergeau călare. Dar arabadşiul lipsea.

— Şeitan!... unde e Said? răcni beyul.

— Aici! răspunse arabadşiul, ieşind din casă şi avântându-se pe cal.

— Ai avut noroc!... Înainte!

Mai întâi caravana cea mică se îndreptă spre partea de vest a oraşului şi după aceea porni spre aşa-numitul „fort nou”. În felul acesta, Ibrahim voia să se ferească de regiunile mai populate din preajma oraşului, ca să nu se poată afla în ce direcţie a mers.

De la „fortul nou” nu e mult până la băile l'Enf. Ibrahim nu se gândi câtuşi de puţin să se oprească în locul acela care urma să fie ţinta plimbării, ci porunci să se continue călătoria, de-a curmezişul văii Tuttun, spre localitatea Soliman.

La sudul golfului Tunis, peninsula Dakhul se întinde dinspre sud-vest spre nord-est şi pătrunde în mare. Întrucât îi era cu neputinţă să fugă din Tunis călătorind pe apă, Ibrahim îşi făurise planul de a străbate peninsula aceasta călare, până la unul din vârfurile ei. Acolo urma să-l aştepte a doua zi luntrea vaporului cu care venise din Istanbul. Dacă izbutea să se îmbarce, era salvat.

De aceea, el nu se putea gândi să-şi întrerupă călătoria nici măcar o clipă şi întrucât cămilele erau mânate cu repeziciune, cele două fete nu puteau să încerce o coborâre pe furiş din litierele în care şedeau.

Cei doi paznici erau bine instruiţi de stăpânul lor. Şezând pe cai, fiecare din ei ţinea de căpăstru câte una din cămile, ca să le împiedice pe Zykyma şi Tşita să fugă şi le supravegheau cu o atenţie neobosită.

Caravana ajunse în orăşelul Soliman.

— Continuaţi-vă drumul, străbătând orăşelul! porunci Ibrahim paznicilor. Vă ajung curând!

Şi se opri împreună cu Said, care călărea alături de el şi ducea de căpăstru calul destinat dervişului. Ibrahim se adresă câtorva inşi care stăteau de vorbă:

— Ei, care dintre voi poate să ne conducă până la Klibiah?

— Cât îmi dai? întrebă unul dintre ei.

— Vei primi cincizeci de piaştri şi calul ăsta, împreună cu şaua şi căpăstrul, dacă te urci imediat şi mă însoţeşti!

— Pe Allah, eşti atât de darnic, încât nu cred că e bine să am încredere în tine. Dă-mi banii înainte!

Ibrahim îşi scoase punga. Între timp, Said sări de pe cal şi îşi făcu de lucru la şa.

— De ce te-ai dat jos de pe cal? întrebă stăpânul său pe un ton răstit.

— Paznicii ăştia sunt nişte nătărăi! Nu se pricep nici să înşeueze un cal. Chinga e prea lungă.

— Hai, înnoad-o repede! N-avem timp de pierdut!

Şi, rostind aceste cuvinte, porni în goana calului, împreună cu călăuza căreia-i înmânase suma stabilită.

Said făcu semn celor rămaşi să se apropie de el şi-şi duse un deget la gură, ca să le dea de înţeles că e vorba de o taină.

— Vreau să vă spun ceva. Veniţi încoace!

Ibrahim îşi întoarse capul ca să vadă de ce întârzie Said şi, trântind o înjurătură, spuse:

— Cred că ai terminat! Ce mai stai?

— Vin îndată. Mai am puţin.

— Hai, grăbeşte-te! Ţi-am spus că n-am vreme de pierdut şi nu pot lăsa cămilele să se îndepărteze prea mult.

Şi-şi continuă drumul.

Îndată ce-şi văzu stăpânul dispărând după colţul unei grădini, arabadşiul — care abia aşteptase clipa aceasta — se avântă pe cal, dar în loc să-l urmeze pe Ibrahim, se aplecă spre oamenii cărora le făcuse semn să se apropie.

— Ascultaţi-mă: prietenul acela al vostru a căpătat cincizeci de piaştri, le spuse. Vreţi să câştigaţi mai mult ca el: două sute, ori chiar trei sute?

— O, Allah! Asta-i o avere! se minună unul.

— Ei, vreţi? Hotărâţi-vă repede!

— Ce avem de făcut?

— Porniţi în goană până la băile l'Enf. Acolo vor veni nişte călăreţi şi vor întreba încotro ne-am îndreptat noi. Spuneţi-le: spre Klibiah! Şi dacă aceşti călăreţi nu vin curând, unul dintre voi fuge spre oraş şi întreabă de ei la „Casa Italiană”. Sunt doi germani şi un englez. Eu sunt Said, arabdaşiul. Aţi înţeles?

— Da însă cine ne dă banii?

— Domnii de la „Casa Italiană”. Ei vă vor plăti atât cât v-am spus eu, dacă nu chiar şi mai mult, dacă izbutiţi să-i găsiţi cât mai curând. Vă făgăduiesc pe Allah şi pe barba Profetului, că veţi primi banii!

— Dacă ne juri, te credem. Ne vom răspândi pe toate drumurile, ca să nu-i pierdem şi unul dintre noi se va duce imediat în oraş, la „Casa Italiană”.

Said îşi mână calul cu repeziciune, ca să-şi ajungă stăpânul. Era mulţumit că trimisese celor trei prieteni vestea plecării lor şi că le indicase direcţia spre care porniseră. E drept că se întrebă dacă n-ar fi fost bine să se ducă el însuşi în oraş. Dar pe de o parte îşi spunea că stăpânul său ar fi înţeles imediat rostul acestei fugi, schimbându-şi imediat ţinta călătoriei, iar pe de alta se gândi că e mai nimerit să rămână în preajma celor două fete, care, cine ştie, mai puteau fi ameninţate de vreo primejdie.

15. În ultimul minut

Paul Hermann şi lordul Lindsay plecaseră înaintea comandantului şi gărzii sale şi intraseră în grădina lui Ibrahim, dar ajungând în faţa uşii, o găsiră încuiată. Bătură, însă nu veni nimeni să le deschidă. Lucrul părea ciudat, fiindcă Ibrahim spusese că face o simplă plimbare, astfel că nu era de crezut că şi-ar fi lăsat casa fără nici o pază.

Înconjurând grădina, ei se hotărâră să pătrundă în casă prin oblonul deschis al parterului. Odaia în care nimeriră era goală. De aici ieşiră pe un gang întunecos şi nu găsiră paznicul, despre care Zykyma îi vorbise pictorului. Întâlnind o uşă încuiată, o sparseră şi intrară într-altă odaie, dar şi aceasta era goală. În clipa aceea sosi Krüger-bey, urmat de oamenii săi.

— L-aţi înşfăcat? întrebă colonelul.

— A plecat.

— Ce? A fugit? Încotro?

— S-a dus să se plimbe cu fetele la băile l'Enf.

— Ce? Are poftă de plimbare, ticălosul? O să-l facem noi să-i treacă pofta! Pornim imediat după el; trebuie să-l ajungem!

— Vreţi să porniţi după el? N-ar fi mai bine să ne convingem întâi dacă nu e vorba decât de o plimbare?

— Foarte bună idee! O accept şi mi-o însuşesc, fără să mai stau pe gânduri. Să procedăm imediat la o cercetare amănunţită!

Ei cutreierară cu toată luarea-aminte odăile în care locuiseră fetele şi constatară, aşa cum bănuiseră cei trei străini, că erau goale: dispăruseră şi pernele şi covoarele.

În timp ce treceau printr-un gang, Paul Normann zări pe podea un obiect, se aplecă şi-l ridică. Era un medalion de aur, la fel ca cel pe care-l avea Hermann Adlerhorst şi atârna de un lănţişor subţire tot de aur, care fusese rupt în mijloc. Curios, Paul întoarse medalionul şi izbuti să-l deschidă. În

clipa următoare, scoase un strigăt de nemărginită uimire.

— Hermann, uită-te!... Da, da, ăsta eşti tu, în carne şi oase!

Hermann se uită cu luare-aminte la fotografia mică din medalion găsită de prietenul său.

— Nu... nu sunt eu... e tata! exclamă el în cele din urmă.

— Tatăl tău?... Şi cum... cum a ajuns fotografia aceasta... aici?... Ah, ce mai întreb? E doar atât de simplu! Medalionul a aparţinut Tşitei; nu încape nici o îndoială: ea l-a purtat!

— Tşita?

— Ştii ce înseamnă asta? exclamă Paul, peste măsură de tulburat.

— Ce?

— Că Tşita este într-adevăr sora ta. Acum vei recunoaşte, sper că am dreptate!

— Tşita... sora mea?

Hermann îşi duse mâinile la ochi, se rezemă de perete şi începu să plângă ca un copil.

Toţi cei de faţă erau mişcaţi. Nici unul dintre ei nu scoase însă vreun cuvânt, nici chiar lordul care abia îşi stăpânea emoţia stârnită de această descoperire.

Paul îşi puse mâna pe umărul lui Hermann.

— Stăpâneşte-te, dragul meu prieten! N-ai aflat un lucru trist, aşa că nu trebuie să plângi.

— Nu, nu! răspunse Hermann, printre lacrimi. E o descoperire tristă şi bucuroasă în acelaşi timp! Sora mea... sclavă! Dar crezi că nu mai există nici o îndoială? Ar fi îngrozitor dacă...

— Taci!... Cum te mai poţi întreba dacă Tşita e într-adevăr sora ta, când ai o dovadă atât de convingătoare? Aminteşte-ţi ce mi-ai povestit pe vapor despre cele două medalioane. Mi-ai spus că tu, fiindcă erai cel mai mare dintre copii, ai primit medalionul cu portretul mamei tale, iar sora ta, care era cea mai mică dintre voi, a primit la vârsta de şase luni medalionul cu portretul tatălui tău. Ei, am dreptate sau nu?

— Tare aş vrea să fiu sigur că acesta este adevărul. Ea trebuie să ştie a cui este fotografia din medalion.

— Trebuie? Eu cred, dimpotrivă, că nici n-a văzut fotografia dinăuntrul medalionului. În afară de faptul că încuietoarea este lucrată cu dibăcia pe care o folosesc puţini bijutieri la

giuvaierurile preţioase, nu uita că ea n-a umblat niciodată cu obiecte occidentale. Ea a primit doar o creştere orientală.

— Desigur că a pierdut medalionul.

Paul Normann examină lănţişorul.

— Nu cred. Bănuiesc că lănţişorul i-a fost smuls şi s-a rupt. Dumnezeule! Ce ne facem dacă turcul n-a plecat să se plimbe, ci a fugit de teama urmărilor prinderii lui Osman? Să ştii că fetele au înţeles planul lui Ibrahim şi au încercat să se împotrivească poruncii lui de a-l însoţi, el a pus mâna pe Tşita şi lănţişorul s-a rupt.

— N-avem timp să ne cercetăm presupunerile şi simţămintele, spuse Hermann. Trebuie să ne gândim la soarta Tşitei şi a Zykymei. Vai de ticălosul de Ibrahim, dacă va îndrăzni să se atingă de ele!

Ei îşi continuară cercetările în celelalte odăi.

— Au rămas foarte puţine lucruri, spuse Hermann, după ce ieşiră în curte. Încep să cred că netrebnicul a ştiut de arestarea dervişului şi a fugit, înţelegând că vine şi rândul lui.

— Să pornim după el!

— Sunt de aceeaşi părere. Trebuie să plecăm imediat spre băile l'Enf.

— Desigur. Dar de unde luăm animalele de care avem nevoie?

Problema animalelor fu soluţionată în chip mulţumitor de Krüger-bey. El făgădui să se îngrijească de cai şi se înapoiară la bardo. Dar colonelul lăsă un număr de soldaţi în casă, poruncindu-le să-l aresteze imediat pe Ibrahim, în cazul că se va înapoia.

Întrucât garda pe care o comanda Krüger-bey era alcătuită numai din călăreţi, în grajdurile palatului erau destui cai buni. Colonelul înfăţişă domnitorului său un scurt raport asupra celor constatate şi după puţin timp caravana formată din cei doi germani, lordul Lindsay, comandantul gărzii şi zece oameni înarmaţi porni la drum.

Ei străbătură oraşul în trap, iar când ajunseră la marginea lui îşi mânară caii la galop.

Cercetările din casa de lângă vechea conductă de apă ţinuseră mai bine de o oră. Călăreţii ajunseră la l'Enf la ora cinci şi întrucât Krüger-bey era foarte cunoscut, locuitorii se

strânseră în jurul lor şi-i priviră cu nestăpânită curiozitate.

— Comandantul gărzii! îl auzi Hermann pe un om din mulţime. Ăştia nu pot să fie călătorii pe care îi aşteptăm noi.

Hermann îşi opri calul lângă cel care vorbise.

— Aştepţi călăreţi din oraş?

— Da. Doi germani şi un englez.

— Noi suntem.

— Îl cunoşti pe Said, arabdaşiul?

— Desigur. Ai să ne transmiţi vreo ştire din partea lui?

— Ne-a trimis să vă spunem că au pornit spre Klibiah. Au luat o călăuză din orăşelul Soliman, căruia i-au dat cincizeci de piaştri şi i-au făgăduit pe deasupra un cal şi şaua lui.

— Spre Klibiah! exclamă Hermann, mirat. Înainte!

Dar omul care-i vorbise luă calul de căpăstru.

— Allah să-ţi lumineze mintea şi să-ţi deschidă mâna, efendi!

Hermann îşi scoase repede punga şi-i întinse o monedă de aur.

Dar solul lui Said se uită la bacşiş şi clătină din cap.

— Bunăvoinţa ta este mai mică decât gura lui Said, spuse.

— Ah, ţi-a făgăduit ceva?

— Patru sute de piaştri, minţi solul cu un aer sincer.

Lordul David Lindsay îşi apropie calul de ei; nasul lui îşi recăpătase mobilitatea.

— Bacşiş? întrebă el. *Well*, asta este o chestiune care mă priveşte mine. Cât?

— Patru sute!

— Merită?

— Da, este o veste foarte importantă!

— Le voi da cinci sute de piaştri. Sunt David Lindsay. *Yes*.

Caravana îşi continuă drumul cu cea mai mare repeziciune. Din fericire, printre oamenii colonelului erau câţiva care cunoşteau atât de bine peninsula, încât puteau să nimerească până acolo şi s-o străbată chiar pe întuneric.

După ce ajunseră la Soliman, urmăritorii se îndreptară spre Masera şi intrară seara târziu în Abeid, unde pârâul cu acelaşi nume se varsă în mare. Ei aflară că Ibrahim şi însoţitorii săi trecuseră pe acolo mai înainte cu o oră şi o porniseră spre Bir el Dşedi.

— Credeţi că e bine să mergem spre Klibiah? întrebă colonelul.

— Da, fiindcă aşa ne-a vestit Said, răspunse Hermann.

Am impresia că Ibrahim are o călăuză, căreia nu-i place să meargă pe drumuri anevoioase şi cred că de la Bir el Dşedi se va duce spre Sidi Daud. Apoi va străbate peninsula de-a curmezişul, rămânând tot timpul pe drumuri bune, cu toate că în felul acesta face un mare ocol şi pierde mai multă vreme.

— Nu i-am putea tăia drumul?

— Dacă nu vă temeţi de oarecare oboseală, i-l putem tăia.

— Ţinem să-l prindem cu orice preţ, altceva nu ne interesează!

— Bine. Vom urca munţii şi vom întâlni apa Abeid-ului, care curge în direcţia spre care mergem noi. Urmăm valea acestui pârâu şi înainte de ivirea zorilor ajungem la Klibiah.

După o scurtă consfătuire, se adoptă această propunere, a cărei temeinicie se dovedi curând. Cu două ore înainte de revărsatul zorilor, caravana ajunse la ţintă.

Din păcate, însă, Ibrahim vorbise călăuzei despre localitatea Klibiah, dar el nu avusese de gând să se oprească aici, fiindcă poruncise cârmaciului ca barca să-l aştepte mai departe spre nord, la capul El Melah. De aceea, colonelul cu trupa lui şi cei trei prieteni ar fi aşteptat o veşnicie în Klibiah, fără să-l poată prinde.

Dar nu trecu mult şi un călăreţ care venea dinspre Sidi Daud trecu pe lângă colonel şi însoţitorii săi, care îşi înjghebaseră tabăra în mijlocul localităţii şi le spuse că o caravană mică, alcătuită din două cămile şi cinci cai a plecat seara din Sidi Daud şi poposeşte acum la capul El Melah. El văzuse caravana de sus, din munţi.

— Vai! exclamă Hermann. Îi aşteptăm degeaba. Se pare că vor să se îmbarce pe un vapor.

— E adevărat că am văzut fumul care ieşea din coşul unui vapor, observă călăreţul.

— Drace! Unde?

— Deasupra capului Aswad.

— Cât avem de mers până la locul unde a poposit caravana?

— Zece minute.
— În ce direcţie?
— Drept înainte, printre cele două colibe.
Hermann se avântă în şa.
— N-avem timp de pierdut.
Ceilalţi îl imitară şi, goniţi parcă de vânt, porniră în direcţia ce le fusese indicată, intrând într-o vale îngustă, pentru ca după aceea să urce un deal.
Când ajunseră pe culmea dealului, văzură marea care se întindea la picioarele lor. Un vapor turcesc se apropiase de ţărm şi aştepta, legănându-se uşor în bătaia valurilor, înapoierea unei bărci.
Barca aceea fusese trasă pe uscat. În preajma ei, pe ţărm, erau două cămile şi cinci cai. Câţiva bărbaţi se străduiau să împingă în barcă, pe o scândură aşezată între mal şi luntre, două femei care se împotriveau.
Unul dintre bărbaţi scoase un ţipăt. Îi zărise pe urmăritori şi făcu un semn poruncitor celor de pe vapor.
După câteva clipe se ivi pe bord ţeava unui tun, de pe care se luase în grabă pânza cu care era acoperit.
— Ei sunt! Am ajuns prea târziu! exclamă Paul.
Cred că au de gând să tragă în noi!
— Nu cred că vor îndrăzni să nesocotească în felul acesta dreptul ginţilor, rosti Hermann furios. Doar nu suntem în război! Vrem să prindem un ticălos, atâta tot. Spre ei, galop!
Dând pinteni cailor, coborâră dealul cu repeziciune.
Tşita fusese împinsă în barcă de către paznicul ei. Abia acum îşi zări ea prietenii şi întinse braţele spre ei. Zykyma, care observase şi ea venirea salvatorilor, se apăra din răsputeri.
Urmăritorii se apropiau vijelios, în frunte cu Hermann Adlerhorst şi Paul Normann. În afară de Zykyma şi de călăuză, care stătea uluită deoparte, pe ţărm se mai aflau Ibrahim, cel de-al doilea paznic şi Said. Arabdaşiul îşi dădu seama că salvarea stăpânei sale depinde de câteva clipe şi, ridicând o piatră grea, îl doborî cu ajutorul ei pe paznic.
Fapta lui Said îl înmărmuri pe Ibrahim, care lăsă câteva clipe preţioase să se scurgă fără nici un folos. Văzându-şi paznicul prăbuşit, Zykyma nu mai stătu pe gânduri şi fugi

spre salvatorii ce se apropiau, oprindu-se drept în braţele ocrotitorului ei.

Înjurând, Ibrahim se refugie în barcă. Luntraşii începură să vâslească şi barca se îndreptă spre vapor.

Tocmai în clipa aceea ajunseră urmăritorii pe marginea malului.

— Opriţi-vă! strigă Krüger-bey.

Cei din barcă îi răspunseră cu hohote de râs.

— Suntem din garda beyului Tunisului. Vă poruncesc să vă opriţi!

Luntrea continua să alunece spre vapor.

— Trageţi în ticăloşii aceia!

Dar Zykyma se aşeză în faţa soldaţilor, care îşi luaseră puştile la ochi.

— Nu trageţi! strigă ea. Tşita este în luntre! Aţi putea s-o nimeriţi!

— Prostii! mormăi Krüger-bey, după care, totuşi, adăugă: Jos puştile! Are dreptate, îi spuse el în limba germană lui Paul; cu puştile astea strâmbe turceşti este ca şi cu lozul loteriei prusiene: nu ştii niciodată pe cine nimeresc!

Şi sări de pe cal, luând o carabină agăţată de şa.

— *Hell and damnation!* exclamă lordul David Lindsay. Pistoalele noastre nu trag atât de departe! *Damned!* Dacă veneam cu un minut mai devreme, îl prindeam şi pe ticălosul acela. Prietenul meu Kara ben Nemsi ar fi fost în stare să smulgă cârma din labele ticălosului, nimerind-o cu un glonte! *Yes!*

Deznădăjduit, Paul Normann, se uita spre luntrea ce se îndepărta. Tşita se lupta cu paznicul ei.

Deodată răsună o împuşcătură.

Lordul se întoarse repede şi se uită la Krüger-bey, care-şi cobora carabina; el trăsese.

— Am vrut să arăt compatrioţilor mei germani că bătrânul brandenburghez Krüger-bey are un ochi perfect şi se pricepe să nimerească o ţintă, spuse colonelul pe un ton mândru, întinzându-şi braţul. Uitaţi-vă cum se prăbuşeşte!

În luntrea ce se îndepărta, paznicul îşi întinse braţele în aer şi căzu în genunchi.

— Tşita! răsună glasul lui Paul, luându-se la întrecere cu

vuietul valurilor.

În clipa în care paznicul se prăbuşise pe spate pe fundul luntrei, Tşita se ridică brusc de pe banca pe care şezuse şi sări în apă. Ea pluti o secundă la suprafaţa apei... scoase un ţipăt... şi dispăru în valuri.

De pe urma săriturii ei, barca începu să se clatine, iar Ibrahim, care-şi întinsese braţele, ca să o prindă pe Tşita şi s-o tragă înapoi, trebui să se agaţe de marginea bărcii, ca să nu cadă şi el în apă.

— Înainte! Înainte! răcni cârmaciul.

Luntraşii îi ascultară îndemnul şi vâslele se îndoiră sub apăsarea braţelor lor încordate.

— Opriţi, câinilor! strigă Ibrahim, furios. Trebuie să o scot pe Tşita din apă!... Nu renunţ la ea!... Înapoi!

— Ca să ne împuşte pe toţi, ca pe nişte şobolani! răcni cârmaciul. Înainte! Înainte!

Luntrea despică voiniceşte valurile şi se îndepărtă de bătaia armelor de pe mal. Când o văzu pe Tşita urcându-se pe marginea luntrei, Paul se aruncase în apă, de parcă ar fi bănuit intenţiile iubitei lui. El începu să înainteze, dar când se uită în direcţia spre care înainta, nu mai văzu decât luntrea ce se îndepărta mereu şi pe Ibrahim care-şi agita pumnii, ameninţător. Tşita dispăruse de la suprafaţa apei.

Inima-i zvâcni de groază şi durere şi în clipa aceea, în care credea că o pierduse pentru totdeauna, tânărul îşi dădu seama cât de mult o iubeşte.

El ajunse curând la locul unde Tşita se aruncase în mare. Dar cu toate că-şi roti cu luare-aminte privirea în jur, nu izbuti să zărească nici cea mai mică urmă a celei pe care o înghiţiseră valurile. Deodată i se păru că la oarecare depărtare de el vede câteva băşici de aer ridicându-se din adânc. Se îndreptă spre locul acela, se scufundă şi începu să-şi caute iubita. Dar toate încercările lui rămaseră zadarnice. Cu respiraţia aproape pierdută, se înălţă la suprafaţă. Trase aer în piept şi se afundă iar. Dar nici de data asta nu avu mai mult noroc.

Începu să înghită apă şi simţi că se înăbuşe... mâna lui dreaptă întâlni un obiect... i se păru că-şi pierde cunoştinţa... şi valurile îl ridicară la suprafaţă. Odată cu el se ivi şi chipul

Tşitei, palid şi frumos ca o zeiţă a mării.

La început i se păru că visează şi că lângă el nu se află decât imaginea ei, la care se gândise neîncetat; deodată însă simţi că mâna îi este încă încleştată în rochia ei şi că neînsufleţitul ei corp vrea să-l tragă cu el în adânc. Teama şi bucuria îl readuse în fire şi-i dublară puterile care începuseră să-l părăsească. Cu o ultimă sforţare, într-adevăr deznădăjduită, îşi aşeză iubita de-a curmezişul pieptului şi se îndreptă încet spre mal, unde oamenii lui Krüger-bey îl înjurau de zor într-un stil oriental pe Ibrahim, a cărui luntre se îndepărta cu repeziciune.

Hermann şi Zykyma îngenunchează lângă Tşita, în timp ce Paul îşi întindea braţele şi picioarele, ca să-şi revină după sforţarea supraomenească pe care o făcuse pentru salvarea iubitei sale.

— Am făcut tot ce mi-a fost cu putinţă, tânărul meu prieten, zâmbi Krüger-bey. Să sperăm că bunul Dumnezeu, sau bunul meu Allah, cum m-am deprins şi cum cred că e bine să-l numesc, îşi va arăta şi el puterea. El nu se va lăsa ruşinat de bătrânul Krüger-bey... Aha! A început să mişte! Femeile sunt întocmai ca pisicile: dacă nu le vâri în sac, nu izbuteşti să le îneci!

— Să mergem, domnule colonel! îl îndemnă lordul David Lindsay, uitându-se pe furiş la cei doi prieteni şi la tinerele salvate din gheara lui Ibrahim, în timp ce nasul său îşi relua mobilitatea, care mărturisea că nu mai poate ascunde emoţia stăpânului său. Suntem de prisos aici. *Indeed*. Se mergem până în satul apropiat. Domnişoara are nevoie de o rochie uscată. *Yes*.

Colonelul şi lordul plecară, urmaţi de cei zece inşi din gardă. În timpul acesta, vaporul lui Ibrahim ieşi în largul mării.

Paznicul pe care-l doborâse mai înainte Said îşi reveni în fire şi dispăru, împreună cu călăuza şi cămilele.

În sfârşit, Tşita deschise ochii. Dar ea nu-i văzu pe Zykyma şi pe Hermann, care o îngrijiseră cu un devotament neţărmurit, ci pe Paul Normann, care o privea neliniştit.

— Paul... visez! murmură ea zâmbind, în timp ce pleoapele i se închiseră iarăşi.

— Tşita... Tşita mea!

— Şi toate astea, murmură ea, pentru o biată sclavă cercheză, vrednică de dispreţ!

— Tşita, îi şopti el uşor la ureche, tu nu eşti cercheză... tu eşti germană, aşa cum sunt şi eu!

— Germană? repetă ea, ca în vis. Apoi deschise iar ochii. Îşi roti privirea în jur, se uită roşind la chipul prietenos al lui Hermann Adlerhorst şi, ruşinându-se, îşi trase peste bărbie vălul ud.

— Nu trebuie să te ruşinezi de prietenul meu, spuse pictorul, uitându-se la Hermann şi clipind şiret. El îţi este mai puţin străin decât mine, da şi mai puţin!

— Mai puţin... străin... decât tine?

— Da, Tşita.

— Nu te înţeleg, murmură ea.

— Îţi voi lămuri totul pe îndelete, când vei avea iar puterea să mă asculţi, îi şopti el la ureche.

Sub îndemnul afecţiunii pe care i-o nutrea, ea îi înconjură gâtul cu braţele:

— Ah, acum sunt puternică fiindcă eşti cu mine, de acum încolo nu te voi mai părăsi niciodată!

— Atunci, să-ţi spun: ai un frate, pe care...

— Un frate? O, Allah! Unde e?

Ea îşi coborî braţele, încrucişându-şi-le apoi pe piept.

— Acesta e, Tşita... a fost vândut ca sclav, odată cu tine... dar cu timpul şi-a câştigat libertatea... şi a izbutit să-şi cucerească locul său în rândul oamenilor liberi.

Ea oftă şi capul îi coborî pe umerii lui; pleoapele i se închiseră şi Zykyma îşi duse mâna la gură, făcându-le semn să tacă.

— A leşinat iar, spuse ea pe un ton dojenitor.

16. „Trifoiul”

Era cam în aceeaşi vreme când se petreceau întâmplările descrise în capitolele precedente.

Într-o seară călduroasă de primăvară, un urs mergea agale printre copacii unei păduri seculare din America de Nord. Trebuia să fie un urs, fiindcă se târa fără zgomot, aşa cum e obiceiul urşilor şi mormăia din când în când. Blana sa de culoare închisă abia se putea deosebi de vegetaţia înconjurătoare. Numai ochiul experimentat al unui vânător din prerie sau al unui „om din vest”, deprins să vadă noaptea tot atât de bine ca ziua, ar fi fost în stare să-l descopere. Dar tocmai un asemenea vânător ar fi fost surprins de apariţia unui urs la ora aceea, fiindcă lui „Moş Martin” nu-i plac plimbările nocturne — el se culcă odată cu lăsarea serii, aşa cum este de aşteptat din partea oamenilor cinstiţi.

Prin urmare, ursul acesta trebuia să fi fost silit de un motiv puternic să săvârşească un lucru care era împotriva obiceiurilor neamului său. În orice caz, plimbarea lui urmărea un anumit scop, care-l preocupa mai mult decât s-ar putea crede; el se oprea mereu şi clătina mirat din cap. Iar mormăitul lui era din ce în ce mai des. Totuşi, parcă mormăia mai încet decât la început şi se părea că adulmecă ceva.

Tocmai acum se ridică iar pe labele din spate, adulmecă bănuitor în jur, clătină din cap, făcu unele mişcări ciudate cu labele din faţă şi mormăi iar. Dar mormăitul ursului se prefăcu deodată, ca prin minune, într-un mormăit omenesc.

„*Damn!* Să mi se taie capul dacă nu se simte aici un miros de fum!”

Şi adulmecă încă o dată.

„Da, e fum! Aici s-a aprins un foc de vreascuri. Numai lemnul ud arde astfel şi fumul înţeapă mai mult nările, dacă nu mă înşel. Unde s-au putut găsi acum vreascuri în pădurea aceasta udă de ploaie? Mirosul vine dinspre dreapta, fiindcă

se simte mai mult pe măsură ce păşesc în direcţia aceea. Ia să văd!”

Nu făcu decât vreo douăzeci de paşi spre dreapta şi se opri iar, dar brusc, adică întocmai ca un om care se trezeşte în faţa unei descoperiri uimitoare.

„Ce-o fi asta?”

El începu din nou să adulmece în jur, dar cu grijă, adică aşa cum face un mâncăcios care, trecând prin faţa ferestrei deschise a unei bucătării, se opreşte fără voie şi trage aer pe nări, ca să se încredinţeze dacă înăuntrul ei bucătarul găteşte un şniţel vienez sau o friptură. În cele din urmă, se păru că s-a lămurit.

„Nu e friptură de bivol... nici *pecari*... nici *racoon*... ah, nu este nici măcar friptură din carnea unei sălbăticiuni. Trebuie să fie carnea celui mai blând dintre toate animalele domestice; da, să mi se taie capul dacă mirosul care-mi gâdilă nările nu este al unei fripturi de oaie! Carne de oaie în pădurea seculară! Trebuie să fie furată. Prin urmare, avem de-a face cu hoţi şi poate chiar cu tâlhari dintre aceia primejdioşi care se feresc de lumina zilei. Fiindcă un vânător se hotărăşte să mănânce carne de animal blând, numai atunci când nu vrea să-şi trădeze prezenţa printr-o împuşcătură.”

Ursul se furişă mai departe, spre locul de unde venea mirosul.

Pădurea avea copaci înalţi, situaţi la o mare depărtare unul de altul. De aceea, „ursului” nu-i era greu să înainteze printre ei. Curând se ivi în depărtare o lumină şi el se îndreptă spre ea. Deodată se opri şi trase iar aer pe nări.

„Acum îşi prepară şi grog, şmecherii ăia! Benchetuiesc, de parcă ar celebra un botez! N-ar strica să fie atenţi, pe cinstea mea; s-ar putea să ne dea prin minte gândul să ne invităm singuri la ospăţ, ca să-l înlocuim pe naş! Hi... Hi... Hi... Hi...!”

Îşi continuă drumul, dar văzu numai lumina flăcării, nu şi focul care ardea într-o adâncitură lunguiaţă şi îngustă, făcută în pământ. Era o mică văgăună, în care crescuseră mure şi putu să se uite în jos.

În văgăună poposiseră câţiva bărbaţi, ale căror chipuri arătau culori tot atât de deosebite, ca şi îmbrăcămintea şi

armele lor. Erau acolo albi, negri şi mulatri; se părea că este şi un indian.

„Să-i ia dracu'! îşi şopti cel ce-i supraveghea. Mutrele lor nu trădează gânduri bune. Şi ce foc şi-au aprins, nătărăii; la flacăra aceea s-ar putea frige un bivol întreg! Şi boierii se cred atât de siguri, încât nici nu-şi închipuie că-i poate spiona cineva. Noroc! Îţi urez să te îneci!”

„Urarea” aceasta era adresată unuia dintre ei, care tocmai atunci îşi scosese din cazanul care atârna deasupra focului un pahar cu grog şi-şi turna pe gât băutura fierbinte.

„Hm! Boierii poartă pinteni, prin urmare trebuie să aibă cai. Cred că animalele sunt prin apropiere. Ar fi primejdios să mă furişez până la ele, fiindcă ar sforăi şi m-ar trăda.”

În clipa aceea, unul dintre bărbaţii din văgăună începu să vorbească cu glas tare.

— Mi-am pierdut răbdarea! spuse el pe un ton furios. Iscoadele noastre puteau să se întoarcă de mult. Până la Wilkinsfield n-au avut de mers mai mult de patru ore şi au plecat de aici odată cu revărsatul zorilor!

— Fără îndoială că au vrut să-şi îndeplinească misiunea cu toată conştiinciozitatea, îl linişti unul dintre tovarăşii săi. Şi poate că au fost ispitiţi să-şi arunce puţin ochii în casa de bani a bătrânului Wilkins, ca să ştie exact cât este înăuntru.

— Ah, are destul — vă asigur eu, fiindcă ştiu. De aceea, flăcăii noştri n-ar trebui să-şi piardă vremea. I-am trimis numai să afle dacă este acolo. Pleacă deseori la Saint-Louis sau la New-Orleans, aşa că voiam să ştiu ce avem de făcut.

Paharul de piele trecu din mână în mână şi din gură în gură şi convorbirea încetă un timp. Dar liniştea fu întreruptă curând printr-o fluierătură venită de departe.

— Vin! exclamă conducătorul.

Cei din jurul lui începură să se mişte, trădându-şi astfel neliniştea pe care le-o pricinuise întârzierea tovarăşilor lor. Câţiva dintre ei săriră în picioare, alergând în întâmpinarea lor.

După câteva minute se auziră paşi; doi bărbaţi înaintară printre pomi şi coborâră în văgăună. Ei se aşezară în preajma focului, îşi scoaseră cuţitele şi tăiară bucăţi mari de carne din berbecul înfipt în frigare.

— Ei? întrebă nerăbdător şeful, apucându-l de încheietura mâinii pe unul dintre ei, care voia să-şi scoată un pahar cu grog din cazanul atârnat deasupra focului. De ce nu vorbeşti? L-aţi văzut pe Wilkins?

— *Yes*.

— Şi?

— Am şi luat masa cu el.

— Ah! Ce i-aţi spus că sunteţi?

— Imigranţi dinspre răsărit. I-am povestit că am venit să vedem pământurile din regiunea aceea şi poate să cumpărăm un teren oarecare.

— Foarte bine. Cât timp mai rămâne Wilkins acolo?

— Până săptămâna viitoare.

— Ce este cu supraveghetorul acela?

— Câinele acela din Germania?

— *Yes*. Adler e numele lui.

— Ce să fie cu el? E şi acum acolo şi susţine că face parte dintr-o veche şi nobilă familie germană.

— O să ne ocupăm curând de el. Acum doi ani, când am fost pentru prima dată la plantaţie, l-a împuşcat pe fratele meu. Acum o să se căiască! Trebuie să născocim un mijloc nostim, cu ajutorul căruia să-i arătăm cum este pedepsit acela care a avut curajul să-l răpună pe fratele lui „Jack sângerosul"!

— Un mijloc nostim? râse unul dintre tovarăşii săi.

— Eu cunosc un asemenea mijloc, unul straşnic, interveni altul. Un mijloc sigur, care-i va tăia pentru totdeauna pofta de a trage cu arma şi care ne va înveseli în acelaşi timp!

— Vorbeşte! îl îndemnă căpitanul.

— Odată, mă hotărâsem cu câţiva camarazi să luăm câţiva cai unui tip bogat şi în timpul luptei am fost rănit în braţ de unul dintre oamenii lui. Ca să-l pedepsim, întâi l-am bătut bine de tot, după aceea l-am dezbrăcat la piele, l-am uns cu miere şi l-am legat de un copac, în preajma unui loc plin de furnici. Vă jur că i-a chemat pe toţi sfinţii în ajutor! Dar furnicile n-au ţinut câtuşi de puţin să ne năruiască planul, fiindcă ne-au înţeles gluma. Şi eram cu toţii tineri şi voinici şi am fi fost în stare să-l apucăm şi pe diavol de coarne, dacă ne-ar fi ieşit în cale!

— Mai departe, mai departe!

— Ce credeţi că s-a întâmplat după aceea? L-am lăsat să înjure şi să se roage în voie. Doar nu era să-l stingherim în timp ce-şi făcea rugăciunea! râse povestitorul cu poftă, tăindu-şi o halcă de carne din berbecul care se frigea încet. După vreo zece minute n-a mai cântat şi nu s-a mai rugat, fiindcă era în aşa hal acoperit de furnici, încât era negru de sus până jos şi nu se mai putea gândi la... desfătări religioase.

— Îmi închipui, zise un bărbos. Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— După vreo două săptămâni, când am trecut iar prin locul acela, n-am mai găsit decât scheletul boy-ului. Furnicile îl mâncaseră până la os.

— Ideea ta nu e rea, spuse căpitanul. Dacă găsim miere, îl trimitem şi pe neamţul acela pe lumea cealaltă cu ajutorul metodei tale. Mâine seară suntem la Wilkinsfield. După miezul nopţii ne năpustim asupra negrilor şi după ce scăpăm de ei, năvălim în casă. Sunt convins că n-o să plecăm de acolo cu mâinile goale, fiindcă...

Cel care stătea sus la pândă nu mai putu să audă nimic, fiindcă se retrăsese; ceea ce auzise îi era de ajuns, ca să ştie ce este de făcut. O vreme merse de-a-ndărătelea, în patru labe, având grijă să-şi şteargă urmele. Când socoti că a ajuns destul de departe se ridică în picioare şi porni cu paşi iuţi.

Era întuneric beznă şi ochiul unui european abia ar fi putut să străpungă la o distanţă de un pas-doi întunericul care domnea în pădurea seculară. Totuşi, ciudatul călător nu se lovi de nici un pom şi nu se rătăci. Datorită experienţei îndelungate, simţurile unui cercetător al pădurii devin tot atât de ascuţite ca şi acelea ale animalelor sălbatice. În cursul anilor se naşte în el însuşirea care-i îngăduie să presimtă lucrurile, cu un al şaselea simţ, care dă vânătorului putinţa să adulmece de departe primejdia. Însuşirea aceasta este într-adevăr uimitoare. Deşi s-ar putea numi sălbatic, un asemenea om este în realitate un pionier al civilizaţiei şi croieşte cu mijloacele lui simple primele poteci în Vestul Sălbatic, în *dark and bloody grounds*[1]. Ameninţat mereu de primejdii neaşteptate, viaţa are pentru el o însemnătate atât

[1] Regiunile întunecoase şi însângerate (engleză, n. ed.).

de mică, încât şi-o riscă oricând, fără să se gândească prea mult; şi cu toate acestea el ştie să şi-o apere cu şiretenie, cu un curaj şi o stăruinţă, pe care omul civilizat nici nu şi le poate închipui. Un ofiţer merituos, de pildă, care s-a distins în cursul câtorva campanii pe câmpul de luptă, n-a avut de înfruntat atâtea primejdii şi n-a avut prilejul să vădească atâtea însuşiri, ca un „om din vest”; simplu şi îmbrăcat în zdrenţe, într-o jumătate de an de pribegie prin pădurile seculare.

„Prin urmare, e vorba de „Jack sângerosul”, mormăi omul-urs. Sunt tare curios să aud ce vor spune despre descoperirea mea Dick şi Will. Ar fi însă o lovitură grozavă, dacă am putea să punem mâna pe aceşti nemernici! Fireşte că trebuie să plecăm imediat la Wilkinsfield, ca să-l prevenim pe proprietar şi pe supraveghetorul german Adler, pe care ei vor să-l lase pradă furnicilor. O să vă miraţi, ticăloşilor, când veţi constata că Sam Hawkens v-a lăsat cu buzele umflate şi fără pradă! Mă bucur de pe acum, când mă gândesc ce frumos o să fie! O glumă ca asta merită cel puţin zece legături groase de blănuri de castor, dacă nu mă înşel!”

După vreun sfert de oră se auzi zgomotul unei ape curgătoare. Copacii începură să se rărească şi apoi să dispară, ca şi frunzişul des care împiedica vederea şi călătorul nostru izbuti să privească în voie bolta acoperită de stele. El ajunse la o rarişte cu mărăcini deşi, prin care-şi croia drumul apele unui fluviu impunător. Fără să stea o clipă pe gânduri, Sam Hawkens coti după un copăcel şi ajunse curând într-un loc deschis şi acoperit cu iarbă, pe care trei inşi se puteau odihni în voie, în jurul unui foc.

Flacăra era întreţinută după obiceiul indian, aşa că numai vârfurile crăcilor se înălţau deasupra ei până când ardeau. Lângă foc şedeau doi inşi, care abia se mişcară când îl văzură pe Sam Hawkens.

— Puteţi să mai aruncaţi crăci şi să faceţi focul mai mare! Nu ne ameninţă nici o primejdie, dacă nu mă înşel.

Unul dintre ei aruncă repede pe foc câteva vreascuri. O flacără uriaşă se înălţă curând şi lumină făpturi ciudate, cum nu pot fi întâlnite decât în Vestul Sălbatic.

Într-adevăr, datorită faptului că era mărunt şi purta o haină

lungă de vânătoare, Sam Hawkens putea fi confundat lesne cu un urs, în întuneric, mai ales atunci când se târa în mâini şi picioare, ca mai înainte.

Haina aceasta de vânătoare, croită din piele de capră şi destinată, după câte se părea, unei persoane înalte şi vânjoase, era plină de petice. În timpul zilei, fără îndoială că omuleţul acesta oferea priveliştea unui copil care s-a îmbrăcat astfel, ca să se joace „de-a oamenii mari”, cu haina tatălui său. Sam Hawkens purta pe cap o pălărie veche de pâslă, a cărei culoare, vârstă şi formă ar fi pricinuit dureri de cap chiar celui mai pătrunzător dintre oameni. Sub această pălărie antediluviană ieşea la iveală, dintr-o pădure de păr, încâlcit, de culoare cenuşie care acoperea toată faţa, un nas de o mărime înspăimântătoare care ar fi putut sluji, ca aruncător de umbre oricărui cadran solar. Datorită bărbii îmbelşugate, în afară de organul mirositor croit cu atâta dărnicie, se vedeau doi ochişori, care păreau înzestraţi cu o neobişnuită vioiciune şi mărturiseau necontenita bună-dispoziţie a stăpânului lor.

De sub haina de vânătoare din piele de capră ieşeau la iveală două picioruşe subţiri şi cam rotunde, vârâte într-o pereche de *leggins* destrămaţi. Pantalonii aceştia erau atât de vechi, încât s-ar fi putut afirma că s-au născut cu multe decenii înaintea omuleţului şi îngăduiau să se vadă o pereche de cizme indiene, în care stăpânul lor şi-ar fi găsit refugiul în vremuri de nevoie.

Şi cel care se îngrijise de foc avea o înfăţişare ciudată. Era nesfârşit de lung şi îngrozitor de slab şi uscat. Deasupra ghetelor sale groase de vânătoare îşi legase o pereche de jambiere de piele; corpul îi era acoperit de o cămaşă de vânătoare, încheiată strâns; în jurul umerilor săi largi se întindea o pătură de lână, ale cărei fire păreau că au obţinut îngăduinţa nemărginită de a se împrăştia spre toate punctele cardinale; pe capul tuns mărunt şedea un obiect, care nu era nici batistă, nici scufie, nici pălărie, căruia însă cu greu i s-ar fi putut găsi un nume potrivit.

Cel de-al treilea, tot atât de lung şi slab, îşi legase în jurul capului, ca pe un turban, un fel de basma de culoare închisă şi purta un veston roşu de husari, care se rătăcise într-un

mod de neînţeles în vestul îndepărtat, pantaloni lungi de pânză şi peste ele cizme înalte şi impermeabile. La cingătoare avea două revolvere şi un cuţit din cel mai bun oţel de Kingsfield. Dacă ar fi vrut cineva să caute o trăsătură caracteristică pe obrazul acestui bărbat, gura lui mare i-ar fi atras imediat atenţia: se părea că ambele colţuri ale gurii au o afecţiune deosebită pentru urechi şi se apropie de ele cu toată încrederea. În acelaşi timp, însă, chipul lui vădea o nemărginită sinceritate; oricum, stăpânul lui era un om al cărui suflet nu adăpostea falsitatea.

În imediata apropiere a focului, trei arme încărcate erau aşezate în formă de piramidă. Dar ce arme! Una dintre ele avea înfăţişarea unei bâte uscate, tăiată dintr-un copac, cea de-a doua părea un burduf de apă legat de un băţ, iar a treia avea toate formele şi nici una. Din pricina loviturilor date cu patul acestei arme, se spărseseră câteva bucăţi din el, care fuseseră înlocuite cu altele şi înţepenite cu ajutorul unui cerc de fier. Unui privitor neobişnuit cu întâmplările, făpturile şi lucrurile din Vestul Sălbatic, i s-ar fi părut desigur cu neputinţă ca arma aceasta să tragă măcar o singură împuşcătură, fără să pună în primejdie însăşi viaţa puşcaşului. Dar un vânător din prerie ştie să preţuiască o asemenea armă şi o mânuieşte cu un adevărat şi neţărmurit respect.

Poate că înainte puşca aceasta fusese o minunată „Kentucky rifle”. Ea n-a fost părăsită niciodată de stăpânul ei, i-a salvat viaţa de sute de ori, dar în cursul vremii îndelungate şi pe urma nenumăratelor primejdii, ea a fost rănită şi vătămată tot atât de des ca şi el, pentru ca după aceea să fie mereu îngrijită şi reparată. Stăpânul ei a studiat-o în amănunţime, o iubeşte şi n-ar înlocui-o niciodată cu alta; o cunoaşte, aşa cum se cunoaşte pe el însuşi şi de câte ori se slujeşte de ea trage câte o lovitură măiastră, care l-ar uimi pe cel ce nu este iniţiat în tainicele ei însuşiri.

Dacă aceşti trei bărbaţi ar fi apărut pe o şosea din Germania, fără îndoială că după o oră s-ar fi trezit la închisoare, sub pază severă. Fireşte, însă, că situaţia din vest se deosebeşte de aceea din Germania. Aici, unde omul nu este judecat după îmbrăcăminte, nimănui nu i-ar fi dat prin

minte să arunce, din pricina înfăţişării lor, o privire mirată asupra acestor trei inşi. Dimpotrivă, oricine s-ar fi simţit onorat să-şi petreacă vremea în tovărăşia lor, fiindcă aceşti trei bărbaţi făceau parte dintre cei mai vestiţi vânători din prerie şi erau cunoscuţi pretutindeni, în localităţile din apropierea mărilor, ca şi în cele din preajma Munţilor Stâncoşi, sub numele *the leaf of trefoil* — „Trifoiul”.

— Ei, Sam Hawkens, câţi sunt? întrebă cel cu vestonul de husari.

— Nu ştiu exact, Will Parker. Era prea întuneric şi nu i-am putut număra. Dar nu cred să fi fost mai mult de o duzină, dacă nu mă înşel.

— Atunci, povesteşte-ne şi nu ne sili să-ţi smulgem fiecare cuvânt cu cleştele, spuse cel care semăna mai curând cu un schelet decât cu un om viu.

— Răbdare, Dick Stone; răbdare, bătrânul meu urs! Pun rămăşag că n-ai atâţia bani câţi merită vestea pe care ţi-o aduc eu.

— Nu te făli, bătrâne Sam! Lasă-ne s-o preţuim noi!

— Spui că mă fălesc? O să-ţi pară rău că vorbeşti aşa! De altminteri, ştiu sigur cât de importantă este vestea mea, fără să aştept preţuirea ta. Sau ai cumva zece mii de dolari, Dick?

— Zece... eşti nebun, Sam! Crezi poate c-ai să primeşti suma aceasta pentru vestea cu care te lauzi?

— Lasă glumele! Crezi că Sam Hawkens şi-ar vinde înţelepciunea pentru bani? Sunt sigur însă de un lucru: dacă mi-aş păstra înţelepciunea în ţeastă, un om bogat va fi mâine noapte sărac, fiindcă va pierde zece mii de dolari.

— Hai istoriseşte-ne o dată povestea şi nu ne mai chinui! Se supără Will Parker. Mustangul nu se îmblânzeşte de la coadă, ci de la cap!

— Bine că-mi aminteşti: altminteri aş fi uitat. Nu-i vorbă, Will, că în şaisprezece ani de când suntem împreună n-ai învăţat de la mine decât dibăcia de a pune frâul pe mustang. Hi... hi... hi... hi!

Acest „hi... hi... hi... hi” era un râs caracteristic, despre care s-ar fi putut spune că este îndreptat înăuntrul fiinţei lui Sam Hawkens. El nu ştia să râdă altfel.

— E destul de trist pentru tine, dacă în atâţia ani n-ai fost în

stare să mă înveţi mai mult, răspunse Parker.

— Zău că nu e vina mea! Mi-am dat toată silinţa să fac din tine un vânător iscusit, dar în ciuda strădaniilor mele ai rămas un *greenhorn*, aşa cum scrie la carte, dacă nu mă înşel.

— Stop! interveni Scheletul, pe un ton energic. Nu vreţi să încetaţi? Şi tu, Sam, ia spune-mi: ai de gând să ne relatezi încă anul acesta vestea ta grozavă?

— Ai dreptate, iubitul meu Dick! Îţi voi satisface imediat curiozitatea. Ai auzit vreodată pomenindu-se despre „Jack sângerosul”?

— Drace! Cum poţi să mă mai întrebi? În toate preriile din partea de răsărit a Munţilor Stâncoşi răsună iarăşi mârşăviile ce se povestesc pe socoteala lui. Este şeful unei bande care se îndeletniceşte cu spargerile şi cu furturile de cai. Din păcate, nimeni n-a izbutit până acum să-i arunce un lasou în jurul gâtului.

— *Well!* Ce n-au izbutit alţii, vom săvârşi noi. Mâine îi vom tăia pofta să se mai ţină de ticăloşii; cu prilejul acesta îşi va spune cuvântul şi „Liddy” a mea.

Şi-şi aruncă o privire drăgăstoasă spre arma în formă de bâtă.

— *Yes!* interveni Parker în convorbirea lor, „Jack sângerosul” este un desperado, la fel cu Buttler, conducătorul celeilalte bande de răufăcători, cu care am avut de-a face acum doi ani.

— Sau cu ticălosul de Hopkins, care îl are pe conştiinţă pe prietenul nostru „Mătuşa Droll” şi cu care sper că ne vom mai întâlni cândva, observă Dick Stone. Dar nu vrei să-ţi începi o dată povestirea, dragă Sam?

— *Well!* Până acum aş fi ajuns la jumătate, dacă m-aţi fi lăsat să vorbesc. Aşadar, ascultaţi-mă şi nu mă mai întrerupeţi!

Şi le istorisi ceea ce plănuiseră tâlharii din văgăună pentru seara zilei următoare.

— Trebuie să plecăm negreşit la Wilkinsfield, îşi încheie el povestea, ca să-l prevenim pe proprietar şi pe supraveghetorul german Adler. Sper să mergeţi şi voi, dacă nu mă înşel!

— Doar n-o să-l lăsăm pe „Jack sângerosul” să opereze în

voie! exclamă Dick. Mâine după miezul nopţii trebuie să înceapă reprezentaţia; până acolo avem de mers patru ore, prin urmare nu e nici o grabă.

— N-ar fi mai bine să plecăm? întrebă Will.

— De ce să cutreierăm pădurea noaptea, pe întuneric? îl contrazise Sam. Vă propun să ne odihnim aici până mâine-dimineaţă. După aceea pornim şi avem destul timp ca să ajungem acolo şi să-l prevenim pe plantator, dacă nu mă înşel.

— Păcat că nu avem animalele cu noi!

— De ce? Pentru oasele tale o odihnă de trei-patru ore e foarte sănătoasă. Dar dacă ne-ai fi prorocit, bătrâne, că vom întâlni urmele lui „Jack sângerosul”, desigur că nu ne-am fi lăsat caii „în pensiune” la Van Buren, atunci când ne-am hotărât să ne îngropăm pentru câteva zile în pădurile astea! E drept însă că până aici ne-ar fi stingherit. Sau ar fi fost o plăcere să galopez cu „Mary” a mea printre coroanele copacilor? Ai să rămâi toată viaţa un nătărău, dacă nu mă înşel.

Cazul acesta simplu fusese cercetat destul de amănunţit, aşa că orice altă discuţie ar fi fost de prisos. Subiectul conversaţiei se schimbă şi curând se înfiripă atmosfera aceea caldă şi plăcută, pe care o îndrăgesc atât de mult călătorii din Vestul Sălbatic când poposesc în jurul focului de tabără.

— Sam, ştii ce zi e astăzi? întrebă Will Parker.

— Fireşte. Azi e vineri.

— Mulţumesc! Ce te întreb eu şi ce-mi răspunzi tu! La urma urmelor, însă, tu nici n-ai de unde să ştii, fiindcă n-ai fost de faţă la întâmplarea aceea. Dick, ghiceşti la ce mă gândesc?

— *Yes*. Ştiu ce vrei să spui.

— Ei?

— Azi se împlinesc doi ani de când „Mătuşa Droll” a muşcat ţărâna şi ne-a părăsit.

— *Well*, văd că ştii. E frumos din partea ta că n-ai uitat.

— Ar fi fost urât să uit un camarad atât de bun! Fiul mamei mele nu-i în stare de un asemenea lucru!

— Toată ziua m-am gândit la el.

— Ca şi mine!

— Şi am avut în stomac presimţirea că o să se întâmple

curând ceva, în legătură cu camaradul nostru mort.

— Ţi-a fost foame, dragă Will! râse Sam. Îţi cunoaştem noi „presimţirile". N-ai mai supt de mult o gheară de urs, hi... hi... hi...! Şi vrei să ne povesteşti că ai avut presimţiri!

— Te rog să nu mă insulţi! rosti Parker pe un ton care voia să pară furios. Simţămintele mele sunt oricum mai delicate decât ale tale.

— Will are dreptate, îi sări Dick Stone în ajutor. Şi mie mi s-a părut azi când m-am gândit la Droll, că trebuie să se întâmple ceva, că pluteşte ceva în aer.

— În aer? zâmbi Sam. Unul a simţit întâmplarea în stomac şi celălalt a mirosit-o în aer! „Mătuşa Droll" s-o fi prăpădind de râs uitându-se la voi de sus, din terenurile veşnice de vânătoare. Sau vă temeţi că ne ameninţă o primejdie care vine din aer? Hai, lăsaţi prostiile! Să nu vă închipuiţi că Droll s-a prefăcut în ciocârlie! V-aţi gândit toată ziua la el, aşa se explică dispoziţia voastră, dacă nu mă înşel!

— *No*, răspunse Dick pe un ton serios. Mai este şi altceva, un fel de presimţire, ceva ce n-aş fi în stare să descriu. De altminteri şi tu eşti stăpânit uneori de acelaşi simţământ, Sam, aşa că n-ai nici un motiv să râzi de noi.

— Good-lack![1] Aţi devenit foarte supărăcioşi, ştiţi? râse Sam. E adevărat, însă, că n-am nici un motiv să vă contrazic. Cunosc foarte bine simţământul acesta. La noi, călătorii preriei, este cel de-al şaselea simţ.

— *Well*, aşa îmi placi, bătrâne Sam! îl lăudă Parker.

— Sărmană „Mătuşă Droll"! De ce n-ai vrut să-l asculţi atunci pe Hobble-Frank? Poate că ai trăi şi astăzi!

— *Yes*, adăugă Dick. Ce nevoie a avut să se amestece în chestiuni care nu-l priveau câtuşi de puţin? Păcat de el!

— Nu vorbi aşa, bătrâne Dick! Desigur, ar fi fost mai bine dacă s-ar fi înapoiat în Germania, să se odihnească acolo pe moşia lui ţărănească! Dar n-a putut să se împotrivească soartei. Soarta de „om din Vest". Şi acum, ce mai vreţi? Ce e starea asta afurisită de babe care bocesc?! Cine ştie când şi unde o să ne trezim şi noi cu un glonte, care o să ne trimită frumuşel în terenurile veşnice de vânătoare?!

Soarta de „om din Vest" — da, cuvintele acestea erau pline

[1] Noroc! (engleză, n. ed.).

de adevăr şi de înţeles! „Mătuşa Droll” fusese un „om din Vest” dintre cei mai cunoscuţi, căruia camarazii îi dăduseră această poreclă glumeaţă pe care o purta cu mândrie. Multă vreme îşi câştigase pâinea ca agent secret de poliţie, până când se întovărăşise cu OldFirehand la exploatarea minelor din Lacul de Argint şi dobândise o avere, care era destul de mare spre a-i îngădui să trăiască fără griji tot restul vieţii. Cu ajutorul ei îşi putea înfăptui dorinţa care-l stăpânise neîncetat: înjghebarea unei mari moşii ţărăneşti în ţara sa, Germania.

Totuşi, acela care a respirat cândva aerul savanei se întoarce mereu la ea. Ca şi prietenul şi vărul său Hobble-Frank, el n-a fost în stare să rămână multă vreme acasă. Şi amândoi porniră curând în *dark and bloody grounds*. După câtva timp se întâlniră cu Old Shatterhand şi întreprinseră împreună cu el o călătorie îndelungată prin Vestul Sălbatic şi mai târziu cu „Trifoiul”. După câteva aventuri se despărţiră. Droll şi Hobble-Frank se înapoiară în răsărit, Dick Stone şi Will Parker îi însoţiră o bucată de drum, pe când Sam Hawkens voia să se folosească de lipsa lor, ca să-i facă o vizită lui Old Firehand, care se stabilise în preajma Lacului de Argint. Din pricina aceasta el n-a putut să fie de faţă la nenorocirea căreia urma să-i cadă victimă „Mătuşa Droll”.

Când ajunse în Santa Fé, găsiră oraşul într-o atmosferă foarte tulbure. Un oarecare Hopkins săvârşise o serie întreagă de excrocherii bancare din cale afară de îndrăzneţe şi, prin dispariţia sa fără urme, lăsase într-o situaţie deznădăjduită pe câţiva bancheri vrednici de respectul concetăţenilor. Vestea aceasta era menită, desigur, să atragă atenţia lui Droll. În el se trezi detectivul de altădată şi, fără să mai stea pe gânduri, aduse la cunoştinţa autorităţilor că este hotărât să le ajute, ca să se poată da de urma celui dispărut. Fireşte, Hobble-Frank era nemulţumit de această hotărâre şi încercă să-şi înduplece prietenul şi vărul să renunţe la ea; dar rugăminţile lui rămaseră zadarnice. Şi întrucât nu voia să-l părăsească, se văzu silit să colaboreze cu el la urmărirea fugarului necinstit. Ei izbutiră în scurtă vreme, împreună cu ceilalţi doi prieteni, să dobândească un rezultat, pentru care autorităţile se străduiseră fără nici un folos vreme îndelungată: găsiră

urmele celui căutat şi se ţinură după ele până în Munţii Wasatsch, în Utah. Ei se apropiaseră atât de mult de Hopkins, încât erau îndreptăţiţi să spere că-l vor prinde în cursul zilei următoare; de aceea, poposiră la adăpostul unui tufiş, în preajma unui curs de apă, ca să-şi petreacă noaptea acolo. Dar abia îşi priponiseră caii şi se aşezară în jurul focului de tabără şi o împuşcătură trasă pe ascuns dintr-un tufiş îl nimeri pe Droll drept în frunte, răsturnându-l la pământ. Hopkins aflase că este urmărit şi scăpase de primejdiosul său vrăjmaş cu ajutorul unui singur glonte. Ce a folosit celorlalţi trei inşi, că s-au avântat imediat pe cai, hotărâţi să răzbune moartea tovarăşului lor? Hopkins izbuti să dobândească ocrotirea unui trib de utahi, care poposise în apropiere, astfel că toate încercările urmăritorilor, de a-l convinge pe căpetenia tribului să le predea pe ucigaş, rămaseră fără nici un rezultat. Şi trebuiră să-l asculte chiar pe Hopkins lăudându-şi isprava pe un ton batjocoritor, fără să-l poată pedepsi.

Peste măsură de îndurerat şi dezamăgit, Hobble-Frank se înapoie în Germania. Moartea vărului său îl lecuise pentru totdeauna de pasiunea nutrită până atunci „regiunilor întunecoase şi însângerate”.

„Trifoiul” vorbise deseori despre nefericita acţiune a lui Droll, astfel că Sam Hawkens cunoştea cele mai mici amănunte cu privire la tragica lui moarte. După cuvintele lui Will Parker urmă o tăcere îndelungată, care îngăduia fiecăruia dintre ei să se gândească înduioşaţi la prietenul mort în urmă cu doi ani. Poate că presimţirea glontelui care-i aştepta şi pe ei atingea o coardă tainică a sufletului lor şi le preocupa atât de mult gândurile încât convorbirea amuţi de-a binelea. Noaptea era liniştită şi adânca tăcere care domnea în jurul focului nu era tulburată decât de zgomotul apei ce curgea în apropiere. Deodată, Sam îşi înălţă capul, de parcă voia să audă ceva. Ceilalţi doi rămaseră nemişcaţi. Ciuliră şi ei urechile, dar nu auziră nimic.

— Aţi auzit? întrebă Sam.

— Nu, nimic, răspunse Will, în şoaptă.

— Zgomotul venea din apă.

— O fi o broască sau un peşte.

— Aiurea! E o luntre! Ascultaţi!

Într-adevăr, se auzea un freamăt uşor, pricinuit parcă de apa ce se izbea de o piatră.

— Ei, acum auziţi? şopti Sam. Valurile se lovesc de cârma luntrei sau de vâsle. Luntrea pluteşte foarte aproape de noi. Trebuie să vedem despre ce e vorba!

Tustrei îşi înşfăcară armele şi se furişară spre ţărm. Lumina stelelor plutea pe apă ca fosforul strălucitor, astfel că licărirea aceasta palidă le îngădui să vadă un punct întunecat, care se mişca şi care se apropia din ce în ce mai mult. Era o luntre.

În timp ce Sam Hawkens şi tovarăşii lui stăteau la pândă cu atenţia încordată, luntrea se întoarse uşor şi începu să plutească pe lângă malul apei.

— Este o luntre indiană, din scoarţă de copac; e afundată aproape în întregime în apă, spuse Sam. În ea stă un singur om. Acum şi-a pus vâslele deoparte.

Deodată se auzi un zgomot şi în luntre licări o flacără.

— Da, înţeleg, continuă Sam. A vrut să aibă mâinile libere, ca să-şi aprindă pipa. Uitaţi-vă, puteţi să-i vedeţi obrazul!

În aceeaşi clipă îşi simţi braţul strâns cu atâta putere de mâna lui Parker, încât abia putu să-şi înăbuşe un ţipăt de durere.

— *'s death!*[1] murmură Will. E cu putinţă oare?

— Ce?

— Dacă nu mă înşală lumina, cunosc obrazul acela blestemat. Dick, e al nostru! Ah, presimţirea mea de adineauri!

— Vorbeşte mai încet! îl îndemnă Dick. Altminteri, ne aude şi îl scăpăm iar din mână. Şi eu l-am recunoscut.

— Cine e? întrebă Sam.

— Ucigaşul lui Droll.

— Pe dracu'! Ai început să vezi stafii!

— Ce stafii! Suntem siguri. El este, sau în orice caz unul care-i seamănă atât de mult, ca gemenii între ei. Să-l lăsăm să vină pe uscat!

— Foarte bine! Dar să nu ne pierdem vremea, sfătuindu-ne! Nu trebuie să ne vadă. Dimpotrivă, să creadă că Sam Hawkens e singur. Mă înţelegi, Sam?

— Desigur. Sau îţi închipui că am ceară roşie sub perucă?

---

[1] E mort! (engleză, n. ed.).

— Strigă-l şi caută să-l atragi lângă foc! Noi doi vom apărea la timpul potrivit.

— Bine. Căraţi-vă mai repede, se apropie!

După câteva secunde, omul din luntre ajunse în dreptul lui Sam. Dar se vedea că vrea să-şi continue drumul.

— Hei! Hei! strigă vânătorul, nu prea tare, dar aşa ca să poată fi auzit de luntraş.

Necunoscutul tresări, puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească, trădându-şi intenţia de a se îndepărta de ţărm.

— Ei, n-auzi? strigă Sam încă o dată. Opreşte!

— Mulţumesc.

— Vreau să-ţi fac o rugăminte. Am nevoie de dumneata! Sunt vânător şi vreau să merg la Van Buren.

— N-ai decât!

— Mi-am scrântit piciorul şi nu pot să merg.

Celălalt tăcu un timp. Apoi, îşi mână puţin luntrea îndărăt, ca să-l poată auzi mai bine pe cel care-i vorbea de pe ţărm.

— Cum te cheamă?

— Miller.

Sam rostise primul nume care-i venise în minte. Nu trebuia să şi-l destăinuiască pe-al său, fiindcă era de presupus că luntraşul auzise de el şi ar fi fost năpădit imediat de bănuieli care l-ar fi îndemnat să fugă. Fără îndoială că, dacă el era într-adevăr Hopkins, nu-i cunoştea numai pe Dick şi Will, ci şi că Sam Hawkens este tovarăşul lor nedespărţit şi cel de-al treilea membru al „Trifoiului”.

— Eşti sigur?

— *Yes*.

— Spui adevărul?

— De ce te-aş minţi? Spune-mi mai bine: încotro te duci?

— În apropiere de Van Buren. Vrei să mergi cu mine?

— Desigur, dacă vrei să mă iei.

— Ai cu ce să plăteşti?

Era o întrebare foarte ciudată. Nici un „om din Vest” nu primeşte nici cea mai mică plată din partea cuiva căruia-i face un serviciu, mai ales când este vorba de un serviciu atât de neînsemnat.

— Pentru ce să-ţi plătesc? râse Sam. Eşti oare, un căpitan

şi coaja dumitale de nucă este un *steamer*[1] de pe Mississippi, ca să-mi cumpăr întâi bilet şi după aceea să-mi dai voie să mă urc pe bord? Hai?

Sam Hawkens era determinat de anumite motive să prelungească această convorbire — el voia să le dea timp lui Dick şi Will să se ascundă în preajma focului.

— Doar n-o să-mi pretinzi să te duc pe gratis până acolo, master Miller! Şi dacă nu-ţi convine, atunci...

— *No!* exclamă Sam. Fii atât de bun şi ia-ţi mâinile de pe vâsle. Bineînţeles că nu-ţi cer nimic pe gratis!

— Şi cât vrei să-mi dai?

— Cred că o să găsesc prin buzunare o sumuşoară care să te mulţumească.

— Bine! Să încerc.

Îşi apropie luntrea de mal.

— Poţi să te încălzeşti puţin la focul meu, dacă vrei şi să te convingi că sunt singur.

— Ah! Ai aprins focul! Ai şi ceva de mâncare?

— Nu prea mult, dar cred că o să ne ajungă. Nu ţi-ai luat nici o provizie la drum?

— Ba da, însă am isprăvit-o. Am plecat devreme. Acum fumez ultima pipă, fiindcă mi s-a terminat şi tutunul. Ajută-mă să mă urc pe mal!

— Hai!

Străinul îşi legă luntrea şi, ajutat de Hawkens, se căţără pe ţărm.

Sam se sprijini de armă, de parcă-şi scrântise într-adevăr piciorul şi se uită îngrijorat spre foc, temându-se ca străinul să nu-şi dea seama că acolo mai şezuseră doi inşi; dar Dick şi Will avuseseră grijă să îndepărteze orice urmă în timp ce Sam prelungise convorbirea cu cel pe care voiau să-l prindă.

Străinul se uită prevăzător şi bănuitor în jur, dar păru curând că s-a liniştit.

— Cum îşi poate scrânti piciorul un „om din Vest”, obişnuit să străbată locurile acestea? întrebă el, aşezându-se.

— M-am împiedicat pe întuneric de o rădăcină afurisită şi am căzut, răspunse master Miller, aşezându-se şi el lângă foc şi îndreptându-şi piciorul îndurerat; bineînţeles, el nu uită să

---

[1] Vapor (engleză, n. ed.).

geamă, ca să-l convingă pe străin că nu l-a minţit.

— Aşadar, vrei să mergi la Van Buren? Ce treabă ai acolo?

— Vreau să-mi cumpăr muniţii şi să-mi vindec piciorul.

— De unde vii?

— De sus, din munţii Ozark, unde am vânat.

— Fără cal?

— Mi l-au furat noaptea, în timp ce poposeam într-un cătun mic şi părăsit, îndărătul munţilor. Lua-i-ar dracu' de hoţi! Şi acum, master, ai aflat cine sunt şi încotro mă duc. Pot să ştiu şi eu cum te cheamă?

— Walker.

— Mulţumesc. Eşti vânător?

Străinul purta haine cenuşii, aproape orăşeneşti. Nu avea deloc înfăţişarea unui om care vine din prerie, sau care a cutreierat pădurile vreme îndelungată.

— Mai înainte am fost vânător, dar acum mă ţin de afaceri.

— Te ocupi de tutun sau de bumbac?

— De orice mi se iveşte. Dar parcă spuneai că vrei să-mi dai ceva de mâncare!

— Aşa e. Era să uit, iartă-mă!

Sam îşi desfăcu tolba, în jurul căreia era înfăşurat lasoul şi scoase din ea o bucată de carne de culoare închisă.

— Ce e asta? întrebă Walker.

— Şuncă de urs, uscată la aer.

— Trebuie să fie bună. Lasă-mă s-o văd!

Îşi tăie o bucată şi începu să mănânce. Arma pe care şi-o luase din luntre era aşezată pe genunchi.Se părea că-i place şunca. În timp ce mânca, îi spuse lui Sam: prin urmare, vrei să-mi plăteşti. Dar un vânător nu prea are bani la el. Ce vrei să-mi dai?

— Mai întâi aş vrea să aud cât îmi ceri, să mă duci până la Van Buren.

— Doi dolari.

— Eşti nebun! Dacă aş putea să merg, în cinci ore aş ajunge acolo. N-ai nevoie să vâsleşti, fiindcă luntrea alunecă, şi-mi ceri o sumă atât de mare?

— Dacă ţi se pare că am cerut prea mult, n-ai decât să rămâi aici până la anul! Orice muncă şi orice serviciu trebuie să fie plătite.

— Ai dreptate, de pildă bucăţica aceea de şuncă de urs pe care ai mâncat-o costă cinci dolari.

— Eşti nebun?

— Ai spus singur că totul trebuie să fie plătit.

— Am crezut că mi-o dăruieşti.

— Şi eu am crezut că mă duci până la Van Buren, fără să-mi ceri vreo plată.

— Asta-i altceva!

— Prin urmare, nu vrei să-mi plăteşti şunca de urs?

— Nici nu mă gândesc, master Miller.

— Trebuie să-mi plăteşti!

— Nu fi caraghios, sir! Şi ce-ai putea să-mi faci, dacă refuz să-ţi îndeplinesc „porunca”?

— Îţi confisc arma.

— Încearcă!

Şi sări în picioare, închipuindu-şi că Sam n-o să se mişte cu aceeaşi repeziciune. Într-adevăr, acesta rămase liniştit la locul său şi râse nepăsător.

— Nu te înfierbânta, bătrâne prieten! E adevărat că am un picior scrântit şi că nu te-aş putea ajunge, dacă ai fugi cu arma. Dar nu cred că ai s-o faci.

— Ţi se pare!

Chipul lui Walker avea anumite trăsături, care atrăgeau atenţia. Cine-l vedea o dată, nu putea să-l uite şi-l recunoştea la cel dintâi prilej.

— Nu, răspunse Sam. N-o să fugi! Sunt sigur că o să mă duci la Van Buren.

— Pe dracu'! Nici nu mă gândesc să te iau. Eşti un tâlhar, ai auzit? Un tâlhar! Ţi-am cerut doi dolari; dumneata însă, mi-ai pretins cinci dolari pentru bucata aceea nenorocită de carne, cu alte cuvinte, ar mai trebui să-ţi dau eu trei dolari şi pe deasupra să-ţi fac loc în luntrea mea. Asta e nebunie curată!

Sam observase de mult că cei doi prieteni ai săi se strecuraseră fără zgomot îndărătul lui Walker, ieşind din tufişul în care se ascunseseră. Acum, ei ajunseră în spatele luntraşului îndărătnic.

— Atunci, sunt nevoit să-ţi confisc arma, spuse Sam Hawkens, pe un ton oarecum necăjit. Sper că mi-o vei da de bunăvoie!

Walker îşi duse mâna la frunte şi făcu un gest şiret.

— Se pare că lădiţa ta cu creier are o gaură prin care intră aer. Ia-mi arma, dacă poţi! Noapte bună!

Şi se întoarse, gata să plece.

— Nu mai trebuie să mi-o dai! râse Sam.

Într-adevăr, în clipa când rostise cuvintele acestea ţinea în mâini arma luntraşului. Dick Stone i-o smulsese pe la spate şi-o aruncase repede micului Sam.

Walker nu ştia cum se întâmplase „minunea”. El se întoarse repede şi se trezi în faţa celor doi inşi, răsăriţi ca din pământ. Flacăra le lumină chipurile, astfel că el îşi recunoscu imediat vrăjmaşii şi se simţi năpădit de o spaimă cumplită.

— Drace! Voi aici?

— De ce spui „voi” întrebă Dick. Aşadar, ne cunoşti!

— Voi? repetă Walker, aproape fără voie. Ochii-i erau holbaţi. Apariţia celor doi inşi îl înlemnise.

— Da, noi... prietenii lui Droll! răspunse Dick. Vrem să-l răzbunăm şi să te facem să ispăşeşti moartea lui!

Chipul lui Walker tresări uşor. El izbutise să-şi înfrângă spaima şi acum se întreba dacă mai are vreo putinţă de salvare. Da, numai fuga putea să-l scape de vrăjmaşii apăruţi pe neaşteptate. Totuşi, dacă ar fi căutat să se refugieze în luntre, fără îndoială că ar fi fost pierdut. Chiar dacă ar fi izbutit să ajungă la marginea malului, să sară în barcă şi să vâslească, gloanţele celor trei inşi l-ar fi nimerit.

— Moartea lui Droll? rosti el pe un ton de prefăcută uimire. Nu te înţeleg. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lasă, că mă înţelegi destul de bine! Sau vrei să tăgăduieşti că eşti Hopkins, ucigaşul prietenului nostru Droll?

Luntraşul clătină din cap.

— Hopkins? Nu cunosc numele acesta. Eu mă numesc Walker şi nu ştiu ce vreţi de la mine.

— Nu minţi!

Walker-Hopkins vădi un aer jignit.

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe tonul acesta. Se pare că mă confunzi cu un bărbat care seamănă, poate, cu mine. Dar confuzia aceasta nu te îndreptăţeşte să mă jigneşti şi să spui că mint.

Will râse cu poftă.

— Ticălosule, te pricepi să joci teatru! Dar fii sigur că se sfârşeşte curând comedia. Întinde-ţi braţele, să ţi le legăm puţin! Şi voi să pună mâna pe el, dar Walker se repezi în tufişul ce se afla îndărătul său. În clipa următoare trozniră în urma lui două împuşcături. Apoi, Dick şi Will îşi aruncară armele şi, scoţându-şi cuţitele de la cingătoare, alergară după el.

Sam Hawkens rămase liniştit lângă foc. După ce-şi văzu prietenii fugind, se ridică încet şi luă cele două arme ale lor şi pe aceea a lui Walker.

„Mare prostie! Clătină din cap. Şi ăştia vor să fie «oameni ai Vestului»! Nu sunt decât nişte *greenhorni*, atâta tot! Am spus-o mereu, dacă nu mă înşel.”

Avea dreptate. Walker nu se gândise deloc să înfrunte primejdia de a fi nimerit de gloanţe sau de a fi prins. El se repezise în tufiş, fiind convins că vânătorii vor trage imediat în el şi după aceea îl vor urmări. De aceea, îndată ce intră în tufiş, coti puţin spre dreapta, făcu încă trei-patru paşi, se ghemui la pământ şi rămase nemişcat.

Socoteala lui se dovedi întemeiată. Cele două gloanţe şuierară pe lângă el fără să-l atingă şi după câteva clipe îi auzi pe cei doi vrăjmaşi pătrunzând în tufiş.

Sam porni încet pe malul apei, coborî în luntre, o îndepărtă de ţărm cu ajutorul vâslelor şi se opri la o depărtare oarecare. După părerea lui, acesta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Walker ciuli urechea. Când se încredinţă că deocamdată a scăpat de urmăritori, se retrase încet, ieşi din tufiş şi văzu că lângă foc nu e nimeni.

„Mă caută! se gândi el. Dar unde o fi cel mic? Rămăsese lângă foc. Îşi scrântise piciorul şi nu putea să meargă... ori s-a prefăcut şi m-a minţit? Şi acum, la luntre, repede! Arma... ah! Am uitat că mi-au luat-o.”

Se furişă spre mal. Luntrea nu mai era la locul unde o lăsase, ci la o depărtare de vreo zece metri. În ea şedea Sam; Walker îl recunoscu după pălăria diformă pe care o purta.

„Lua-l-ar dracu' de ticălos! Are înfăţişarea unui tâmpit şi cu toate acestea e un şmecher cum rareori mi-a fost dat să văd. Fir-ar al naibii!... geanta mea e în luntre. Am pierdut-o!”,

gândi Walker.

Reflectă o clipă.

„Nu, încă nu e pierdută. Cei doi inşi se vor înapoia la tovarăşul lor cel mic. În timp ce ei se vor apropia de foc şi vor sta de vorbă, eu mă voi furişa la mal, voi sări în luntre şi voi fugi. Dar întâi ar trebui să aud ce vorbesc. Mă ascund frumos în tufiş. Cu siguranţă ei nu-şi vor închipui că sunt atât de curajos încât să rămân în apropierea lor.”

El se ascunse în preajma locului unde fusese legată luntrea şi aşteptă liniştit înapoierea urmăritorilor săi.

Răbdarea lui n-avea să fie supusă unei încercări prea îndelungate. În tufiş se auzi zgomot şi o arătare lungă ieşi curând la iveală. Era Dick. El se opri pe mal, tocmai acolo unde se ascunsese Walker, la o depărtare de cel mult patru paşi, astfel că cel care stătea la pândă putea să audă ceea ce murmura Dick, peste măsură de necăjit şi surprins.

— Haida de! mormăi Dick. Acum, ticălosul stă în luntre şi aşteaptă să ne vadă, ca să râdă de noi. Stai, şmechere, că o să te învăţ eu!... *Good-lack!* Ăsta e Sam. Dar unde e Will?

Răspunsul nu întârzie. Dintr-un tufiş ieşi Will Parker, gâfâind; era furios pe luntraşul care izbutise să scape şi obosit de alergătura zadarnică prin întuneric.

— Tu eşti Dick? L-ai văzut, sau... Drace! Ticălosul stă în barcă!

— Te înşeli. Gentlemanul pe care-l vezi este Sam al nostru.

— Aşa e... dar ce l-a apucat? În loc să se tolănească în luntre, ar fi putut să-l urmărească pe Walker, ajutându-ne să-l prindem. O să-i spun îndată câteva cuvinte drăgălaşe, ca să-i treacă pofta să se joace! Ca *westman* vechi şi experimentat, s-ar cuveni să ştie că...

Dar Sam îl întrerupse cu râsul său ascuţit.

— Ei, v-aţi terminat recunoaşterea? Foarte frumos! Şi mai aveţi de gând să vă uitaţi mult la mine? Sper că ştiţi în sfârşit cine sunt şi că aţi renunţat să mă confundaţi cu cel care v-a scăpat.

— De ce te-ai aşezat acolo? întrebă Will, necăjit. Te-a ţintuit cineva în luntre, Sam? Hai, vino odată!

— *Well!* Îţi voi dărui curând plăcerea de a mă îmbrăţişa!

El îşi apropie luntrea de mal şi o legă iar.

— În privinţa îmbrăţişării pe care o râvneşti, dragul meu Sam, ţin să ştii că te înşeli, mormăi Will. Nu ţi-ai câştigat o asemenea răsplată. Şi purtarea ta nu este aceea a unui *westman* experimentat, ci a unui copil nepriceput.

— Ah! Şi eu credeam, dimpotrivă, că am fost foarte iscusit, dacă nu mă înşel.

— În loc să te plimbi cu luntrea, ar fi trebuit să fugi împreună cu noi după netrebnicul acela. Cu şase mâini se poate prinde un fugar mai uşor decât cu patru, cred că recunoşti!

— Da, însă numai în cazul când cele şase mâini ar fi fost conduse de şaizeci de ochi, care sunt în stare să vadă şi în întuneric. Noaptea eu nu alerg după nimeni, fiindcă nu-l pot zări. Şi dacă vreau să-l aud, trebuie să mă opresc şi să trag cu urechea. Între timp, el mi-o ia atât de mult înainte, încât sunt nevoit să renunţ. Dacă în timpul nopţii îmi scapă din mâini un ins ca luntraşul acela, îl las să fugă liniştit şi aştept să se facă ziuă. Atunci îi văd urmele şi mă pot ţine după ele oricât de departe. Dar voi aţi alergat ca nişte orbi după acest Walker sau Hopkins şi i-aţi nimicit în aşa hal urmele, încât nici nu ne mai putem gândi că i le vom descoperi în timpul zilei.

— Hm! mormăi Dick. Trebuie să mărturisesc sincer, că scuza ta nu sună prea rău. Dar de ce te-ai aşezat în luntre?

— Altă întrebare înţeleaptă! Cine merge cu luntrea, are şi câte un obiect pe care-l lasă în ea atunci când coboară. Nu-i aşa?

Se aplecă în luntre, ridică un obiect şi-l întinse lui Will.

— O geantă! se miră Will. Şi e grea. Ce-o fi în ea?

— Am cercetat-o, n-avea grijă! Omul nostru are cartuşe şi pe lângă ele câteva fişicuri — dolari de argint după cât se pare.

— Adevărată pleaşcă! Altceva nimic? N-ai găsit vreo hârtie de-a lui sau altceva?

— Nu. Mulţumiţi-vă cu banii!

— Ai dreptate. Dar aş fi preferat să pun mâna pe el, în locul banilor. *Good-lack*, când mă gândesc, simt că înnebunesc! L-am avut în mână şi l-am scăpat! De ce nu l-am înşfăcat, de ce? Dar tu de ce taci, Dick? N-ai nimic de spus?

— Ba da. Am de spus un singur lucru: că suntem cei mai

mari măgari din câţi au existat vreodată! Ne-am dorit atâta vreme să-l întâlnim pe ticălosul acela şi tocmai când ne iese în cale, de parcă ar fi picat din cer, îl lăsăm să fugă. Mi-e ruşine de mine însumi!

— Foarte frumos! râse Sam. Ruşinaţi-vă puţin! Dar asta o puteţi face lângă foc.

— Da, să mergem! Armele noastre au rămas acolo.

— Nu. Vă rog să aveţi bunăvoinţa de a vi le lua din luntre.

— Din luntre? De ce le-ai luat?

— Nu înţelegi? Am vrut să vă împiedic de a săvârşi o faptă necugetată. S-ar fi putut să-l nimeriţi pe bietul om!

— Lasă glumele, Sam! Zău că n-am poftă să-ţi ascult prostiile!

— Nu glumesc deloc. Lăsaţi-l pe Walker-Hopkins să fugă! Ar folosi la ceva dacă l-aţi omori? Nu! Să ne culcăm şi mâine dimineaţă o să vedem dacă-i mai putem descoperi urmele. Ca să fiu sincer, eu nu ţin prea mult să-l găsesc. Trebuie să mergem la Fort Gibson, ca să fim punctuali la întâlnire, nu ne putem lăsa camarazii să aştepte. Şi chiar dacă ne-am ţine o veşnicie după urmele unui om, de multe ori ajungem prea târziu şi nu ne alegem decât cu oboseala şi cu timpul pierdut, dacă nu mă înşel.

Şi rostind aceste cuvinte, se îndreptă spre foc.

Dând din cap, Dick şi Will îl urmară; ei nu izbuteau să-l înţeleagă. Care era rostul ultimelor lui cuvinte? Niciodată nu fusese vorba să meargă la Fort Gibson, care se afla la o depărtare de o zi de locul unde se găseau ei acum. Dar amândoi îşi dădeau seama că el urmărea o anumită intenţie şi erau nerăbdători să-i audă lămuririle.

— Ai auzit, Dick?

— *Yes*.

— Ai înţeles?

— *No*.

Îndată ce ajunse lângă foc, Will se adresă lui Sam:

— Ce-ai vrut să spui adineauri...?

— Slăbeşte-mă cu întrebările! îl întrerupse Hawkens în şoaptă. Aşezaţi-vă şi aşteptaţi!

El se aplecă şi pătrunse în tufişul apropiat, apoi îl auziră scotocind alte câteva tufişuri. După câteva minute se înapoie

şi se aşeză lângă ei.

— Vorbiţi încet, ca să nu auzim decât noi!

— Crezi că ticălosul acela mai este aici?

— Tu crezi că nu este? Vă spun cinstit că, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi rămas pe aici, m-aş fi ghemuit la pământ în tufişul cel mai apropiat şi v-aş fi lăsat să alergaţi. Apoi, aş fi aşteptat să vă culcaţi, ca să mă furişez până la luntre şi să fug.

— Şi-ţi închipui că el s-a condus după aceleaşi gânduri?

— Da. Nu mi s-a părut câtuşi de puţin că e un om prost; are o mutră de pungaş desăvârşit, aşa că sunt sigur că trebuie să fi ajuns la hotărârea de a se ascunde. De altminteri, şi-a lăsat geanta cu bani în luntre, aşa că este de aşteptat că se va strădui cu orice chip să şi-o ia.

— Sam, eşti într-adevăr un băiat deştept! Lasă-ne să-ţi exprimăm respectul pe care ţi-l purtăm.

— *Phui!* Respectul pe care mi-l pot nutri doi geanabeţi nu preţuieşte prea mult. Fiţi siguri că omul nostru ar fi dispărut de mult cu luntrea, dacă nu m-aş fi aşezat eu în ea!

— Dacă n-a dispărut atunci, poate să dispară acum!

— N-are decât!

— Ce-ai spus?

— Ce-aţi auzit. Şi ca să fiu sincer, mi-e milă de voi, fraţilor! Zău că vă compătimesc!

Clătină din cap şi-i privi cu ochi trişti, de parcă ei ar fi săvârşit cea mai mare neghiobie din viaţa lor.

— Ne compătimeşti? Se supără Dick.

— Vreţi să-l prindeţi pe omul acela, împiedicându-l să fugă. Foarte rău! E o metodă obişnuită, dar greşită! Dimpotrivă, trebuie să-l lăsăm să fugă şi atunci putem fi siguri că-l vom prinde.

— Numai dracu' ar putea să înţeleagă o maximă atât de absurdă!

— Să presupunem că Walker se mai află prin apropiere. Cunoaşteţi locul unde s-a ascuns?

— Nu, răspunse Dick.

— Şi atunci, cum vreţi să-l prindeţi?

— Foarte uşor. Vrea să fugă cu luntrea. N-avem decât să ne ascundem în preajma locului unde este legată şi, când o să

vrea să sară în ea şi să fugă, ne năpustim asupra lui şi-l legăm.

— Vai! În felul acesta n-o să-l prindeţi niciodată! El v-ar supraveghea mişcările, ar renunţa la luntre şi ar dispărea pe nesimţite.

În timp ce vorbea, Sam ridica din când în când capul, de parcă ar fi auzit un zgomot.

— Dacă nu-l prindem acum, îl pierdem pentru totdeauna, spuse Dick.

— *Phui!* Doar n-o să dispară cu totul din lumea aceasta! Şi nici luntrea nu poate să zboare în cer! Pornim devreme de-a lungul fluviului şi acolo unde vedem că este legată barca, înseamnă că fugarul nostru a coborât pe uscat. Ar însemna să fie omul dracului, ca să nu-l poată găsi trei westmani!

— Şi dacă a renunţat la barcă şi a fugit totuşi? îl necăji Will. Într-un asemenea caz, recunoşti că l-am pierdut?

— Nici în cazul de care vorbeşti tu, nu m-aş da bătut! Peste trei ore se crapă de ziuă. Până atunci nu i s-au şters urmele. Sunt sigur că i le vom descoperi.

— Numai dracu' te poate înţelege, Sam! Mai înainte, când stăteam pe mal, spuneai că o să ne fie cu neputinţă să-i descoperim urmele.

— Da? Am spus eu asta? zâmbi Sam. Credeţi că sunt atât de prost, încât să-mi strig părerea pe care o nutresc cu adevărat şi intenţia pe care o urmăresc, ca să mă audă oricine? Mai ales când ştiu că acela pe care vrem să-l prindem se află în preajma noastră?

— Ai dreptate, Sam. Îţi vom asculta sfatul. Prin urmare, tu eşti de părere să rămânem liniştiţi lângă foc şi să-l lăsăm să fugă?

— Nu. Eu sunt de părere să ne furişăm toţi trei până la luntre.

Will îl privi uimit.

— Ai înnebunit? Adineauri ne-ai sfătuit să nu ne sinchisim de luntre şi acum ne îndemni să ne furişăm la ea.

— N-aţi auzit nimic? Urmaţi-mă!

El se ridică şi porni împreună cu ei, spre malul apei.

— Ei, unde e? întrebă Sam.

— A fugit!

— Da. Uitaţi-vă acolo! Vedeţi luntrea?

— Da. Se pare că e goală.

— *Phui!* Credeţi că fugarul e prost să se arate? S-a lungit în luntre, ca să ne facă să credem că ea s-a desfăcut, fiindcă nu era bine legată şi că acum pluteşte singură.

— Aşa e! Dar cred că cel mai bun lucru ar fi să-i trimitem câteva gloanţe.

— La ce v-ar folosi? Pe unul ca ăsta trebuie să-l prindem viu. Ce-aţi avea de făcut cu cadavrul lui?

— Şi de data asta ai dreptate. Să-l lăsăm să fugă! Când se luminează, pornim de-a lungul ţărmului şi vom găsi imediat locul unde a debarcat.

— Hm! râse Sam. Acum vă şi socotiţi biruitori! Aţi uitat că avem de-a face cu un ticălos deştept. Mai întâi, nu ştiu încă pe ce mal o să coboare.

— Îl vom căuta pe ambele maluri deodată.

— Da. Fluviul nu e lat. Putem vedea de pe un mal pe celălalt şi, dacă e nevoie, puteţi trece de pe o parte pe cealaltă, fără să fiţi siliţi să înotaţi. Am găsit mai încolo un rest de plută, care vă poate folosi la amândoi. Dar mă gândesc că fugarul s-ar putea hotărî să nu coboare acolo unde o să-l căutăm noi. El îşi va închipui că-l vom urmări şi că în primul rând ne vom călăuzi după luntre. Şi dacă este într-adevăr atât de deştept cum îl cred eu, ar fi în stare să coboare undeva şi să dea drumul luntrei să plutească singură.

— Dacă i-ar veni în minte ideea aceasta, ne-ar încurca planurile!

— Nu atât de mult cum s-ar părea! Malul este pretutindeni nisipos, sau în orice caz terenul e moale, prin urmare, va lăsa urme, oriunde va coborî. Nu era încălţat cu cizme de prerie, ci cu ghete noi. Urmele lor se deosebesc uşor de altele. Şi acum, să încercăm să dormim puţin! Mâine vom avea o zi grea. Pe de o parte trebuie să-l prindem pe fugar, iar pe de alta trebuie sa mergem la acel master Wilkins, ca să-l prevenim că tâlharii din văgăună vor să-l jefuiască. De aceea, eu mă culc, dacă nu mă înşel. *Good night!*[1]

---

[1]Noapte bună (engleză, n. ed.).

17. La plantaţie

Cele dintâi raze ale dimineţii scânteiau pe valurile fluviului care trece prin faţa localităţii Wilkinsfield şi sclipeau în picăturile de rouă care împodobeau frunzele ca nişte perle strălucitoare. Negrii şi negresele cure aparţineau plantaţiei se îndreptau pălăvrăgind spre câmpurile de bumbac. De departe, zgomotul glasurilor lor putea fi asemuit cu ţipetele unui stol de grauri gălăgioşi. Ziua începuse şi în încăperile stăpânilor, în clădirile administraţiei şi în grădină.

Numai în vale, pe malul fluviului, domnea o linişte adâncă. Nu se vedea nici un om. Deodată se ivi din josul apei o luntre indiană — barca în care se afla fugarul.

Se părea că el vrea să coboare pe uscat şi să-şi părăsească luntrea. Cercetă malul cu privirea şi se hotărî să coboare într-un loc unde ştia că nu va lăsa urme, din pricina pietrelor îngrămădite acolo. Sări din luntre şi începu să-şi întindă braţele şi picioarele.

Apoi scrută zarea cu o privire atentă.

Îi vor zăpăci, îşi spuse, râzând. Chiar dacă vor să se ducă la Fort Gibson... dar nu, nu mă pot încrede în vicleanul acela mic. Fără îndoială că întâi vor căuta luntrea. Şi acolo unde o vor găsi, îşi vor închipui că sunt şi eu. Dar o voi lăsa să plutească singură. Şi ca să nu se apropie curând de mal, o voi îngreuna, fiindcă e foarte uşoară.”

El aruncă mai multe pietre mari în luntre, care se afundă, dând impresia că în ea stă cineva. Având grijă să nu lase nici o urmă, dădu luntrei o lovitură zdravănă de picior şi ea alunecă, fiind târâtă imediat de curentul apei. El o urmări cu privirea, dar în clipa următoare tresări speriat şi se întoarse, fiindcă îndărătul lui auzi ţipătul unui glas femeiesc.

— Iisuse, Iisuse! Pluteşte singură!

Două negrese ieşiseră din grădină şi se îndreptau spre mal cu un coş plin cu rufe. Şi fiindcă nu-şi puteau închipui că

Walker îşi împinsese singur luntrea, lăsând-o să plutească, una din ele scoase ţipătul înspăimântător de adineauri.

Întâlnirea aceasta era foarte neplăcută lui Walker, dar el nu trebuia să se trădeze. Se uită la cele două femei cu un aer trist şi săltă din umeri.

— Da, am uitat s-o leg şi acum pluteşte singură!

— Puţin mai încolo este luntrea stăpânului nostru. Dacă săriţi repede în ea, puteţi s-o ajungeţi pe a dumneavoastră.

— Mulţumesc, nu mai am nevoie de ea. Cine sunteţi voi?

În timp ce le privi cu atenţie, ele râseră încurcate, arătându-şi dinţii albi.

— Noi suntem My şi Ty, răspunse cea mai vârstnică.

My şi Ty sunt prescurtările numelor Mary şi Tony. Negrilor le plac asemenea prescurtări, dar ele sunt folosite şi de americani. De pildă numele Rick şi Will sunt prescurtările numelor Richard şi William.

— My şi Ty, foarte frumos vă cheamă. Care este My?

— Eu, îi lămuri cea vârstnică, jucându-se ruşinată cu basmaua albă legată în jurul gâtului.

— Aveţi bărbaţi?

— Iisuse, Iisuse! Ne întrebaţi dacă avem bărbaţi? Noi suntem fete, massa!

— Da? Cine este stăpânul vostru?

— Massa Wilkins. Suntem la bucătărie.

— Stăpânul vostru este un om bun?

— Foarte bun.

— Dar fiicele lui?

— Şi ele sunt bune, foarte bune!

— După cum văd, vă iubiţi stăpânii.

— Da, massa.

— Mă bucură. Prin urmare pe aici nu este nici un om care să nu-şi iubească stăpânii?

— Nu, nici unul.

— Ba da, My! sări cea tânără. Eu cunosc unul!

— Te gândeşti la Bommy, Bommy cel rău?

— E tot un negru? Un servitor? Le iscodi Walker.

— Nu e servitor, nu e negru — e un *nigger* păcătos.

Nigger este forma cea mai insultătoare a cuvântului „negru”. Desigur, însă, că în gura unei negrese avea un

răsunet înveselitor.

Intenţia cu care venise Walker la Wilkinsfield îl îndemna să i se pară foarte nimerită împrietenirea cu un om care nu trăia în raporturi bune cu stăpânul plantaţiei.

— Şi unde locuieşte Bommy cel rău?

— Între plantaţia noastră şi cea mai apropiată plantaţie, de-a curmezişul grădinii, în câmpul de zahăr. La marginea câmpului are o colibă, unde vinde gin şi whisky.

— E cârciumar?

— Da. A fost eliberat şi i s-a dat coliba aceea. Dar fiindcă nu vrea să muncească, îşi aduce tot felul de tării şi le vinde. Massa al nostru i-a oprit pe muncitori să bea rachiu de la Bommy; de aceea e furios Bommy.

— Om rău! spuse Walker-Hopkins. Rămâneţi mult aici?

— Da, multe ceasuri.

— Să vă spun ceva? M-aţi văzut?

— Da.

— Nu, nu m-aţi văzut. Aţi înţeles?

Ele căscară gura şi-l priviră cu o nemărginită uimire.

— Iisuse, Iisuse! exclamă My. Păi vedem pe massa în carne şi oase!

— Da, însă nu trebuia să mă vedeţi! O să treacă pe aici câţiva oameni, care o să vă întrebe de mine. Sunt oameni răi, care îl duşmănesc pe bunul vostru massa Wilkins. Să le răspundeţi că am trecut pe aici în luntrea mea, în josul fluviului. M-aţi înţeles?

— Da, da! îl asigurară cele două negrese, pe un ton şovăitor.

— Vă place bătaia?

— Iisuse, Iisuse!

— Atunci, să ştiţi că o să mâncaţi bătaie dacă mă trădaţi. Să nu uitaţi: m-aţi văzut trecând pe aici în luntre!

El urcă apoi malul şi se îndreptă, pe drumul ce-i fusese indicat, spre coliba lui Bommy cârciumarul.

Grădina avusese la început înfăţişarea unui parc, dar copleşitoarea dărnicie a pământului o prefăcuse într-un loc aproape sălbatic. De aceea, oricine putea să străbată grădina, fără să se teamă că va fi văzut. Lucrul acesta îi convenea de minune lui Walker, care se ferea de orice loc

deschis.

Casa stăpânului avea un aspect impunător. Era clădită în formă de castel din epoca Renaşterii, dar se ţinuse cont şi de obiceiurile din Sud, astfel că se construiseră şi numeroase balcoane şi verande.

Una din verande oferea o privelişte de o fermecătoare frumuseţe: într-un hamac şedea o fată. Părul ei despletit şi de un negru strălucitor atârna până aproape de pământ. Obrazul avea trăsături aspre, dar era de o frumuseţe ce se întâlneşte rareori chiar în ţările acelea sudice. Capul ei era culcat pe partea stângă; pe umărul drept al fetei şedea un papagal, cu care ea se juca voios. Deasupra lui, într-un leagăn mic, era o maimuţă, iar în faţa verandei se vedea un vultur care, legat cu un lanţ de o bară de fier, îşi curăţa penele strălucitoare. Tabloul acesta viu, de o frumuseţe cu adevărat unică, era încadrat de o sumedenie de liane în culori aprinse.

Până şi sufletul rece al lui Walker se simţi încălzit pentru câteva clipe de farmecul acestei privelişti. El se opri îndărătul unui copac, admirând-o pe furiş pe fata aceea drăgălaşă.

— *Mon chéri, mon favori!*[1] exclamă ea cu un glas melodios. Fata vorbea franţu-zeşte, ca mai toţi locuitorii din regiunile acelea.

Papagalul răspunse ca un om, astfel că era de presupus că această convorbire afectuoasă se desfăşura mereu.

— *Ma belle, ma petit femelle!*[2]

Maimuţa îşi ciupi stăpâna de păr şi, când o văzu că se uită la ea, îi trimise o duzină de bezele.

Papagalul îşi întoarse capul, îşi roti privirea în jur şi exclamă:

— *Mon amant, mon bien-aimé, où est-tu? Où est-tu?*[3]

Frumoasa lui stăpână îi dădu un bobârnac.

— Taci, ştrengarule! Nu trebuie să mă trădezi.

Dar el se scutură, imită extraordinar de bine râsul unui bărbat şi bătu din aripi.

— *C'est monsieur Adler, le bon monsieur Adler!*[4]

---

[1] Dragul meu, iubitul meu! (franceză, n. trad.)

[2] Frumoasa mea, mica mea femeiuşcă! (franceză, n. trad.).

[3] Iubitul meu, odorul meu, unde eşti? Unde esti? (franceză, n. trad.).

[4] Este domnul Adler, bunul domn Adler! (franceză, n. trad.)

Am arătat la timp că Adler era numele supraveghetorului german al plantaţiei. Auzind cuvintele papagalului, stăpânaroşi până la tâmple, cu toate că, după cum îşi închipuia, nu era nimeni prin apropiere. Ea sări din hamac şi dispăru cu pasărea în braţe pe uşa care ducea din verandă în odaia ei.

— Ce femeie! se gândi Walker, ducându-şi mâna la frunte. Păcat că nu mă pot arăta pe aici! Dar voi aştepta să văd ce au de gând să întreprindă cei trei vânători împotriva mea. După ce trece pericolul, ştiu ce-mi rămâne de făcut. Şi acum, să mă duc spre plantaţia cu trestie de zahăr, ca să stau de vorbă cu Bommy, cârciumarul negru. Poate că ne aliem împotriva lui Wilkins!

El se furişă cu aceeaşi grijă şi ieşi din grădină.

My şi Ty, cele două negrese, se ocupară mai bine de două ceasuri de rufele lor. Negreselor le place să pălăvrăgească şi mai ales să râdă. Cel mai neînsemnat lucru le dă prilej să râdă cu poftă. De aceea, ele nu-şi dădură seama când trecu vremea şi nici nu auziră paşii ce se apropiau. Şi nu-l văzură pe bărbatul ce venea agale spre ele, decât în clipa când el se opri în faţa lor şi le dădu „bună dimineaţa”.

— *Good morning, girls!*[1]

Speriate, cele două negrese scoaseră câte un ţipăt ascuţit şi îi priviră. Omul acela mărunt şi cu pecetea pădurii seculare întipărită pe trăsăturile obrazului, haina lui prea lungă şi pălăria de o formă atât de ciudată le stârniră o îndreptăţită uimire.

— Nu ţipaţi, aşa, gângăniilor! râse Sam Hawkens. Ori am într-adevăr o înfăţişare atât de groaznică? Hi... hi... hi... hi!

Abia acum îşi amintiră ele că necunoscutul acesta, apărut pe neaşteptate, le salutase atât de prietenos. Ele se uitară cu mai multă atenţie la el şi văzură că, în ciuda îmbrăcămintei sale ciudate, au de-a face cu un om ca oricare altul, dacă nu chiar cu unul din cale afară de binevoitor. De aceea, îşi recăpătară curând liniştea.

— Cine este stăpânul vostru, fetelor?

— Massa Wilkins.

— Foarte bine. E acasă?

---

[1] Bună dimineaţa, fetelor! (engleză, n. ed.)

— Da. Massa îşi bea ceaiul.

My uitase că trecuseră aproape trei ore de când veniseră ele să spele rufe şi că massa trebuia să-şi fi băut de mult ceaiul.

— Sunteţi de mult aici?

Ea se uită la coşul cu rufe şi văzu că, pălăvrăgind, spălase foarte puţine lucruri.

— De câteva minute, foarte puţine minute spuse ea pe un ton lipsit de convingere.

Sam cunoştea firea şi obiceiurile negrilor. De aceea, se apropie de ele şi cercetă cu luare-aminte urmele pe care le lăsaseră picioarele lor desculţe în malul nisipos şi ud al fluviului.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— My şi ea e Ty.

— Ascultă, draga mea My, eşti o mare mincinoasă! Spui că aţi venit aici numai de câteva minute şi eu văd că sunteţi aici de câteva ore.

— O, de câteva ore, da!

Ea rosti cuvintele acestea cu atâta naivitate, de parcă între minute şi ore n-ar fi nici cea mai mică deosebire. Sam Hawkens se uită la ea, râzând.

— Ce v-a spus? le iscodi el, pe un ton prietenos.

— Cine?

— Bărbatul acela care a coborât aici din luntre.

My şi Ty nu cunoşteau agerimea şi viclenia unui vânător, aşa că întrebarea lui le ului şi ele nu ştiură ce să-i răspundă.

— Ei, răspundeţi! stărui Sam Hawkens.

Cele două negrese se priviră, înfricoşate. Celălalt le ameninţase cu bătaia, dar acesta avea o armă; oricum, bărbatul mărunt care le vorbea acum era mai înspăimântător decât celălalt şi părea că ştie totul.

My era mai deşteaptă decât cealaltă. Ea se gândi că, pe de o parte, trebuie să spună că omul cu luntrea a pornit în josul apei, iar pe de alta să nu divulge că el a intrat de fapt în grădină. Şi mintea ei ageră de negresă găsi un compromis între aceste două porunci, o soluţie care să stabilească un echilibru între ceea ce-i era îngăduit şi între ceea ce i se interzicea să mărturisească; de aceea, arătând spre plantaţie,

răspunse pe un ton convins:

— A fost aici şi a intrat cu luntrea în grădină.

Răspunsul acesta îl uimi până şi pe Sam Hawkens, care se uită cu gura căscată la negresa cea naivă.

— Eşti nebună, fetiţo? În grădină nu este nici o picătură de apă! Aşadar, a coborât aici?

— Da, recunoscu ea.

— Şi luntrea a pornit singură pe apă?

— Da, massa.

— Şi omul acela a intrat în grădină?

— Da, a intrat foarte repede.

— V-a oprit să spuneţi cuiva că l-aţi văzut?

— Ne-a spus că o să mâncăm bătaie.

— N-aveţi nici o grijă! Bătaia asta o s-o capete el, puteţi fi sigure, dacă nu mă înşel!

Ultimele lui cuvinte le înlăturară teama, înlocuind-o cu o încredere deplină, astfel că de pe urma altor întrebări Hawkens află tot ce vorbise Walker cu ele. Negresele nu uitară să-i povestească nici despre luntrea fermierului, care se afla la o mică depărtare de locul unde stăteau acum.

— Ştiţi să vâsliţi? le întrebă.

— Să vâslim? Da, răspunse My pe un ton mândru. Plimbăm în fiecare zi pe miss cu luntrea.

— Atunci, uitaţi-vă spre malul celălalt. Vedeţi acolo doi bărbaţi? Acei doi master sunt prietenii mei buni. Vor să vină încoace, dar nu au cu ce. Dacă una dintre voi vrea să vâslească luntrea până la ei, o să vă dau poza asta frumoasă, în care o să puteţi vedea ce pălărie să vă cumpăraţi, ca să arătaţi ca nişte cucoane. Pălăria asta se poartă numai de câtva timp.

Îşi deschise haina şi scoase dintr-un buzunar al vestei o hârtie mototolită şi ruptă. Era o foaie dintr-o revistă ilustrată. Un vânător din prerie are rareori o hârtie la el şi Sam Hawkens o păstrase tocmai cu gândul că i-ar putea fi de folos cândva. Desigur că, de când o avea, împachetase în ea tot felul de lucruri. Hârtia avea nenumărate pete de grăsime, funingine şi sânge, astfel că devenise cu timpul atât de străvezie, încât literele negre de pe o parte se puteau citi foarte uşor şi pe partea cealaltă. „Poza” se mai putea

recunoaşte. Ea arăta un cap de fată cu trăsături de mongolă; capul fetei era acoperit de o pălărie de papură, în felul celor care se poartă în sudul Chinei; marginile ei erau atât de late, încât ar fi putut să slujească foarte bine ca umbrelă pentru o familie de zece persoane. Dedesubtul imaginii se puteau citi cuvintele explicative:„O frumuseţe chineză din epoca împăratului Tung-lutşu, cu cinci sute de ani înainte de Hristos”.

Sam netezi hârtia pe haina sa de piele şi arătă celor două negrese imaginea chinezoaicei. Negreselor le plac foarte mult formele bătătoare la ochi şi culorile ţipătoare. Când văzură capul chinezoaicei şi mai ales pălăria aceea uriaşă, My şi Ty începură să bată din palme, încântate.

— Ce pălărie! exclamă My. O, Iisuse, Iisuse! Ce frumoasă este! Cine e doamna aceasta?

— O regină a negrilor din New York. Are o avere de trei sute de milioane de dolari şi poartă cele mai noi pălării.

— Şi ne dai nouă poza?

— Da, însă numai dacă una din voi duce barca la malul celălalt. Între cele două negrese se iscă o ceartă, fiindcă amândouă voiau să câştige premiul. Sam puse capăt disputei, printr-o hotărâre în stilul lui Solomon; el spuse că va rupe poza în două şi va da fiecăreia dintre ele câte o jumătate; dar aceea căreia-i va reveni partea dreaptă a pălăriei avea să-şi asume şi obligaţia de a vâsli.

Ambele negrese se declarară de acord cu hotărârea lui. Ty dobândi partea dreaptă a preţioasei imagini şi porni în goană spre locul unde era legată luntrea. My câştigă partea cealaltă şi începu să danseze şi să chiuie de bucurie.

Sam Hawkens nu se mai sinchisi de ea şi cercetă terenul cu deosebită luare-aminte. Pe mal nu găsi desigur nici o urmă, fiindcă Walker fusese prevăzător, bănuind că va fi urmărit. Dar în preajma gardului care împrejmuia grădina, ochiul său experimentat zări câteva fire de iarbă strivite. Semnul acesta se repeta la depărtări regulate, astfel că nu mai încăpea nici o îndoială că trecuse cineva pe acolo.

Între timp, Ty ajunsese la celălalt mal. Dick şi Will se urcară în luntre şi, întrucât amândoi ştiau să vâslească mai bine decât negresa, după câteva minute ajunseră la malul opus.

— Ne-ai făcut un semn, spuse Will. Ai găsit vreo urmă?

— Da, răspunse Sam pe un ton încântat. O să-l prindem curând, dacă nu mă înşel.

— Unde?

— Ascultaţi! spuse Sam, adresându-se celor două negrese, fără să ia în seamă întrebarea lui Will, mai am o poză, mult mai frumoasă decât cealaltă. Dacă vreţi s-o căpătaţi, trebuie să faceţi ce vă spun eu.

— Trebuie să aducem pe cineva cu luntrea? întrebă My, curioasă.

— Nu, vreau să vă cer altceva. Dacă vine iar bărbatul acela care a coborât din luntre şi vă întreabă dacă am fost noi pe aici, nu trebuie să-i spuneţi nici un cuvânt.

— Nu, massa. O să spunem că massa cu pădure multă pe faţă şi cei doi massa lungi n-au trecut pe aici.

— Nu m-aţi înţeles! Nu trebuie să-i spuneţi cum arătăm. Dacă ştie că ne cunoaşteţi, pricepe că ne-aţi văzut. Voi trebuie să răspundeţi că nu ne-aţi văzut; aşa că nu ştiţi cum arătăm.

— Da, aşa e! Atunci, mai bine ne ducem într-altă parte să ne spălăm rufele.

— Foarte bine. Asta este cel dintâi gând isteţ pe care l-aţi avut în viaţa voastră. Şi acum, moliilor, plecaţi cât mai repede şi cât mai departe! Malul e destul de lung.

— Dar poza, massa? Nu ne-o daţi?

— N-avea grijă de ea; ţi-o aduc, frumoaso!

Negresele îşi strânseră în grabă rufele şi, începând să pălăvrăgească în graiul lor de neînţeles, porniră în susul fluviului.

Sam se îndreptă împreună cu prietenii săi spre gardul grădinii, le arătă urmele pe care le descoperise şi le împărtăşi ceea ce aflase de la negrese. Dick deveni gânditor şi-şi duse degetul la nas.

— Crezi că ar trebui să ne ţinem după urmele acestea, Sam? Fără îndoială că au fost lăsate acum vreo două ore. În timpul acesta el şi-a isprăvit treburile şi se pregăteşte să plece. De aceea, s-ar putea ca, în timp ce noi ne ţinem după urmele lui, el să vină aici pe furiş, să se urce în luntre şi să dispară.

— Ai dreptate, se grăbi Will să recunoască.

— Nu, n-are dreptate, răspunse Sam pe un ton convins. Şi pot să dovedesc foarte uşor ceea ce susţin. El se foloseşte de o luntre indiană, din cele care nu se prea construiesc şi nu se întrebuinţează în părţile acestea. Ce concluzie putem să tragem?

— Că vine de departe, în orice caz din munţi, răspunse Will.

— Aşa e. Mai departe: Walker era sigur că-l vom urmări, totuşi s-a oprit aici, într-un loc atât de apropiat de cel de unde a scăpat de noi. Să fie o simplă coincidenţă?

— Nu. Era dinainte hotărât să poposească aici.

— Prin urmare, putem să presupunem că are de gând să rămână aici. Sunt convins că el a venit la Wilkinsfield pentru o chestiune care-l va reţine mai multă vreme în localitatea aceasta. Aşa că, după părerea mea, cel mai bun lucru este să ne ţinem după urmele lui.

Ei îi ascultară sfatul şi porniră, în timp ce Sam Hawkens păşea înaintea lor cu capul plecat, ca să nu piardă urmele.

După câtva timp el se opri, se aplecă şi cercetă pământul cu o atenţie deosebită.

— Hm! mormăi. Aici, sub pomul acesta, a stat mai mult, cu vârfurile picioarelor spre dreapta. Obrazul lui era întors spre casa stăpânului acestei plantaţii. Storurile ferestrelor încă nu sunt ridicate şi desigur nici acum două ore n-au fost ridicate; numai veranda este deschisă. Prin urmare, trebuie să fi fost acolo ceva care i-a atras atenţia şi l-a îndemnat să se oprească. Ia staţi, eu cred că a fost îndemnat să vină aici de o intenţie pe care o nutreşte împotriva stăpânului plantaţiei. Şi presupun că are această intenţie, fiindcă nu s-a dus de-a dreptul la el, ci s-a furişat întâi printre pomi. Poate că, în timp ce noi îl căutăm, s-a dus la plantator şi acum stă cu el de vorbă. Poate că mister Wilkins se afla pe verandă atunci când... nu, nu! O maimuţă, un vultur şi perdelele acelea fine de la uşă, acolo e locul unei femei, dacă nu mă înşel!

Fără să împărtăşească prietenilor săi planul pe care şi-l făurise, se îndreptă cu paşi iuţi spre casă. Tocmai în clipa aceea se deschise uşa verandei şi în pragul ei se ivi tânăra a cărei frumuseţe atrăsese luarea-aminte a lui, Walker. Ea îl zări pe vânător şi scoase un ţipăt de uimire.

Sam Hawkens se apropie de ea şi se opri lângă scară. Voise să îi vorbească în limbajul său vânătoresc, dar farmecul acestei fete produse asupră-i o impresie puternică şi-l îndemnă să vădească o atitudine cât mai politicoasă. El încercă să facă o plecăciune cât mai adâncă, fiind încredinţat că nici chiar un conte nu l-ar fi putut întrece. Dar fiindcă bunul Sam nu fusese niciodată maestru de ceremonii sau de dans, plecăciunea lui caraghioasă stârni veselia tinerei de pe verandă, care-şi duse batista la gură, ca să nu se vadă că râde.

— Vă rog să mă iertaţi, începu. Sunteţi miss Wilkins, nu-i aşa?

— Da sunt miss Wilkins.

— Mi-am închipuit. Mă bucur mult că am cinstea să vă cunosc, miss! Sper că veţi fi mulţumită de mine.

— Ce-aţi spus? Că voi fi mulţumită de dumneavoastră? Pentru aceasta ar fi trebuit să vă cunosc mai de mult, ori să fi existat între noi vreo legătură oarecare.

— Desigur că e vorba de o legătură! recunoscu el. Dar o să vă rog să mă iertaţi; să ştiţi însă că atunci când am vorbit aşa, nu m-am gândit la o legătură de dragoste!

Ea roşi fără să vrea, dar izbucni apoi într-un hohot de râs.

— Vă iert, desigur că vă iert!

— De altminteri, vin aici ca un prieten bun, după cum am s-o dovedesc foarte curând. De aceea, sper că veţi răspunde întrebării pe care vreau să vi-o adresez. Acum vreo două ore aţi stat pe veranda aceasta?

— Da.

— A fost cineva la dumneavoastră?

— Nu.

— Aţi fost pândită de cineva şi anume de un străin care a stat multă vreme ascuns îndărătul acelui platan uriaş. Totuşi, nu trebuie să roşiţi pentru atâta lucru! Cine are un obrăjor ca al dumneavoastră poate să îngăduie oricui să-l privească, ziua sau noaptea, fără să se ruşineze câtuşi de puţin, dacă nu mă înşel.

— Aţi venit aici numai cu scopul de a-mi spune asemenea lucruri?

— Nu, cuvintele acestea au fost rostite în treacăt. De fapt,

voiam să ştiu dacă se poate vorbi cu master Wilkins.

— Cred că o să fie greu să-i vorbiţi acum, fiindcă nu e singur.

— Ah, şmecherul acela o fi la mister Wilkins?

— Care...? Cine?

— Acela care v-a pândit.

Ea roşi iar.

— Să se fi încumetat oare Leflor?...

— Leflor? Nu Walker sau Hopkins? Hm...! Poate că aici şi-o fi spunând Leflor.

— Cine e Walker?

— Acela pe care-l caut, un răufăcător care a coborât din munţi ca să...

— El m-a pândit? întrebă ea.

— Da, el.

— E foarte neplăcut, dar nu poate fi vorba de master Leflor. El este proprietarul plantaţiei vecine şi a venit acum la Pa, ca să discute chestiuni urgente de afaceri.

— Ceea se vreau să discut eu este şi mai urgent, aşa că mă văd silit să-i deranjez pe cei doi domni.

— Dacă ţineţi atât de mult, vă rog să intraţi prin partea din faţă a casei. Veţi găsi o poartă şi servitorul o să vă anunţe. Dar nu uitaţi să vă spuneţi numele, cum aţi uitat să mi-l spuneţi mie.

— Vă cer iertare, miss! Dar când mă uit la dumneavoastră, uit şi de actul de botez şi de cel de identitate. Mă numesc Sam Hawkens şi sunt de profesiune westman, călător prin savane.

Ea tresări, surprinsă.

— Sam Hawkens, vânătorul?

— Da, aşa mi se spune.

— Ah, ce plăcere! Am citit despre dumneata.

Acum era rândul lui să fie uimit.

— Aţi citit... despre mine?

— Da, de câteva ori.

— Nu se poate, scumpa mea miss. N-am scris nici un rând care să vă fi putut cădea sub ochi, dacă nu mă înşel.

Ea râse cu poftă.

— Nu vreau să te contrazic, dar nici n-am vrut să spun

lucrul acesta. Dacă dumneata eşti într-adevăr Sam Hawkens, vânătorul din prerie, am citit despre dumneata în ziar.

— *Behold!* În ziar?

— Da, stimate domn. Vânătorii care vin câteodată din Vest povestesc întâmplările lor şi pe ale altora, pomenind cu acest prilej numele vânătorilor mai de seamă din prerie. Printre ei eşti şi dumneata. Şi ceea ce se povesteşte apare curând şi în ziar.

— Dar de ce s-a scris despre mine?

— S-au istorisit câteva întâmplări. De pildă, într-o zi n-ai apărat împreună cu alţi şase vânători caravana Santa-Fé împotriva unui atac al comanşilor?

— Da, a fost o încăierare crâncenă, dar pieile roşii n-au scăpat prea uşor.

— Şi n-ai scăpat altă dată un cătun întreg împotriva unei navale a tribului siucşilor?

— Da şi isprava asta am făcut-o. De fapt, n-a fost o faptă prea eroică, fiindcă noi eram treizeci de inşi şi ei optzeci. După cum vedeţi n-a fost o luptă grea.

— Şi odată nu ţi s-a...? Se uită deodată la părul ei bogat şi tăcu, jenată.

El îi ghicise gândurile.

— Voiaţi să mă întrebaţi dacă nu mi s-a tăiat o bucată din pielea capului, împreună cu părul? O ajută el să iasă din încurcătură. Da, este ceva adevărat în povestea asta cu scalparea..., dar aş vrea să-l cunosc şi eu pe cel care a avut curajul să scrie că Sam Hawkens a fost scalpat! Hi... hi... hi...!

— Ah, cât de rău îmi pare! exclamă ea pe un ton sincer şi compătimitor. Trebuie să fii un erou! Da, eşti prieten cu marele Old Shatterhand! Mă bucur că ai venit la noi. Ar fi frumos, dacă ai putea să rămâi mai multă vreme la noi, sir!

— Poate că voi rămâne o zi sau câteva; lucrul acesta se va hotărî imediat. Dar înainte de orice trebuie să vorbesc cu tatăl dumneavoastră, dacă nu mă înşel.

Sam făcu iar o plecăciune, foarte politicoasă după părerea lui şi plecă. După ce coti spre partea din faţă a casei, zări poarta înaltă despre care-i vorbise miss Wilkins şi pe servitorul care îndeplinea slujba de portar.

— Ascultă, amice! Pe unde se poate intra la master

Wilkins?

— Trebuie să aştepţi, omule. Dimineaţa, stăpânul nu are timp să stea de vorbă cu nimeni.

— Foarte frumos. Dar nici eu nu am vreme, aşa că o să găsim o soluţie. Du-te chiar acum la stăpânul dumitale şi spune-i că Sam Hawkens vrea să-i vorbească neapărat şi imediat. Ai înţeles?

— Ce mă priveşte pe mine Sam Hawkens? Aşteaptă până...

Se întrerupse deodată şi, făcând o plecăciune adâncă, se retrase. O uşă a gangului se deschisese şi în pragul ei se ivise tânăra stăpână. Ea se îndreptă zâmbind spre Sam.

— Întrucât mi-ai spus că ai de discutat o chestiune urgentă, am fost eu însumi la Pa şi te-am anunţat. Te rog să mă însoţeşti!

Sam Hawkens aruncă o privire ucigătoare servitorului, care se văzu nevoit să-i deschidă poarta şi o urmă pe tânăra stăpână. Ea îl conduse pe Sam printr-o săliţă în odaia de primire; aici se aflau doi inşi: Wilkins, tatăl frumoasei şi vecinul său Leflor, despre care îi vorbise ea.

Wilkins era un bărbat voinic, în vârstă de vreo cincizeci de ani. Avea înfăţişarea desăvârşită a unui gentleman; atitudinea lui era serioasă, privirea prietenoasă. Cutele subţiri care porneau de la marginile ochilor spre tâmple îndreptăţeau presupunerea că viaţa lui fusese plină flori, ea îşi încruntă şi mai mult sprâncenele.

Celălalt era un bărbat în vârstă de vreo treizeci de ani. Era înalt, slab şi puţin adus de spate; îmbrăcămintea lui era elegantă şi obrazul proaspăt ras. Dădea impresia unui yankeu autentic. Uitându-se la Sam Hawkens, îşi strânse ochii şi-l măsură cu luare-aminte. Se părea că oaspetele nu-i este pe plac, fiindcă-i vădi o atitudine neprietenoasă.

— Pa, domnul este master Hawkens, care vrea să-ţi vorbească, spuse fiica. Cred că te bucură venirea lui.

— Desigur, dragă Almy. Bine aţi venit, sir!

Wilkins se îndreptă spre vânător, întinzându-i mâna şi acesta se grăbi să i-o strângă, călduros.

— Mă bucură, sir, că nu sunteţi supărat pe mine şi că aţi avut bunăvoinţa de a mă primi. Dar poate că mai ales domnişoarei Almy îi datorez cinstea aceasta.

— Nu v-am primit numai în urma recomandării fiicei mele, zâmbi plantatorul; aveţi o reputaţie frumoasă, care vă recomandă oricui.

— Şi care în orice caz exagerează meritele omului!

Cuvintele acestea fuseseră rostite de Leflor, care îi aruncă lui Sam o privire dispreţuitoare.

Sam Hawkens se întoarse spre el şi-l privi drept în ochi.

— Se poate master. Aveţi şi dumneavoastră?...

— Cine?... Eu?... Vreţi să spuneţi că am şi eu o reputaţie?

Întrebarea lui Sam îl uluise pe Leflor.

— Aşadar, nu aveţi nici o reputaţie? Hm! Atunci, ar fi mai bine să nu vorbiţi de a mea, ci să vă îngrijiţi ca cei care vă cunosc să poată avea păreri bune despre dumneavoastră!

Discuţia aceasta era foarte neplăcută stăpânului casei. El voi să rostească un cuvânt împăciuitor, dar Leflor i-o luă înainte.

— Aveţi dreptate, master! râse el, batjocoritor. Un vânător trebuie să aibă prezenţă de spirit, dar e dator să se uite totdeauna la cel cu care stă de vorbă, ca să nu dea de unul care-i este superior. De altminteri, nici nu-mi faceţi impresia unui adevărat westman. Blana asta este menită să înşele aparenţele şi puşca asta amărâtă ce bâtă caraghioasă!

Apoi luă arma în mână şi o arătă plantatorului, râzând. Acesta-i făcu un semn dojenitor, care nu scăpă ochişorilor ageri ai micului *trapper*[1].

— Nu e nevoie să-i faceţi vreun semn, sir! Acum ştiu cu cine am de-a face. Dacă nu-mi pune imediat arma pe masă, îmi voi vârî pumnul printre dinţii lui galbeni. După aceea, am să-l las să-şi dea singur seama cine este superior între noi doi. Sam Hawkens e un om cumsecade şi blând, dar numai cu oamenii de ispravă şi cuviincioşi.

— Sir! strigă Leflor, furios.

— *Boy!*

Trapperul rosti foarte liniştit cuvântul, dar pe un ton hotărât, ca să arate că nu glumeşte; din felul cum îşi măsura potrivnicul, se putea înţelege că dintr-o clipă într-alta e gata să-şi prăvălească pumnii asupră-i. Wilkins se aşeză repede între ei, luă arma din mâna lui Leflor şi i-o înapoie lui Sam.

---

[1] Vânător (engleză, n. ed.).

— Vă rog, dragul meu vecin, să nu vă certaţi! Master Hawkens este oaspetele meu, nu v-a jignit, nu v-a pricinuit nici un neajuns, aşa că nu văd de ce ţineţi să vă certaţi cu el. Şi acum, îmi îngăduiţi, master Hawkens, să vă întreb despre scopul vizitei dumneavoastră?

Leflor primise dojana fără să răspundă, dar ochii săi scăpărau şi expresia obrazului său lăsa să se întrevadă că abia îşi stăpâneşte furia, pe care şi-o va dezlănţui totuşi curând, ca să-şi răzbune înfrângerea suferită.

Almy pălise şi se rezemase de perete. Chipul ei frumos era rece şi de nepătruns. În clipa când o privi Leflor, ea îşi încruntă şi mai mult sprâncenele.

Sam se prefăcu desigur că n-a observat atitudinea ei şi răspunse întrebării pe care i-o adresase gazda.

— Aveţi dreptul şi datoria de a mă întreba, sir. N-am venit aici ca să pălăvrăgesc fără rost. Vă rog să-mi spuneţi dacă vă este cunoscut un bărbat care se numeşte Walker.

— Walker? Numele acesta nu e rar. L-am auzit adeseori, dar nu cunosc pe nimeni care să se numească astfel.

— Nici Hopkins?

— Nu.

— Hm! Azi-dimineaţă n-a fost la dumneavoastră un bărbat cu unul din aceste două nume?

— Nu.

— Vă rog să-mi spuneţi: pe cine aţi primit astăzi?

— Pe nimeni. Domnul Leflor este singurul cu care am vorbit azi-dimineaţă.

— Mulţumesc. Dar mai am şi altceva de discutat cu dumneavoastră. Vă pot vorbi între patru ochi?

— Desigur. Este o chestiune care vă priveşte pe dumneavoastră?

— Nu, pe dumneavoastră.

— Atunci, puteţi să vorbiţi. N-am nici un secret faţă de fiica mea, iar mister Leflor este vecinul şi prietenul meu, care poate să asiste la convorbirea noastră.

— N-aş vrea să vă supăr, dar v-aş ruga să-mi împliniţi rugămintea şi să-mi acordaţi îngăduinţa de a vă vorbi numai dumneavoastră, sau cel mult în prezenţa fiicei dumneavoastră. Aveţi o încăpere, master Wilkins, în care am

putea sta de vorbă nestingheriţi şi având siguranţa că nu ne ascultă nimeni?

Leflor râse.

— Nu trebuie să treceţi dincolo din cauza mea, master Wilkins! Dacă nu mi se arată încredere, sunt obligat să mă retrag. Mă voi plimba prin grădină şi vă rog să-l trimiteţi pe servitor să mă cheme îndată ce veţi fi liber. N-aş vrea să vă părăsesc, înainte de a lua de acord cu dumneavoastră o hotărâre în chestiunea pe care v-am înfăţişat-o.

Şi ieşi din odaie.

Plantatorul îşi dojeni prietenos oaspetele:

— Master Hawkens, v-aţi şi făcut un duşman!

— Hm! Toţi ticăloşii îi duşmănesc pe oamenii cinstiţi. Unul mai mult, sau mai puţin, nu-i mare lucru, dacă nu mă înşel. În ce priveşte chestiunea care m-a adus la dumneavoastră, aş ţine mult ca tocmai el să nu afle ceea ce vă voi spune, master Wilkins.

— Gândiţi-vă că este vecinul meu şi că într-o regiune atât de izolată vecinii sunt de multe ori nevoiţi să se ajute şi să conlucreze.

— Aveţi dreptate, dar eu nu am nici cea mai mică încredere în omul ăsta. Vreţi să-mi făgăduiţi că nu-i veţi destăinui subiectul convorbirii noastre?

— Dacă ţineţi atât de mult, vă făgăduiesc. Dar chestiunea aceasta este într-adevăr atât de importantă, master?

— Foarte importantă. O veţi afla imediat. Aţi auzit vreodată de un oarecare „Jack sângerosul”?

Plantatorul tresări, speriat.

— Jack? repetă el. Îl cunosc destul de bine! Ce e cu el?

— Vrea să vă viziteze în noaptea asta.

— Cerule! Îmi aduceţi o veste rea!

Wilkins începu să măsoare odaia cu paşi înceţi şi se opri după câtva timp în faţa lui Sam.

— De unde ştiţi, sir? Doar nu v-a spus-o chiar el!

— Ba da, chiar el... hi... hi... hi...! Am ascultat ceea ce vorbea ieri seară cu prietenii săi în pădurea ce se află la o depărtare de patru ore de plantaţia dumneavoastră.

— Ce veste! Într-adevăr, este de o importanţă extraordinară! Tu ce spui, draga mea Almy?

De când plecase Leflor, frumoasa nu scosese nici un cuvânt.

— Linişteşte-te, Pa, spuse ea acum, tulburată. Ar fi fost groaznic dacă am fi fost atacaţi pe neaşteptate de omul acela şi de tovarăşii lui. Dar acum ştim ce s-a pus la cale şi putem lua măsurile cuvenite. Master Adler îşi va face datoria ca şi data trecută şi, dacă-l vom ruga frumos, poate că şi master Sam Hawkens o să rămână aici, ca să ne ajute cu mintea sa ageră, cu experienţa şi cu faimoasa lui armă să-i înfruntăm pe vrăjmaşi. Nu-i aşa, master?

Ea îi zâmbi lui Sam şi-i întinse mâna. El o prinse cu două degete şi o duse sub haina sa de vânătoare, în locul unde bănuia că trebuie să fie inima.

— Miss, voi rămâne la dumneavoastră şi nu sunt singur, ci vă aduc şi doi prieteni, pe care vă puteţi bizui fiindcă sunt oameni iscusiţi şi experimentaţi. Spuneţi că aţi citit despre mine, miss. Ziarul a pomenit cumva şi numele Dick Stone sau Will Parker?

— Desigur. Am citit că sunteţi nedespărţiţi şi că din pricina aceasta vi se spune „Trifoiul”.

— Şi ei vă vor ajuta să vă apăraţi împotriva bandei de tâlhari.

— Au venit cu dumneavoastră?

— *Yes*. „Trifoiul” este întreg, dacă nu mă înşel. Sunt în grădină şi mă aşteaptă.

— De ce n-au intrat şi ei?

— Fiindcă au o misiune de îndeplinit în grădină; mai târziu vor intra şi ei. Supraveghetorul german este un om destoinic?

— Ne putem bizui pe el, răspunse plantatorul; este fiul meu adoptiv.

Almy se uită la tatăl ei cu o privire recunoscătoare. Apoi, se grăbi să sublinieze cuvintele de laudă rostite la adresa supraveghetorului:

— Şi-ar jertfi şi viaţa pentru noi!

Sam istorisi tot ce se întâmplase în seara precedentă şi în cursul nopţii, iar tatăl şi fiica îl ascultară cu deosebită atenţie.

— Prin urmare, Walker acesta se află acum aici, pe plantaţia mea? întrebă Wilkins. Ce-o fi vrând?

— În orice caz, a venit încoace cu un scop anumit. Poate că

o să vă viziteze. Vreţi să-mi făgăduiţi că, în cazul când va veni să vă vorbească, îl veţi reţine şi-l veţi trimite după mine?

— Desigur că vă făgăduiesc. Şi dumneavoastră aveţi de gând să vă ţineţi acum după urmele lui?

— Trebuie să-l prindem, cu orice preţ.

— Şi dacă nu i se văd urmele?

— Înseamnă că s-a dus la Bommy.

— Bommy? Ah! Îl cunoaşteţi?

— Abia de vreo jumătate de oră. Ce fel de om este negrul ăsta?

— Un individ nerecunoscător şi egoist. Fratele meu l-a eliberat din sclavie şi i-a dăruit o bucată de pământ. Prea leneş ca să muncească pentru a trăi, a început să facă negoţ cu rachiu. Dar nu ţin de fel ca oamenii mei să se deprindă să bea, aşa că i-am oprit să cumpere rachiu de la el. De câtva timp, caută pe orice cale să-mi pricinuiască un rău. Credeţi că Walker s-a dus la el?

— Aş putea s-o jur.

— Poate că-l cunoaşte.

— Şi poate că nu. Le-a iscodit pe cele două negrese ale dumneavoastră, My şi Ty, voind să afle cine vă duşmăneşte şi ele i-au pomenit numele acestui Bommy. Acum ştiţi totul, master. Îi voi face o vizită lui Bommy, împreună cu prietenii mei. S-ar putea să-l găsim acolo pe omul nostru.

— Când vă înapoiaţi?

— Cred că vom fi nevoiţi să întârziem. Îndată ce venim, începem să făurim planul de apărare împotriva tâlharilor. Până atunci, însă, nu destăinuiţi nimănui ceea ce am vorbit! Negrii sunt fiinţe foarte vorbăreţe. Dacă ar afla ceva, ar fi în stare să răspândească imediat vestea şi în felul acesta şi „Jack sângerosul" ar fi prevenit; el ar renunţa să mai vină şi nu l-am mai putea prinde.

— Dar Leflor ar trebui totuşi s-o ştie. Sunt sigur că n-ar pregeta să ne sară în ajutor, împreună cu câţiva oameni de pe plantaţia sa.

— Dacă ar veni el, noi am sta deoparte: adică Dick, Will şi cu mine. De altminteri, am impresia că acest Leflor nu vă este un prieten prea sincer. Aşteptaţi să ne înapoiem; după aceea vom vedea dacă avem nevoie de ajutorul lui. *Good bye*,

master Wilkins, *good bye*, miss Almy!

După cum am arătat, Leflor se dusese în grădină. Discuţia cu Sam îl necăjise şi acum se gândea să se răzbune.

Ce-o fi vrând oare vânătorul acela închipuit de la Wilkins? Leflor îşi frământa mintea, dar nu izbutea să găsească un răspuns acestei întrebări.

El se plimbă furios prin grădină, până când auzi că se apropie nişte paşi şi se sperie. Un bărbat tânăr şi îmbrăcat simplu, al cărui chip expresiv era umbrit de o pălărie de Panama, veni cu paşi iuţi de pe o alee lăturalnică, şi, întrucât nu-l văzuse pe Leflor din pricina tufişului, era aproape să se ciocnească de el.

Leflor îl privi cu un aer duşmănos.

— Vă rog să vă deschideţi ochii, master Adler! Cred că nu sunteţi orb...

Adler îşi continuă liniştii drumul, fără să răspundă.

— Master, aveţi vată în urechi?

Adler îşi încetini paşii şi se întoarse.

— Cu mine vorbiţi?

— Desigur! Purtarea dumitale faţă de mine este atât de necuviincioasă, încât n-o mai pot răbda. De ce nu mă saluţi?

Adler săltă uşor din umeri.

— Întrebarea dumneavoastră mă miră. V-am salutat totdeauna. Dar fiindcă nu mi-aţi răspuns niciodată, am renunţat să vă mai salut.

— Zău? exclamă Leflor pe un ton batjocoritor. Cu alte cuvinte ai pretenţia ca un plantator să salute un servitor!

— De ce nu? Dacă ţineţi atât de mult să fiţi salutat de un servitor, încât sunteţi în stare chiar să-l siliţi să vă salute, înseamnă că acest servitor este o persoană importantă şi merită să-l salutaţi.

— Ce rost ar avea să mă cert cu dumneata! Mai bine du-te la grajd şi vezi dacă s-a dat nutreţ calului meu!

— Nu vreau să vă răpesc plăcerea de a vă ocupa singur de calul dumneavoastră.

Cei doi bărbaţi se înfruntau cu o duşmănie abia stăpânită. Era uşor de înţeles că Leflor căuta neapărat să se certe cu Adler, fiindcă-l ura. Ştia că tânărul administrator era socotit fiu adoptiv al lui Wilkins şi că avea un rol important în

conducerea plantaţiei.

— Ah, refuzi să-mi îndeplineşti ordinele?

— Nici nu poate fi vorba de vreo poruncă din partea dumitale!

— Da? Ei bine, te vei convinge curând că pot să-ţi dau ordine. Ginerele lui master Wilkins se va pricepe să-ţi frângă mândria!

Chipul lui Adler se acoperi de o uşoară paloare.

— Dumneavoastră nu veţi fi niciodată ginerele lui master Wilkins!

— Nu? Ţin să te înştiinţez că mai înainte cu câteva minute am cerut mâna Almyei.

— Şi aţi fost respins!

— Te înşeli.

— *Pshaw!* Afirmaţia dumitale nu este decât o minciună.

Leflor se retrase cu un pas.

— Ai îndrăznit să mă faci mincinos? răcni. Câine german, afurisitule! Stai că te învăţ eu!

Şi încleştându-şi pumnii, voi să şi-i prăvălească în obrazul lui Adler, dar nu-l nimeri; în schimb, se pomeni el însuşi cu un pumn atât de zdravăn în stomac, încât se prăbuşi la pământ.

— O, Iisuse! Iisuse! strigară două glasuri femeieşti.

My şi Ty îşi spălaseră rufele şi se înapoiaseră. Ca să ajungă mai repede acasă, ele veniseră pe aleea lăturalnică pe care o străbătuse mai înainte Adler. Auzind glasuri, se opriră şi-i recunoscură printre ramuri pe cei doi bărbaţi care se înfruntau. Ele înţeleseră fiecare cuvânt şi, când îl văzură pe Leflor prăbuşindu-se, scoaseră ţipătul acela înspăimântător.

Leflor se ridică după câteva clipe şi voi să se repeadă iar asupra lui Adler, care-l aştepta liniştit, cu pumnii gata de atac. Dar când îşi dădu seama că cele două negrese fuseseră martore ale înfrângerii pe care o suferise, Leflor se ruşină şi socotind că e mai bine să renunţe la o nouă ciocnire, dispăru în tufiş.

Adler săltă din umeri, dispreţuitor.

— Ce căutaţi aici? le întrebă pe negrese. Aţi stat şi v-aţi uitat!

— O, nu, massa! Nu uitat! răspunse Ty. Veneam de la apă. Din întâmplare ne-am oprit.

— Aţi văzut şi aţi auzit tot ce a fost aici?

— Totul. Massa Adler este un erou mare. O, Iisuse, cum s-a rostogolit Leflor la pământ: ca un câine care cade de pe fereastră.

Gândindu-se la scena de mai înainte, My şi Ty începură să râdă cu hohote.

— Şi acum, duceţi-vă la bucătărie! le porunci Adler. Dar să nu vă prind că povestiţi cuiva ceea ce aţi văzut! Dacă aflu că aţi pălăvrăgit, să ştiţi că n-o să vă meargă bine. Să tăceţi, aţi înţeles?

— O, massa, noi tăcem, suntem mormânt!

Îşi luară rufele şi plecară. În bucătăria cea mare o găsiră pe Almy. Ea fusese nevoită să-i lase singuri pe tatăl ei şi pe Leflor, care se înapoiase din grădină şi acum îşi căuta de lucru prin bucătărie, ca să-şi alunge neliniştea stârnită de vestea adusă de Sam Hawkens cu privire la atacul ce urma să se producă.

— Ne-am întors, miss Almy! strigă My, din pragul uşii.

— Aţi zăbovit mult, le dojeni stăpâna. Puteaţi să veniţi mai curând!

— Mai curând? Dar n-am stat numai cu rufele! Am avut şi alte treburi; am vorbit cu mulţi oameni.

— Ce treburi? Ce oameni?

— Întâi a venit un om cu o luntre indiană. Pe urmă a venit alt om, cu o pădure de barbă pe faţă. După el, alţi doi oameni înalţi ca nişte prăjini de bambus. Şi la urmă a fost cearta între massa Leflor şi massa Adler.

Almy Wilkins tresări.

— O ceartă?

— Da. Massa Leflor l-a insultat pe massa Adler. A spus că massa Adler să-l salute, să-l asculte, să se ducă să vadă de cal, la grajd. Şi pe urmă, massa Leflor a spus că este ginerele lui massa Wilkins, că massa Wilkins i-a dat consimţământul.

Almy roşi.

— Cine a spus asta?

— Massa Leflor.

— Lui massa Adler?

— Da.

— Şi ce a răspuns massa Adler?

— A spus că massa Leflor minte.

— Aşa e.

— Massa Leflor s-a înfuriat şi a vrut să bată pe massa Adler. Dar massa Adler a fost mai repede şi a lovit în burtă pe massa Leflor, care s-a dat tumba la pământ. O, Iisuse, ce frumos a fost!

— Eu am ţipat şi Ty a ţipat. Atunci, massa Leflor a fugit. Dar massa Adler a venit la noi şi ne-a poruncit să nu vorbim... o, Iisuse, am povestit totul! Ne-a poruncit să nu spunem nimic! Ce-o să ne facă?

— Linişteşte-te! N-o să vi se întâmple nimic, dar să nu mai povestiţi nimănui ce-a fost între cei doi domni.

Totuşi, două minute mai târziu, My stătea de vorbă cu Nero, iubitul ei negru, şi-i povestea, cu exagerările cuvenite, toate întâmplările ce se desfăşuraseră în cursul zilei.

După câtva timp veni un servitor, care o vesti pe Almy că tatăl ei vrea să-i vorbească..

Wilkins o primi cu un aer înduioşat şi îngrijorat:

— Aşază-te lângă mine, draga mea copilă! spuse tatăl. Vreau să-ţi împărtăşesc o veste importantă.

— Ştiu ce vrei să-mi spui.

— Nu cred.

— Ba da, ştiu. Se pare că nu-ţi este prea plăcut să vorbeşti. Te înţeleg, dar te-aş ruga să nu iei lucrurile sub o formă prea gravă.

— Te gândeşti la atacul pregătit împotriva noastră. Mi-am închipuit. Dar te rog să mă crezi să năvala tâlharilor mă nelinişteşte mai puţin decât...

— ... măritişul meu, îl completă Almy.

Wilkins tresări, uimit.

— De unde ştii?

— Leflor e frământat de multă vreme de gândul că se va căsători cu mine. Atitudinea lui solemnă de azi m-a îndemnat să înţeleg că acesta este scopul vizitei lui.

— Da, mi-a cerut mâna ta, răspunse plantatorul, mulţumit că Almy îl ajutase să treacă atât de uşor peste introducerea care i se părea din cale afară de grea.

— Ce i-ai răspuns?

— Până acum, nimic. Trebuia să vorbesc întâi cu tine. Nu

voi făgădui nimănui mâna ta, fără consimţământul tău, draga mea copilă.

— Când vine să afle hotărârea mea?

— Nici n-a plecat. M-a rugat să-i dau chiar acum răspunsul şi aşteaptă în odaia de primire.

— Se grăbeşte! râse ea, batjocoritor. Îi voi comunica numaidecât hotărârea mea.

Uimit, tatăl o prinse de mână.

— Vrei într-adevăr să-i dai răspunsul pe care-l aşteaptă, draga mea? N-aş fi crezut că o să te bucuri atât de mult de cererea lui. E drept, însă, că voi femeile sunteţi de neînţeles. Îmi închipuiam că te cunosc, dar văd că m-am înşelat.

— Da, te-ai înşelat, Pa, dar cu totul altfel decât crezi. Să mergem!

Almy intră cu tatăl ei în odaia de primire, unde Leflor stătea la fereastră şi aştepta. Desigur că se gândea la Adler, fiindcă avea un aer mohorât şi fruntea-i era încreţită. El se întoarse şi, când o zări pe Almy care intra zâmbind la braţul tatălui ei, chipul i se însenină.

— Atât de repede! exclamă el. Îmi îngădui să cred că graba domnişoarei Almy este de bun augur pentru mine. Îmi daţi voie să nădăjduiesc?

Leflor dori s-o prindă de mână, dar ea se retrase cu un pas...

— Mai încet, mai încet, master Leflor! Spuneţi-mi mai întâi: ce nădăjduiţi?

— Că v-aţi hotărât să fiţi soţia mea.

— Dacă spuneţi că speraţi să fiu soţia dumneavoastră, înseamnă că nu sunt încă, nu-i aşa?

— Din păcate, încă nu.

— Atunci, de ce afirmaţi că aţi obţinut consimţământul meu şi că sunteţi sigur de mine?

Şi rostind cuvintele acestea, Almy îl privi cu atâta asprime, încât el trebui să-şi plece ochii.

— Am afirmat eu lucrul acesta? Cui?

— Lui master Adler.

— Ah! A pălăvrăgit, infamul!

— Nu, n-a spus nici un cuvânt. My şi Ty au fost martore la discuţia dumneavoastră şi au văzut când v-a lovit master

Adler. Ele mi-au povestit ceea ce s-a întâmplat. Vă închipuiţi că sunt un obiect oarecare, o marfă şi că e de ajuns să vreţi, ca să fiu a dumneavoastră? În cazul acesta, v-aţi înşelat amarnic. Cuvântul pe care l-aţi afirmat nu este numai o minciună, dar şi o jignire pentru mine. Şi desigur că nu pot aparţine unui bărbat care mă jigneşte. Nu vreau să vorbesc de dragoste, dar trebuie cel puţin să-l respect pe bărbatul căruia urmează să-i închin viaţa. Vă mărturisesc, însă, că nu vă pot nutri nici respect, după o asemenea atitudine!

Leflor o lăsase pe Almy să vorbească. Acum se uită la ea zăpăcit.

— Am auzit bine? întrebă el aproape în şoaptă. Prin urmare, răspunsul dumneavoastră e negativ?

— Aşa cum aţi înţeles.

El încercă să spună ceva, dar nu izbuti. Fusese atât de sigur că va obţine consimţământul ei, încât nu-i venea să creadă că cererea lui fusese respinsă.

Înşelat de atitudinea Almyei, care vădise o voioşie prefăcută, Wilkins fusese convins că ea îl iubea în taină pe Leflor. Faptul acesta îl mirase şi-l întristase într-o măsură oarecare, dar el s-ar fi supus dorinţei fiicei lui, fără cea mai mică împotrivire. Acum, însă, răspunsul ei constitui pentru el o uşurare. De aceea, se grăbi să-i dea lui Leflor de înţeles că este de acord cu hotărârea Almyei.

— După cum vedeţi, sir, fiica mea s-a hotărât, spuse el pe un ton rece. Aţi fost foarte imprudent. Oamenii care se încred prea mult în ei înşişi greşesc şi sunt expuşi dezamăgirilor. Vă mărturisesc sincer că înţeleg atitudinea fiicei mele şi hotărârea pe care a luat-o. Graba dumneavoastră ne-a jignit, aşa că trebuie să-i suportaţi urmările fireşti, pe care nu vi le pot cruţa.

Abia acum înţelese Leflor că a pierdut partida. Pe chipul lui flutură o licărire verzuie; fruntea i se încreţi, iar degetele lui lungi şi osoase începură să se joace, nervos, cu pulpana hainei.

— Vă amintiţi ce v-am spus adineauri, master?

— Da, îmi amintesc, răspunse Wilkins, pe un ton oarecum silit şi cu un gest plictisit.

— Când am vorbit cu dumneavoastră, se părea că sunteţi

convins că domnişoara va răspunde afirmativ! De altminteri, mi-aţi şi făgăduit că o veţi sfătui să-mi dea un asemenea răspuns. Schimbarea ce s-a produs, însă, m-a uimit mai ales din pricina repeziciunii ei. Să sperăm că nu vă veţi căi! Sau doriţi să mai reflectaţi şi după aceea să-mi împărtăşiţi răspunsul definitiv? Sunt dispus să trec pe la dumneavoastră mâine, dacă-mi îngăduiţi.

— Vă mulţumesc, sir! După cele întâmplate, o amânare n-ar mai avea nici un rost. Rămâne aşa cum am hotărât.

— Da, repetă Almy, rămâne aşa cum am hotărât.

Furios, Leflor se apropie cu un pas de plantator.

— Bine! scrâşni el. Fiecare e stăpân pe fericirea lui şi are dreptul să şi-o făurească aşa cum crede. Nu pot să vă spun decât un singur lucru: vă veţi căi amândoi şi încă foarte curând. Atunci mă veţi dori, dar va fi prea târziu!

Şi luând o atitudine semeaţă, ieşi din odaie.

Tatăl şi fiica tăcură, până când auziră în curte zgomotul de copite al calului ce se îndepărta.

— A plecat! spuse Wilkins, oftând adânc.

— Şi-ţi pare rău, Pa?

— Nu. Dar acum cinci minute nu m-aş fi aşteptat să ajungem aici.

— Leflor a afirmat că voiai să mă sfătuieşti să-mi dau consimţământul.

— E adevărat că i-am făgăduit lucrul acesta, cu toate că nu-l preţuiesc prea mult. Dar atitudinea şi felul cum mi-a vorbit m-au îndemnat să cred că, nădăjduind să obţină consimţământul tău, se bazează pe lucruri pe care eu nu le cunosc. Şi apoi a izbutit să găsească anumite mijloace, cu ajutorul cărora m-a silit să doresc căsătoria aceasta.

Ea îl privi uimită.

— Despre ce mijloace a fost vorba, Pa?

— Ştii că în timpul războiului civil am fost un partizan al statelor nordice. Toţi proprietarii de moşii din regiunea noastră sunt şi acum partizani convinşi ai statelor sudice. Cine nutreşte păreri deosebite de-ale lor, poate fi victima unor nenumărate intrigi menite să-l distrugă. Dornic să fiu de folos cauzei pe care o îmbrăţişasem, eu am făcut pe atunci unele sacrificii şi am săvârşit unele fapte despre care nu

trebuie să ştie nimeni pe aici. Cum a izbutit Leflor să le afle nu pot să înţeleg, dar sunt convins că ştie multe lucruri şi mi-ar putea pricinui neajunsuri.

— Te-a ameninţat că le va divulga, dacă vei refuza să-i acorzi mâna mea?

— Da.

— Prin urmare, eşti convins că avem de-a face cu un om josnic. M-aş hotărî mai curând să cerşesc, decât să fiu soţia unui asemenea ticălos!

— Almy, nu cunoşti sărăcia!

— Aş şti s-o îndur! Dar nenorocirea de a fi soţia unui asemenea om, n-aş fi în stare s-o suport. Şi apoi, nu suntem săraci, Pa!

— Dar el ne poate distruge!

— Atunci să vindem ceea ce avem şi să plecăm!

Wilkins oftă adânc şi clătină din cap, îngândurat.

Inima-i era frământată şi de altă îngrijorare, dar nu se încumetă s-o împărtăşească fiicei sale, ca să n-o neliniştească şi pe ea. Să-i încredinţeze taina aceea, care i-ar fi chinuit mintea şi i-ar fi răpit somnul? Nu, încă nu.

Încă nu, încă nu, aşa se gândise mereu şi cu toate acestea trebuia să-i vorbească într-o zi, trebuia să-i spună că-i aşteaptă necazuri şi dureri. Şi după aceea? Ce s-ar fi întâmplat după aceea? El căuta să-şi alunge din minte gândul acesta chinuitor, fiindcă se simţea prea slab ca să-l poată înfrunta.

Almy îl îmbrăţişă şi-şi rezemă afectuos capul de pieptul lui.

— Crezi că m-am purtat cum se cuvine?

— Da, copila mea, ai fost chibzuită şi hotărâtă.

— Aşa cum voi fi şi astă-seară, când ne vom apăra împotriva bandiţilor. Sunt sigură că-i vom învinge! Master Adler ştie ce ne aşteaptă?

— Nu, încă nu l-am văzut. Trimite-l la mine, dacă-l întâlneşti.

Almy se duse spre odaia ei. În clipa când deschise uşa, auzi un zgomot. Întorcându-şi capul, îl văzu pe Adler, care ieşea din odaia lui şi trebuia să treacă prin faţa odăii ei.

— Master Adler!

El se opri şi-şi scoase pălăria, salutând-o respectuos.

— Vreţi să-mi daţi vreo poruncă, miss Almy?

Totdeauna îi vorbea politicos şi respectuos. Dar tocmai contradicţia dintre atitudinea lui supusă şi simţământul propriei sale valori o impresiona pe Almy şi o uluia, ori de câte ori se afla în preajma lui.

— Voiam să vă împărtăşesc o mică însărcinare din partea tatei, spuse tânăra stăpână.

— O ascult cu plăcere, miss.

Almy, care până atunci stătuse în pragul uşii, se retrase încet în odaie. Şi el, care ştia că ea vrea să-i comunice un ordin din partea lui Wilkins, o urmă, bineînţeles.

Uluiala ei spori, în clipa când văzu că Adler închise uşa, în urmă-i.

El aştepta să audă ordinul. Ce să facă? Să-i spună să se ducă la tatăl ei? Pentru atâta lucru, n-ar fi avut nevoie să-l lase s-o urmeze în odaie; putea să i-l spună când erau afară. Dar acum era prea târziu şi nu ştia cum să iasă din încurcătură. Şi apoi, el s-ar fi simţit jignit, sau ar fi înţeles, din atitudinea ei stângace, că e stăpânită de simţăminte pe care nu le poate mărturisi. Aşadar, trebuia să găsească neapărat o soluţie salvatoare.

Rotindu-şi privirea în jur, ea se strădui un timp să născocească un pretext, dar strădania ei rămase zadarnică.

Deodată se auzi glasul papagalului:

— Almy, Almy, draga mea Almy!

Da, pasărea era salvarea ei.

— Master Adler... vă pricepeţi... cunoaşteţi or... or... or...?

Cum se numea oare cuvântul acela afurisit? E foarte neplăcut când vrei să rosteşti un cuvânt şi nu-ţi aminteşti decât prima silabă. Doamne, cum se numea?

Adler auzise strigătul papagalului şi se grăbi s-o ajute:

— Ornitologie, nu-i aşa?

— Da, ornitologie am vrut să spun.

— M-am ocupat cândva de ştiinţa aceasta.

— Şi de papagali?

— Şi de ei.

— Ah, mi-am închipuit că ştiţi; eram sigură. Şi atunci, ştiţi ce poate...

Almy se opri, speriată; se zăpăcise şi nu era în stare să-şi

continue întrebarea.
— Ce boli poate să aibă un papagal? o ajută el, zâmbind. Da, cunosc bolile de care poate suferi pasărea aceasta: papagalul dumneavoastră e bolnav, miss Almy?
Ea se uită la el cu o privire recunoscătoare.
— Da, din păcate. Şi sunt foarte neliniştită din pricina lui.
— Dacă-mi îngăduiţi, aş încerca să-l lecuiesc.
— Vreţi să-l aduc?
— Vă rog!
Almy ieşi. Când ajunse pe gang, îşi duse mâna la inimă. Doamne, ce să fac? Papagalul e sănătos. Ce boală să născocesc? Ah, dacă aş şti, dacă aş şti!
Luă papagalul în braţe şi se înapoie cu paşi şovăitori.
— L-am adus.
Adler se uită la micul bolnav.
— Ştrengarule, ştrengarule! exclamă papagalul. Du-te, paiaţă, du-te!
— Îţi mulţumesc, frumosule! râse administratorul. Aţi supravegheat papagalul cu luare-aminte? Ştiţi ce are?
— Da, desigur că ştiu, se grăbi ea să răspundă.
Adler dădu din cap.
— Să vedem dacă diagnosticul meu se potriveşte cu al dumneavoastră. După părerea mea, micul dumneavoastră favorit este peste măsură de nervos.
— Da, aveţi dreptate! exclamă ea, uşurată. Suferă de nervi, sărmanul! Dar mă tem că nu există nici un leac împotriva acestei boli.
— De ce să nu existe?
— Pa mi-a spus odată că nervii se lecuiesc foarte greu.
— Da, însă numai oamenii se lecuiesc greu când suferă de nervi. Dar papagalul are nervi mai rezistenţi decât ai noştri.
— Şi ce leac l-ar putea vindeca?
— Ca să ştiu leacul acesta, ar trebui mai întâi să aflu pricina boli. De obicei, nervii slăbesc de pe urma unor anumite tulburări.
— Da, aşa e!
— Ce fel de tulburări a suferit pasărea?
— Nu putea să-l sufere pe monsieur Leflor şi îndată ce-l vedea, era cuprins de furie.

— Păcat!

— De ce spuneţi că e păcat?

— Fiindcă nu cred să putem găsi un leac. Doar nu poate fi alungat, un prieten, de dragul unei păsări care are toane!

— Ţin la papagal mai mult decât la vecinul nostru.

— Foarte bine. Dar nu puteţi fi nepoliticoasă cu Leflor.

— Voi fi, totuşi, dacă ştiu că în felul acesta îmi pot lecui favoritul. De altminteri, Leflor n-o să mai vină pe aici. I-am spus-o mai înainte.

— Şi tatăl dumneavoastră?

— Era de faţă şi mi-a dat dreptate.

— Din pricina papagalului?

Almy văzu că, rostind această întrebare, buzele lui tremurau.

— Da, din pricina lui, răspunse ea pe un ton rece.

Chipul lui Adler vădi o schimbare bruscă şi tânărul administrator se apropie de ea.

— Vă rog să-mi spuneţi: l-aţi alungat pe Leflor numai ca să cruţaţi nervii papagalului?

Almy se uită la el cu o privire sinceră şi ochii lor se aţintiră câteva secunde unii într-alţii. Se părea că, odată cu privirea aceea caldă, ea îi dăruieşte şi sufletul. Acum, ea trebui să-şi plece ochii.

— Nu. Pasărea nu este bolnavă. Nu-i aşa că aţi ştiut-o, master Adler?

— Da, favoritul dumneavoastră e sănătos tun!

— Eu sunt aceea care nu-l poate suferi pe Leflor. E un om rău. Dar a plecat şi n-o să mai vină niciodată. Slavă Domnului!

În clipa aceea, papagalul începu să bată din aripi, de parcă s-ar fi bucurat de întorsătura pe care o luase convorbirea dintre cei doi tineri.

— Adler, Adler! strigă pasărea. *Mon amant, mon bien-aimé, où est tu?*

Almy ar fi vrut să se scufunde pământul, ca să dispară din faţa lui Adler, iar pe chipul lui se ivi o licărire ciudată.

— Uitaţi-vă, îi este dor de camaradul lui, de vulturul care-l aşteaptă pe verandă. Ar fi mai bine să-l duceţi afară.

Almy oftă uşurată şi se grăbi să-i urmeze îndemnul,

bucuroasă că a scăpat iar dintr-o situaţie delicată. Când se înapoie, îi întinse mâna.

— Sunteţi supărat pe mine... fiindcă mi-am îngăduit să fac gluma de adineauri, spunându-vă că papagalul e bolnav?

În loc să-i răspundă, el îi strânse mâna şi o privi drept în ochi.

— De fapt, continuă ea, tata mă rugase să vă trimit la el, dacă vă întâlnesc. Dar când v-am zărit, n-am mai ştiut ce trebuie să vă spun şi am născocit un pretext.

Privirea pe care Adler şi-o aţintise în ochii ei era atât de pătrunzătoare, încât Almy roşi aproape fără voie.

— Ce vrea să-mi spună tatăl dumneavoastră?

— Nu ştiu. Dar cred că este vorba să trageţi iar câteva împuşcături, ca în ziua când l-aţi ochit pe fratele lui „Jack sângerosul”.

— *Behold!* Doar nu vom avea de înfruntat un atac banditesc?

— Ba da! „Jack sângerosul” vrea să se răzbune şi a plănuit un atac...

— *Well!* Şi-mi împărtăşiţi abia acum vestea aceasta? Şi pe un ton atât de liniştit?

— Vai! Credeţi că vom fi nevoiţi să ne luptăm cu ei? Altminteri nu-i putem îndepărta?

— Nu cred.

— Doamne! Sărmanul meu Pa! Şi el trebuie să ia parte la luptă?

— Poate că vom orândui lucrurile în aşa fel, încât tatăl dumneavoastră să nu aibă de înfruntat nici o primejdie.

— Ce încântată aş fi dacă aţi face-o!

— Şi eu m-aş bucura!

— Vă mulţumesc. Dar dumneavoastră o să puteţi sta deoparte în timpul luptei?

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu se poate, miss Almy. Eu nu trebuie să mă feresc de luptă, ca un laş.

— N-ar fi o laşitate, dar v-aţi putea cruţa! Ar fi doar o faptă chibzuită.

El clătină iar din cap.

— De ce? Pentru orice om viaţa merită să fie trăită numai

atunci când este preţuită şi de alţii.

— Nu pot să cred că viaţa dumneavoastră nu este preţuită şi de alţii! Gândiţi-vă la rudele dumneavoastră! Aţi uitat că ţinta vieţii dumneavoastră este să vă regăsiţi mama, fraţii şi sora?

Chipul lui vădi o nemărginită tristeţe.

— Îmi voi atinge vreodată ţinta aceasta? Ca să-mi aduc la îndeplinire planul pe care mi l-am făurit, aş avea nevoie de o sumă uriaşă, pe care n-o am şi pe care n-o voi avea curând. M-am gândit în ultima vreme să plec spre regiunile aurifere, ca să câştig repede o mare avere. Dar mi-am spus că printr-o asemenea hotărâre ar însemna să renunţ la un venit sigur, chiar dacă e modest, pentru o bogăţie cât se poate de îndoielnică şi judecata mea sănătoasă se împotriveşte acestei încercări.

— Aveţi dreptate.

— Poate că da. S-ar cuveni să mă întreb în acelaşi timp: aici aş putea ajunge vreodată la averea de care am nevoie spre a-mi atinge scopul? Şi anii trec, unul după altul... Şi atunci, ce valoare mai are viaţa mea?

— Mai sunt oameni care nu doresc deloc să vă nimerească un glonte.

— Nu ştiu cine ar putea să fie.

— Eu, de pildă.

— Dumneavoastră?

— Da, răspunse ea pe un ton curajos şi hotărât. Aş fi foarte tristă, dacă aţi suferi de pe urma luptei ce ne aşteaptă.

El tresări şi duse mâna ei la buze, sărutând-o.

— Rostind cuvântul acesta, m-aţi făcut fericit. Vă rog să vă gândiţi la clipa aceasta, miss, când nu voi mai fi aici...

— Doar nu ai de gând să ne părăseşti? exclamă ea, speriată.

— Nu. Însă viitorul e în mâinile lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să prevadă ce-o să se întâmple în clipa următoare. Dacă într-o zi nu voi mai fi aici şi dacă vă veţi gândi cândva la mine, să fiţi convinsă că viaţa mea vă aparţine numai dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi ieşi din odaie. Ea se prăbuşi pe un scaun cu obrazul în mâini şi rămase multă vreme aşa,

îngândurată şi nemişcată.

Adler era stăpânit de o dispoziţie minunată. Iubea şi se ştia iubit. Se cuvenea oare să rostească acum cuvântul hotărâtor? Gândurile lui rătăciră departe, dincolo de mări, la soarta nesigură şi tristă a familiei Adlerhorst. Era un membru al acestei familii, cu toate că socotisc nimerit, fiindcă trăia în America, unde omul nu înseamnă nimic prin originea sa, ci prin munca şi însuşirile sale, să-şi prescurteze numele şi să renunţe la titlul de baron. El rămăsese legat de familia sa dispărută, prin lanţuri care nu puteau fi rupte. Poate că era singurul dintre toţi care avusese parte de o soartă omenească. Nu avea datoria să facă tot ce-i era cu putinţă ca să-şi regăsească mama, fraţii şi sora, dacă mai trăiau? Avea dreptul să se gândească la propria sa fericire, înainte de a-şi îndeplini această datorie?

Nu! Şi se hotărî să asculte glasul conştiinţei şi al datoriei, nu pe cel al inimii şi al dragostei.

18. În coliba negrului

După ce se despărţi de plantator şi de fiica sa, Sam Hawkens se înapoie la Dick şi Will.

— Unde ai stat până acum? mormăi Will, pe un ton dojenitor. Te aşteptăm de-o veşnicie. Sau te-ai îndrăgostit cumva de mititica aceea cu care ai vorbit când am intrat în grădină?

— Da. A mers foarte iute: Hi... hi... hi... hi! Văzut, plăcut, îndrăgostit, mărturisit, logodit, toate deodată. Vrea să fie soţia mea şi plecăm împreună în Vest, dacă nu mă înşel. Şi voi o să rămâneţi cu buzele umflate!

— Nu mai vorbi prostii!

— Ţi-am spus de atâtea ori că eşti agiamiu! Prostii, hai? Sam Hawkens n-are loc pentru prostii în capul ăsta, ai înţeles?

— L-ai prevenit pe plantator că s-a pregătit un atac împotriva lui?

— Credeai că m-am dus să-i povestesc despre străbunica ta? Mai târziu vom ţine împreună cu el un consiliu de război. Deocamdată, ne ducem să-l căutăm pe bunul nostru master Walker. Haideţi!

Cei trei inşi porniră. Sam, care păşea în fruntea lor, era un strălucit descoperitor de urme. Deşi trecuseră mai bine de două ore, el izbuti să găsească urmele lăsate de Walker-Hopkins în drumul spre cârciumarul Bommy. Şi ţinându-se după ele, vânătorii noştri ieşiră din grădină şi ajunseră la cărarea care o despărţea de plantaţia de trestie de zahăr.

În depărtare se vedea pădurea şi la marginea ei era coliba lui Bommy.

Sam Hawkens se opri, îşi roti ochii în jur şi dădu de câteva ori din cap.

— Aceea este coliba negrului, fără îndoială, mormăi el mai mult pentru sine, decât din dorinţa de a fi auzit de prietenii săi şi drumul acesta duce tocmai la ea. Dacă-l folosim,

desigur că vom fi zăriţi de departe şi nu mai putem să-l prindem pe Walker. Aşadar trebuie să mergem pe furiş. Cel mai nimerit lucru este să ocolim plantaţia. Lângă ea este un tufiş prin care ne putem strecura foarte uşor fără să fim observaţi, dacă nu mă înşel. Să mergem!

Ei îl urmară, fără să-l contrazică şi după un sfert de oră ajunseră la marginea unui crâng des, de unde putură să vadă foarte bine partea din spate a colibei şi chiar s-o atingă cu un glonte, dacă ar fi vrut. Ei se aflau acum la o depărtare de vreo şaizeci de paşi de cârciuma negrului. Spaţiul acesta era acoperit de tufişuri şi copăcei.

— Rămâneţi aici! Hotărî Sam. Eu mă strecor până la copăceii din faţa uşii. Dacă vedeţi că sunt în primejdie, începeţi să trageţi!

Ieşi din ascunzătoare şi se târî cu băgare de seamă de la un copăcel la altul şi printre tufişuri, până când ajunse la o depărtare de cel mult şase paşi de uşă. Acolo erau lilieci sălbatici şi viţă sălbatică, în care oricine s-ar fi putut ascunde chiar ziua, fără să se teamă că va fi văzut. Sam Hawkens dispăru curând înăuntrul lor şi izbuti să se ascundă atât de bine, încât numai ochiul unui westman experimentat l-ar fi putut descoperi.

Coliba era construită din aşa-numiţii *logs*, butuci mari şi groşi, iar acoperişul era făcut din trunchiuri groase de copaci. În fiecare din cele patru părţi ale colibei era câte o mică deschizătură, care ţinea loc de fereastră. Şi întocmai ca la orice colibă din părţile acelea, uşa era construită în partea din spate. Ea nu se putea deschide pe dinafară, ca şi obloanele şi era făcută din scânduri groase şi duble.

Sam privi îndelung coliba şi toate amănuntele înfăţişate mai sus.

— Hm! îşi mormăi el în barbă. E bine că uşa şi ferestrele se deschid în afară. În felul acesta ele pot fi baricadate, iar cei dinăuntru pot fi prinşi ca şoarecii de apă în gaura unui mal. Voi...

Şi se opri.

Uşa fu deschisă cu putere. Un negru ieşi în pragul ei şi ocoli cu paşi înceţi coliba, uitându-se cu grijă în toate părţile. Când se înapoie pe partea cealaltă, strigă cuiva care se afla

înăuntru:

— Nu e nimeni. Poţi să ieşi, Daniel.

Atunci apăru un al doilea negru, desculţ şi cu capul gol, îmbrăcat în haine albastre cu dungi. El se opri şi-şi roti privirea în jur.

— Tare-i rău că în coliba ta nu se poate vorbi niciodată în linişte! mormăi el. Cine mai e acolo?

— Nu te priveşte! Mi-ai împărtăşit solia şi ţi-am răspuns că mă învoiesc să fiu alături de voi; dacă mai vrei să-mi spui ceva, poţi să-mi spui acum. Cel care-i înăuntru nu ne poate auzi.

— Astă-seară o să mai fie aici?

— Nu cred.

— Ar fi bine să plece, fiindcă n-avem nevoie de martori. Primul nostru plan a fost straşnic, dar căpitanul l-a schimbat. Fiindcă te cunosc destul de bine şi fiindcă ne-ai făcut şi alte servicii, m-a trimis să te întreb dacă vrei să te întovărăşeşti cu noi. La ora nouă fix vom fi aici.

— Şi când pornim spre castel?

— Asta depinde de împrejurări şi va fi hotărât de „Jack sângerosul". Ai destul rachiu?

— Mai mult decât sunteţi voi în stare să beţi.

— Bine. Caută să scapi de cel care-i înăuntru, ca să fim singuri astă-seară!

Şi porni cu paşi iuţi spre pădure.

Bommy, cârciumarul, rămase câteva clipe în faţa uşii. După aceea, intră în cârciumă. Sam Hawkens îşi spuse că nu e bine să pătrundă singur în colibă. Era convins că Walker se afla acolo şi nu voia să dea loc unei lupte care ar fi putut să nimicească întregul plan. De aceea, se furişă cu grijă din ascunzătoare şi înconjură coliba, târându-se cu aceeaşi băgare de seamă, dar nu izbuti să audă nici un cuvânt din cele pe care şi le adresau negrul şi oaspetele lui. Înapoindu-se la uşă, se rezemă de peretele colibei şi făcu tovarăşilor săi semn să se apropie; totodată, el le dădu de înţeles că trebuie să se furişeze cu băgare de seamă, ca să nu fie văzuţi.

Dar lui Will Parker nu-i plăceau aceste pregătiri, pe care le socotea exagerate şi nici prudenţa prea mare pe care le-o recomanda Sam Hawkens în orice împrejurare. După părerea

lui, cea mai bună soluţie era atacul făţiş, dezlănţuit cu hotărâre şi curaj.

— Eu cred că nu trebuie să ne sinchisim că o să fim văzuţi, mormăi Parker. Tot avem de gând să intrăm în coliba aceea afurisită, nu-i aşa? Şi atunci, de ce să ne mai ferim?

— Sam o să se supere pe noi şi o să ne certe.

— *Pshaw!* N-are decât! Acum a pierdut iar vremea, cu grija lui copilărească şi cu pânda lui care ţine uneori ceasuri întregi. Spune şi tu: n-am dreptate? Ce rost a avut, de pildă, urmărirea atât de atentă a unui negru bătrân? E caraghios, zău!

Şi rostind aceste cuvinte, porni drept spre colibă. Dick Stone n-avu încotro şi trebui să-l urmeze. Încă nu ajunseră şi uşa, care nu era bine închisă, se trânti zgomotos, fiind zăvorâtă pe dinăuntru.

— Drace! exclamă Sam Hawkens în şoaptă. Aţi înnebunit? De ce veniţi ca la plimbare, după ce vă fac semn să vă furişaţi şi să vă târâţi până aici? Voi credeţi că în cuibul ăsta s-au făcut patru găuri de ferestre numai ca să se poată privi înăuntrul colibei, în loc să vă daţi seama că, dimpotrivă, ele îngăduie celor dinăuntru să privească în afară, ca să-i vadă pe cei ce se apropie? Cine vrea să prindă o pasăre trebuie să se furişeze cu băgare de seamă, nu ca voi, care aţi mers ca la paradă, dacă nu mă înşel!

— Lasă, că n-o să scăpăm pasărea pe care vrem s-o prindem. Sper că e în colivia asta şi că n-o să poată zbura fără s-o zărim.

Will Parker măsură coliba cu o privire iscoditoare.

— Da, eşti foarte deştept, bătrâne! spuse Sam Hawkens pe un ton batjocoritor. N-ai vrea să ne spui cum crezi c-o să-l putem prinde?

— Foarte simplu: intrăm şi-l scoatem!

— Îţi închipui că cei dinăuntru o să se milostivească de tine, o să-ţi deschidă uşa şi o să te roage să le faci cinstea unei vizite? Hi... hi... hi... hi!

— Spargem uşa!

— Încearcă! Dacă vrei să te pomeneşti cu un glonte în cap, eu nu te opresc s-o spargi!

— Crezi că negrul o să tragă? Să îndrăznească, dacă-i dă

mâna!

— *Pfui!* E stăpânul colibei şi are dreptul s-o deschidă numai când vrea şi cui vrea. Dacă aţi fi fost prevăzători şi v-aţi fi târât până aici, acum am fi fost înăuntru şi am fi prins peştele în plasă.

— Eşti sigur că e înăuntru?

— Da, cei doi negri au vorbit adineauri despre el.

— Celălalt negru cine era? Un muncitor de-al lui Wilkins?

— *Good lack!* Fie ca Marele Manitu să-ţi lumineze mintea! Era unul dintre negrii pe care i-am zărit ieri seară în pădure, printre oamenii lui „Jack sângerosul". Când a ieşit, l-am recunoscut după hainele vărgate pe care le purta. Şi chiar dacă nu i-aş fi recunoscut îmbrăcămintea, tot aş fi ştiut cu cine am de-a face, fiindcă a vorbit cu Bommy despre Jack. Dacă ar fi bănuit că Sam Hawkens e ascuns în tufiş şi-i ascultă, sunt sigur că n-ar fi vorbit.

Will Parker tăcu şi-şi plecă privirea; dar Dick Stone ascultă zâmbind cuvintele tovarăşului său şi dădu din cap, mulţumit.

— Bine că i-ai auzit, Sam! Ideea ta de a te furişa până în preajma colibei a fost straşnică!

— Dar nu trebuie să se observe că ştim ceva! Altminteri, ni se năruie toate planurile.

— Şi cum intrăm în colibă?

— Să batem în uşă, să vedem dacă ni se deschide.

— Bate!

Sam Hawkens îi privi uimit.

— Eu? întrebă. Aţi înnebunit? Credeţi că cei doi ticăloşi care se află înăuntru m-au văzut şi pe mine, aşa cum v-au văzut pe voi?

— Dar ne-au auzit acum şoaptele.

— Aş! Îşi închipuie că vorbiţi voi. Ei nu ştiu că şi Sam Hawkens este aici. Aşadar, bateţi în uşă şi dacă nu vi se deschide şi nu sunteţi lăsaţi în cârciumă, plecaţi aşa cum aţi venit. Presupun că veţi fi urmăriţi de cârciumarul Bommy sau de celălalt, fiindcă ticăloşii vor ţine să fie siguri că v-aţi îndepărtat. Dacă-i văd că pornesc după voi, mă furişez în colibă şi sunt stăpân. Apoi, vă întoarceţi în tufişurile în care v-aţi ascuns adineauri şi vă hotărâţi singuri în privinţa celor ce mai sunt de făcut. Oricum, din ascunzătoare puteţi trage

foarte bine în colibă şi-l puteţi nimeri cu câteva gloanţe pe ticălosul de Walker, în cazul când ar încerca să fugă.

Dick dădu din cap, în semn afirmativ.

— Sam, zău că eşti un om deştept!

— Crezi? De fapt, e bine să judecăm cel puţin, dacă voi nu vreţi să vă frământaţi puţin mintea; sau poate că nu sunteţi în stare? Hi... hi... hi... hi! Aşadar, bateţi la uşă! Dar să nu daţi de bănuit că vreţi să căutaţi pe cineva în colibă. Trebuie să-i lăsăm să fie siguri că nu-i ameninţă nici o primejdie, dacă nu mă înşel.

Ameţit de frumuseţea răpitoare a tinerei plantatoare, Walker se strecurase până la coliba negrului şi găsise uşa deschisă. Pe acolo nu existau hoţi, fiindcă natura era atât de darnică în regiunile acelea, încât oferea şi celor mai săraci putinţa de a-şi agonisi fără prea multă trudă cele necesare pentru trai. Erau de temut cel mult bandele de prin alte regiuni şi care operau mai ales prin Sud, dar după fiecare lovitură ele dispăreau pentru o vreme îndelungată.

Bommy şedea pe un buştean, scaunul lui preferat. Fuma dintr-o pipă tutunul cultivat de el însuşi şi al cărui miros ar fi fost în stare să ameţească şi un taur. Dar nu trebuie să uităm că nervii acestor oameni sunt tari ca sârma de fier.

— *Good morning*, *sir!* îl salută Walker-Hopkins.

Bommy nu i răspunse. Salutul politicos adresat de un alb unui negru dispreţuit era menit să-i stârnească neîncrederea.

— Ţi-am spus bună dimineaţa! repetă Walker pe un ton furios.

— Am auzit, răspunse Bommy pe un ton nepăsător.

— Ai un rachiu bun pentru mine?

— Nu.

Bommy nu se mişcă nici acum de pe buştean. Era un bărbat spătos, binefăcut cu braţe şi picioare peste măsură de lungi. Obrazul său era mâncat de vărsat, iar ochii săi vădeau o expresie răutăcioasă şi vicleană.

Albul se uită la el cu o privire iscoditoare; se părea însă că atitudinea negrului îl înveseleşte, în loc să-l jignească.

— Prin urmare, eu nu pot să beau un pahar de rachiu de la dumneata? De ce?

— Nu vă cunosc.

— Aş vrea să beau cu dumneata un pahar de gin sau whisky, dar fiindcă nu bei decât cu cei pe care-i cunoşti, o să rămân aici până când o să mă cunoşti şi pe mine.

Walker nu avea o fire prietenoasă şi nu se încredea în oricine; de data aceasta, însă, trebuia să câştige cu orice preţ bunăvoinţa lui Bommy. Cârciuma era „mobilată” cu mese şi scaune făcute din scânduri groase şi fixate în parii înfipţi în pământ; clienţii care veneau aici nu erau pretenţioşi. Walker se aşeză pe una din bănci şi, după obiceiul yankeilor, îşi puse picioarele pe masă.

Bommy îl privi liniştit câteva clipe, apoi se ridică de pe buştean şi se îndreptă spre el.

— Câtă vreme aveţi de gând să rămâneţi aici, mylord?

— Până când o să ne cunoaştem bine.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, fiindcă în mai puţin de două minute o să zbori pe uşă.

— Nu cred.

— O să fii nevoit s-o crezi şi încă foarte curând! Ia-ţi picioarele de pe masă; de nu, te ajut eu!

Şi voi să-l apuce de picioare pe Walker, dar acesta se gândi că e mai bine să şi le retragă.

— După cum văd, eşti un om serios! râse el. Ştii că-mi placi? Şi mă bucură şi mai mult că eşti un om curajos. Spune-mi, te rog, n-ai vrea să câştigi două monezi de aur sau chiar trei?

— Cu plăcere! Şi o sută, dacă aş avea prilejul!

— Bravo, *my black boy!*[1] S-ar putea să se transforme uşor într-o sută, dacă m-aş convinge că am găsit în dumneata omul de care am nevoie.

— Iisuse... o sută? Ah, mylord, aşezaţi-vă iar picioarele pe masă! Vă rog mult, aşezaţi-le unde vă place. Şi ce-mi cereţi să fac?

— Mai întâi, dă-mi un rachiu!

Negrul se întristă iar.

— Daţi-l naibii de rachiu! Altceva nu puteţi să beţi? Dacă v-a trimis master Wilkins, ca să mă puneţi la încercare?...

— Te temi de master Wilkins?

— Să mă tem? *Pshaw!*

---

[1] Tânărul meu negru! (engleză, n. trad.).

Îşi înălţă umerii şi chipul său vădi un aer de adânc dispreţ.

— Dacă e adevărat că nu ţi-e frică de el, de ce-ţi închipui că m-a trimis el şi te arăţi atât de neliniştit?

— Fiindcă nu vreau să mă cert cu nimeni. Master i-a oprit pe oamenii lui să intre în cârciuma mea şi, chiar dacă nu mă tem de el, tot poate să-mi pricinuiască vreun rău; de aceea, uneori îi respect voinţa şi nu vând rachiu.

— Şi crezi că eu sunt un spion de-al lui?

— S-ar putea să fiţi.

Walkers se ridică de pe bancă şi-şi puse mâna pe umărul cârciumarului.

— Spionul lui? Ascultă-mă: nu cred să aibă un duşman mai înverşunat ca mine. Ceea ce ţin să ştiu este dacă vrei să mă ajuţi în cazul când i-aş juca o festă.

— E vorba numai de o festă? întrebă negrul pe un ton dezamăgit. Credeam că plănuiţi o lovitură mai serioasă.

Şi pe buzele lui groase flutură un zâmbet drăcesc.

— Ah, nu trebuie să te întristezi. Există tot felul de renghiuri, ai uitat? Cel la care mă gândesc eu îl poate face să-şi piardă onoarea şi viaţa.

— O, Iisuse, Iisuse!

— Da, am încredere în dumneata şi de aceea ţi-o mărturisesc sincer.

— Onoarea şi viaţa?

— Aşa cum ai auzit. Dar mai întâi m-am gândit la terenurile pe care le stăpâneşte.

— La toată plantaţia?

— Da, o stăpâneşte de prea multă vreme. Ei, eşti gata să mă ajuţi?

— Ajut tuturor celor care-l duşmănesc pe blestematul de Wilkins, dacă... dacă plătesc bine.

— În privinţa aceasta să n-ai nici o grijă, amice! Închide uşa şi împinge zăvorul, ca să nu ne surprindă cineva. Nu trebuie să mă vadă nimeni în cârciuma dumitale.

— De ce? întrebă Bommy, împingând zăvorul.

— O să te lămuresc după ce-mi vei da paharul cu rachiu pe care ţi l-am cerut de atâta vreme.

Bommy ridică dintr-un colţ al odăii un capac de lemn, sub care se afla o gaură pătrată. El scoase de acolo o sticlă şi

două pahare, le puse pe masa albului şi se aşeză pe un scaun, în faţa lui.

Între timp, Walker îşi rotise privirea prin încăpere. Două mese şi patru scaune, buşteanul pe care şezuse mai înainte negrul, o vatră cu două oale şi o cratiţă, deschizătura din podea în care se aflau mai multe sticle şi pahare, un topor, câteva cuţite, o umbrelă veche, un culcuş din vreascuri şi frunze într-un colţ şi câteva bucăţi de lemn pentru foc — aceasta era toată averea lui Bommy.

Vatra se afla în dreptul deschizăturii de fereastră din partea din faţă a colibei şi prin ea ieşea fumul — coş nu avea, bineînţeles. Odaia nu avea tavan, pe care-l înlocuia acoperişul colibei. Pe jos era numai pământ bătătorit.

Bommy văzu că oaspetele său se uită iscoditor în jur.

— Vă place lăcaşul meu? E drept că nu prea seamănă cu o casă boierească din New York sau New Orleans.

— Nici nu trebuie să semene. Dar în ciuda simplităţii, tot s-ar cuveni să ai ceva, de care uneori are nevoie un bărbat ca dumneata şi ca mine.

— Am tot ce-mi trebuie, spuse Bommy, zâmbind şiret şi turnând rachiu în paharul oaspetelui.

— Ai o ascunzătoare?

— Da, sir.

— Dar nu aici, în colibă!

— De ce credeţi că n-am?

— Fiindcă nici nu bănuiesc unde ar putea să fie.

Negrul râse batjocoritor.

— Aţi fi vrut s-o vedeţi? Frumoasă ascunzătoare ar fi fost, dacă un străin ar îi putut s-o descopere după cinci minute. Iar eu aş fi fost nebun, dacă mi-aş fi ales o ascunzătoare atât de puţin ascunsă!

— *Damned!* Sunt tare curios să ştiu unde este ascunzătoarea aceasta grozavă!

— Sunteţi într-adevăr prea curios. Aţi venit doar de câteva minute şi nu vă cunosc destul de bine. Prin urmare, nu-mi puteţi cere să vă...

Walker râse batjocoritor.

— Bine, bine! Mă bucur că eşti un om prevăzător. Şi tocmai de aceea am şi mai multă încredere în dumneata... Dar parcă

tot nu-mi vine să cred că între pereţii aceştia goi şi sub acoperişul acesta ar putea să fie ascunzătoarea...

El se uită încă o dată prin încăpere, cu mai multă luare-aminte, cercetă pivniţa care nu avea o adâncime mai mare de trei picioare, se apropie de vatră şi scormoni cenuşa, dar strădania lui se dovedi zadarnică.

Bommy îl urmări cu o satisfacţie care-l umplea de mândrie.

— Nu-i aşa că Bommy e isteţ? întrebă negrul. Are o ascunzătoare, dar nimeni nu e în stare s-o găsească.

— Atunci, lasă-mă să-ţi spun că am nimerit la omul de care am nevoie. S-ar putea să fiu silit să mă ascund şi eu câtva timp la dumneata.

— De cine vreţi să vă ascundeţi?

— Voi fi sincer cu dumneata şi-ţi voi vorbi pe faţă, cu toate că nu am obiceiul să destăinui atât de repede unui om pe care abia îl cunosc chestiunile ce mă privesc.

Îşi turnă rachiu în pahar, îl goli dintr-o înghiţitură şi umplu după aceea paharul negrului. Apoi îşi împrumută un aer de nemărginită sinceritate.

— Este adevărat că master Wilkins a avut un frate?

— Da, un frate mai mare.

— L-ai cunoscut?

— Desigur. Am fost servitorul lui. Când a murit, a hotărât prin testament să mi se redea libertatea şi să devin proprietarul acestei colibe.

— Stăpânul dumitale n-a avut copii?

— Un singur fiu.

— Mai trăieşte?

— Nu ştiu. A plecat în călătorie şi până acum nu s-a înapoiat.

— Unde s-a dus?

— Niciodată n-am putut să aflu. Dar unchiul şi vara lui trebuie să ştie.

— Cum s-a purtat cu dumneata tânărul acesta?

— Foarte rău. Se deosebea foarte mult de tatăl său şi niciodată n-a putut să mă sufere.

— Prin urmare, nu te-ai bucura deloc dacă l-ai revedea?

Bommy îşi încleşta pumnii şi scrâşni din dinţi, dar nu răspunse.

— Hm! Află, prietene, că trăieşte şi că a trimis tocmai acum încoace pe trei dintre cei mai buni prieteni ai săi.

— Adevărat, mylord! Cine sunt oamenii aceştia?

— Trei vânători. Pe unul îl cheamă Sam Hawkens şi...

— „Trifoiul”? îl întrerupse negrul.

— Îi cunoşti pe cei trei inşi porecliţi laolaltă „Trifoiul”?

— Am auzit multe poveşti despre ei.

După cum cred, cei trei au de îndeplinit o misiune tainică din partea tânărului Wilkins. Ei ştiu că eu sunt aici, ca să le zădărnicesc planurile şi s-ar putea să vină chiar azi şi pe la dumneata, ca să mă caute. De aceea, mă bucur că ai o ascunzătoare sigură.

— Înţeleg, dar...

Şi se opri, plecându-şi ochii şi căzând pe gânduri. Ceea ce-i povestea străinul nu era prea limpede şi nu-l mulţumea. Walker îşi dădu imediat seama că încă n-a câştigat încrederea negrului. Trebuia să mai găsească un motiv convingător şi cel mai hotărâtor şi mai temeinic dintre argumente este totdeauna acela pe care se gândi el acum să-l folosească. Îşi vâri mâna în buzunar şi scoase o pungă străvezie, care îngăduia să se vadă că este plină cu monezi strălucitoare de aur. El scoase din ea o monedă şi o arătă negrului.

— Uite, Bommy, îţi dau o arvună, dacă vrei să fii prietenul meu.

Negrul se grăbi să înşface moneda, dar celălalt îşi retrase mâna la timp.

— Răbdare, amice! Întâi făgăduieşte-mi ce ţi-am cerut.

Şi întinse mâna; negrul i-o strânse cu putere şi primi moneda jinduită.

— Aur, aur, aur! râse Bommy. Şi aş putea să câştig mai multe monezi la fel cu asta?

— Foarte multe, dar numai dacă mă serveşti cu credinţă şi cu plăcere.

— Ah, sunt foarte cinstit. Pot să lupt pentru dumneavoastră, pot să mor pentru dumneavoastră. Fac orice pentru dumneavoastră!

Vezi, prin urmare, că te pot răsplăti şi că te voi răsplăti şi mai mult, dacă...

Se auziră loviturile de copite ale unui cal. Un călăreţ se opri

în partea din faţă a colibei şi bătu cu mânerul cravaşei în deschizătura ferestrei.

— Bommy, corb bătrân! Unde eşti? întrebă călăreţul.

— *Zounds!* Omul acesta o să intre aici întrebă Walker îngrijorat.

— Nu. Este massa Leflor. Trece aproape în fiecare zi pe la mine.

Şi se duse la fereastră.

— Da massa, Bommy este aici!

— Adu-mi un gin!

Negrul umplu un pahar şi-l duse lui Leflor. Walker se ridică de pe bancă şi se apropie de fereastră. Îl privi pe călăreţ, fără să fie văzut şi ascultă convorbirea dintre tânărul plantator şi cârciumar.

— Massa merge la massa Wilkins?

— Da, bătrână umbră!

— Şi la miss Almy?

— Ce te priveşte pe tine?

— Pe mine? Nu, nu mă priveşte, nu!

— Ai o mutră foarte şireată, Bommy. Spune-mi ce ai pe limbă şi te codeşti să mărturiseşti?

— Nu acum, massa, nu acum. După ce massa vorbeşte cu massa Wilkins, atunci spun.

— Despre ce să vorbesc?

— Despre miss Almy.

— Cred că-mi ascunzi ceva, Bommy şi sunt foarte curios să te ascult. Hai, vorbeşte odată!

— Nu, acum nu, după aceea!

— Bine. Atunci află că mă duc la master Wilkins, ca să vorbesc despre miss Almy.

— Acum? O, Iisuse, Iisuse! Ştiu dinainte care o să fie răspunsul.

— De unde ştii!

— O să-l auziţi de la miss Almy. La înapoiere, treceţi pe la mine să mai beţi un păhărel?

— De ce?

— Fiindcă o să vă spun atunci ceea ce nu pot să vă spun acum.

— Bine, voi veni.

Şi-şi continuă drumul, în timp ce negrul se înapoie în colibă.

— Cine a fost călăreţul?

— Massa Leflor, un plantator, vecinul nostru. Massa Leflor este îndrăgostit de miss Almy, fiica lui master Wilkins.

— *Behold!* Şi acum se duce să-i ceară lui master Wilkins mâna fiicei sale?

— Da, însă cererea o să fie respinsă.

— De ce?

— Dacă nu există motive pe care eu nu le cunosc, Wilkins o să-i respingă cererea. Şi chiar dacă Wilkins i-ar primi cererea, s-ar împotrivi totuşi miss Almy, fiindcă ea îl iubeşte pe altul.

Întrucât o zărise pe frumoasa fată care şedea tolănită în hamacul din verandă, Walker voia să afle amănunte.

— Îl cunoşti pe iubitul ei?

— Da. Este master Adler, administratorul german al plantaţiei, care-i socotit fiul adoptiv al fermierului.

— Drace! Asta înseamnă că Leflor nu prea are sorţi de izbândă.

— Da. Cererea lui n-o să fie primită.

— Şi el o să-l urască pe master Wilkins şi o să vrea să se răzbune. Bommy îl cunoaşte bine pe massa Leflor.

Walker rămase câteva clipe pe gânduri şi cu privirea aţintită înainte.

— Leflor e bogat?

— Foarte bogat.

— Mi-a trecut prin minte o idee şi aş vrea să ştiu: crezi că la înapoiere o să fie sincer şi o să-ţi mărturisească adevărul în cazul când va fi refuzat?

— De ce nu? Ştie foarte bine că dacă vrea să se răzbune, eu pot să-i fiu aliat credincios.

— Poate că şi eu. N-ai vrea să-l chemi puţin înăuntru?

— Dacă vreţi să vorbiţi cu el, îl chem.

— Numai dacă-ţi va spune că a fost respins, altminteri să nu-l chemi!

Cei doi mai vorbiră un timp. Apoi, se auzi o bătaie în uşă, pe care Bommy avusese grijă s-o zăvorească.

— *'s death!* Iar vine cineva, şopti Walker, neliniştit. Cine o fi?

Negrul se duse la uşă şi se uită afară printr-o crăpătură

îngustă.

— E Daniel, un cunoscut al meu, şopti oaspetelui.

— Nu trebuie să mă vadă. Unde e ascunzătoarea?

— Urmaţi-mă!

El se apropie de vatră, alcătuită dintr-o placă de piatră, a cărei parte din spate era vârâtă în perete, pe când celelalte trei părţi se sprijineau pe trei buşteni de stejar foarte groşi şi aşezaţi vertical pe pământ. Negrul împinse în lături unul dintre buştenii aflaţi pe partea stângă.

— La asta nu v-aţi gândit, nu-i aşa? râse Bommy, încântat.

Sub vatră era o gaură atât de adâncă, încât şi un om voinic s-ar fi putut adăposti în ea, având aer de ajuns.

— Ca să vezi! se minună oaspetele. Este cea mai bună ascunzătoare din câte se pot închipui.

— Hai, intraţi! Repede! Daniel bate iar. Dacă vede că nu-i deschid, crede că nu sunt aici şi pleacă.

Walker îi ascultă îndemnul, iar negrul aşeză buşteanul la loc; apoi deschise uşa şi-l lăsă pe Daniel să intre în cârciumă.

Bommy îşi duse degetul la gură, ca să-i dea de înţeles că nu trebuie să vorbească tare, se aşeză cu el în colţul cel mai îndepărtat de vatră şi începu să se întreţină cu el în şoaptă. Ei vorbiră îndelung despre planul lui „Jack sângerosul”, dar omul de sub vatră nu putu să audă nici un cuvânt.

În cele din urmă, Bommy îl conduse pe negrul Daniel. Tocmai atunci îi pândise Sam Hawkens şi le ascultase convorbirea. Când se înapoie, Bommy uită să închidă uşa şi se duse să îndepărteze buşteanul de stejar.

Dar mişcările lui erau foarte încete, astfel că până la ieşirea lui Walker din ascunzătoare, Sam avu timp să înconjoare coliba. Privirea lui Walker căzu asupra uşii deschise.

— De ce ai...?

Dar se opri speriat. „De ce ai lăsat uşa deschisă?” voise să întrebe; totuşi nu-şi continuă întrebarea, fiindcă îi zărise pe Dick şi Will, care se apropiau.

El alergă la uşă şi împinse în grabă zăvorul. Bommy îşi dădu seama că vine cineva, se repezi la fereastră şi sosi tocmai în clipa când cei doi vânători ajunseseră în preajma colibei.

— Cine sunt vânătorii aceia? îl întrebă el pe Walker, în

şoaptă.

— Dick Stone şi Will Parker. Înseamnă că Sam Hawkens trebuie să fie pe aproape.

— Ăştia vă urmăresc, nu-i aşa?

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i laşi să intre!

Se apleacă şi se uită prin crăpătură.

— Nu-i văd decât pe cei doi. Dar îmi pun capul rămăşag, că şi Hawkens, vulpoiul acela şiret, este pe aici. Desigur că s-a ascuns.

— De unde ştiu ei că sunteţi aici?

— Trebuie să-mi fi descoperit urmele. Îţi repet: nu-i lăsa cu nici un preţ să intre!

— Eu cred că greşiţi; tocmai fiindcă sunteţi aici, trebuie să-i las.

— Vorbeşti prostii! Dimpotrivă, tocmai fiindcă sunt aici, nu trebuie să-i laşi! Eşti stăpân şi ai dreptul să-i alungi.

— Da. Însă cei trei vânători sunt prea deştepţi. Se vor preface că pleacă şi se vor ascunde prin apropiere, unde vor sta la pândă. În felul acesta, fac un fel de asediu în jurul colibei şi până la urmă tot o să vă prindă.

— Şi ce mă sfătuieşti?

— În ascunzătoare! Repede, repede!

— Nu mă vei trăda?

— Nici nu mă gândesc!

Dar Walker nu avea încredere în el. Scoase încă două monede din pungă şi i le vârî în mână.

— Dacă nu mă descoperă, şopti el, îţi mai dau cinci monede.

— Intraţi repede în ascunzătoare!

— Hei, deschide! se auzi de afară glasul poruncitor al lui Will Parker.

După câteva clipe Walker se afla în ascunzătoarea de sub vatră.

Bommy se duse la uşă.

— Cine-i acolo?

— Oaspeţi.

— Câţi?

— Doi.

— Aş! exclamă Bommy. Sunteţi trei!

Urmă o pauză. Cei de afară vorbeau în şoaptă, dar cuvintele lor nu puteau fi auzite.

— Ce-ţi pasă câţi suntem! rosti iar Will Parker. Deschide odată şi nu ne ţine aici!

— Dar cine sunteţi?

— Să te ia naiba, curiosule! Ce ne descoşi atâta? Aşa se primesc muşteriii cinstiţi? Vrem să tragem o duşcă. Ai înţeles?

— Bine, intraţi!

Bommy trase zăvorul. Cei trei vânători intrară unul după altul, fiindcă Sam Hawkens, care-şi văzuse planul zădărnicit, se hotărâse imediat să şi-l schimbe.

Fireşte că prima lor grijă era să cerceteze într-o clipă întreaga încăpere dintr-o privire. Dar în afară de Bommy, ei nu văzură pe nimeni. De aceea, se aşezară la masă şi-i lăsară lui Sam, care era mai viclean, sarcina de a-l iscodi pe cârciumar.

— Dă-ne o băutură serioasă, negrule! spuse Sam. Sperăm că ai ceva bun, în stare să încălzească stomacul unui bătrân vânător!

— Am destule băuturi!

— Cred şi eu! Pivniţa de acolo trebuie să fie plină.

Se îndreptă spre locul unde Bommy îşi ţinea „otrava” interzisă de Wilkins, îngenunche şi, prefăcându-se că se uită la etichetele de pe sticle, pipăi cei patru pereţi şi fundul „pivniţei”. Printr-un semn făcut pe furiş, el îşi înştiinţă prietenii că n-a găsit nimic. Apoi se întoarse la masă şi-şi luă paharul, pregătindu-se să bea.

— Toarnă-ţi şi ţie un pahar negrule! Cum îţi merg treburile?

Walker auzi cuvintele lui Sam şi se simţi năpădit de o nemărginită spaimă, în timp ce fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. Şi Bommy se sperie. În grabă, uitase pe masă cele două monezi de aur pe care le primise. Stăpânindu-se, el se strădui să-şi ia repede un aer liniştit şi, ciocnindu-şi paharul cu Sam, luă banii şi-i puse în buzunar.

— Aveţi dreptate, dacă monedele astea ar însemna deverul de azi. M-aş mulţumi să vând de două monede de aur şi la două zile, nu numai în fiecare zi.

— Azi ai mai avut muşterii?

— Da.

— Câţi?
— Aproape o sută.
— Te credem, fără să juri. Dar ne-ar plăcea şi mai mult dacă ne-ai da un răspuns ceva mai precis. Ne-am gândi că am putea găsi la tine un cunoscut, pe care-l căutăm.
— Pe cine?
— Trebuie să-l fi văzut tu, nu se poate! Îl cheamă Walker sau Hopkins.
— Walker? Hopkins? N-am auzit niciodată de numele acestea, master.
— Nu? Hm! Ţi-ai părăsit cumva coliba pentru câteva clipe?
— Nu.
— Nu? Te-am întrebat, fiindcă mă gândeam că s-a strecurat aici în timpul lipsei tale şi s-a ascuns apoi fără ştirea ta.
— Nu se poate. Unde ar fi izbutit să se ascundă un om în coliba mea?
— Poate că acolo, sub culcuş.
— Căutaţi, dacă vreţi!
— Ori sub lemnele acelea.
— Ar fi însemnat să-şi caute o ascunzătoare în care să se chinuiască rău de tot.
— Ai dreptate, dar tot vreau să mă conving, ştii? Poate că presupunerile noastre sunt întemeiate.
Cei trei vânători cercetară cu luare-aminte locurile de sub culcuşul negrului şi de sub lemne, dar nu găsiră nimic. Bommy le urmărea mişcările, îngrozit. Ce s-ar fi întâmplat dacă unuia din ei i-ar fi dat în gând să caute şi sub vatră? Nu, trebuia să-i împiedice cu orice preţ.
Luă un braţ de vreascuri, le aruncă în vatră şi, după ce aprinse focul, ieşi din colibă cu o oală, ca să aducă apă.
— Drace! exclamă Dick, furios. Unde s-o fi ascuns? Fiindcă ştim doar că trebuie să fie aici!
Sam îi făcu un semn.
— V-am spus de la început că nu cred să fie în Wilkinsfield. Dacă ar fi coborât aici, ar fi trebuit să-i găsim luntrea. A pornit în josul fluviului, sunt sigur. Şi fiindcă voi n-aţi vrut să mă ascultaţi, am pierdut vremea degeaba şi cine ştie cât o să treacă până când vom putea să-l ajungem. Când vine negrul, plătim şi plecăm.

Bommy se înapoie curând şi atârnă oala cu apă deasupra focului. Temându-se că s-ar putea ca Walker să se trădeze, tuşind ori strănutând, cârciumarul aţâţă flacăra şi vreascurile începură să pârâie zgomotos. Apoi, i se adresă lui Sam Hawkens, rânjind prietenos:

— Vreau să-mi prepar un pahar cu grog. Sper că masters vor mai rămâne aici, ca să le servesc o băutură minunată.

— Îţi mulţumim pentru băutură, negrule, dar nici nu ne gândim să rămânem; vrem să părăsim cât mai curând coliba ta plină de fum.

Sam îi ceru lui Bommy să facă socoteala şi plăti. Apoi cei trei vânători ieşiră şi se îndreptară spre pădure, oprindu-se abia după ce ajunseră la tufişurile care îi acopereau destul de bine şi îndărătul cărora nu puteau să fie văzuţi de cei din cârciumă.

— Ne-ai făcut un semn, spuse Will. Crezi că Walker e ascuns în colibă?

— Sunt sigur.

— Unde putea să se ascundă?

— Dracu' ştie! Trebuie să fie în baraca aceea o gaură pe care noi n-am fost în stare s-o descoperim. Pământul era atât de bătătorit, încât n-am putut să zăresc nici o urmă. Îmi pun capul rămăşag că Walker îi dăduse monedele de aur. Nu avem decât o singură soluţie: să stăm aici la pândă. Doar dracu' ar putea să-l ajute ca şi de data aceasta să ne scape!

Bommy îi urmărise cu privirea şi zăvorâse uşa. Apoi, îndepărtă buşteanul de sub vatră şi-l scoase din ascunzătoare pe Walker, care avea înfăţişarea unui cadavru; broboane mari de sudoare îi curgeau pe obraji.

— A fost îngrozitor! exclamă. Dacă m-ar fi descoperit, aş fi fost pierdut!

— De ce vă temeţi de ei? Ce-aţi făcut?

— Îţi voi povesti mai târziu. Acum, însă, ţin neapărat să ştiu unde s-au ascuns.

— Au plecat.

— Nu cred. În timp ce dumneata ai plecat după apă, Sam Hawkens le-a spus tovarăşilor săi că vrea să plece în josul fluviului...

— Prin urmare, nu mai eşti în primejdie!

— Dimpotrivă, sunt într-o situaţie şi mai rea, fiindcă nu ştiu ce-au plănuit. Eu îl cunosc pe vulpoiul acela şiret de Sam Hawkens! Aş putea să jur că a rostit cuvintele acelea numai ca să mă amăgească. Ei s-au prefăcut că pleacă, pentru ca să se ascundă în preajma colibei şi să stea la pândă, aşteptând să mă vadă ieşind.

— Rămâneţi aici până ce se înnoptează!

— De ce numai până atunci?

— Doar nu vă închipuiţi că am de gând să-mi las locuinţa asediată pentru veşnicie! Am şi alte treburi şi nu pot să stau tot timpul să vă păzesc. Astă-seară primesc mai mulţi muşterii, care nu trebuie să vă găsească aici.

— Şi vrei să mă laşi pe mâna lor?

— Nu. Îmi plătiţi bine şi vreau să vă servesc. O să găsesc eu până atunci posibilitatea de a vă scoate din cârciumă, fără să înfruntaţi vreo primejdie.

— Deodată se auziră loviturile de copite ale unui cal. Se înapoia Leflor.

— Unde eşti, broască neagră?

Negrul se apropie de deschizătura ferestrei.

— Aici sunt, massa.

— Un rachiu, frumosule!

— Master Wilkins a spus „da”?

— Nu. Să-l ia dracu'!

— Nu vreţi să intraţi puţin? Am să vă împărtăşesc o veste.

Leflor descălecă, îşi legă calul de un stâlp şi intră în cârciumă, urmat de Bommy. Când îl zări pe Walker, tresări.

— Ce înseamnă asta?... Văd că mai este cineva aici!... De ce m-ai chemat, câine negru?

Walker sări de pe bancă.

— Vă cer iertare, master, începu el. Sper că întâlnirea noastră întâmplătoare ne va aduce foloase comune. Mă numesc Walker.

— Walker? repetă Leflor uimit, *'s death*, *master*, sunteţi căutat!

— Ştiu.

— Pentru ce?

— Am de lichidat o neînţelegere cu cei care mă urmăresc — e ceva care se cheamă „răzbunarea sângelui”.

— Îmi pare rău! Sam Hawkens este cel mai bun copoi din câţi există între munţi şi Atlantic.

— Sper că-mi veţi acorda ocrotirea dumneavoastră.

— Eu? Pe mine nu mă privesc asemenea treburi!

— Poate că da! Vă rog să mă iertaţi, sir, dacă am să vă adresez o întrebare care vi s-ar părea nelalocul ei, dar este în legătură cu ceea ce vreau să vă spun.

— Întrebaţi-mă!

— Aţi cerut-o în căsătorie pe fiica lui Wilkins şi aţi fost respins?

— *Bounce!* Cunoaşteţi povestea de la ticălosul ăsta de Bommy; ştiam eu că o să pălăvrăgească!

— Da. Însă n-a făcut rău că mi-a împărtăşit-o, veţi vedea. Vă rog să staţi, iar Bommy va veghea, ca să nu fim stingheriţi.

Cârciumarul aduse o sticlă de rom din pivniţă şi ei începură să vorbească în şoaptă. Bommy se ghemui pe buşteanul său, îşi aprinse luleaua şi, uitându-se prin crăpătura uşii, îşi aţinti privirea spre terenul din faţa colibei. El nu putea să audă ce-şi vorbeau cei doi inşi, dar se părea că nici nu ţine să afle un lucru care nu-i este împărtăşit de-a dreptul...

Walker îi vorbi făţiş lui Leflor...

— Dacă aş cere mâna unei fete şi aş fi refuzat, începu el, cel dintâi gând care mi-ar trece prin minte ar fi acela de a mă răzbuna împotriva acestei mârşăvii. Se cuvine să cred că şi dumneavoastră gândiţi ca mine?

— Şi eu sunt om, aşa că-ţi mărturisesc sincer că mă simt stăpânit de acelaşi gând.

— Atunci, îngăduiţi-mi să vă spun că am mijlocul care vă poate înlesni răzbunarea pe care o doriţi!

— Cuvintele dumitale mă miră. Îl cunoşti pe Wilkins?

— Pe el nu-l cunosc. În schimb, îl cunosc foarte bine pe nepotul său, Arthur Wilkins.

— *'s death!* Îl cunoaşteţi pe Arthur? Unde l-ai întâlnit?

— Îngăduiţi-mi să răspund mai târziu acestei întrebări. Deocamdată aş ţine să ştiu dacă dumneavoastră cunoaşteţi bine situaţia de pe moşia Wilkins.

— Fireşte. Sunt doar vecin cu ea.

— A cui este plantaţia?

— A lui Wilkins, bineînţeles.

— Cred că vă înşelaţi.

— Aş! A cui ar putea să fie, dacă nu a lui?

— A cui, aţi întrebat? A mea!

Leflor tresări.

— Ce? A dumitale?... Poate că visezi!

— Vorbiţi mai încet! Negrul nu trebuie să audă.

Şi începu să-i dea lui Leflor o sumedenie de lămuriri, ca să îl convingă de temeinicia afirmaţiei sale. În cele din urmă, scoase din buzunar un plic şi luă din el câteva hârtii pe care le înmână noului său prieten. Sigiliile mărturiseau că aceste hârtii sunt acte eliberate de autorităţi.

Leflor le citi, le ţinu în bătaia razelor de soare care pătrundeau prin deschizătura ferestrei — în sfârşit, le examină în toate felurile şi pe ambele părţi.

— Cine şi-ar fi închipuit un asemenea lucru! exclamă el, uimit. Ai dreptate, master Walker! Armele dumitale sunt foarte periculoase. Aş ţine mult să am hârtiile acestea. N-ai fi dispus să mi le vinzi, sir!

— Ca să câştig o sumă neînsemnată? O, nu!

— Nu m-am gândit să te silesc să mi le vinzi. Drepturile dumitale sunt inviolabile, dar Wilkins se va apăra, fii sigur. O să se nască un proces. Ai mijloacele necesare pentru a-l susţine?

— Hm! Mi-am cheltuit toată averea ca să capăt actele acestea.

— Atunci, ar fi bine să chibzuieşti, ca să vezi dacă vei fi în stare să găseşti sumele necesare pentru acoperirea cheltuielilor. Eu te sfătuiesc să-ţi vinzi drepturile pe care ţi le acordă actele. Chiar dacă n-ai să primeşti toată suma, nu vei avea de ce să te plângi. Pe când în situaţia de acum, rişti să rămâi cu actele.

— Le-aş vinde numai în schimbul unei sume mulţumitoare, plătită imediat.

— Sunt dispus să discut asupra preţului.

— Cât îmi oferiţi?

— Nu mă pot hotărî atât de repede. Şi apoi, cred că o să ne mai vedem. N-ai vrea să fii oaspetele meu?

— Sper că ne vom învoi, aşa că primesc invitaţia

dumneavoastră.

— Bine. Voi trimite imediat un sol la Van Buren, ca să cheme aici un notar. Îi voi cere să examineze hârtiile şi să întocmească apoi actele cuvenite pentru trecerea lor în stăpânirea mea. De altfel, ţin să-ţi spun de pe acum că şi eu am convingerea că ne vom înţelege.

— Sunt de acord.

— Ar fi bine să plecăm.

— Eu nu vă pot însoţi.

— De ce? Mai ai vreo treabă cu Bommy ăsta?

— Nu, dar aţi uitat că sunt asediat aici, sir!

— Aşa e, uitasem! Dar ce ai de împărţit cu cei trei vânători? De ce te urmăresc?

— Am să vă lămuresc altă dată. Totul este să scap acum de ei: dacă izbutesc să dispar, am câştigat partida.

— Numai Wilkins ar putea să-i alunge cu ajutorul muncitorilor săi, dar tocmai el pare îndrăgostit de-a binelea de trapperul acela. Pe oamenii mei nu-i pot trimite pe o moşie străină, ştii. Ar trebui să recurgem la o viclenie... Master, stai, am o idee straşnică!

— Sunt curios s-o aud.

— E foarte simplă. Ai aproape aceeaşi statură ca mine. Ne schimbăm hainele, te avânţi pe calul meu şi pleci. Ei n-au de unde să ştie că dumneata eşti cel de pe cal şi că eu am rămas aici, aşa că nu te vor opri. Îţi place ideea mea?

— *Pshaw!* O mână spală pe alta... Dezbrăcaţi-vă, sir, eu am şi început!

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră hainele, iar după cinci minute fiecare dintre ei purta hainele celuilalt.

— Dumneata vei ajunge înaintea mea acasă, aşa că-ţi voi da câteva rânduri, ca să ţi se acorde găzduirea cuvenită şi ca să trimită imediat la Van Buren un sol, care să-l cheme pe notar. Nu vreau să pierd vremea.

— Dar nu cunosc drumul.

— Nici nu e nevoie să-l cunoşti. Porneşti drept înainte pe cărarea pe care am venit eu de la Wilkinsfield încoace şi străbaţi pădurea. La marginea ei începe moşia mea. Dacă mergi iar drept înainte, nimereşti la poarta locuinţei mele. Vei fi primit de administrator şi-i vei da rândurile pe care am să le

scriu chiar acum.

— Foarte bine. Şi dumneavoastră ce faceţi?

— Nu te înţeleg.

— Mă gândesc la cei trei *trappers* care s-ar putea răzbuna împotriva dumneavoastră de necaz că i-aţi păcălit. Cum o să vă descurcaţi?

— N-avea nici o grijă, îi cunosc şi ştiu că nu-mi vor pricinui nici un rău. Sunt foarte conştiincioşi. Dar bagă de seamă să nu-ţi zărească faţa şi să nu te recunoască. Bommy va aduce acum calul până la poartă şi dumneata te urci cu spatele spre tufişuri, ca să nu fi observat de vânătorii aceia, dacă stau într-adevăr la pândă. În felul acesta îi înşelăm cu siguranţă.

Negrul dezlegă calul şi-l duse la poartă. Se apropie clipa când Walker trebuia să iasă din colibă şi el nu se încumeta să se îndrepte spre uşă, din pricina neliniştii care-l stăpânea. Dacă vânătorii bănuiau înşelăciunea, fără îndoială că aveau să tragă în el. Dar Leflor, căruia îi împărtăşi această îngrijorare, începu să râdă.

— Nu mai face mofturi, sir! Uită-te la cal! Aşa cum îl ţine negrul, te poţi urca foarte frumos şi foarte uşor fără ca Sam Hawkens şi oamenii lui să-ţi zărească faţa. Îndată ce te-ai urcat, porneşti în goană!...

19. O judecată în savană

Răbdarea lui Sam Hawkens şi a prietenilor săi fu pusă la grea încercare. Ei îl văzuseră pe Leflor descălecând şi intrând în colibă. Dar el rămase acolo mai mult, mult mai mult decât s-ar fi cuvenit să rămână, dacă ar fi fost vorba numai de o duşcă. Lucrul acesta dădu de gândit celor trei pândari. Leflor nu venise cumva acolo să-l întâlnească pe Walker şi să pună ceva la cale împreună cu el?

Minutele se scurseră unul după altul, dar Leflor nu ieşi din colibă. Întârzierea aceasta deveni din ce în ce mai suspectă şi Sam se simţi năpădit de nelinişte.

— Drace! exclamă el, furios. Nu încape nici o îndoială că ei urzesc acolo un plan, cu ajutorul căruia să-l scoată pe Walker din colibă fără ştirea noastră.

— Nu vor izbuti! spuse Will.

— Nu, fiindcă altminteri vor avea de-a face cu Sam Hawkens, care nu se lasă prostit atât de uşor, dacă nu mă înşel. Fiţi atenţi! Uitaţi-vă, negrul iese din cârciumă şi se duce spre partea din faţă a colibei.

— Atâta tot. Aduce calul; Leflor s-a hotărât în sfârşit să plece.

— Nu vă bucuraţi încă, îi sfătui Sam. Cred că i-am înţeles planul. Bommy va sta cu calul în faţa uşii; Leflor se va urca şi va porni agale; în timpul acesta, Walker, ascuns după uşă, va căuta să se strecoare în afara colibei, fiind sigur că nu-l vom observa.

— *Good lack*, aşa e! recunoscu Will. Astfel n-au cum să-l scoată pe ticălosul acela. Dick, ia încarcă-ţi puţin puşca. E drept că nu vom putea vedea decât picioarele lui Walker, dar nu-i nimic: îl nimerim într-un picior, ca să nu fugă. Atenţie!

Cei doi îşi duseră armele la ochi.

— Uitaţi-vă! şopti Dick. Iese Leflor. După el trebuie să iasă Walker.

Dar presupunerile lor nu se adeveriră. Leflor încălecă, dădu negrului mâna, schimbă cu el câteva cuvinte şi plecă.

— Ca să vezi! exclamă Will. A plecat singur. Ticălosul trebuie să fi rămas în colibă.

Sam clătină din cap, îngândurat. Simţea că în coliba lui Bommy se făurise un plan drăcesc, dar nu reuşea să-l înţeleagă.

— Afurisită poveste! exclamă, necăjit. Tare aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat acolo!

— Dragul meu Sam, aş înnebuni de ciudă dacă până la urmă ne-am convinge că am stat degeaba în faţa colibei blestemate, fără ca Walker să fie ascuns în ea.

— A fost acolo, îţi repet. L-am auzit pe Bommy când i-a spus lucrul acesta negrului Daniel. Şi fiindcă nu l-am văzut ieşind, înseamnă că şi acum e acolo!

— Ascultă, Sam: cel mai nimerit lucru ar fi să mergem la ei şi să mai cercetăm o dată coliba. Poate că suntem mai norocoşi şi găsim vreo urmă.

— Dacă vreţi voi, merg şi eu. Dar nu ca adineauri, ci aşa cum vă sfătuiesc eu: ne furişăm, ca să nu fim văzuţi. Să nu mai pierdem vremea!

Cei trei ieşiră din tufiş şi se apropiară de colibă. Apoi, se îndreptară târându-se spre unul din colţuri, ca să nu poată fi zăriţi prin nici una din ferestre şi se opriră.

— Uşa e deschisă, şopti Dick.

— Înăuntru sunt doi inşi. Îi auziţi vorbind? Intrebă Will.

— Vedeţi că am avut dreptate? Se bucură Sam Hawkens. Acum îl înhăţăm, dacă nu mă înşel. *Come in!*[1]

Când cei trei inşi pătrunseră în colibă, cu Sam în frunte, Bommy se afla lângă uşă, în timp ce Leflor şedea la o masă, cu spatele spre uşă.

— *Good morning* pentru a doua oară, bufniţă neagră! îl salută Sam. Ah, ţi-ai scos prietenul din ascunzătoare?

— Prietenul? întrebă negrul. Care prieten?

— Ţi-l voi arăta îndată!

Sam îl împinse pe negru în lături, se apropie de masă, urmat de tovarăşii săi, şi-l bătu uşor pe umeri pe pretinsul Walker.

---

[1] Intră! (engleză, n. ed.)

— În sfârşit, băiete! Bine că te-am găsit! Cum ai dispărut astă-noapte?

Când îl auzise intrând, Leflor pusese mâna pe pahar şi-l dusese la gură. Apoi, îl bău liniştit şi se întoarse spre Sam.

— *The devil!*[1] Cine-i mojicul care se încumetă să mă bată pe umăr? Eu nu îngădui asemenea necuviinţe!

Cei trei vânători tresăriră, dezamăgiţi şi uimiţi. Leflor izbucni într-un hohot de râs.

— *s' death!* Ce năzbâtie mai e şi asta? Ah, pe cine-mi văd ochii? Sam Hawkens! Ei, micul meu sir, s-ar părea că nu prea eşti voios, cel puţin în clipa aceasta. Dar ce s-a întâmplat de mă priviţi cu toţii atât de uluiţi?

Dar el nu-l cunoştea destul de bine pe vicleanul Sam. Au fost de ajuns aceste cuvinte rostite pe un ton batjocoritor, pentru ca trapperul să-şi recapete prezenţa de spirit. Chipul său îşi schimbă deodată expresia.

Clătinând din cap, Sam spuse pe un ton hotărât:

— Master Walker, mă miră că mai poţi să vădeşti un aer atât de curajos în situaţia în care te găseşti.

— Walker? râse Leflor. Ai orbit de adineauri şi până acum? Sper că mă recunoşti, totuşi.

— Desigur, tinere. Eşti Walker-Hopkins!

— Nu te înţeleg. M-ai văzut înainte la Wilkins. Ai uitat?

— Am întâlnit acolo un singur om, pe master Leflor.

— Eu sunt Leflor.

— Dumneata? Leflor?

Sam Hawkens începu să râdă şi tovarăşii săi îl imitară. Ei îşi dăduseră seama că Sam urmărea o anumită ţintă.

— Master, îţi repet că mă numesc Leflor.

— *Phui!* răspunse Sam. Lasă copilăriile, că nu se prind! Leflor a încălecat adineauri şi a plecat. Dumneata însă eşti ucigaşul Hopkins. Nu încerca să ne minţi, fiindcă n-o să-ţi ajute la nimic. Will, dă-mi cureaua! Vreau să leg puţin mâinile lui master.

— Nu îngădui asemenea glume! răcni Leflor, furios. Întreabă-l pe negru! El îţi va spune că nu mă numesc Hopkins.

Bommy holbă ochii şi dădu din cap, în semn afirmativ.

— Acest massa este massa Leflor, sir.

---

[1] Drace! (engleză, n. ed.)

— Ţaci, câine! îl repezi Sam. Îţi vine şi ţie rândul, nu crede că ai scăpat. Daţi-mi curelele! Îi legăm zdravăn pe amândoi şi peste cinci minute se cuminţesc.

Leflor şi negrul auziseră atâtea despre „Trifoiul”, încât nici nu încercară să se împotrivească. De altminteri, armele lui Dick şi Will le impuneau un nemărginit respect. În schimb, se mulţumiră să „protesteze” împotriva tratamentului nedrept ce li se aplica. Dar strigătele lor se dovediră zadarnice. După cinci minute erau legaţi atât de bine, încât nu mai puteau face nici cea mai mică mişcare. De aceea, renunţară şi la înjurăturile cu care îşi împroşcaseră până atunci „călăii”.

— Eu plec, spuse Sam Hawkens, ca să mă îngrijesc de măsurile cuvenite pentru transportarea acestui Walker. Voi rămâneţi aici, împingeţi zăvorul şi nu lăsaţi pe nimeni să intre. În caz de nevoie, faceţi uz de arme! Dacă ăştia doi sunt gălăgioşi, mângâiaţi-le nasul cu câte un pumn, dar zdravăn, adică aşa cum merită ticăloşii, dacă nu mă înşel!

Şi ieşi din colibă, cu paşi iuţi. El avea de gând să se înapoieze la locuinţa lui Wilkins, dar se bucură când îl întâlni după o bucată de drum pe administratorul german, care era călare.

— Dacă-mi daţi voie, sunteţi dintre locuitorii de la Wilkinsfield, nu-i aşa?

— Da, master Hawkens. Mă numesc Adler şi sunt administratorul plantaţiei. Master Wilkins mi-a împărtăşit vestea pe care i-aţi adus-o. Ca să putem înfrunta atacul tâlharilor, am trimis la Van Buren un sol ca să aducă în grabă câţiva inşi înarmaţi. Cred că hotărârea noastră a fost chibzuită.

— Da. Acum însă vreau să vă întreb altceva: cum pot să ajung la plantaţia lui Leflor?

— E o problemă delicată. De azi-dimineaţă am rupt legăturile de prietenie cu el.

— Nu-i nimic. Chiar acum îşi primeşte răsplata. Căutam un ticălos cu numele de Walker, care se ascunsese în coliba lui Bommy. Am asediat coliba, dar a venit deodată Leflor, care şi-a schimbat hainele cu ticălosul acela, ca să-l salveze. De aceea, noi l-am luat pe Walker drept Leflor şi l-am lăsat să plece. Presupunem că fugarul s-a adăpostit acum pe plantaţia

lui Leflor. Trebuie să ne convingem dacă presupunerea noastră e întemeiată.

— Îl cred pe Leflor în stare de orice, fiindcă şi el este un ticălos. Mă duc eu să văd cum stau lucrurile.

— Dumneavoastră? Straşnică idee! Când vă înapoiaţi?

— În cel mult o jumătate de oră.

— Dacă aţi putea să vă înapoiaţi mai curând, ar fi şi mai bine.

— Pornesc în galop.

— Încă o întrebare: există pe aici un car sau o căruţă în care să putem transporta pe cineva?

— Da. Cereţi o căruţă din cele cu care transportăm bumbacul şi un cal. Unde vă găsesc la înapoiere?

— În locuinţa lui master Wilkins.

Cei doi bărbaţi se despărţiră. În timp ce Adler se îndreptă spre plantaţia lui Leflor, Sam porni în direcţia opusă şi după cinci minute ajunse la locuinţa lui Wilkins. În curte găsi câteva căruţe, pregătite pentru câmp. Fără să stea pe gânduri, Sam împinse de pe capră un căruţaş negru, se urcă în locul lui şi, punând mâna pe bici şi hăţuri, porni în galop. După două minute se opri în faţa colibei lui Bommy.

Bătu şi i se deschise. Cei doi prizonieri erau în aceeaşi poziţie în care-i lăsase. Sam şi tovarăşii săi îl ridicară pe Leflor şi-l duseră la căruţă, apoi strânseră frunzişul pe care se culca de obicei Bommy, îl împrăştiară peste Leflor şi Sam porni calul spre locuinţa lui Wilkins. Pe Bommy îl lăsară legat, închipuindu-şi că-l va dezlega mai târziu vreunul din muşteriii săi credincioşi.

Will Parker şi Dick Stone păşiră în dreapta şi în stânga căruţei.

— Ce ai de gând, Sam? întrebă Will, cu jumătate de glas.

— Neghioabă întrebare! Ticălosul acela ne-a scăpat. Se cuvine ca trei westmani experimentaţi şi dibaci să îndure o asemenea lovitură?

— Nu. Ce vrei să faci?

— Veţi afla mai târziu. Deocamdată, ţin să vă spun că, după părerea mea, nimeni nu ne poate cere socoteală pentru fapta noastră. Leflor s-a deghizat ca să ne înşele şi tocmai deghizarea aceasta constituie pentru noi o justificare. De

altminteri, i se întâmplă ceea ce merită, chiar mai puţin decât atât, dacă nu mă înşel.

Căruţa fu ajunsă de un călăreţ, care venea în galop — era Adler. Sam Hawkens îi făcu semn să nu vorbească, lăsă căruţa în seama tovarăşilor săi şi rămase puţin în urma ei.

— S-a făcut! spuse Adler. L-am întâlnit pe administratorul lui Leflor la marginea plantaţiei. Walker a venit acolo călare, în hainele lui Leflor; rămâne mai multă vreme şi i s-au pregătit două odăi la etajul întâi. A adus un bilet din partea lui Leflor şi un sol a plecat imediat călare, ca să aducă în grabă un notar de la Van Buren.

— Ah! Pentru ce?

— Administratorul nu ştie.

— În tot cazul, trebuie să fie ceva în legătură cu Walker. Vă rog să porniţi înaintea noastră şi să-i adunaţi pe toţi cei aflaţi în serviciul lui master Wilkins. Vreau să le împărtăşesc oamenilor o veste bună.

— Ce veste?

— Nu pot încă s-o trădez. Ţin totuşi să ştiţi că e vorba de un prizonier.

Adler râse: sunteţi un...

— Psst! îl întrerupse Sam. Grăbiţi-vă, ca să-i găsesc pe toţi adunaţi în curte!

Adler porni în galop, iar căruţa îşi continuă drumul la pas.

Când cei trei vânători ajunseră la locuinţa lui Wilkins, Almy şi tatăl ei erau pe verandă, în timp ce muncitorii plantaţiei se adunaseră în curte, bineînţeles, în afară de cei ocupaţi la câmp. Negrii făceau un zgomot asurzitor. Dornici să afle taina, ei se înghesuiau în jurul căruţei, căutând să ocupe un loc cât mai bun.

Sam Hawkens se urcă pe capră şi ridică mâna dreaptă, ca să dea mulţimii de înţeles că vrea să vorbească.

Apoi, rosti următoarele:

— Respectată adunare, *ladies* şi *gentlemen*[1], albi şi negri! Vă voi da un exemplu despre felul cum se aplică legea savanei, ca să cunoaşteţi şi dumneavoastră obiceiurile din Vestul îndepărtat. Cum se numeşte domnul acela gras şi negru, cu joben pe cap şi cu o sabie mare pe şoldul stâng?

---

[1]Doamnelor şi domnilor! (engleză, n. ed.)

— E master Scipio, paznicul de noapte al colibelor, răspunse cineva din mulţime.

— Mulţumesc, mylord! Aşadar, scumpul meu master Scipio, vreţi să fiţi bun şi să-mi spuneţi dacă aveţi nas?

Paznicul de noapte, negru ca noaptea, îşi duse repede toate cele zece degete în regiunea obrazului unde, după convingerea sa, trebuia să fie organul despre care fusese întrebat. Găsindu-l la locul lui, dădu încântat din cap şi-şi căscă gura de cinci ori mai mult decât şi-o căsca de obicei.

— *Yes*. Master Scipio are nas.

— Toţi cei de faţă râseră, chiar şi stăpânii de pe verandă.

— Spuneţi-mi, master Scipio: aţi îngădui cuiva să vă ia nasul?

— O, nu. Nimănui!

— Bun. Prin urmare, ce-aţi face dacă ar veni cineva şi v-ar tăia nasul, master?

— I l-aş tăia şi eu pe al lui.

— Bine! Foarte bine! Aşa porunceşte legea savanei. Ochi pentru ochi, nas pentru nas, viaţă pentru viaţă. Şi acum, să vă explicăm rostul nostru aici. Suntem porecliţi „Trifoiul” şi oricine ştie că nu este de glumit cu noi. Am avut un camarad, un tovarăş drag, care era şi un vânător iscusit şi cunoscut. El a fost ucis mişeleşte de către un hoţ şi un tâlhar pe care-l urmărea. L-am căutat multă vreme pe ucigaşul lui, fără să dăm de el. Astăzi, însă, l-am regăsit. Master Scipio, ce trebuie să se întâmple acestui om?

— Trebuie să moară, ca să-şi ispăşească crima.

— Foarte bine! Master Scipio, aţi fost născut să ajungeţi şerif sau primar.

— *Yes*, *yes*, sir! Sunt foarte deştept, extraordinar de deştept, neînchipuit de deştept! rânji paznicul de noapte.

— Ucigaşul se află în căruţa asta ca prizonier, iar noi l-am adus aici ca să-l pedepsim cu toată asprimea după legea savanei.

Se dezlănţui o bucurie, pe care ne-ar fi greu s-o înfăţişăm. Toţi strigau, râdeau şi dansau. Almy îşi întoarse faţa, îngrozită.

— Pa, se poate întâmpla un asemenea lucru?

— Nu cred. Dar cine ştie ce are de gând Hawkens. E tare

glumeţ. Şi apoi, uită-te la el: nu pare sângeros!

Sam se adresă acum lui Will din căruţă.

— Will, scoate-l pe ticălos din căruţă!

Toţi îşi lungiră gâturile şi se înălţară în vârful picioarelor, ca să-l vadă pe răufăcător. Will îşi vârî ambele mâini sub frunziş, îl trase pe prizonier afară, îl trânti la pământ şi-l dezlegă. Dar Leflor rămase nemişcat; ruşinea îl îndemna să stea cu faţa la pământ, ca să nu fie recunoscut.

Strădania lui se dovedi zadarnică.

Will îl ridică în braţele sale vânjoase şi-l sili să stea în picioare. Leflor oferea o privelişte jalnică: părul îi era încâlcit şi-i atârna pe obraz, îmbrăcămintea era murdară şi peticită. La început, nimeni nu vru să creadă că-l vede pe plantatorul vecin. După câteva clipe, însă, strigară cu toţii:

— Massa Leflor! Massa Leflor!

— Vă înşelaţi! strigă Sam. Acesta nu este massa Leflor. El se numeşte Walker şi poate că seamănă cu massa Leflor.

— Nu, nu, este massa Leflor, massa Leflor! răcniră negrii.

— Linişte! Tăcere! Eu ştiu mai bine decât voi cine este ticălosul ăsta, nu-i aşa? Doar eu l-am prins!

Wilkins, care tăcuse până acum, se apropie de vânător.

— Master Hawkens, ce înseamnă asta? De ce vă purtaţi în felul acesta cu master Leflor?

— Cu master Leflor? repetă Sam Hawkens pe un ton nevinovat. Vă rog să mă iertaţi, dar acesta este un oarecare Walker-Hopkins, nu vecinul dumneavoastră. Uitaţi-vă la îmbrăcămintea lui.

— E drept că îmbrăcămintea era să mă inducă în eroare. Dar omul acesta este master Leflor.

— Nu se poate, noi l-am prins la Bommy; se ascunsese acolo.

— Cred că vă înşelaţi!

— Aş! Suntem trei inşi şi avem şase ochi buni. L-am văzut pe Leflor intrând la Bommy şi după câtva timp l-am văzut plecând. Ce spune master Adler despre omul acesta?

— Că vă înşelaţi, răspunse Adler, zâmbind uşor. E master Leflor.

— Foarte ciudat! Nu pot să cred că toţi trei am fost orbi. Dacă ar fi fost Walker, l-am fi judecat după legea savanei şi l-

am fi împuşcat fără să ne gândim prea mult; dacă este într-adevăr Leflor, suntem nevoiţi să-i dăm drumul. De altfel, îi vom da chiar lui putinţa să ne lămurească şi să se salveze. Aşadar, spune-ne cine eşti!

Leflor tăcu, ruşinat.

— Vedeţi că am dreptate? exclamă Sam. Dacă ar fi Leflor, ar răspunde. Îl vom judeca după legea savanei... şi în cel mult un sfert de oră va atârna de creanga aceea.. Dick, dă-mi frânghia!

Abia acum prizonierul se hotărî să vorbească:

— Sunt Leflor! Daţi-mi drumul!

În acelaşi timp, încercă zadarnic să se smulgă din braţele vânjoase ale lui Will.

— Nu te grăbi! spuse Sam. Dacă eşti într-adevăr Leflor, avem dreptul să ştim cum se face că am fost nevoiţi să te confundăm cu ticălosul pe care-l urmărim.

Leflor nu răspunse.

Atunci, Wilkins se apropie de marginea verandei.

— Sam Hawkens, vă poruncesc să-i daţi drumul!

Pe chipul blând al vânătorului flutură o expresie ciudată. Ochii îi scânteiau şi înfăţişarea lui vădea o atitudine demnă şi gravă.

— Vă rog să mă iertaţi, sir, dar nici nu poate fi vorba de o poruncă. Noi trei nu ne supunem decât legii care domneşte în savană. Dacă nu s-ar da ascultare acestei legi, monştrii omeneşti ar avea şi mai mult curaj, iar adevăratele stăpâne ale Vestului ar fi crimele şi ticăloşiile. Aseară am prins un răufăcător căutat de vreme îndelungată, dar el a izbutit să fugă. În cele din urmă, însă, „Trifoiul” l-a descoperit. Iată-l, în hainele în care era îmbrăcat atunci când l-am prins; este cel pe care-l căutăm. Bine! Vom fi miloşi şi-l vom asculta. Să ne explice cum a ajuns să poarte hainele ticălosului. Lucrul acesta putem şi trebuie să-i cerem şi dacă s-ar încumeta cineva să ne împiedice, termin repede cu ticălosul acesta şi-i zbor creierii cu un singur glonte, în prezenţa tuturor. Mă numesc Sam Hawkens şi nu ştiu de glumă atunci când e vorba de un ticălos mizerabil, dacă nu mă înşel.

El îşi luă într-adevăr arma de pe umăr, îndreptă ţeava spre capul lui Leflor şi-şi roti privirea în juru-i, cu o atitudine

provocatoare.

Micul vânător îşi juca atât de bine comedia, încât nimeni nu îndrăznea să-i contrazică. Într-adevăr, se părea că vrea să-l împuşte pe Leflor. Almy tremura, dar nu era în stare să-şi întoarcă faţa de la grupul din mijlocul curţii.

— Ei, cum rămâne? strigă Sam prizonierului. Dacă nu răspunzi, înseamnă că eşti Walker şi că avem dreptul să te judecăm după cum meriţi.

— Sunt Leflor, răspunse prizonierul.

— Şi cum se face că porţi hainele ticălosului?

— Le-am schimbat cu ale mele.

— De ce?

— Voiam să-l salvez.

— De ce l-ai ajutat să scape de noi? Îl cunoşteai?

— Nu.

— Minţi! Să-ţi fie ruşine! Vrei să fii un gentleman Şi ţi-e frică de un simplu vânător de prerie. Dar eu sunt prea mândru ca să-mi pierd mult vremea cu dumneata. Eşti complicele unui ucigaş. Ai purtat hainele lui şi l-ai ajutat să fugă: din pricina aceasta, te-am confundat cu el. Ţi-ai bătut joc de Sam Hawkens şi ai vrut să-l înşeli. Acum ai de îndurat urmările acestor fapte. Pleacă de aici şi fereşte-te să mai săvârşeşti asemenea năzbâtii!

Will îi desfăcu braţele. Leflor începu să se îndepărteze cu paşi iuţi, dar se opri deodată, se întoarse şi-şi ridică braţul.

— Să ţineţi minte cu toţii scena aceasta! Mai vin pe aici, să ştiţi! Şi ţie, câine, îţi voi arăta ce înseamnă răzbunare!

— Chibzuieşte mult, înainte să iei vreo hotărâre! rânji Sam Hawkens. Fiindcă ţin să ştii că, dacă-mi cazi a doua oară în mână, nimereşti cu siguranţă în braţele dracului, care a pus de mult ochii pe tine!

Leflor porni cu paşi iuţi, în timp ce Sam se avântă pe verandă; aici nu se mai afla decât Wilkins, fiindcă Almy nu voise să asiste la ultima umilire a lui Leflor şi plecase. Dick şi Will îl urmară. Wilkins făcu oamenilor săi semn să se îndepărteze şi ei se împrăştiară, vorbind zgomotos despre întâmplarea ce se desfăşurase sub ochii lor şi scoţând strigăte asurzitoare. Negrul are o fire foarte zgomotoasă, iar negresa îl întrece.

Chipul lui Wilkins vădea o mare seriozitate.

— E adevărat că nu ştiaţi cu cine aveţi de-a face şi că omul acela era Leflor? întrebă plantatorul.

— Aş! râse Sam.

— Ah, aţi vrut numai să vă bateţi joc de el?

— Să ne batem joc? repetă vânătorul, pe un ton serios. Deloc. Nu ne-am gândit nici o clipă să ne distrăm!

— Dar nici n-a fost nevoie de toată scena aceea.

— N-a fost nevoie? Hm! Omul acela a îndrăznit să mă păcălească; trebuia să tragă consecinţele.

— Prin urmare, numai din îndemnul unei simple păcăleli şi a faptului că vă preţuiţi în mod deosebit, după cât se pare, aţi pus la cale toată comedia? Daţi-mi voie să vă dojenesc, master Hawkens!

— Dacă ţineţi, n-aveţi decât! Şi eu fac doar ceea ce-mi place, adică datoria. Şi acum, să vorbim despre altceva. Când vin ostaşii pe care i-aţi chemat?

— Îndată ce se întunecă. Master Adler a cerut prin solul trimis la Van Buren ca ostaşii să nu fie văzuţi de nimeni.

— Foarte bună idee! În felul acesta, tâlharii nu ştiu ce-i aşteaptă. Sper că mulţi dintre ei vor muşca ţărâna!

Wilkins îşi încruntă fruntea.

— Eu nu pot nutri o asemenea nădejde. Vreau să-i prind şi să îi predau justiţiei. Autorităţile îi vor pedepsi după prevederile legale.

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră e foarte frumos, dar nu duce la nici un rezultat. Tâlharii vor fi băgaţi în închisoare şi vor avea prilejul să fugă. Numărul răufăcătorilor evadaţi este destul de mare! Un glonte în cap, fără şovăială, este cel mai bun leac împotriva acestei ciume, dacă nu mă înşel.

Wilkins făcu un gest de dezaprobare.

— În urma acestor cuvinte, trebuie să vă rog stăruitor pe toţi trei să nu luaţi parte la ceea ce se va întâmpla astă-seară!

— Vorbiţi serios? întrebă Sam uimit. Să sperăm că ofiţerul care va veni cu ostaşii va fi de altă părere decât dumneavoastră. Şi vreau să sper, totodată, că-mi va da oamenii de care am nevoie ca să pornesc după Walker.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu Walker?

— S-a ascuns la Leflor. Eu nu pot pătrunde acolo, dar ostaşii au dreptul acesta. Îl voi ruga pe ofiţer să trimită soldaţii la locuinţa vecinului dumneavoastră şi să-l aresteze pe Walker.

— Dacă acţiunea dumneavoastră va porni de aici, Leflor îmi va deveni un duşman înverşunat. Şi nu ţin să se întâmple lucrul acesta. Îl voi ruga pe ofiţer să nu primească rolul de executor al răzbunării dumneavoastră personale şi cred că-l voi convinge.

Wilkins vorbise pe un ton aspru. El se temea de răzbunarea lui Leflor. La rându-i şi Sam Hawkens era îndârjit; dar ştia să se stăpânească.

— Prin urmare, sunteţi hotărât să-i cereţi ofiţerului să nu-l aresteze pe Walker şi să-l lase pe Leflor? întrebă el, pe un ton liniştit.

— Da. Şi sunt convins că dorinţa mea va fi îndeplinită.

— Şi eu sunt convins, fiindcă ştiu că nu pot exercita nici o înrâurire asupra lui. Aşadar, nu trebuie să luăm parte la apărarea împotriva tâlharilor şi nici Walker nu va fi arestat? Master, eu sunt un om simplu, dar unul ca mine învaţă multe de pe urma primejdiilor pe care le întâmpină de atâtea ori în viaţă. Am crezut că e bine ceea ce fac, dar fiindcă dumneavoastră vă socotiţi mai priceput, aş săvârşi o faptă cel puţin supărătoare, dacă m-aş amesteca într-o chestiune care nu mă priveşte, fără consimţământul dumneavoastră. Vă doresc să nu aveţi niciodată nevoie de sfatul altuia! Şi amintiţi-vă câteodată de Sam Hawkens, care v-a nutrit gânduri bune, dacă nu mă înşel. Rămâneţi cu bine!

Şi atârnându-şi arma pe umăr, Sam sări de pe verandă şi porni cu paşi iuţi de-a curmezişul curţii, îndreptându-se spre copacii din apropiere.

— *Good bye!* spuse Dick, urmându-şi prietenul.

— *Farewell!* mormăi Will pe un ton furios, luându-se după ei.

Cei trei vânători vorbiseră numai cu plantatorul; Adler plecase cu negrii, ca să le arate ce au de lucru. Acum, Wilkins rămase singur şi uimit. El nu ţinuse câtuşi de puţin să-i alunge pe Sam şi prietenii săi, nu voise ca ei să plece, în tot cazul nu în felul acesta. Trebuia să le arate întreaga sa recunoştinţă,

fiindcă ei îl preveniseră că îl pândeşte o primejdie; ei erau salvatorii lui şi acum se simţeau jigniţi. Nu, nu putea să-i lase să plece mâhniţi.

— Domnilor! strigă după ei. Domnilor! Unde plecaţi? Rămâneţi!

Dar ei nu-i dădură ascultare, şi-şi continuară drumul.

Când îl văzu pe Will dispărând îndărătul copacilor, Wilkins înţelese că vânătorii nu vor să se înapoieze şi alergă după ei. Dar îi căută şi-i strigă în zadar. El nu cunoştea firea lui Sam şi a westmanilor; îi alungase, cu sau fără voie; dar îi îndemnase să plece şi ei îl luaseră în serios, fiindcă nu erau deprinşi nici să cerşească dragostea altora, nici să şi-o impună. Wilkins nu ştia că, în clipa când dispăruseră, cei trei vânători se abătuseră din direcţia spre care porniseră, cotind spre dreapta. Şi fiindcă el mergea drept înainte, nu-i putea ajunge, cu atât mai mult cu cât nu era westman şi nu ştia să le descopere urmele.

În cele din urmă, plantatorul îşi aminti de Adler şi se duse să-l caute. Îl găsi după câtva timp şi-i povesti, întristat, cele întâmplate.

Adler săltă din umeri.

— Prea târziu! spuse tânărul administrator. Au plecat şi nu vor să se înapoieze. Oamenii aceştia sunt foarte hotărâţi, sir şi eu sunt convins că au plecat pe drumuri lăturalnice, tocmai ca să nu fie găsiţi.

— Şi credeţi că nu există nici un mijloc care să ne îngăduie să-i descoperim?

Adler se gândi câteva clipe.

— Poate că ar exista un mijloc. Mă îndoiesc totuşi că vor dori să se înapoieze. Ei ţineau să pună mâna pe Walker, care s-a ascuns la Leflor. Prin urmare, trebuie să se fi dus la plantaţia vecină ca să supravegheze casa lui Leflor şi să-l prindă pe Walker. Acolo ar trebui să-i căutăm.

— Vreţi să-i căutaţi? Poate izbutiţi să daţi de ei.

— Aş vrea să-i găsesc, dar nu cred.

După câteva minute, Adler porni călare spre plantaţia vecină. El se înapoie seara, fără să-i fi găsit pe vreunul din cei trei vânători.

Între timp, sosise o secţiune a dragonilor Statelor Unite,

sub conducerea unui locotenent. Ei aduseră şi câţiva cai, ca să-i poată transporta pe cei prinşi în timpul luptei.

Se ţinu un „consiliu de război” şi Wilkins avu prilejul să-şi dea seama cât de preţioasă putea să fie colaborarea lui Sam Hawkens. Adler era singurul care avea ceva experienţă şi cunoştea într-o măsură oarecare situaţia, datorită îndeletnicirii sale. În cele din urmă, se adoptă părerea lui.

Tânărul administrator se ascunse în tufiş, în preajma uşii din spate a colibei lui Bommy, şi-i văzu pe bandiţi venind unul câte unul; abia atunci când socoti că au sosit toţi, se târî până la dragoni, care stăteau la pândă la o depărtare oarecare, şi-i conduse spre colibă, cu aceeaşi băgare de seamă.

Deodată răsunară lovituri înăbuşite, se fixau în pământ stâlpi groşi, care erau proptiţi apoi în uşa şi obloanele colibei. Înăuntru izbucni un zgomot asurzitor, care se potoli însă curând.

Apoi se aprinseră câteva focuri în jurul colibei, ca să poată fi văzut oricine ar fi încercat să fugă. Îndărătul acestor focuri începură să răsară arătări negre, pe care cei asediaţi nu le puteau identifica prin micile deschizături făcute în pereţii colibei. Dar când se crăpă de ziuă, ei putură în sfârşit să vadă că în jurul colibei se construise un fel de parapet din vreascuri şi tot felul de lemne, printre care ieşeau la iveală numeroase ţevi de arme. Populaţia din întreaga regiune se strânse curând în preajma soldaţilor, ca să urmărească desfăşurarea acestui asediu împotriva bandei de atacatori.

Oamenii lui „Jack sângerosul” îşi dădură curând seama că orice împotrivire ar fi constituit o nebunie, fiindcă şi-ar fi înrăutăţit situaţia, fără să obţină un folos cât de mic. Dacă se hotărau să se predea, mai puteau nutri nădejdea, că vor scăpa cu o pedeapsă uşoară, fiindcă nu fuseseră prinşi „asupra faptului”. Apa şi alimentele se sfârşiră curând, aşa că spre seară tâlharii se predară.

Prinderea lor îi umplu de bucurie pe toţi locuitorii regiunii, terorizaţi până atunci, şi-i îndemnă să-l laude pe Sam Hawkens şi tovarăşii lui, fiindcă ştiau că „Trifoiul” pusese la cale şi această lovitură.

Dar şi alţi inşi petrecură o „noapte albă”. Într-o odaie ale cărei ferestre erau acoperite cu obloane de fier, Leflor cercetă

toată noaptea, împreună cu notarul chemat de la Van Buren şi cu Walter-Hopkins, actele pe care urma să le cumpere, întocmind procese-verbale şi făcând tot felul de socoteli.

Notarul stabili că afacerea nu prezintă nici un neajuns pentru Leflor şi odată cu ivirea zorilor vânzătorul şi cumpărătorul încheiară târgul. Walker primi o sumă însemnată în bancnote şi poliţe.

După ce se văzu în posesia sumei cerute, Walker se simţi cuprins de o nemărginită tulburare; se părea că ţine să plece cât mai curând.

— Acum vă puteţi bucura de viaţă, spuse notarul. Aţi încheiat într-adevăr o afacere bună. Pe noi ne mai aşteaptă însă un proces şi cu toate că suntem siguri de rezultatul lui favorabil, nu putem uita că va dura mult şi că nu vom fi cruţaţi de neplăceri. Dumneavoastră însă aţi scăpat de orice grijă!

— S-ar părea că aveţi dreptate, dar realitatea este cu totul alta. Afară mă pândesc trei câini care sunt gata să mă sfâşie îndată ce mă zăresc.

— Cereţi ocrotirea autorităţilor!

— Ocrotirea aceasta nu-mi poate folosi. Autorităţile mă vor ajuta să ies de aici. Dar faptul că voi ieşi cu sprijinul ostaşilor va atrage luarea-aminte a vânătorilor; se vor repezi asupra mea.

— Şi atunci, cum vreţi să plecaţi?

— Cel mai sigur mijloc ar fi o deghizare: numai aşa cred că aş putea scăpa.

— Încercaţi! Şi mie mi se pare că ar fi soluţia cea mai nimerită. Aveţi păr negru, master Walker. Tundeţi-l şi încreţiţi-l! Înnegriţi-vă braţele şi obrazul şi împrumutaţi înfăţişarea unui negru; e un mijloc foarte simplu şi tot atât de sigur.

— M-ar trăda trăsăturile obrazului.

— Atunci, deghizaţi-vă ca negresă! „Doamnele” negre au de obicei trăsături mai regulate decât „gentlemenii” negri. Nu aveţi un negru de încredere pe care să vă puteţi bizui, master Leflor?

— Am câţiva oameni de nădejde.

— Foarte bine. Porunciţi unuia din ei să-l însoţească pe mister Walkers şi în felul acesta perechea nu va da nimic de

bănuit. „Gentleman”-ul să poarte un sac şi lady un coş. Vă încredinţez că Sam şi tovarăşii lui nici nu-i vor băga în seamă.

Era ora trei după miezul nopţii. Muncitorii negri trebuiau să plece la câmp. Mai întâi apărură o sumedenie de umbre, care mergeau unele lângă altele; apoi, umbrele se împărţiră în grupuri şi grupurile se împărţiră la rându-le, transformându-se în perechi. Una din aceste perechi porni agale pe marginea câmpului de orez, îndreptându-se spre malul apei. Erau un negru şi o negresă.

Bărbatul ducea o undiţă, iar femeia purta pe cap un ulcior mare. Ei vorbeau în şoaptă, uitându-se pe furiş în toate direcţiile.

Când ajunseră la mal, se opriră şi se aşezară unul lângă altul. El agăţă momeala de cârligul undiţei şi o lăsă să cadă în apă. Ea îşi umplu ulciorul şi, punându-l alături, începu să culeagă floricele şi să împletească o cunună pe care o aşeză pe capul bărbatului.

Între timp, negresa continua să vorbească în şoaptă, dar numai ea vorbea. Deodată se auzi un zgomot în tufişul din apropiere şi ieşi la iveală un bărbat, care stătuse ascuns acolo. După statura lui şi după îmbrăcăminte, negrul îl recunoscu pe Dick Stone, trapperul.

El veni agale spre cei doi negri.

— *Good day!* Ce faceţi aici?

— Negrii prind peşte, răspunse bărbatul. Massa vrea să mănânce crap.

— Asta e nevasta ta?

— Nevastă? Nu. Asta e Mally şi Mally o să fie soţia mea.

— Prin urmare, ţi-e logodnică?

— *Yes*, logodnică, massa. Mally găteşte la bucătărie peşti mari şi graşi pentru massa.

— Aveţi oaspeţi?

— O, yes! Doi oaspeţi.

— Cine sunt?

— Massa notarul şi massa... massa, Pluto a uitat cum îl cheamă.

— Poate Walker?

— *Yes*, yes! Massa Walker.

— Ce face master Walker?

— A mâncat. Pe urmă o să plece cu calul, nu cu trăsura cea mare şi frumoasă.

— Încotro?

— Pluto nu ştie. Massa Walker plecat în trăsură cu massa notary.

— Poate la Van Buren?

— *Yes*, yes! La Van Buren.

— Când?

— Îndată.

— Bine. Îţi doresc să prinzi peşti mulţi!

— Mulţumesc, mulţumesc! Şi eu doresc lui massa să prindă crap mare!

Pluto rosti cuvintele acestea pe un ton călduros şi sincer. Dar când se îndepărtă vânătorul, râse încet.

— Trapperul n-o să prindă nimic, îi spuse logodnicei sale, Mally. Trapperul se duce să ia tovarăşii lui şi pe urmă pornesc cu toţii spre Van Buren. Acum, massa este sigur. Pluto aduce luntrea şi massa merge la celălalt mal. Apoi, massa scăpat de ei.

Când se înapoie la plantaţie, vizitiul negru al lui Leflor, care-l dusese pe notar la Van Buren, îşi informă stăpânul că pe drum fusese oprit de trei inşi înarmaţi doi înalţi şi unul mărunt. Ei se uitară înăuntrul trăsurii şi, după ce se încredinţară că notarul e singur, îl lăsară pe vizitiu să plece.

Cei trei inşi fură văzuţi în diferite rânduri în preajma plantaţiei lui Leflor. După câteva zile, Pluto şedea iar pe marginea apei şi pescuia; deodată îl văzu pe Dick apropiindu-se de el. Vânătorul puse negrului câteva întrebări, dar nu primi decât răspunsuri scurte, rostite pe un ton necăjit.

— Eşti amărât astăzi. Ce ai? Ţi-e dor de logodnica ta, Mally?

— Mally? Ah, Pluto nu mai vrea să ştie nimic despre Mally.

— De ce? Te-a înşelat.

— Da M-a înşelat rău. Şi pe massa Leflor l-a înşelat.

— Cum aşa?

— Massa era nouă la plantaţie şi eu trebuia s-o învăţ cum să lucreze. Pe urmă Mally a fost logodnica mea şi eu am venit cu ea la pescuit aici.

— Atunci când am vorbit eu cu voi?

— *Yes*, massa. Eu am vrut să sărut pe Mally, dar Mally mi-a

dat o palmă şi a sărit în apă.

— Se pare că nu era prea îndrăgostită de tine. Şi după aceea?

— După aceea a înotat până la malul de dincolo. Şi-a scos rochia şi am văzut că dedesubt avea haine bărbăteşti şi că se spală pe obraz şi pe mâini, ca să nu mai fie logodnica mea, să nu mai fie Mally. Ştiţi, şi-a spălat pielea neagră.

Vânătorul se simţi năpădit de uimire: nu se aşteptase la vestea negrului.

— Şi l-ai recunoscut pe bărbatul acela?

— Da. Era massa Walker.

— Walker?! Trebuia să spui imediat... Ascultă negrule, credeai că este într-adevăr o negresă?

— *No*. N-am crezut. Pluto a ştiut că nu este Mally, că nu este fată, că Mally este massa Walker. Pluto a vopsit pe massa Walker cu negru şi pe urmă l-a dus cu luntrea la malul celălalt.

Înainte ca vânătorul să se dezmeticească din uluiala care-l năpădise, vicleanul Pluto îşi înşfăcă în grabă undiţa şi oala şi se îndepărtă în goană.

Dick rămase o bucată de vreme pe malul apei, cu gura căscată şi cu ochii aţintiţi spre direcţia în care pornise negrul. De atunci, însă, nimeni nu-i mai văzu pe cei trei vânători în regiunea Wilkinsfield.

În dimineaţa care urmă arestării lui „Jack sângerosul” şi a *bushheaders*-ilor săi, Leflor îşi părăsi plantaţia, dar nu cu trăsura ca de obicei, ci pe jos. El porni agale şi gânditor spre Wilkinsfield, de unde fusese alungat de două ori în condiţii atât de umilitoare. Era îmbrăcat cu grijă, iar trăsăturile lui exprimau în acelaşi timp încordare, bucurie răutăcioasă şi sete de răzbunare.

Negrul care se afla la poarta lui Wilkins ştia că vizita lui Leflor nu este de dorit. De aceea, se miră când îl văzu şi se aşeză în mijlocul intrării, pentru ca plantatorul să nu poată trece fără să se lovească de el.

— Stăpânul tău e acasă? întrebă Leflor.

— Nu ştiu, răspunse negrul, fără să se dea în lături.

— Dar eu ştiu că este. Fă-mi loc!

Şi dându-i un ghiont negrului, intră în curte.

Leflor urcă scara, intră în odaia de aşteptare şi, fără să mai bată la uşă, pătrunse în odaia stăpânului.

Wilkins şedea la o masă, adâncit într-o convorbire importantă cu administratorul său. Văzându-l pe Leflor, bătrânul plantator îl privi uimit şi se ridică de pe scaun, dar Adler rămase pe locul lui.

— Master Leflor? Cum aţi ajuns aici? Nu v-a anunţat nimeni.

— N-am găsit pe nimeni care să mă anunţe.

Şi rostind aceste cuvinte, Leflor se aşeză pe un scaun dar nu-şi scoase pălăria. Atitudinea aceasta era jignitoare. Wilkins, care nu dorea să provoace o duşmănie făţişă între el şi Leflor, nu ştia ce să facă. Dar Adler se ridică încet de pe scaun şi se apropie de oaspetele nepoftit.

— Master Wilkins, doriţi să chem câţiva servitori?

— Nu, sir, nu!

— Ori credeţi că e mai bine să mă ocup eu de mojicul acesta şi să-l arunc pe fereastră? Scoateţi-vă pălăria, sir; de nu, voi lua rolul unui profesor, care-l învaţă pe un bărbat obraznic să fie politicos!

Adler se apropie cu încă un pas de Leflor. Abia atunci se hotărî oaspetele să-şi scoată pălăria.

— Dacă vreţi să vă ţineţi de asemenea lucruri, vă priveşte. Dar mai târziu veţi fi dumneavoastră cu mine mai politicos decât îmi impuneţi mie să fiu acum. Cât despre acest domn administrator, voi pune eu să fie alungat de aici, fiţi sigur!

Adler ridică din umeri, dispreţuitor. Wilkins îi făcu semn să se liniştească şi i se adresă lui Leflor:

— După cele ce s-au întâmplat, nu pot înţelege cum v-aţi hotărât să mă vizitaţi atât de curând.

— Am făcut-o din pricina unor motive serioase şi doresc să fie chemată şi miss Almy. Îi aduc salutări din partea cuiva care îi este foarte apropiat.

— Nu există decât o singură persoană care s-ar putea spune că-i este apropiată şi persoana aceea sunt eu.

— Oare n-o mai fi existând nimeni? Cred că un logodnic este un om mult mai apropiat de aceea care urmează să fie soţia sa.

Wilkins îl privi lung.

— Vorbiţi despre un logodnic al fiicei mele? Cine ar putea

să fie?
— Un oarecare Arthur.
Wilkins tresări.
— Arthur? Care Arthur?
— Aveţi un nepot care poartă numele acesta, nu-i aşa?
— Desigur. Dar nu înţeleg de ce-l numiţi logodnicul fiicei mele. Era vorba ca Almy să devină cândva logodnica lui, însă nimeni nu ştia despre lucrul acesta. Nici ea. Şi nu izbutesc să-mi închipui măcar cum aţi aflat dumneavoastră această taină.
— Totuşi, nu e greu de ghicit. V-am spus, doar, că vă aduc salutări.
— Doar nu cumva de la Arthur...?
— Ba da, chiar de la el. Şi nu vă aduc numai salutări, ci şi câteva acte, care vă vor interesa foarte mult.
— Unde este? Trăieşte?
— Nu ştiu decât un singur lucru şi anume că actele acelea au fost scrise de el. Şi fiindcă au ajuns în mâinile mele, am socotit că sunt dator să vă înştiinţez.
— Pot să le citesc?
— Bineînţeles. Dar v-aş ruga să le citiţi în prezenţa fiicei dumneavoastră.
— Bine! O voi chema.
Wilkins ieşi din odaie şi se înapoie după câteva minute cu Almy, care îl urmase fără voie.
— Fiica mea a venit, spuse plantatorul. Vorbiţi!
Adler se ridică, dar Leflor rămase pe scaun, nepoliticos.
— I-aţi spus domnişoarei despre ce este vorba? întrebă el.
— Ştie că-i aduceţi salutări din partea lui Arthur.
— Ştie şi faptul că el îi este logodnic?
— Încă nu. Dar vreau să...
— Arthur, logodnicul meu? îl întrerupse Almy pe tatăl ei. Pa, cred că e vorba de o greşeală!
— Am avut anumite motive care ne-au oprit să-ţi destăinuim lucrul acesta. Când i-ai fost făgăduită lui Arthur, erai prea mică şi nu puteai să înţelegi ce înseamnă o logodnă; de aceea nu ţi s-a spus nimic. În afară de aceasta, nu voiam să te influenţez câtuşi de puţin în privinţa alegerii tovarăşului tău de viaţă. Eram convins că-ţi vei iubi singură vărul.
— Dar dacă fiica dumneavoastră nu şi-ar fi iubit vărul?

întrebă Leflor pe un ton batjocoritor.

— S-ar fi măritat cu altul.

— Şi ce s-ar fi întâmplat cu averea lui?

Privirea pătrunzătoare a lui Leflor se aţinti cu asprime asupra lui Wilkins. Chipul bătrânului căpătă o uşoară paloare.

— Ar trebui să-i plătesc partea sa de avere.

— Poate că ar fi însemnat să-i plătiţi o sumă a cărei lipsă s-ar fi resimţit în administraţia plantaţiei.

— E o presupunere neîntemeiată. Oricine ştie că stăpâneam această plantaţie în tovărăşie cu fratele meu. După moartea fratelui meu, jumătatea ce-i aparţinuse a trecut în mod firesc asupra lui Arthur, singurul său fiu.

— Da, da, lucrurile sunt foarte simple, sau mai exact, par foarte simple.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu vă înţeleg.

De când intrase Almy, tânărul administrator rămăsese în picioare şi, cu braţele încrucişate pe piept, îl observase pe Leflor şi-i ascultase cuvintele. Acum, el socoti că e nimerit să intervină.

— Master Willkins, nu vă lăsaţi amăgit de omul acesta. Ştie ceva despre dumneavoastră şi acum vă serveşte otrava încetul cu încetul.

Leflor râse, batjocoritor.

— Ce om pătrunzător este administratorul dumneavoastră! Da, mi-a ghicit intenţiile. Şi ca să scurtez lucrurile, am să vă istorisesc o poveste. Aşadar, au fost odată doi fraţi, care aveau aceleaşi mijloace băneşti. Ei şi-au cumpărat în tovărăşie o plantaţie şi fiecare din ei a plătit jumătate din preţul cerut. Ei aveau păreri politice deosebite. Când a izbucnit războiul civil în Statele Unite, unul dintre ei a fost de partea Nordului, iar celălalt de partea Sudului.

Povestitorul se opri şi se uită drept în ochii lui Wilkins. Fermierul şedea pe scaun, cu chipul palid, şi-şi muşca buzele fără să rostească vreun cuvânt.

— Cei doi fraţi nu s-au certat pentru ideile lor politice, fiindcă trăiau într-o armonie desăvârşită, continuă Leflor. Unul dintre ei şi anume cel care ţinea cu Nordul, îşi vându partea de avere, ca să poată sprijini guvernul cu banii rezultaţi. Când se sfârşi războiul, prin izbânda Nordului, nimeni nu-şi aminti

de sacrificiile acestui om, care ajunsese cerşetor. El recunoscuse în scris fratelui său că şi-a primit întreaga parte de avere. Dar fratele se simţi cuprins de milă şi-i spuse: „Să nu ne mai gândim la ceea ce a fost. Ne-au rămas destui bani. Eu am un fiu şi tu ai o fiică. Să-i căsătorim şi jumătatea mea, care ne-a mai rămas, va fi şi a ta. Aşa vorbi fratele şi după aceea... muri.

Leflor se opri iar. Wilkins îşi rezemase capul pe spătarul scaunului. Acum se ridică încet şi se uită drept în ochii lui Leflor.

— De unde ştiţi toate acestea? întrebă bătrânul cu glas tremurat. Cine vi le-a povestit?

— Încă n-am terminat. N-a fost în joc numai partea dumneavoastră, pe care v-a plătit-o fratele. Aţi semnat şi poliţe în valoare de treizeci de mii de dolari şi el le-a achitat. Este adevărat?

— Da. Vă închipuiţi, însă, că aceste poliţe au fost falsificate?

— Nu. Totul s-a petrecut în mod cinstit! Şi Leflor adăugă cu o sinceritate batjocoritoare: mai cinstit decât îmi pare mie acum!

— Dar tot nu înţeleg cum aţi aflat toate acestea.

— Foarte simplu: a trăncănit nepotul dumneavoastră.

— Nu e adevărat!

— Adică... eu sunt mincinos? Cine ar fi putut să mi-o spună, în afară de el? Fratele dumneavoastră a murit, iar dumneavoastră v-aţi ferit desigur să destăinuiţi cuiva cele întâmplate. Prin urmare, cine le mai cunoştea, în afară de nepotul dumneavoastră?

— Totuşi, nu pot să cred că le ştiţi de la el.

— A vrut oare şi el să o ia pe Almy în căsătorie, aşa cum hotărâseră părinţii?

— N-am vorbit niciodată cu el în privinţa aceasta.

— Dar nici n-a iubit-o; altfel nu s-ar fi apucat să vă joace renghiul acesta.

— Renghi?... Ce înseamnă asta?... Nici nu bănuiesc ce credeţi sau ce vreţi să spuneţi.

— Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă fac o surpriză neplăcută.

Şi Leflor se ridică încet de pe scaun.

— Ce vreţi să-mi spuneţi? Încercă Wilkins să-l iscodească.

— Doar faptul că am venit să vă aduc la cunoştinţă, master Wilkins şi miss Almy, că sunt actualul proprietar al Wilkinsfieldului.

Şi rostind aceste cuvinte, Leflor se aplecă batjocoritor în faţa fiecăruia dintre ei. Stăpânindu-se, Almy se uită îngrijorată la tatăl ei, care-şi aţintise privirea asupra lui Leflor. Buzele lui Wilkins tremurau, iar mâinile i se mişcau fără voie.

— Tată! Tată! Stăpâneşte-te! îl rugă Almy, îmbrăţişându-l.

Plantatorul se desprinse din braţele fiicei sale.

— Lasă-mă! Ori n-am înţeles bine, ori este vorba de o greşeală, care trebuie să fie lămurită.

— Nu este nici o greşeală. Dar vă pot lămuri, dacă ţineţi, răspunse Leflor, scoţându-şi portofelul. Am câteva acte care vă vor trezi un interes deosebit, sunt sigur. Dar nu ştiu dacă vi le pot încredinţa...

— Vi le restitui îndată ce le citesc.

— Pe cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Da.

— Uitaţi-vă mai întâi la aceste trei poliţe de câte zece mii de dolari fiecare; sunt semnate de dumneavoastră, la ordinul fratelui dumneavoastră.

Wilkins privi cu atenţie cele trei poliţe.

— Da, sunt autentice, spuse.

— Acum, iată declaraţia, semnată de dumneavoastră şi autentificată de notar; în această declaraţie recunoaşteţi că fratele dumneavoastră v-a plătit partea de avere asupra plantaţiei şi încă treizeci de mii de dolari. Este scrisă de dumneavoastră?

— Da.

— Recunoaşteţi, prin urmare, că plantaţia aparţine nepotului dumneavoastră şi că el are dreptul s-o vândă cui vrea?

— Are dreptul s-o vândă, dar sunt convins că nu va face niciodată pasul acesta, fără să mă înştiinţeze.

— Îmi pare rău, dar vă înşelaţi — a şi vândut-o.

— Unde?

— În Santa-Fé.

— Cui?

— Unui american cu numele Walker. Eu am cumpărat plantaţia de la Walker şi i-am plătit-o.

— N-aţi fost niciodată la Santa-Fé.

— Walker a fost la mine. Iată actul privitor la vânzarea făcută în Santa-Fé. Examinaţi-l! Vă veţi încredinţa că este autentic şi legal.

Wilkins luă hârtia şi cercetă fiecare rând şi fiecare cuvânt, apoi puse actul pe masă şi se prăbuşi în scaunul său.

— E de necrezut şi totuşi adevărat! A vândut plantaţia, cu tot ce se află aici!

— N-o fi vreo înşelăciune? întrebă Adler.

— Nu! Cumpărarea s-a făcut în prezenţa notarului care a încheiat actul. El a cerut drepturile lui Arthur şi a stabilit că sunt temeinice. Şi acum, tot atât de temeinice sunt şi drepturile acestui Walker.

— Walker? Ah! O fi oare acelaşi Walker pe care l-a salvat master Leflor şi l-a luat acasă?

— Da, acelaşi, râse Leflor. În locuinţa mea am cumpărat plantaţia. Walker a plecat adineauri.

— Puteţi dovedi că aţi cumpărat într-adevăr plantaţia de la el?

— Da. Iată contractul.

Wilkins examină şi documentul acesta şi se încredinţă că este întocmit după prevederile legale. Nici cel mai chiţibuşar dintre avocaţi n-ar fi putut să descopere o lipsă cât de neînsemnată sau o greşeală cât de mică.

Leflor îşi luă înapoi contractul.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Voi cere sfatul unui avocat.

— Bine. Vă dau un răgaz de o săptămână. Dacă până atunci nu aţi luat nici o hotărâre, îmi voi valorifica drepturile în faţa autorităţilor. În privinţa aceasta mai avem ce discuta. Plantaţia îmi aparţine. Dar cum rămâne cu cei treizeci de mii de dolari?

— Este o sumă pe care o datorez nepotului meu.

— Nu i-o mai datoraţi lui, fiindcă ea a fost preluată de acelaşi Walker. La rându-mi, i-am plătit-o lui Walker odată cu preţul plantaţiei. Iată actele care confirmă susţinerea mea.

Wilkins citi actele.

— E adevărat. A vândut şi datoria aceasta.

— E de necrezut! exclamă Adler. Înainte de a pleca s-a certat cu dumneavoastră?

— Dimpotrivă! Ţinea foarte mult la mine.

— Atunci, este de presupus că a vândut plantaţia îndemnat de motive pe care nu le cunoaştem, în schimbul unei sume însemnate. Însă datoria n-ar fi putut s-o vândă decât dacă ar fi nutrit intenţia de a vă nimici. Şi lucrul acesta nu poate fi săvârşit de un nepot faţă de un unchi cu care a întreţinut raporturi bune.

— Dar actul este scris de el însuşi!

— Totuşi, eu nu cred în autenticitatea lui, spuse Adler.

— Nu interesează deloc dacă dumneata crezi sau nu! spuse Leflor pe un ton tăios. Şi apoi, nici nu te întreabă nimeni.

Adler îl măsură cu o privire dispreţuitoare.

— Poate că vă bucură faptul că aţi putut veni aici spre a-l înfrunta pe master Wilkins. Credeţi că veţi fi stăpân aici şi pe temeiul acestui drept...

— ... pe temeiul acestui drept, dumneata vei fi cel dintâi pe care îl voi trimite dracului!... Da, sir, asta e!

— Sunt convins că nutriţi intenţia aceasta; dar atunci când veţi pune piciorul aici, eu voi fi plecat de mult.

— Atunci caută să fugi cât mai repede, fiindcă am de gând să vin foarte curând! Chiar dacă voi fi silit să intentez un proces, voi face chiar azi demersurile cuveniteca să-mi încasez mai întâi suma de treizeci de mii de dolari. Poate că în Germania dumneavoastră cea bună, creditorii nu au mijloace de constrângere împotrivadatornicilor; aici, la noi, însă, există pedepse destul de severe. Dacă master Wilkins nu-mi plăteşte datoria, cer să fie arestat imediat. Şi în timp ce stăpânul dumitale va fi la închisoare, voi cere alungarea dumitale, domnule administrator.

— Mai încet, mai încet! râse Adler. Înainte de a vorbi despre pedeapsă şi închisoare, trebuie să vă amintiţi că drepturile dumneavoastră cu privire la cei treizeci de mii de dolari nu sunt recunoscute în mod legal. Dacă master Wilkins ar asculta sfatul meu, v-ar invita imediat să părăsiţi această odaie.

— Credeţi că ar fi un lucru atât de simplu? Nu ştiam că eşti atât de isteţ. Ei bine, îi voi da eu un sfat, care este de o mie de ori mai bun decât al dumitale.

În urma celor aflate, Wilkins era aproape ameţit. Când auzi ultimele cuvinte ale lui Leflor, îşi închipui că ele vor constitui salvarea lui.

— Ce sfat vreţi să-mi daţi? întrebă el.

— Căutaţi pentru miss Almy un om bogat, care să poată cumpăra plantaţia.

— Şi aţi fi dispus s-o vindeţi iar, în cazul când aţi câştiga-o în urma procesului?

— Nu, cu nici un preţ!

— Atunci, nici cel mai bogat ginere n-ar fi în stare s-o cumpere.

— Nici nu e nevoie să căutaţi un ginere bogat. N-aveţi decât să-l alegeţi pe cel căruia-i aparţine plantaţia.

— Ah, vă înţeleg! Veniţi şi-mi luaţi plantaţia şi ca să fiţi mulţumit pe deplin, să vă mai dau treizeci de mii de dolari şi pe fiica mea! Straşnică propunere, n-am ce spune!

— Şi nu vreţi s-o primiţi? Îmi dau seama cât de neplăcută este situaţia aceasta pentru dumneavoastră. Dacă v-aţi gândi puţin, aţi recunoaşte totuşi că sfatul meu este foarte bun.

În clipele acelea, Wilkins nu se gândea decât la fiica sa iubită, ameninţată să trăiască în sărăcie. El îşi spunea că nu are dreptul să rostească ultimul cuvânt într-o împrejurare atât de serioasă, de pe urma căreia Almy va fi izgonită din casa în care s-a născut. De aceea, se adresă fiicei sale:

— Almy, răspunde tu în locul meu!

— Prefer să muncesc până când îmi vor sângera mâinile, decât să aparţin unui bărbat care se numeşte Leflor!

Leflor scoase un ţipăt, care semăna cu un şuierat.

— Asta e o prostie! exclamă. Vă prăbuşiţi în prăpastie cu ochii deschişi!

— Prăbuşirea aceasta îmi va fi mai plăcută, decât situaţia de soţie a unui om ca dumneavoastră! răspunse ea, tăios. V-am spus ultimul meu cuvânt. Puteţi pleca!

Almy îşi întinse braţul spre uşă, ca să dea şi mai multă tărie cuvintelor ei. Furia de care era stăpânită îi împrumuta atâta farmec, încât Adler nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

Nici Leflor nu se putu smulge vrăjii pe care o exercita frumuseţea ei, sporită parcă de furie. Voi să se îndrepte spre uşă, dar se întoarse încă o dată, fără să ţină seama de dispreţul pe care făptura aceea încântătoare îl vădise.

— Da, plec! spuse el, dar nu de tot: mă voi înapoia curând ca să te iau de soţie. Chiar dacă se vor împotrivi toţi îngerii şi toţi dracii, vei fi totuşi a mea! Eşti proprietatea mea! Şi, cu un gest pătimaş şi ameninţător, făcu un pas spre Almy. Iar dacă te vei împotrivi tu însăţi, nu voi ţine seama de nimic şi...

În clipa aceea, însă, Adler îl înşfăcă de ceafă. Fără să mai stea pe gânduri, tânărul administrator îl aruncă în uşă, ca pe o minge; uşa sări din ţâţâni şi Leflor se prăbuşi pe podeaua odăii alăturate. Voi să se ridice, dar Adler îl prinse de mijloc şi-l azvârli încă o dată, izbindu-l de uşa care dădea în curte.

Leflor căzu pe o piatră, în preajma porţii; acolo se afla negrul pe care-l bruscase mai înainte şi care-l aştepta acum cu nerăbdare.

— O, Iisuse, Iisuse! Master Leflor vine în zbor! Atunci, să zboare mai departe!

Şi înşfăcându-l cu putere, îl aruncă în mijlocul drumului...

20. Avertisment

Parcurgând şi ultima pagină a cărţii de faţă, un cititor se poate întreba, pe bună dreptate, dacă nu cumva se află în posesia unui exemplar defect, căruia îi lipsesc, cel puţin, câteva pagini. Sau dacă nu cumva a parcurs o carte neterminată, valorificată din maldărul de manuscrise rămase după moartea scriitorului.

Atare nedumeriri sunt perfect îndreptăţite, câtă vreme volumul se încheie tocmai în momentul în care acţiunea ajunsese la cota celei mai înalte tensiuni: în Tunis, confruntarea sângeroasă dintre Osman, dervişul şi urmăritorii lui; în Wilkinsfield, declanşarea neprevăzutului conflict dintre Walker şi Sam Hawkens. Ambii criminali dispar în ceaţă — printr-o fugă ruşinoasă, dar salvatoare — lăsând în urma lor adversităţi ireconciliabile, tragice, ca de pildă aceea dintre agresivul Leflor şi familia nobilului Wilkins, căzută în capcana unui şantaj odios. Pentru a nu insista asupra relaţiei romantice dintre Almy Wilkins, fiica plantatorului şi tenacele Adler, administratorul plantaţiei, relaţie abandonată tocmai atunci când sentimentele protagoniştilor erau pe cale de împlinire. Odată cu ele, s-ar părea că se năruie şi speranţa Zykymei, din haremul fiorosului Ibrahim, de a-şi regăsi iubitul, în pofida faptului că eliberarea ei, intervenită pe neaşteptate, i-ar fi îngăduit împlinirea visului.

Toate acestea — de-ar fi numai ele — intră în totală contradicţie cu spiritul justiţiar al operei karlmayene, în care, aproape fără excepţie, forţele binelui înving, în cele din urmă, pe cele ale răului.

Din fericire, îngrijorările cititorului sunt pasagere, căci „Dervişul” nu este altceva decât primul tom al unei excelente trilogii, după cum o dovedesc ritmul alert al acţiunii şi lumea extrem de colorată a personajelor angajate în conflict.

În ansamblul acestei construcţii, „Dervişul” reprezintă fundaţia, structura de rezistenţă a viitoarelor opere: „Valea Morţii” („Im Tal des Todes”), „Vânător de samuri şi cazaci”

(„Zobeljäger und Kosak”). Numai necunoaşterea creaţiei lui Karl May a determinat pe vechii şi mai noii editori să tipărească primele două cărţi, la firme diferite, fără cea mai elementară trimitere bibliografică, necesară cititorului pentru continuarea lecturii. O atare ispravă nu putea să nu se răsfrângă asupra ambelor opere, aproape nesemnificative când nu sunt alăturate; „Dervişul”, prin nefinalizarea acţiunii, „Valea Morţii”, prin suspendarea căilor de comunicare.

De al treilea volum, „Vânătorul de samuri şi cazaci”, nici nu se poate vorbi, atâta timp cât n-a fost încă tradus în România.

Un asemenea mod de editare compromite însăşi intriga de bază a trilogiei, constituită în jurul tragediei familiei Adlerhorst.

Să recapitulăm:

Cu 12 ani înaintea conflictelor dezvoltate în paginile acestei cărţi, familia amintită cade în mâinile piraţilor dşeheini, ca urmare a trădării servitorului lor de casă, care, mai târziu, avea să-şi ascundă adevărata lui identitate, sub strania înfăţişare a dervişului, complice zelos al răzbunătorului Ibrahim-bey. Consulul Bruno von Adlerhorst pierise în luptă, soţia şi trei dintre copiii săi — Liese, Gottfried şi Hermann, toţi între patru şi opt ani — fiind vânduţi într-un târg de sclavi. Numai Martin, un al patrulea copil, în vârstă de cinci ani, este salvat din ghearele piraţilor şi adoptat cu generozitate de un plantator american.

După 12 ani de sclavie, cel mai mare dintre fraţi, Hermann, revine pe meleagurile natale, devenind agent al Serviciului German de Informaţii. El se foloseşte de însărcinările din Orient, pornind pe urmele familiei dezmembrate, fără să ştie că fratele mamei sale, lordul David Lindsay, desfăşoară, pe cont propriu, o activitate similară. La capătul unor acţiuni concertate — după ce aceşti bravi cutezători deschid un front comun — este descoperită şi eliberată Liese, totuna cu frumoasa Tşita, din haremul lui Ibrahim, întrezărindu-se totodată şi alte speranţe de reîntregire a familiei, prin aflarea unor urme ce duc spre fratele din Wilkinsfield.

Bifurcarea acţiunii romanului, prin planuri succesive şi conflicte paralele, desfăşurate în Orient şi în Vestul Sălbatic,

lasă deschisă, de asemenea, perspectiva aflării ultimului frate, Gottfried, înstrăinat pe meleaguri ruse, sub înfăţişarea lui Bogumir Orjoltşaşte, ofiţer al ţarului.

O adevărată epopee, declanşată, la început, în jurul unui harem din Stanbul, continuată cu misiuni de spionaj în misteriosul Tunis, pentru ca apoi să se extindă între hotarele Americii şi Europei, până în îndepărtata Siberie.

O lume pestriţă, alcătuită din personaje malefice — piraţi, vânzători de carne vie, spioni, escroci versaţi, trădători de vocaţie, pentru care răzbunarea, animată de scopuri meschine, n-are margini — cunoaşte, la antipod, numeroşi cavaleri ai dreptăţii, adevăraţi eroi ce nu pregetă o clipă să-şi pună în joc mintea şi braţul pentru apărarea celor năpăstuiţi.

Conflictele se întrepătrund, se armonizează, subordonându-se unui plan general extrem de ambiţios. Arhitect desăvârşit, Karl May nu construieşte pe spaţii reduse — în cazul de faţă mai mult decât oricând —, lăsând numeroase pasaje între edificiile sale, fiecare element având un rol funcţional perfect delimitat. Greutăţile întreprinderii sunt atât de mari, vizibile încă din primul volum, încât, pentru soluţionarea lor, scriitorul este nevoit să arunce în luptă o parte din cele mai îndrăgite făpturi ale creaţiei sale. Nici nu s-ar fi putut altfel, câtă vreme, de cealaltă parte a baricadei, am asistat la regruparea personajelor negative, ce vor deveni, în tomurile viitoare şi mai nocive.

Aşa se face că, în „Valea Morţii”, pe lângă eroii cu care am făcut cunoştinţă, cititorul se va reîntâlni cu Winnetou şi Old Firehand, ceea ce face ca miza jocului să crească şi mai mult. Potrivit aceleiaşi strategii, în „Vânătorul de samuri şi cazaci” se acordă o atenţie sporită „Trifoiului”, respectiv lui Sam Hawkens, Will Parker şi Dick Stone.

Confruntarea traducerilor şi revederea stilistică vor face din apariţia acestei trilogii un eveniment deosebit în viaţa iubitorilor operei lui Karl May.

Redacţia

Sfârşitul volumului 19

19

karl may

OPERE

DERVIȘUL

Romanul deschide șirul unor aventuri spectaculoase, pe malurile Bosforului, într-un harem cu sclave, continuând cu misiuni de spionaj în Tunis și sfârșind cu acțiuni tensionate în Vestul Sălbatic. O lume pestriță — alcătuită din pirați, vânzători de carne vie, escroci versați, trădători de vocație — cunoaște, la antipod, numeroși cavaleri ai dreptății, adevărați eroi ce nu precedă o clipă să-și pună în joc mintea și brațul în apărarea celor năpăstuiți. Între ei,

SAM HAWKENS, WILL PARKER și DICK STONE

Roman de aventuri, dar și de dragoste, „Dervișul" (în arabă = „fachirul") se numără printre capodoperele creației lui Karl May.

Procurați-vă din vreme volumul următor :

VALEA MORȚII

cu aceiași eroi, plus faimosul **WINNETOU**

Lei 6500 + 130 T.L. = 6.630